GEDİKSAVAŞLARI DÜNYASINDAN

ASİL KAN PRENS

RAYMOND E. FEIST

Raymond E. FEIST

Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesi'nde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan Gediksavaşları Efsanesi (Riftwar Saga) kitaplarının, The Serpentwar Saga dizisinin ilk kitabının yazarıdır. Daughter of the Empire, Servent of the Empire ve Mistress of the Empire kitaplarını Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

EVE DÖNÜŞ

Han sessizdi.

Duvarlar, fenerin ışığında, alevleri bulanık görünen şöminenin yıllanmış isiyle kararmıştı. Şöminedeki sönmek üzere olan ateş yetersiz bir sıcaklık ve karşısına oturmayı seçmiş olanların tavırlarına bakılırsa ondan da yetersiz bir neşe veriyordu. Benzerlerinin çoğunun atmosferine karşıt olarak bu han kasvetli sayılırdı. Karanlık köşelerde, erkekler alçak sesle konuşuyor, işi olmayanların duymamasının daha iyi olacağı şeyler tartışıyorlardı. Fısıldanan bir önerinin homurtuyla kabul edilişi ya da erdemleri tartışılır bir kadından gelen acı bir kahkaha sessizliği bozan tek seslerdi. Uyuyan Tersaneci adındaki han sakinlerinin çoğunluğu oyunu yakından seyrediyordu.

Oyunun adı pokürdü. Büyük Kesh İmparatorluğu'nun güneyinde yaygın bir oyundu ve artık krallığın batısında Lin-Lan ve pashamanın yerini alıyordu. Bir oyuncu beş kâğıdını önünde tutmuş, gözleri konsantrasyonla kısılmıştı. İzinde olan bir asker, odada herhangi bir bela işaretine karşı tetikte bekliyordu ve bela süratle yaklaşıyordu. Masada onunla birlikte oyun oynayan beş adamı ihtiyatla kollarken, kâğıtlarını inceliyormuş gibi yaptı. Soldaki ilk ikisi kaba adamlardı. İkisi de güneşten yanmıştı ve kâğıtları tutan elleri nasırlıydı; solmuş keten gömlek ve pamuklu pantolonları, ince uzun ama kaslı gövdelerinden gevşek bir şekilde sarkıyordu. Hiçbiri çizme ya da sandalet bile giymemişti, soğuk akşam havasına rağmen çıplak ayaklıydılar; yeni bir görev bekleyen gemiciler olduklarına dair kesin bir işaret. Genelde böyle adamlar maaşlarını hızla kaybeder ve tekrar denize

giderlerdi, ama bütün gece bahislere katılış şekillerinden, asker, sağında oturan adam için çalıştıklarından emindi.

O adam sabırla oturuyor, askerin bahse mi katılacağını yoksa kâğıtlarını mı toplayacağını görmeyi beklerken, üç yeni kâğıdı kapatmak için şansını kaybediyordu. Askerin böyle adamları önceden görmüşlüğü vardı: Elinde çok fazla zaman olan ama çok az mantık sahibi, zengin bir tüccarın oğlu ya da önemsiz bir soylunun küçük oğlu. Krondor'un genç erkekleri arasındaki son modaya uygun giyinmişti, baldırlardan yukarısına bir balon görüntüsü verecek şekilde çoraplarının içine sokulmuş kısa bir pantolon. Sade beyaz bir gömlek inciler ve yarı değerli taşlarla süslenmişti ve ceket yeni stildeydi; bileklerinde ve yakasında beyaz ve gümüş brokarlar olan, oldukça cırlak bir sarı. Tipik bir züppeydi. Ve omuzlarının arasına asılmış, gösterişsiz bir şekilde serbestçe sallanan Rodezian palasına bakılırsa, tehlikeli bir adamdı. Bu sadece ustaların ya da hızlı bir ölüm arayanların kullandığı bir kılıçtı -bir uzmanın ellerinde korkunç bir silahtı; tecrübesiz birinin elindeyse intihardı.

Adam büyük ihtimalle önceden büyük miktarlarda para kaybetmişti ve şimdi kâğıtta hile yaparak geçmiş kayıplarını telafi etmeye çalışıyordu. Gemicilerden biri ya da diğeri ara sıra bir el kazanıyordu, ama asker, şüpheleri bunun genç züppenin üzerinden uzaklaştırmak için planlandığından emindi.

Asker, sanki ne yapması gerektiğine karar vermek konusunda rahatsız olmuş gibi iç geçirdi. Diğer iki oyuncu oynaması için onu sabırla bekliyorlardı.

İkiz kardeşlerdi, uzun boylu -bir seksenden iki parmak fazla diye düşündü- ve görünüşte aynıydılar. İkisi de masaya düz ve uzun kılıçlarla silahlanmış olarak gelmişlerdi, yine uzmanların ya da aptalların tercihi. Prens Arutha yirmi yıl önce Krondor tahtına çıktığından beri, bu uzun ve düz kılıçlar, hayatta kalmaktan ziyade bir moda faktörü olarak silah taşıyan adamların tercihi haline gelmişti. Ama bu ikisi silahlara dekoratif süs muamelesi yapacak türden adamlara benzemiyorlardı. Sıradan paralı askerler gibi giyinmişlerdi, görünüşlerine bakılırsa kervan görevlerinden yeni

dönmüşlerdi. Kızıl-kahve saçları hafifçe birbirine dolanmıştı, tunik ve deri yelekleri hâlâ tozluydu. İkisinin de tıraş olmaya ihtiyacı vardı. Ancak giysileri sıradan ve kirli olduğu halde, silahları ya da silahlanmaları konusunda ihmal edilmişe benzeyen bir şey yoktu; bir kervanda haftalar geçirdikten sonra banyo yapmak için mola vermemiş olabilirlerdi, ama derilerini yağlamaları ve çeliklerini parlatmaları bir saatlerini alırdı. Askerde hafif bir tedirginlik yaratan belirsiz bir tanıdıklık duygusu dışında, kendi adlarına samimi görünüyorlardı: İkisi de tüccarlarda sıkça rastlanan kaba konuşma tarzından ziyade, günlerini eşkıyalarla dövüşmek yerine saraylarda geçirmeye alışık olanların eğitimli kendine güveniyle konuşuyorlardı. Ve gençtiler, bir oğlandan az büyüktüler.

Kardeşler oyuna maşrapa ardına maşrapa bira söyleyerek, kaybetmenin de kendilerini kazanmak kadar eğlendirmesine izin vererek neşeyle başladılar, ama artık bahisler artmaya başladığından ciddileşmişlerdi. Zaman zaman bakışıyorlardı ve asker, ikizlerde genelde olduğu gibi sessiz bir iletişim kurduklarından emindi.

Asker, başını iki yana salladı. "Yokum." Kâğıtlarını masaya attı, biri masaya düşmeden önce bir an tamamen döndü. "Bir saat içinde görevde olmam gerek; kışlaya dönsem iyi olur."

Bildiği belanın gerçekten yakın olduğuydu ve bela geldiğinde hâlâ etrafta olursa, içtimaya yetişemezdi. Nöbetteki çavuş özürleri nazikçe kabul eden bir adam değildi.

Şimdi züppenin gözleri iki kardeşten ilkine çevrilmişti. "Devam mı?" Asker hanın kapısına vardığında, köşede sessizce dikilen iki adam olduğunu fark etti. Gece sıcak olmasına rağmen geniş pelerinler giymişler, yüzleri başlıklarının gölgesiyle hafifçe kararmıştı. İkisi de sessizce oyunu izliyormuş havasındaydılar, ama hanın bütün ayrıntılarını inceliyorlardı. Onlar da askere tanıdık göründüler, ama kim olduklarını çıkaramadı. Ve sanki eyleme geçmeye hazırlarmış gibi duruşlarında, askerin şehir kışlasına erken dönme kararlılığını tekrar doğrulayan bir şey vardı. Hanın kapısını açtı ve kapıyı arkasından kapayarak dışarı çıktı.

Kapıya yakın olan adam arkadaşına döndü, yüzü yukarıdaki fenerin ışığında kısmen aydınlanıyordu. "Dışarı çıksan iyi olur. Kıyamet kopmak üzere." Arkadaşı başıyla onayladı. Yirmi yıllık arkadaşlıklarında, arkadaşının şehirdeki belayı sezme kabiliyetine asla ikinci tahminde bulunmamayı öğrenmişti.

Askerin ardından hızla kapıdan dışarı çıktı.

Masada para koyma sırası iki kardeşten ilkindeydi. Kâğıtların oynanması kafasını karıştırmış gibi bir yüz ifadesi yaptı. Züppe, "Tamam mı, devam mı?" diye sordu.

"Şey," diye cevap verdi genç adam, "bu blöf." Kardeşine baktı. "Erland, o asker elini dağıttığında Mavi bir Kız gördüğüme Yargıç Astalon'a bile yemin edebilirdim."

"Neden," diye cevap verdi ikizi çarpık bir gülümsemeyle, "Bu blöf sorun yaratıyor, Borric?"

"Çünkü bende de bir tane Mavi Kız var."

Erkekler sohbetin havası değiştiğinden masadan geri çekilmeye başladılar. Birinin hangi kâğıtları tuttuğu tartışması standart bir şey değildi. "Ben yine de bir sorun göremiyorum," dedi Erland, "Güvertede iki Mavi Kız olduğuna göre." Borric kötü niyetli bir sırıtmayla, "Ama görüyorsun ya, oradaki dostumuzun da," dedi züppeyi göstererek, "kol ağzından az içerde Mavi bir Kız var." Erkekler dövüşenlerle aralarına mümkün olduğunca mesafe koyarken odada aniden bir hareketlilik patlak verdi. Borric oturduğu yerden masanın kenarını kavrayıp ters çevirerek fırladı, böylelikle züppeyle iki uşağını gerilemeye zorlamıştı. Züppe büyük palasını çekerken Erland, kılıcıyla uzun bir kama çıkardı.

İki denizciden birinin ayağı kayarak yüzükoyun yere düştü. Ayağa kalkmaya çalışırken, çenesi Borric'in çizmesinin ayakucuyla karşılaştı. Genç tüccarın ayaklarının ucuna yığıldı. Züppe, Erland'ın kafasına tehlikeli bir darbe savurarak ileri atıldı. Erland darbeyi kamasıyla ustaca bertaraf edip rakibinin güçlükle kurtulabildiği tehlikeli bir saplama hareketiyle

karşılık verdi. İki adam da tetikte olmaya değer bir rakiple karşı karşıya olduklarının farkındaydılar. Hancı büyük bir sopayla silahlanmış olarak odanın etrafını dönüyor, arbedeyi büyütmeye çabalayan herkesi tehdit ediyordu. Kapıya yaklaştığında, başlığın içindeki adam irkiltici bir hızla öne çıktı ve bileğini kavradı. Kısa ve öz konuştu ve hancının beti benzi attı. Mülk sahibi canlı bir şekilde bir kez kafa salladı ve hızla kapıdan dışarı süzüldü.

Borric ikinci gemiciden fazla sorun yaşamadan kurtuldu ve döndüğünde Erland'ın züppeyle yakın dövüşte olduğunu fark etti. "Erland! Bir ele daha ihtiyacın var mı?"

Erland bağırdı, "Sanmam. Ayrıca, sen hep alıştırmaya ihtiyacım olduğunu söylersin."

"Doğru," diye cevap verdi kardeşi sırıtarak. "Ama seni öldürmesine izin verme. Öcünü almak zorunda kalırım."

Züppe bir saldırı kombinasyonu denedi, yukarı, aşağı, sonra bir dizi kesme ve Erland gerilemek zorunda kaldı. Gecede ıslık sesleri duyulabiliyordu.

"Erland," dedi Borric.

Zor durumdaki küçük ikiz, "Ne?" dedi ustaca gerçekleştirilen bir başka saldırı kombinasyonundan kaçarken.

"Nöbetçi geliyor. Onu çabuk öldürsen iyi olur."

"Deniyorum," dedi Erland, "ama bu adam fazla işbirliği yapmıyor." Konuşurken çizmesinin topuğu dökülmüş bir bira göletine çarptı ve ayakları yerden kesildi.

Birden savunmasını kaybetmiş halde geriye düşmeye başladı.

Züppe kardeşine hücum ederken Borric hareket ediyordu. Erland yerde büküldü, ama züppenin kılıcı yanına geldi. Sıcak acı kaburgalarına yayıldı. Ve aynı dakikada adam sol tarafını karşı saldırıya açmıştı. Yerde doğrulup oturan Erland, kılıcını yukarı sapladı ve adamın midesine isabet ettirdi.

Züppe kaskatı kesildi ve kırmızı bir leke sarı tuniğine yayılmaya başlarken nefesi kesildi. Derken Borric ona arkadan vurdu, kılıcının kabzasını kullanarak adamı etkisiz hale getirdi. Dışardan koşuşturan adamların sesleri duyulabiliyordu ve Borric, kardeşine ayağa kalkması için bir elini uzatırken, "Bu pislikten kurtulsak iyi olur," dedi. "Babam bu arbede olmadan da yeterince hayal kırıklığına uğrayacak." Yarası yüzünden yüzünü buruşturan Erland Borric'in lafını kesti, "Ona vurman gerekmezdi. Sanırım onu birazdan öldürecektim."

"Ya da o seni. Ve bunun olmasına izin verseydim babamla yüzleşmek istemezdim. Ayrıca, onu gerçekten öldürmeyecektin; sende o içgüdü yok. Onu zararsız duruma getirecek ya da eş derecede soylu," gözleminde bulundu Borric, "...Ve aptalca bir şey yapacaktın. Şimdi, buradan çıkmanın yolunu bulalım." Kapıya ilerlerlerken Erland yaralı tarafını tuttu. Erland'ın üzerinde kan gören birkaç kasaba kabadayısı ikizlerin çıkışını engellemek için yolu kapattılar. Borric'le Erland kılıçlarının uçlarını adamlara doğrulttular. Borric, "Savunmanı bir dakika koru," dedi, bir sandalye aldı ve onu caddeye bakan büyük pencereye fırlattı. Cam ve tahta parçaları caddeye yağdı ve kırık parçaların taş üzerindeki çıngırtısı daha kesilmeden iki kardeş de kırılan pencereden dışarı fırlıyorlardı. Erland tökezledi ve Borric düşmesini engellemek için onun kolunu kavramak zorunda kaldı.

Doğrulduklarında atlarını arar bir halde bakındılar. Kabadayılardan gözü pek olan ikisi ikizlerin artlarından pencereden atladı ve Borric kılıcının kabzasıyla birinin kafasının yanına vurdu, bu arada diğer adam üç yay kendine çevrilince durdu. Kapının önünde çoğunlukla İsyan Mangası olarak bilinen on iri yarı ve ağır silahlanmış kasaba nöbetçisinden oluşan küçük bir gurup vardı. Ama Uyuyan Tersaneci'nin yarım düzine sakinin ağzını hayretten esas açık bırakan şey, İsyan Mangası'nın arkasındaki otuz süvarinin görüntüsüydü. Krondor armalı cüppeler giymiş ve Krondor Prensi'nin kendi Kraliyet Ailesi Muhafızlarının nişanını takmışlardı. Hanın içinden biri şaşkınlığını yendi ve "Kraliyet Muhafızları'" diye bağırdı ve meyhanenin arka kapısına doğru genel bir boşalma başladı, penceredeki yüzler ortadan kayboldu.

İki kardeş, hepsi de silahlı ve belaya karşı hazırlıklı atlı adamları süzdüler. Başlarında iki genç askerin iyi tanıdıkları bir adam vardı. "Ah... iyi akşamlar, efendim," dedi Borric yüzüne yavaşça yayılan bir gülümsemeyle. İsyan Mangası'nın lideri, etrafta başka kimseyi görmediğinden, iki genç adamı gözetim altına almak için ilerledi.

Kraliyet Muhafızlarının lideri elini sallayarak ona çekilmesini işaret etti.

"Bu mesele seni ilgilendirmez nöbetçi. Sen ve adamların gidebilirsiniz." Nöbetçilerin komutanı başıyla hafifçe selam verdi ve adamlarını Fakir Mahallesi'nin merkezindeki kışlalarına yöneltti.

Erland, "Baron Locklear, ne mutluluk!" derken yüzünü bir parça buruşturdu.

Krondor'un Şövalye Mareşali Baron Locklear eğlenmiyormuş gibi gülümsedi. "Ona ne şüphe!" Mevkisine rağmen, oğlanlardan ancak bir ya da iki yaş büyük gözüküyordu, oysa onlardan neredeyse on altı yaş büyüktü. Kıvırcık sarı saçları ve koca mavi gözleri vardı, o gözler şu an ikizleri açık bir kınamayla seyrederken kısılmışlardı.

Borric, "Ve bundan Baron James'in..." dedi.

Locklear işaret etti. "Arkanızda durduğu anlamını çıkarabilirsin." İki kardeş de dönüp baktıklarında büyük pelerinli adamın kapı eşiğinde durduğunu gördüler. Başlığını geriye attığında, otuz yedi yaşında olduğu halde, hâlâ oldukça genç bir havaya sahip olan yüzü, grilerle hafifçe tozlanmış kıvırcık kahverengi saçları ortaya çıktı. Bu, kardeşlerin diğerleri kadar iyi tanıdıkları bir yüzdü, çünkü çocukluklarından beri onlara öğretmenlik yapan biriydi ve dahası, en yakın arkadaşlarından biriydi. İki kardeşi saklamayı beceremediği bir kınamayla süzdü ve "Babanız doğrudan eve gelmenizi emretti. Yüksekşato'dan ayrılışınızdan... iki gün önce şehir kapılarından geçtiğiniz andan beri nerelerde olduğunuzun raporunu aldım!" dedi.

İkizler, kraliyet refakatçilerinden kurtulabilmenin verdiği hazzı saklamaya çalıştılar, ama başaramadılar. "Babanızla annenizin size eve hoşgeldiniz demek için resmi bir maiyet çağırdığı gerçeğini bir an için boşverin. Üç saat

boyunca ayakta beklediklerini unutun! Babanızın, Baron Locklear'la benim sizi bulmak için iki gün boyunca bütün şehri taramamız için ısrar etmesine boşverin." İki genç adamı inceledi. "Ama babanız yarın saraydaki toplantıdan sonra sizinle bir çift laf ettiğinde bütün bu küçük ayrıntıları hatırlayacağınızdan eminim." İki at getirildi ve bir asker dizginleri saygıyla iki kardeşe uzattı. Erland'ın yan tarafındaki kanı gören bir Muhafız Teğmeni atını yaklaştırdı ve alaylı bir sempatiyle, "Ekselanslarının yardıma ihtiyacı var mı?"

Erland üzengiyi aştı ve kendini eyerin üzerine yardım almadan çekti. Sinirli bir ses tonuyla cevap verdi, "Sadece Babamı gördüğümde Kuzen Willy ve o zaman da benim için fazla bir şey yapabileceğini sanmıyorum."

Teğmen William başını salladı ve soğuk bir ses tonuyla fısıldadı, "Hemen eve gelmeni söyledi Erland."

Erland başını boyun eğerek salladı. "Sadece bir ya da iki gün gevşemek istemiştik şeyden önce."

William kendini kuzeninin haline gülmekten alıkoyamadı. Başlarını derde soktuklarını birçok kez görmüştü ve böyle bir cezaya karşı duydukları iştahı asla anlayamıyordu. "Belki de sınıra kaçabilirdiniz. Sizi takip ederken epey aptallaşabilirdim," dedi.

Erland başını iki yana salladı. "Sanırım yarın sabahki saray toplantısından sonra önerini kabul etmiş olmayı dileyeceğim."

William tekrar güldü. "Hadi gel, bu azar şimdiye dek işittiğin bir düzinesinden daha kötü olmayacak."

Krondor Şansölyesi ve Krondor Dükü'nün birinci yardımcısı Baron James hızla atına bindi. "Saraya," emrini verdi ve topluluk ikiz prensler Borric ve Erland'a saraya eşlik etmek için döndü.

Krondor Prensi, Batı Diyarının Şövalye Mareşali ve Adalar Krallığı tahtının kraliyet vârisi Arutha, karşısında yürütülen saray toplantısına sessiz bir dikkat göstererek oturuyordu. Gençliğinde ince bir adam olan Arutha

genelde orta yaşla gelen hacmi kazanmamıştı, ama oldukça sertleşmiş, gençliğin sırık gibi görünüşüne verdiği az da olsa yumuşak etkiyi kaybederek hatları daha köşeli bir hale gelmişti. Krondor'a yirmi yıldır hükümdarlık etmekle gelen yeterince griye rağmen saçları hâlâ koyu renkti. Yıllar içinde refleksleri pek az yavaşlamıştı ve kılıç becerisini tecrübe etmek için nadiren neden bulsa da, hâlâ krallıktaki en iyi kılıç ustalarından biri sayılıyordu. Koyu kahverengi gözleri konsantrasyonla kısılmıştı, Prense hizmet edenlerin çoğunun fikrine göre bu, hiçbir şeyi kaçırmıyora benzeyen bir bakıştı.

Düşünceli, hatta zaman zaman kara kara düşünen bir görünüme bürünse de, Arutha parlak bir askeri liderdi. Ününü ikizlerin doğumundan önceki yıl sona eren- Gedik Savaşlarının dokuz yılında, Crydee'deki garnizonun, ailesinin şatosunun yönetimini, oğullarının şimdi olduğundan sadece birkaç ay büyükken aldıktan sonra hakkıyla kazanmıştı. Sert ama adil bir hükümdar sayılırdı, karısı Prenses Anita'nın isteği üzerine çoğu zaman müsamahalı davransa da, suç gerektirdiğinde adalet dağıtmakta hızlıydı. Ve Batı Krallığı'nın idaresini her şeyden çok bu ilişki simgeliyordu; sert, mantıklı, merhametle yumuşayan tarafsız adalet. Arutha'yı az sayıda insan açıkça methetse de, hayli saygı duyulur ve şereflendirilirdi ve karısı vatandaşları tarafından çok sevilirdi.

Anita, tahtında sessizce oturuyor, yeşil gözleri boşluğa bakıyordu. Kraliyete yakışır tavrı oğulları için duyduğu endişeyi onu çok iyi tanıyanlar dışında herkesten gizliyordu. Kocasının, çocukları, geçen gece ebeveynlerinin kişisel ikametgâhlarına değil de, sabah toplantısı için büyük salona çağırtması adamın hoşnutsuzluğunu başka herhangi bir şeyden daha fazla gösteriyordu. Anita kendini Dokumacılar Derneği'nin bir üyesinin yaptığı konuşmaya dikkat göstermeye zorladı; kocasının huzuruna çıkanların her dilek ve ricasını dinleme nezaketini göstermek de göreviydi. Kraliyet ailesinin diğer üyelerinin normalde sabah toplantısına katılmaları icap etmezdi, ama ikizler Yüksek Şato'daki sınırdaki görevlerinden dönmüş olduklarından, bir aile toplantısı haline gelmişti.

Prenses Elena annesinin yanında duruyordu. Kızıl-kahve saçlarıyla ebeveynlerinin adil bir uzlaşması gibi görünüyordu ve annesinin açık renk

teniyle babasının koyu renk ve zeki gözlerini almıştı. Kraliyet ailesini yakından tanıyanlar, Borric'le Erland amcaları Kralı andırıyorlarsa, o zaman Elena'nın halasını, Salador Baronesi Carline'i andırdığını gözlemlemişlerdi. Arutha ve Anita'nın en küçük çocukları Prens Nicholas, babasının görüşünden saklanarak kız kardeşinin yanında dikilme gerekliliğinden kaçınmıştı. Annesinin tahtının arkasında, babasının bakışlarının dışında, kürsünün ilk basamağında duruyordu. Kraliyet dairelerine giden kapılar salondakilerin gözlerinden üç basamak aşağıda saklanmıştı, geçmiş yıllarda, dört çocuk da ilk basamağa sıkışıp babalarının toplantıyı yürütmesini dinleme oyunu oynayarak, kulak misafiri olmanın nefis duygusunun tadına varmışlardı. Nicky iki erkek kardeşinin gelişini bekliyordu.

Anita, annelerin çocuklarının olmamaları gereken bir yerde oldukları hissiyle etrafa bakındı. Nicholas'ın kapının yanında beklemekte olduğunu fark etti ve yakına gelmesini işaret etti. Nicky, kendisine çok az vakit ayırmalarına ve sürekli onunla alay etmelerine rağmen, Borric'le Erland'ı putlaştırmıştı. Nicky kendilerinden on iki yaş küçük olduğundan, sadece küçük kardeşleriyle fazla ortak noktaları yoktu.

Prens Nicholas üç geniş basamağı topallayarak çıktı ve annesinin yanına geldi ve doğumdan bu yana her gün olduğu gibi Anita'nın kalbi kırıldı. Çocuğun ayağında biçim bozukluğu vardı ve ne cerrahların ihtimamı ne de rahiplerin büyülerinin, yürümesini mümkün kılmak dışında bir etkisi olmamıştı. Sakat bebeği halkın önüne çıkarmaya gönülsüz olan Arutha geleneğe boşvermiş ve çocuğu takdimde -bir kraliyet çocuğunun halkın karşısına ilk çıkışının onuruna verilen tatil, Nicholas'ın doğumuyla ölen bir gelenek- göstermeyi reddetmişti.

Nicky kapının açıldığını duyduğunda döndü ve Erland içeriye dikkatle baktı. Küçük prens ağabeyleri kapıdan büyük bir dikkatle süzülürken onlara sırıttı.

Nicky yollarını kesmek için üç basamağı eğik yürüyüşüyle indi ve ikisini de kucakladı. Erland görünür şekilde yüzünü buruşturdu ve Borric omzuna dalgın bir şekilde hafifçe vurdu.

İkizler tahtların arkasındaki basamakları yavaşça çıkıp kız kardeşlerinin arkasında dururlarken, Nicky onları izledi. Elena omzunun üzerinden arkaya bakıp dilini çıkarıp gözlerini devirerek üç erkek kardeşinin de kendilerini gülmemek için zorlamalarına neden oldu. Toplantıdaki kimsenin onun geçici pandomimini göremeyeceğini biliyorlardı. İkizlerin küçük kız kardeşlerine ettikleri işkencenin uzun bir tarihi vardı ve Elena da onlara elinden geldiğince iyi karşılık vermişti. Onları kralın kendi huzurunda utandıracak bir şey düşünmezdi. Çocukları arasında bir alışveriş olduğunu hisseden Arutha arkaya baktı ve dört evladına, potansiyel herhangi bir neşeyi susturmaya yetecek şekilde hızla kaşlarını çattı. Bakışları büyük oğullarından ayrılamadı ve sadece ona yakın olanlar bunu böyle algılayacak olsalar da, onlara olan öfkesini tam olarak gösterdi. Sonra dikkati toplantıdaki meseleye çevrildi. İkincil bir soylu yeni bir makama terfi ettiriliyordu ve dört kraliyet çocuğu bunun fazla saygınlığa değmeyeceğini düşünseler de, adam bunu hayatındaki en yüksek noktalardan biri sayıyordu. Arutha yıllar içinde bu farkındalığı akıllarına sokmaya çalışmış ama sürekli başarısız olmuştu.

Prensin toplantısına Krondor Dükü Lord Gardan nezaret ediyordu. Yaşlı asker Arutha'ya ve ondan önce de otuz yıl ya da daha fazla süreyle babasına hizmet etmişti. Koyu renk teni neredeyse beyaz renkteki sakalıyla tam bir tezatlık oluşturuyordu, ama hâlâ üstünlüğünden bir şey yitirmemiş birinin tetikte gözlerine sahipti ve kraliyet çocukları için hazır bir gülümsemesi vardı. Doğuştan halktan olan Gardan yeteneğiyle yükselmişti ve sıklıkla dışa vurduğu emekli olma ve Crydee'deki evine dönme arzusuna rağmen, Arutha'nın hizmetinde kalmış, önce Crydee'deki garnizonda Çavuş, sonra Prens'in Kraliyet Muhafızlarının Komutanı, derken Krondor'un Şövalye Mareşali olmuştu. Krondor'un eski dükü Lord Volney yedi yıllık kraliyet hizmetinden sonra beklenmedik bir şekilde ölünce, Arutha, Gardan'ı o makamla ödüllendirmişti. Yaşlı asker asalete uygun olmadığı yönündeki itirazlarına rağmen, yetenekli bir asker olduğu kadar usta bir idareci olduğunu da ispatlamıştı.

Gardan, adamın yeni makam ve ayrıcalıklarını okumayı bitirmişti ve Arutha, üzerinde kurdeleler ve kabartma mühürler olan fazla büyük bir

parşömeni sundu. Adam yeni makam ödülünü aldı ve kalabalığa, mahkemede bulunan diğer insanların fısıltılı tebriklerinin arasına çekildi.

Gardan Tören Amiri Jerome'a baş salladı ve zayıf adam dikildi. Bu makam, bir vakitler Baron James'in çocukluk rakibi olan Jerome'un kendine önem veren tabiatına uygun düşüyordu. Jerome, herkesin dediğine göre, esaslı bir baş ağrısıydı ve ıvır zıvırla meşgul olması onu görev için ideal kılmıştı. Ayrıntılara olan düşkünlüğü makam pelerininin mükemmel dikişinde kendini belli ediyordu ve sivri uçlu sakalını biçimlendirmek için saatler harcıyordu. Fiyakalı bir tavırla konuştu, "Ekselansları arzu ederse, Lord Tören efendim, Büyük Kesh kraliyet sarayının büyükelçisi."

Danışmanlarıyla görüşmekte olan büyükelçi kürsüye yaklaştı ve başıyla selam verdi. Kılığından gerçek bir Kesh olduğu açıkça anlaşılıyordu, çünkü kafası traşlıydı. Arkadan yırtmaçlı, etekleri uzun ve ön köşeleri yuvarlak kesimli kızıl cekedi. Sarı bir pantolonu ve beyaz terlikleri gözler önüne seriyordu. Göğsü Kesh tarzında çıplaktı, büyük, altından, burma makam gerdanlığı boynunu süslüyordu. Giysilerin her parçası neredeyse görülmeyen bir iğne işiyle, her dikiş yeri ufak mücevherler ve incilerle süslenerek incelikle tamamlanmıştı.

Hareket ederken sanki titrek parıltılarla yıkanmış gibi bir etki bırakıyordu.

Rahatlıkla mahkemedeki en fevkalade figür olduğu söylenebilirdi.

"Ekselansları," dedi, konuşması hafif tekdüze bir aksanla bezeliydi. "Hanımımız, Lakeisha, Adı Kesh Olan kişi, Siz ekselanslarının sağlıklarını sorar."

"İmparatoriçeye en sıcak saygılarımızı iletin," diye karşılık verdi Arutha, "Ve ona hepimizin iyi olduğunu söyleyin."

"Zevkle," diye cevap verdi büyükelçi. "Şimdi, ekselanslarının hanımım tarafından yapılan davete yanıt vermelerini rica etmek zorundayım. Muhteşem hanımımın yetmiş beşinci yıldönümü İmparatorluk için emsalsiz bir olaydır. İki ay sürecek bir kutlamaya ev sahipliği yapacağız. Ekselansları bize katılacaklar mı?"

Kral, Queg'den Doğu Krallıkları'na kadar olan bütün komşu hükümdarlıklar gibi, özürlerini çoktan iletmişti. İmparatorlukla komşuları arasında sıradışı bir şekilde uzun bir süredir -son büyük sınır çarpışmasından bu yana on bir yıl geçmişti- barış varken, hiçbir hükümdar Midkemia'nın en korkulan ulusunun sınırlarına girecek kadar aptal değildi. Bu redler uygun sayılıyordu. Krondor Prens ve Prensesine yapılan davet ayrı bir meseleydi.

Adalar Krallığı'nın Batı Diyarı, Krondor Prensi'ne verilen hükümdarlık sorumluluklarıyla birlikte neredeyse kendi başına bir ulustu. Sadece en genel politika kralın Rillanon'daki sarayından geliyordu. Ve sık olmamakla birlikte, Kesh'in büyükelçileriyle ilgilenmesi gereken kişi Arutha oluyordu, çünkü Kesh'le krallık arasındaki olası çatışmaların çoğunluğu Batı Topraklarının güney sınırından kaynaklanıyordu.

Arutha karısına baktı ve sonra da büyükelçiye. "Resmi görevlerin baskısının bizi böyle uzun bir yolculuğa çıkmaktan alıkoymasından üzüntü duyuyoruz, ekselansları."

Büyükelçinin yüz ifadesi değişmedi, sadece gözlerinin etrafındaki hafif bir sertleşme Keshli'nin reddedişi hakarete yakın bir şey olarak algıladığını gösteriyordu. "Bu üzücü ekselansları. Hanımım varlığınızı hayati önemde sayıyordu -dostluğun ve iyi niyetin işareti diyebilirim."

Tuhaf yorum Arutha’nın dikkatinden kaçmadı. Başıyla onayladı. "Yine de, Adalar'ın Kraliyet Ailesi'ni temsil edebilecek birini göndermezsek, güneydeki komşularımıza dostluk ve iyi niyetimizi göstermemiş sayacağız kendimizi." Büyükelçinin gözleri anında ikizlere dikildi. "Adalar Tahtının olası vârisi Prens Borric imparatorun yıldönümünde bizim temsilcimiz olacak, efendim." Aniden ilgi odağı olan Borric daha dik durduğunu fark etti ve tuniğini düzeltmek için beklenmedik bir ihtiyaç duydu. "Ve kardeşi Prens Erland ona eşlik edecek." Borric ve Erland irkilmiş bakışlarını birbirlerine çevirdiler. "Kesh!" diye fısıldadı Erland, sesinde şaşkınlık yoktu.

Keshli büyükelçi başını prenslere doğal bir an şükranla eğdi. "Uygun bir saygı ve dostluk ifadesi ekselansları. Hanımım hoşnut olacak."

Arutha’nın bakışları odayı taradı ve bir an için odanın köşesindeki bir adama dikildi, sonra devam etti. Keshli büyükelçi çekilirken Arutha tahtından kalktı ve "Bugün yapılacak birçok işimiz var; huzura kabul yarın nöbetin onuncu saatinde kaldığı yerden devam edecek," dedi. Karısına elini uzattı ve karısı ayağa kalkarken onun elini tuttu. Prensesin kürsüden inmesine eşlik ederken Borric'e fısıldadı, "Sen ve kardeşin, beş dakika sonra odamda olun." Dört çocuk da baba ve anneleri geçerken resmi bir şekilde selam verdiler, sonra arkalarından alaya katıldılar.

Borric, Erland'a göz attı ve kendi merakının ikizinin yüzünden de yansıdığını gördü. İkizler salondan çıkana kadar beklediler ve Erland dönüp Elena'yı kavradı, onu kucaklayıp havaya kaldırarak kabaca döndürdü. Borric, Elena'nın elbisesinin kumaş katlarının yumuşatıcı etkisine rağmen, kıçına sert bir şekilde vurdu. "Canavarlar!" diye bağırdı kız. Sonra ikisini de sırayla kucakladı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama dönmenize sevindim. Siz gittiğinizden beri her şey korkunç bir şekilde sıkıcı bir hal almıştı."

Borric sırıttı. "Ben öyle duymadım küçük kardeşim."

Erland kolunu Borric'in boynuna doladı ve sahte bir komployla fısıldadı, "Prensin toprak ağalarından ikisinin bir ay önce dövüşürken yakalandıkları kulağıma çalındı ve görünen o ki, sebep de kız kardeşimize Banapis Festivali'ne hangisinin eşlik edeceğiymiş."

Elena kısık gözlerini iki kardeşine dikti. "O gerizekalıların kavgasıyla bir ilgim yok." Sonra yüzü aydınlandı. "Ayrıca, bütün günü Baron Lowey'in oğlu Thom'la geçirdim."

İkizler güldüler. "Ki bunu da duymuştuk," dedi Borric. "Ünün sınır baronlarına kadar ulaşıyor küçük kardeşim! Ve sen daha on altı yaşında bile değilsin!"

Elena eteklerini topladı ve kardeşlerinin yanından geçti. "Şey, neredeyse annemin babamla ilk karşılaştığı yaştayım ve babamdan bahsetmişken, çalışma odasına gitmezseniz, ciğerlerinizi kahvaltı için kavurur." Bir düzine

adım kadar uzaktaki bir noktaya vardı, ipek hışırtısıyla döndü ve tekrar kardeşlerine dil çıkardı.

İkisi de güldüler, sonra Erland, Nicky'nin yakında durmakta olduğunu fark etti. "Pekâlâ, bakalım burada ne var?"

Borric, Nicky'nin kafasının üzerinden etrafa bakıyormuş numarası yaptı. "Ne demek istiyorsun? Ben bir şey görmüyorum."

Nicky'nin yüzü üzüntülü bir hal aldı. "Borric!" dedi, neredeyse inleyerek.

Borric aşağı baktı. "Acaba..." Kardeşine döndü. "Bu da ne?"

Erland yavaşça Nicky'nin etrafında yürüdü. "Emin değilim. Goblin olamayacak kadar küçük, ancak bir maymun olmayacak kadar da büyük-tabi belki de çok uzun bir maymun olması dışında."

"Omuzları bir cüce olacak kadar geniş değil ve dilenci olmak için fazla iyi giyimli..."

Nicky'nin yüzü bulutlandı. Gözlerinde yaşlar birikmeye başladı. "Söz vermiştiniz!" dedi, sesi gırtlaktan çıkmıştı. Ona sırıtarak bakmakta olan kardeşlerine baktı, derken yanaklarında gözyaşlarıyla Borric'in incik kemiğini tekmeledi, döndü ve kaçtı, koridordan aşağı koşuştururken yarı topallaması, yuvarlanarak yürümesi onu yavaşlatmıyordu, hıçkırıklarının sesi onu izliyordu. Borric kardeşinin tekmelediği yere baktı. "Off. Çocuk tekme atmayı biliyor." Erland'a baktı. "Söz mü verdin?"

Erland gözlerini yukarı yuvarladı. "Artık onunla alay etmeyeceğimize dair." Güçlükle iç geçirdi. "Bir tur azar daha. Kesin anneme koşacak ve annem de babamla konuşacak ve..."

Borric yüzünü buruşturdu. "Ve bir tur azar daha işiteceğiz."

Sonra aynı anda "Babam!" dediler ve Arutha’nın şahsi konutuna doğru acele ettiler. Kapıya yerleştirilmiş muhafız yaklaşan kardeşleri görünce onlara kapıları açtı.

İçeri girdiklerinde, ikizler babalarının en sevdiği, ahşap ve deriden eski bir şey olmasına rağmen babalarının büyük toplantı odasındaki sandalyeye oturmuş olduğunu gördüler. Azıcık solunda Baron James ve Locklear duruyordu.

Arutha, "İçeri gelin," dedi.

İkizler gelip babalarının karşısında durdular, Erland, yarası bir gece içinde sertleştiğinden, hafif bir sakarlıkla hareket ediyordu. "Bir sorun mu var?" diye sordu Arutha.

İki oğul da güçsüzce gülümsediler. Babalarının gözünden pek bir şey kaçmıyordu. Borric, "Darbeyi bertaraf edeceği yerde, bir darbe indirmeyi ve karşı atak yapmayı denedi. Adam da Savunmasını açtı," dedi.

Arutha'nın sesi soğuktu. "Gene kavga. Baron James'in açıkça yaptığı gibi, beklemeliydim." James'e hitaben, "Ölen var mı?"

James, "Hayır, ama şehrin epey etkili deniz taşımacılarından birinin oğlunu az daha öldürüyordu," dedi.

Arutha'nın öfkesi sandalyesinden yavaşça kalkarken su yüzüne çıktı. Duygularını kontrol altında tutabilen bir adam için böyle bir dışavurum nadirdi ve onu yakından tanıyanlar için, hoş karşılanmazdı. Gelip ikizlerin karşısında durdu ve bir an için onlara vurmanın eşiğindeymiş gibi göründü. İkisinin de gözlerinin içine baktı. Tekrar kendine hakim olurken dilin ucuna gelen lafları yuttu. "Siz ikiniz ne düşünüyor olabilirdiniz?"

Erland, "Meşru müdafaaydı baba. Adam beni şişe geçirmeye çalışıyordu."

Borric ahenkli bir sesle söze girdi, "Adam hile yapıyordu.

Yeninde fazladan mavi bir kız vardı."

Arutha, "Yeninde fazladan bir deste olsaydı bile umurumda değil. Siz sıradan askerler değilsiniz, lanet olsun! Siz benim oğullarımsınız!" derken neredeyse tısladı.

Arutha, atları inceliyor ya da muhafızlarını teftiş ediyormuşçasına etraflarında yürüdü. İki çocuk da babalarının ruh halinin küstahlığa tahammülü olmadığını anladıklarından, yakın tetkike dayandılar.

Sonunda ellerini tevekkül belirten bir hareketle yukarı savurdu ve "Bunlar benim oğullarım değil," dedi. İkizlerin yanından geçip baronların yanında durdu.

"Lyam'ın olmalılar," dedi, kralın adına başvurarak. Arutha’nın kardeşi gençliğinde mizacı ve kavgacılığıyla tanınmıştı. "Her nasılsa, Anita benimle evlendi, ama kralın kabadayı, şımarık veletlerini doğurdu." James sadece başını sallayarak onaylayabildi. "Benim anlamadığım ilahi bir plan olmalı." Dikkatini oğullarına çevirerek, "Büyükbabanız hâlâ yaşıyor olsaydı, cüssenize ya da yaşınıza bakmadan, sizi bir fıçıya yatırır, eline de deri bir kayış alırdı. Bir kez daha çocuk gibi hareket ettiniz ve çocuk muamelesi görmelisiniz," dedi.

Dönüp onlara doğru yürürken sesi yükseldi, "Size hemen eve gelmeniz İçin emir gönderdim! Ama emre uydunuz mu? Hayır! Doğrudan saraya gelmek yerine, Fakir Mahallesi'nde ortadan kayboluyorsunuz. İki gün sonra Baron James sizi bir meyhanede dövüşürken buluyor," dedi ve duraksadı, sonra, neredeyse bağırışa yakın bir sesle çığlık attı, "Öldürülebilirdiniz!" Borric espri yapacak oldu, "Ancak o kaçamak..."

"Yeter!" diye bağırdı Arutha, öfkesi kontrol edemeyeceği bir hal almaya başlıyordu. Borric'in tuniğini kavradı ve oğlunu öne çekerek dengesini kaybetmesine neden oldu. "Bunu bir şaka ve gülümsemeyle bitirmeyeceksin! Bana son kez karşı geldiniz." Bunu, Borric'in kardeşine çapmasına neden olan bir itişle noktaladı. Arutha'nın tavrı oğlunun genelde aldırmadığı saygısızlıklarına sabır olmadığını gösterdi. "Saray sizin acayip karmaşanızı özlediği için çağırmadım sizi. Sınırda bir ya da iki yıl daha geçirmeniz bence sizi biraz yatıştırabilirdi, ama başka seçeneğim yok. Prenslere yakışır görevleriniz var ve size şu an ihtiyaç var!"

Borric'le Erland bakıştılar. Arutha'nın huysuzlukları onlar için eski hikâyeydi ve -genelde haklı çıkan- öfkesine daha önce de katlanmışlardı,

ama bu kez ciddi bir şeyler oluyordu. Borric, "Üzgünüz baba," dedi. "Bizi eve çağıranın görev meselesi olduğunun farkına varmadık."

"Çünkü hiçbir şeyin farkına varmanız beklenmiyor sizden, itaat etmeniz bekleniyor!" diye lafı yapıştırdı babaları. Bütün bu olanlar açıkça sabrını taşırmıştı, "Sizinle artık işim bitti. Bu öğleden sonra Keshli büyükelçiyle özel olarak ilgilenmek için kendime gelmeliyim. Baron James bu konuşmaya benim adıma devam edecek," dedi. Kapıda duraksadı ve James'e, "Ne yapman gerekiyorsa yap! Ama bu öğleden sonra onlarla konuştuğumda olayların vahametinin bu imansızların akıllarına girmiş olmasını istiyorum," dedi. Bir karşılık beklemeden kapıyı kapattı.

James ve Locklear genç prenslerin iki yanına geçtiler ve James, "Ekselansları bizi izleme nezaketini gösterirler mi," dedi.

Borric'le Erland kendilerine hayat boyu öğretmenlik yapmış amcalarına ve sonra birbirlerine baktılar. İkisinin de ne olacağına dair ne de sezgileri vardı. Babalan çocuklarının hiçbirine ne kayış ne el kaldırmıştı, ama yine de bu, çocukların çoğu zaman oldukları gibi azılı oldukları zamanlarda, düzenli 'dövüş talim'leri yapmalarını engellememişti.

Dışarıda bekleyen Teğmen William, koridordan aşağı ilerlerlerken ikizlerle baronların sessizce arkalarına takıldı. Prens Arutha’nın spor salonuna açılan kapıyı açmak için acele etti, burası kraliyet ailesinin kılıç, hançer ya da çıplak elle dövüş becerilerini tecrübe edebildikleri büyük bir odaydı. Baron James alayı koridordan aşağı ilerletti. Spor salonunun kapısında, William yine kapıyı açmaya davrandı, çünkü ikizlerin ikinci kuzeni olsa da, henüz sadece soylular topluluğunda bir askerdi. Odaya önce Borric girdi, ardından Erland ve James, onları Locklear ve William izledi.

Odaya girince Borric çevik bir şekilde döndü ve geri geri yürüdü, "Artık biraz daha büyük ve iriyiz Jimmy Amca. Ve son seferinde yaptığın gibi beni kulağımın arkasından yumruklayamayacaksın," derken, elleri bir boksör duruşundaydı.

Erland, sol yanını abartılı bir şekilde tutarak sola eğildi ve birdenbire topallamaya başladı. "Ve daha da hızlıyız Locky Amca." Uyarmadan,

Locklear'ın kafasına dirsek attı. Neredeyse yirmi yıllık deneyimli bir asker olan baron yana kaçarak Erland'ın dengesini kaybetmesine neden oldu. Sonra bir kolundan çekerek ona bir daire çizdirdi ve spor salonunun ortasına itti.

İki kardeş yumruklarını kaldırıp kavga pozisyonu alırken baronlar geri durdular. James çarpık bir gülümsemeyle ellerini yukarı kaldırdı ve "Ah, siz bizim için çok genç ve çok hızlısınız, tamam," dedi. Ses tonundaki alay çocukların gözünden kaçmadı. "Ama önümüzdeki birkaç gün aklımızın dinç olması gerektiğinden, son iki yılda ne kadar yol aldığınızı görme zevkinden vazgeçmeyi düşündük." Başparmağıyla uzak bir köşeyi işaret etti. "Kişisel fikrim bu." Köşede sadece pantolon giymiş iki asker duruyordu. İkisinin de heybetli kolları etkileyici bir şekilde adaleli göğüslerinde kavuşmuştu. Baron James onlara yaklaşmalarını işaret etti. Askerler yaklaşırken çocuklar birbirlerine baktılar.

İki adam safkan savaş atları gibi, bekleyen bir güçle, çeviklikle hareket ettiler. Borric, "Bunlar insan değil!" diye fısıldadı. Erland sırıttı, çünkü her iki adamın da, dağ trollerini anımsatırcasına çıkık büyük alt çeneleri vardı. "Bu beyler Lyam amcanızın Garnizonu'ndan," dedi Locklear. "Geçen hafta Kraliyet Boks Şampiyonası gösterisini seyrettik ve onlardan fazladan birkaç gün bizimle kalmalarını istedik." İki adam, çocukların etrafında aksi yönlerde daireler çizerek birbirlerinden uzaklaşmaya başladılar.

Jimmy, "Sarı saçlı olan Rodez Garnizonu’ndan Çavuş Obregon..." dedi. Locklear lafa karıştı, "Yüz kilonun altındaki erkeklerde şampiyon -ah, Erland senin öğrencin olmalı Obregon; yara aldı. Ona nazik davran."

"...ve diğeri," diye devam etti Jimmy, "Bas Tyra'dan Çavuş Palmer." Borric'in gözleri yaklaşan askeri incelerken kısıldı. "Bırak da tahmin edeyim: Yüz kilo üzerindeki erkeklerde şampiyon." "Evet," dedi Baron James kötü bir gülümsemeyle.

Anında, Borric'in görüş alanı yaklaşan bir yumrukla doldu. Hızla yumruktan uzaklaşmaya çalıştı, ama birden bir diğerinin kafasının yanına indiğini fark etti. Derken babasının spor salonuna çevirdiği odanın

tavanındaki freskleri kimin çizdiğini düşünüyordu. Gerçekten bunu birine sormalıydı. Yavaşça oturur pozisyona geçerken başını iki yana salladı.

James'in "Baban yarın karşı karşıya kalacağınız şeyin önemini kafanıza sokmamızı istedi bizden," dediğini duyabiliyordu.

"O nedir?" diye sordu Borric, Çavuş, Palmer'in ayağa kalkmasına yardım etmesine izin vererek. Ama Çavuş Borric'in sağ elini bırakmadı, sağ yumruğunu Borric'in midesine sert bir şekilde indirirken sıkıca tuttu. Borric'in nefesi ciğerlerinden boşanırken Teğmen William görünür şekilde yüzünü buruşturdu ve Borric bir kez daha yere çökerken gözleri devrildi. Erland, şimdi kendisini sinsice takip eden diğer boksörden ihtiyatla uzaklaşmaya başladı.

"Dikkatinizden kaçtıysa diye söylüyorum, amcanız kral genç Prens Randolph öldüğünden beri sadece kız çocuk babası oldu."

Borric, Çavuş Palmer'in uzattığı eli reddetti ve "Teşekkürler. Kendim kalkarım," dedi. Bir dizinin üzerinde doğrulduğunda, "Kuzenimizin ölmesi olgusu üzerinde güçlükle durabilirim, ama farkındayım," dedi. Sonra, ayağa kalkarken Çavuş Palmer'in midesine korkunç bir yumruk indirdi.

Kendisinden büyük ve zorlu dövüşçü kaya gibi sağlam duruyordu, kendini nefes almaya zorladı, sonra takdirle gülümsedi ve "İyi bir yumruktu ekselansları," dedi.

Borric gözlerini yukarı yuvarladı. "Teşekkür ederim." Sonra bir başka yumruk görüş alanına girdi ve bir kez daha tavanda sergilenen harika zanaatçılığı düşündü. Neden daha önce farkına varma şansı olmamıştı ki, diye dalga geçti kendisiyle.

Erland yaklaşan Çavuş Obregon'la arasına mesafe koymaya çalıştı. Ansızın genç adam geri gitmekten vazgeçti, kısa bir süre için yumruk yağdırdı. Çavuş, geri çekilmek yerine, kollarını yüzünün önüne kaldırdı ve genç adamın kollarına ve omuzlarına vurmasına izin verdi. "Amcamızın vârisinin olmaması bilmediğimiz bir gerçek değil, Jimmy Amca," dedi Erland, adaleli çavuşu nafile yumruklarken kolları yorulmaya başlamıştı- Aniden,

Çavuş, Erland'ın erişebileceği mesafeye geldi ve gencin yan tarafına bir yumruk indirdi. Erland'ın beti benzi attı ve gözleri karardı, derken odağını kaybetti.

Tepkiyi gören Çavuş Obregon, "Özür dilerim ekselansları, sağlam tarafa vurmak istemiştim," dedi.

Erland, "Ne kadar da naziksin," derken sesi ancak fısıltıyla çıktı.

Borric düşüncelerinden kurtulmak için kafasını iki yana salladı, sonra hızla geri yuvarlandı ve dövüşmeye hazır halde ayağa kalktı. "O halde, ailemizin Kraliyet Prensi eksikliği çıkarımının bir anlamı var."

"Gerçekten öyle," diyerek fikrine katıldı James. "Ortada bir erkek olmayınca, vâris yine Krondor Prensi."

Erland'ın sesi nefesi kesilmiş ve boğuk bir şekilde karşılık verdi. "Krondor Prensi hep kraliyet vârisidir."

"Ve baban da Krondor Prensi," diyerek araya girdi Locklear.

Borric, soluyla yaptığı akıllıca bir şaşırtmacayla, sağ yumruğunu Çavuş Palmer'ın çenesine indirdi ve kendinden büyük adamı anında sendeletti. Gövdesine indirdiği bir başka darbeyle boksör geri çekildi. Borric'in kendine güveni geldi ve işini bitirecek yumruğu indirmek için ileri çıktı ve anında dünya tersine döndü.

Borric'in görüşü sarıya sonra uzun bir süre kırmızıya döndü ve o boşlukta asılıyken zemin gelip kafasının arkasına vurdu. Derken gözleri kararmaya başladı ve derin bir kuyunun ağzından kendisine bakan bir yüzler halkası gördü. Dost yüzlere benziyorlardı ve kim olduklarını bilebileceğini düşündü, ama kuyunun soğuk karanlığına gömülürken o kadar rahattı ki bu konuda endişe etmeye gerek görmedi. Yüzlere bakarken, dalgın dalgın herhangi birinin yukarıdaki fresklerin sanatçısının kim olabileceğini bilip bilmediğini merak etti.

Gözleri devrilirken, William, Borric'in yüzüne küçük bir kova dolusu su döktü. Büyük kuzen öksürerek ve su tükürerek bilincini kazandı.

Baron James bir dizinin üzerine çökmüştü ve prensin oturmasına yardım etti.

"Hâlâ benimle misin?"

Borric kafasını iki yana salladı ve gözlerini odakladı. "Sanırım," demeyi başarabildi.

"Güzel. Çünkü baban hâlâ tahtın vârisiyse, kraliyet bebesi," sıradaki şeyi vurgulamak için Borric'in kafasının arkasını tokatladı, "O zaman sen de hâlâ muhtemel vârissin."

Borric dönüp James'in yüzünü inceledi. Genç prens, James'in mesajının anlamını henüz kavrayamamıştı. "Yani?"

"Yani, budala, iyi kralımızın, amcanın, hayatının bu aşamasında oğul sahibi olması olası olmadığından -Kraliçenin yaşı da hesaba katılırsa- Arutha ondan uzun yaşarsa, o zaman kral olacak." Borric'in ayağa kalkmasına yardım etmek için uzanarak ekledi, "Ve Şans Tanrıçasının yardımıyla" -Borric'in yanağına şakacı bir tavırla tokat attı- "Sen babandan neredeyse kesin bir şekilde daha fazla yaşayacaksın, ki bu da ilerde bir gün, kral olacağın anlamına gelir."

"Tanrı korusun," diye araya girdi Locklear.

Borric odada göz gezdirdi. Çavuşlar boks dersi bahanesi unutulmuş gibi geri çekilmişlerdi. "Kral mı?"

"Evet, seni taş kafalı sersem," dedi Locklear. "Hâlâ hayatta olursak, önünde diz çökmek ve ne yaptığını biliyormuşsun gibi davranmak zorunda kalacağız." "Yani," diye konuşmayı sürdürdü James, "Baban, zengin bir sığır tüccarının şımarık oğluymuşsun gibi davranmayı bırakmanın ve Adalar'ın gelecekteki kralı gibi davranmaya başlamanın zamanı geldiğini düşünüyor."

Erland gelip hafifçe üzerine eğilerek kardeşinin yanında durdu. "O zaman neden sadece" -yanlış yana dönüp tekrar yaralanan tarafını gerince yüzünü

buruşturdu- "bize neler olup bittiğini anlatmıyorsun?"

James, "Babanı dersin... vurgulanması gerektiğine ikna ettim," dedi. İki prensi de inceledi. "Eğitim aldınız, babanızın çalıştırabileceği en iyi öğretmenler tarafından eğitildiniz. Altı mı, yedi mi, kaç dil konuşuyorsunuz? Kuşatmadaki mühendisler gibi aritmetik ve hesap yapabiliyorsunuz. Eskilerin öğretilerinden söz edebiliyorsunuz. Müzik ve resim becerileriniz var ve saray kurallarını biliyorsunuz. Usta kılıç kullanıyorsunuz ve" -iki boksöre baktı- "yumruklaşmada oldukça yetenekli öğrencilersiniz," dedi. Geri çekildi. "Ama doğumunuzdan bu yana geçen on dokuz yılda, şımarık, isteklerini frenleyemeyen çocuklardan başka bir şey olduğunuza dair tek bir işaret vermediniz. Krallığın prensleri olduğunuz dair örneğin!" Sesi yükseldi ve kızgın bir ifade aldı. "Ve sizinle işimiz bittiğinde, şımarık bir çocuk yerine Veliaht Prens rolünü oynayacaksınız."

Borric süngüsü düşmüş bir halde ayağa kalktı. "Şımarık mı?"

Erland kardeşinin huzursuzluğuna sırıttı. "Şey, bu o, o halde, değil mi?

Borric kendine çekidüzen verecek ve sizlerle babam mutlu olacaksınız..." James kötülük dolu sırıtışını Erland'a çevirdi. "Senin de olacağın gibi hayatım! Çünkü eğer bu aptal mizaçlı çocuk gidip Keshli bir saray hanımının kocasına boğazını kestirirse, günün birinde Rillanon'da conDoin tacını giyecek olan sensin. Ve boğazını kestirmese bile, sen yine de kardeşin baba olana dek vâris olmaya devam edeceksin. O zaman bile, bir yerlerde bir dük olacaksın." Sesini azıcık alçaltarak, "Bu yüzden ikiniz de mevkilerinizin gereğini öğreneceksiniz," dedi.

Borric, "Evet, biliyorum. Yarın ilk iş. Hadi, biraz dinlenelim..." dedi.

Gözlerini aşağı çevirdi ve göğsünü dizginleyen bir el gördü.

"O kadar çabuk değil," dedi James. "Dersinizi bitirmediniz."

"Ah, Jimmy Amca..." diye konuşmaya başladı Erland.

"Demek istediğini anlattın..." dedi Borric, sesi kızgındı.

"Sanmam," diye cevap verdi Baron. "Hâlâ bir çift edepsiz baş belasısınız."

Çavuşlara dönerek şöyle dedi, "Lütfen devam eder misiniz."

Baron James, iki genç Prens, profesyonelce idare edilen dayağa kendilerini hazırlarken hızla makamdan odanın çıkışına yönelip, Locklear'a kendisine eşlik etmesini işaret etti. İki soylu makamdan ayrılırken James eliyle Teğmen William'ı çağırdı. "Dayağa doyduklarında onları konutlara getir. Bırak dinlensinler ve bir şey yediklerinden emin ol, sonra kalkıp öğleden sonra Majestelerini görmeye hazır olmalarını sağla."

William selam verdi ve dönüp prenslerin branda zemine yıkılmalarını seyretti. Kafasını iki yana salladı. Bu hoş bir görüntü olmayacaktı.

SUÇLAMA

Oğlan bağırdı.

Kılıç ustası Sheldon'ın genç Prens Nicholas'ı zorlamasını, Borric'le Erland anne babalarının şahsi konutlarının penceresinden izlediler. Çocuk hamleyi akıllıca savuşturur ve karşı atağa geçerken hevesli bir heyecanla tekrar bağırdı. Kılıç ustası geri çekildi.

Borric, "Çocuğun koşuşturabildiği muhakkak," gözleminde bulundu yanağını kaşıyarak. Sabahki talimden kalan hiddetli bere kararıyordu.

Erland bu fikre katıldı. "Babamın kılıçtaki ustalığını miras almış. Ve bacağına rağmen doğru olanı yapmayı iyi başarıyor."

Borric'le Erland kapı açılıp anneleri içeri girince döndüler. Anita odanın uzak köşesinde, şu an en ilginç olduğuna hükmettikleri dedikoduyu sessizce tartışmaya başlayan nedimelerine el salladı. Krondor Prensesi gelip oğullarının arasında durdu ve pencereden Nicholas'ın neşe içinde dengesiz bir uzanışa hamle edip kendini birden savunmasız durumda buluşunu seyretti. "Hayır Nicky! Geldiğini görmen gerekirdi," diye bağırdı Erland, pencere kelimelerinin küçük kardeşine ulaşmasına engel olduğu halde. Anita güldü. "Çok çalışıyor."

Pencereye sırtlarını dönerlerken Borric omuz silkti. "Yine de, bir oğlan için yeterince iyi. Bizim onun yaşındayken olduğumuzdan çok da kötü değil."

Erland hemfikirdi. "Maymun..."

Birden annesi ona döndü ve yüzüne sert bir tokat attı. Odanın diğer köşesindeki kadınlar anında fısıldaşmayı kestiler ve gözleri hayretten kocaman açılmış halde Prenseslerine baktılar. Borric kendisi kadar şaşırmış olan kardeşine baktı. Hayatlarının on dokuz yılında anneleri onlara bir kez olsun el kaldırmamıştı. Erland tokadın verdiği acıdan ziyade hareketin kendisinden şoke olmuştu. Anita'nın yeşil gözleri öfkeyle pişmanlık karışımı bir duyguyu ele veriyordu. "Kardeşin hakkında bir daha o şekilde konuşma." Anita'nın ses tonu tartışmaya yer bırakmadı. "Onunla alay ettin

ve ona bütün soyluların kırıcı fısıltılarından daha fazla acı verdin. O iyi bir çocuk ve seni seviyor, sense ona karşı sadece alaycı ve eziyetçisin. Saraya döndüğünün ilk günü ve seninle beş dakika konuştuktan sonra yine gözyaşlarına boğuldu.

"Arutha haklıydı. İstismarlarını çok uzun süre cezasız bıraktım." Gidecekmiş gibi döndü.

Kardeşiyle kendini anın mahcubiyetinden kurtarmanın yolunu arayan Borric, "Ah anne. Bizi sen çağırmadın mı? Görüşmek istediğin başka bir şey mi vardı?" diye sordu.

Anita, "Sizi ben çağırtmadım," dedi.

"Ben çağırttım."

Çocuklar dönünce babalarının, çalışma odasıyla, Anita'nın kraliyet dairesinin aile odası adını verdiği kısmı arasındaki kapıda sessizce durmakta olduğunu gördüler. Kardeşler birbirlerine baktılar ve babalarının anneyle oğullar arasında geçenlere şahit olacak kadar uzun süredir orada olduğunu anladılar.

Uzun bir sessizlikten sonra Arutha, "Bize izin verirsen, oğullarımla özel olarak konuşmak istiyorum," dedi.

Anita başıyla evetledi ve hanımlarına kendisiyle birlikte gelmeleri gerektiğini işaret etti. Oda hızla boşaltılarak Arutha oğullarıyla yalnız bırakıldı. Kapı kapatıldığında Arutha, "İyi misiniz?" diye sordu.

Erland sert kaslarını gösterdi ve "Bu sabah aldığımız derse göre, yeterince iyi baba," dedi. Hassas yerinin daha fazla yara almadığını gösterdi.

Arutha kaşlarını çattı ve kafasını hafifçe iki yana salladı. "Jimmy'den bana aklındakileri söylememesini rica ettim." Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sadece, sizden istenenleri yapmamanızın ciddi sonuçları olacağının bir şekilde aklınıza girmesini istedim."

Erland başını salladı. Borric, "Şey, tamamıyla beklenmedik bir şey değil. Sen doğrudan eve gelmemizi emrettin ve biz saraya gelmeden önce biraz kâğıt oynamak için durduk," dedi.

"Oynamak..." dedi Arutha, gözleri büyük oğlunun yüzünde geziniyordu, "...korkarım gelecekte oyun oynamak için çok az zamanınız olacak."

Çocuklara yaklaşmalarını işaret etti ve çocuklar da yaklaştılar. Çalışma odasına döndü ve büyük yazı masasının arkasına geçerken çocuklar onu izlediler. Masanın arkasında, akıllıca kilitlenmiş bir taşın arkasına gizli, özel bir ufak oda vardı, babalan o kilidi açtı. Kraliyet ailesinin sorgucunu taşıyan bir parşömen çıkardı ve Borric'e uzattı. "Üçüncü paragrafı oku." Borric okudu ve gözleri büyüdü. "Bu gerçekten de kötü haber."

Erland, "Nedir o?" diye sordu.

"Lyam'dan bir haber," dedi Arutha.

Borric parşömeni kardeşine uzattı. "Kraliyet tabipleri ve rahipleri kraliçenin bir daha çocuğu olmayacağından eminler. Rillanon'da bir kraliyet vârisi olmayacak."

Arutha kraliyet odasının arka tarafındaki bir kapıya gitti, "Benimle gelin." Kapıyı açtı ve bir kat merdiven çıktı. Oğulları onu hızla takip ettiler ve çok geçmeden üçü de kraliyet sarayının ortasına yakın, Krondor şehrine tepeden bakan eski bir kulenin tepesinde duruyorlardı. Arutha oğullarının kendisini izleyip izlemediklerine bakmadan konuşmaya başladı.

"Ben sizin yaşınızdayken, babamın şatosunun gözleme kulesinin korkuluk duvarında dururdum. Crydee kasabasına ve ilerisindeki limana tepeden bakardım. O kadar küçük bir yer olmasına rağmen, hafızamda büyük yer kaplıyor."

Borric'le Erland'a göz attı. "Büyükbabanız çocukken aynı şeyi yaparmış, ya da yaşlı kılıç ustamız Fannon bir defasında bana öyle söyledi." Arutha bir an için anılarda kayboldu. "Garnizonun komutası bana geçtiğinde sizin yaşınızdaydım çocuklar." Çocukların ikisi de Gedik Savaşı ve babalarının

savaştaki yeri hakkında hikâyeler duymuşlardı, ama yemek masasında babaları ve Laurie Amcaları ya da Amiral Trask'ın bahsettikleri eski hikâye türünden bir şey değildi bu. Arutha döndü ve mazgal dişlerinden birinin üzerine oturdu, "Krondor Prensi olmayı asla istemedim Borric," dedi. Erland, Arutha'nın sözlerinin kendisinden çok kardeşine yönelik olduğunu hissederek babasının yanına oturdu. Babasının hükümdarlık etme isteği taşımadığım yeterince sık duymuşlardı. "Ben çocukken," diye konuşmayı sürdürdü Arutha, "sınır lordlarına bir asker olarak hizmet vermekten daha büyük bir arzum yoktu.

"Yaşlı Baron Yüksek Şato'yla karşılaşana kadar çocukluk hayallerimizin yetişkinliğimize taşındığını fark etmemiştim. Değiştirilmeleri zordu ve yine de, olayları olduğu gibi görmek için olaylara bir çocuğun bakış açısından bakmayı bırakmanız gerek."

Babaları hep dobra bir adam olmuştu, doğrudan konuşmayı sever ve kendini ifade edecek kelimelerin yokluğunu asla hissetmezdi. Ama şimdi aklındakileri ifade etmekte açıkça güçlük çekiyordu. "Borric, daha küçükken, hayatının şu an nasıl olacağını düşünürdün?"

Borric Erland'a, sonra babasına baktı. Hafif bir esinti çıktı ve sık, kötü kesilmiş yele gibi duran kızılımsı kahve saçları yüzüne savruldu. "Pek düşünmedim baba."

Arutha iç geçirdi. "Sanırım yetiştirilme şeklinizde korkunç bir hata yaptım.

İkiniz de çok küçükken çok yaramazdınız ve beni hayal kırıklığına uğratan bir durumda -küçük bir şeydi, dökülmüş bir mürekkep hokkası, ama uzun bir parşömen berbat olmuş ve bir kâtibin bütün bir günlük çalışması ziyan olmuştu. Popona vurmuştum Borric." Büyük kardeş buna sırıttı. Arutha sırıtışa karşılık vermedi. "Anita o gün bana hiçbirinize öfkeyle dokunmayacağıma dair söz verdirdi. Böyle yaparak, sanırım üstünüze titredim ve sizi süreceğiniz hayatlara iyi hazırlayamadım."

Erland kendini utanmaktan alamadı. Yıllar içinde yeterince sık azarlanmışlar, ama bu sabaha kadar, fiziksel olarak nadiren cezalandırılmışlardı.

Arutha başını salladı. "Sizinle benim yetiştirilme şekillerimizde pek ortak yön yok. Amcanız kral yakalandığında babamızın deri kemerini birden fazla durumda hissetti. Çocukken ben sadece bir kez dövüldüm. Babam bir emir verdiğinde, sorgusuz sualsiz itaat etmemi beklediğini çabucak öğrendim." Arutha iç geçirdi ve o seste iki çocuk da hayatlarında ilk kez babalarından şüphe duydular. "Hepimiz günün birinde Prens Randolph'un Kral olacağını varsaydık. Boğulduğunda, Lyam'ın bir oğlunun daha olacağını varsaydık. Kızlar doğduğunda ve Rillanon'da kraliyet vârisi olasılığı azaldığında bile, asla günün birinde senin" -parmağını Borric'in göğsüne koydu- "ulusun hükümdarı olacağını düşünmedik."

Diğer oğluna baktı ve tipik olmayan bir hareketle uzandı ve elini Erland'ınkinin üzerine koydu. "Güçlü duygulardan bahsetmeye alışık değilim, ama siz benim oğullarımsınız ve sabrımı dikkatimi dağıtacak kadar zorlasanız da, ikinizi de seviyorum."

Her iki oğul da bu alışık olmadıkları açıklamayla birden tedirgin oldular. Babalarını seviyorlardı, ama onun gibi, böyle duyguları açıkça ifade etme girişimlerinden rahatsızlık duyuyorlardı. Borric'in bütün diyebildiği, "Anlıyoruz," oldu.

Arutha, Borric'in gözlerinin içine bakarak sordu, "Anlıyor musunuz? Gerçekten anlıyor musunuz? O zaman bugünden itibaren sadece benim oğullarım olmadığınızı da anlayın Borric. Artık ikiniz de krallığın oğullarısınız. İkiniz de kraliyet soyunun prenslerisiniz. Bir gün kral olacaksın Borric. Zihnini bu gerçeğe yönelt, çünkü böyle olduğundan, ölümün bu yakasındaki hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Ve bugünden itibaren, bir babanın oğullarına duyduğu sevgi artık sizi hayatın sertliklerine karşı korumayacak. Kral olmak insanların hayatlarını bir ipin ucunda tutmak demektir. Düşüncesizce bir hareket ipleri koparmayı seçmişsin gibi bir kesinlikle o hayatlara son verecektir."

Erland'a dönerek şöyle dedi, "İkizler, krallığımızın huzuru için ciddi bir tehdit oluşturuyor, çünkü eski rekabetler su yüzüne çıkarsa, bazıları doğum sırasının bozulduğunu iddia edecek, bazıları eski düşmanlarla savaş çıkarmak için bahane olarak, senin rızan olmadan seni hedef gösterecek.

"İkiniz de ilk Kral Borric'in ve tahtta hak iddia eden kardeşi John'u nasıl öldürdüğünün hikâyesini duydunuz. Ayrıca, kral ve kardeşimiz Martinle, atalarımızın salonunda, ikisi de tahtta hak iddia ederken, Lordlar Kongresi'nin karşısına nasıl çıktığımı da yeterince sık duydunuz.

Martin'in üstün soyluluk tavrı sayesinde Lyam tacını giyiyor ve kan dökülmedi." Baş ve işaret parmağını aralarında bir santimden az mesafe kalacak şekilde birbirlerine yaklaştırdı, "Yine de o gün iç savaştan şu kadar uzaktaydık."

Borric, "Baba, bize bunu neden anlatıyorsun?" diye sordu.

Arutha ayağa kalktı, iç geçirdi ve elinin büyük oğlunun omzuna koydu. "Çünkü çocukluğunuz sona erdi Borric. Artık Krondor Prensi'nin oğlu değilsin. Ağabeyimden uzun yaşamaya karar verdiğimden, tahttan senin lehine feragat ettiğimi açıklayacağım." Borric itiraz edecek oldu, ama Arutha sözünü kesti. "Lyam dinç bir adam. Eğer ondan önce ölmezsem, o öldüğünde yaşlı bir adam olabilirim. Lyam'ınkiyle seninki arasında kısa bir hükümdarlık olmaması en iyisi. Adaların bir sonraki kralı sen olacaksın."

Erland'a bakarak, "Ve sen hep ağabeyinin gölgesinde duracaksın. Sonsuza dek tahtan bir adım uzakta olacaksın, yine de üzerine oturmana izin verilmeyecek. Hep iltimas ve mevki için aranacaksın, ama kendininki için değil; ağabeyinin sıçrama tahtası olarak görüleceksin? Böyle bir kaderi kabul edebilir misin?" dedi. Erland omuz silkti. "Çok ciddi bir kader gibi görünmüyor baba. Mülküm ve unvanım olacak ve eminim yeterince sorumluluğum da."

"Daha fazlası, çünkü her konuda Borric'in yanında durmak zorundasın, gizlice onunla aynı fikirde olmasan bile. Asla kendine ait diyebileceğin aleni bir düşüncen olmayacak. Öyle olmak zorunda. Bunu yeterince vurgulamam mümkün değil. Gelecekte bir kez bile kralın iradesine aleni bir şekilde karşı çıkamazsın."

Biraz ilerleyerek döndü ve ikisini de süzdü. "Krallığımızda barıştan başka bir şey bilmediniz. Sınırdaki yağmalar önemsiz şeyler."

Erland, "O yağmacılarla dövüşen bizler için değil! İnsanlar öldü baba," dedi.

Arutha şöyle konuştu, "Ben artık uluslardan bahsediyorum, hanedanlardan ve nesillerin kaderinden. Evet, insanlar öldü, bu ulus ve onun insanları huzur içinde yaşayabilsinler diye.

"Ama savaşın hep bizimle olduğu bir dönem vardı, Büyük Kesh'le ayda bir sınır çarpışması yaptığımız ve Quegan kadırgalarının gemilerimizi yedeklerine aldıkları ve Tsurani dünyasından gelen istilacıların büyükbabanızın topraklarını ellerinde tuttukları bir dönem yaşandı - dokuz yıl boyunca!

"Birçok şeyden vazgeçmeniz istenecek çocuklarım. Büyük ihtimalle sizin için birer yabancı olan kadınlarla evlenmeniz istenecek. Önemsiz insanların sahip olduğu birçok ayrıcalıktan vazgeçmeniz istenecek: Bir meyhaneye girmek ve yabancılarla içmek, toplanmak ve bir başka şehre gitmek, aşk evliliği yapmak ve çocuklarının başkalarının planları için kullanılmadan büyümesini izlemek." Şehre bakarak ekledi, "Günün sonunda karınızla oturup hayatınızın ufak meselelerini tartışmak, rahat olmak."

Borric, "Sanırım anladım," dedi.

Erland sadece başını salladı.

Arutha, "Güzel, çünkü bir hafta içinde Büyük Kesh'e doğru yola koyulacaksınız ve şu andan itibaren kraliyetin geleceği sizlersiniz," dedi.

Saraya inen merdivenlere yöneldi ve merdivenlerin başında duraksadı. "Sizi bundan kurtarabilmeyi isterdim, ama yapamam." Sonra gitti.

İki çocuk da bir süre sessizlik içinde oturdular, sonra aynı anda dönüp limana baktılar. Öğlen güneşi yakıcıydı, ancak Acı Deniz'den gelen esinti serinleticiydi. Aşağıdaki limanda tekneler sırıkla yürütülen sandallar gibi hareket ediyorlardı ve mavnalar, tersanelerle koyda demirlemiş büyük yelkenli gemiler arasında yük ve yolcu taşıyorlardı. Uzakta, beyaz noktalar yaklaşan gemileri işaret ediyorlardı, Öte Sahil'den, Queg Krallığı'ndan,

Yabon'un Özgür Şehirleri'nden ya da Büyük Kesh İmparatorluğu'ndan gelen tüccarlar.

Derken Borric'in yüzü, yayılan bir gülümsemeyle birlikte rahatladı. "Kesh!"

Erland güldü. "Evet, Büyük Kesh'in kalbine!"

Yeni şehirler ve insanlar ve egzotik ve gizemli olduğunu düşünülen bir ülkeye yolculuk etme olasılığı üzerine ikisi de güldüler. Ve babalarının söyledikleri rüzgârla birlikte doğuda kayboldu.

Bazı gelenekler asırlarca yaşar, bazılarıysa hızla yok olur. Bazıları sessizce gelir, bazıları giriş müziğiyle. Geçen yıllarda çıraklarla uşaklara haftanın altıncı gününün ikinci yarısını kendilerine ayırmaları için vermek genel bir alışkanlık sayılırdı. Artık alışkanlık altıncı gün öğlen işyerlerinin genel olarak kapatılmasını, yedinci günün ibadet ve meditasyon günü olarak devam etmesini içermeye başlamıştı.

Ancak son yirmi yıl içinde bir başka 'gelenek' oluşmuştu. Kış gündönümü izleyen ilk altıncı günde, oğlanlar ve genç erkekler, çıraklar ve uşaklar, halk ve soylu hazırlanmaya başlıyorlardı. Gündönümünden altı iyimser hafta sonra, çoğu zaman sert havaya rağmen gerçekleştirilen İlk Yakınlaşma tatilinde futbol mevsimi başlıyordu.

Bir vakitler fıçı topu denen oyun, oğlanlar paçavradan topları fıçılara sokana dek oynanırdı. Yirmi yıl önce, genç Prens Arutha, daha ziyade genç toprak ağaları ve uşaklarını korumak için Tören amiri oyun için standart birtakım kurallar getirme talimatını vermişti, çünkü o zamanlar oyun aşırı sertti. Artık oyun halkın zihninde kurumlaşmıştı; baharın gelişiyle futbol döndü.

Açık alanlarda oynayan çocuklardan, loncalar, ticaret dernekleri ya da hami olmaya hevesli zengin soylular tarafından sahaya çıkarılan takımların oluşturduğu şehir ligine kadar her düzeyden oyuncunun ileri geri koşarak bir topu bir ağa atmaya çalıştığı görülebilirdi.

Maviler'in en hızlı forveti sürünün arasından topla birlikte sıyrılıp açık gol ağına doğru hızlandığında kalabalık bağırdı. Kırmızılar'ın kalecisi topla ağ arasına sıçramaya hazır bir şekilde eğildi. Akıllıca bir şaşırtmacayla Maviler'in oyuncusu Kırmızı'nın hafifçe dengesini kaybetmesine neden oldu, sonra topu diğer yanına savurdu. Kaleci, Maviler'in oyuncuları golcünün etrafını sararken kendine olan tiksintisini göstererek elleri kalçasında durdu. "Ah, geldiğini görmesi gerekirdi," yorumunu yaptı Locklear. "Çok açıktı.

Ben bile buradan görebildim."

James güldü. "O halde neden aşağı inip onun yerine oynamıyorsun?"

Borric'le Erland, James'in kahkahasını paylaştılar. "Kesinlikle Locky Amca.

Senle Jimmy Amca'nın bu oyunu nasıl icat ettiğinizi yüzlerce defa duyduk." Locklear başını iki yana salladı. "Böyle bir şey değildi." Sahaya, bir tüccar tarafından yıllar önce dikilmiş tribünlere, dört bin vatandaşın maç seyretmek için biraraya gelebileceği kadar büyütülmüş ve genişletilmiş tribünlere baktı. "Her iki uçta bir fıçı kullanırdık ve ağzının önünde duramazdın. Bu ağ işini, kalecileri ve bütün diğer kuralları baban tasarladı..." Borric'le Erland uyum içinde onun yerine tamamladılar, "Artık spor değil bu."

Locklear, "Doğru bu..." dedi.

Erland araya girdi, "Yeterince kan dökülmüyor!"

"Kollar kırılmıyor! Gözler oyulmuyor!" diyerek güldü Borric.

James, "Şey, böylesi daha iyi. Bir defasında..." dedi.

İki kardeş de aynı anda yüzlerini çarpıttılar, çünkü Locklear'ın bir çırağın gömleğinin içine gizlediği bir nalbantın bıçağıyla arkadan darbe aldığı zamanın hikâyesini dinlemek üzere olduklarını biliyorlardı. Bu, daha sonra, baronlar arasında kuralların genel değeri ve hangi kuralların oyunun değerini yükselttiği hangilerinin oyunu engellediği hakkında bir tartışmaya dönüşecekti.

Ama James'in başka yorum yapmaması Borric'in dönmesine neden oldu. James gözlerini sona yaklaşan oyuna değil, aşağıda, baronun oturduğu sıranın sonuna yakın yerde, prenslerin bir sıra arkasında oturan bir adama dikmişti. Mevki ve iyi yere verilmiş bir rüşvet Krondor Prensi'nin oğullarına maç için en iyi yerlerden ikisini vermişti, tribünün yarı yolunda orta saha çizgisine yakın bir yer.

James, "Locky, hava soğuk mu?" diye sordu.

Alnındaki teri silen Locklear, "Şaka yapıyorsun, değil mi? Yaz ortasını henüz geride bıraktık ve ben pişiyorum," dedi.

Başparmağıyla sıranın sonuna doğru işaret eden James, "O halde oradaki dostumuz neden öyle kaim bir cüppe giyme ihtiyacını duymuş?" diye sordu. Locklear arkadaşının ilerisine baktı ve sıranın sonunda büyük bir cüppeye sarınmış oturmakta olan adamı fark etti. "Belki de bir rahiptir."

"Üyeleri futbola ilgi duyan bir tarikat bilmiyorum." Adam kendisine doğru dönünce James bakışlarını kaçırdı. "Onu omzumun üzerinden izle, ama söylediğim her şeyi dinliyormuş gibi davran. Ne yapıyor?"

"Şu an hiçbir şey." Derken maçın bittiğini işaret eden bir boru çalındı. Sponsorluğu Değirmenci Loncası ve Muhterem Demir Satıcıları Derneği tarafından yapılan Maviler, bir gurup soylu tarafından finanse edilen Kırmızılar'ı yenmişlerdi. Hazırda bulunanlar için bu sponsorluklar iyi bilindiğinden, maçın sonucu genel bir onay aldı.

Kalabalık dağılmaya başlarken cüppeli adam ayağa kalktı. "Kol ağzından bir şey çıkarıyor," derken Locklear'ın gözleri büyüdü.

James tam zamanında dönüp adamın ince bir boruyu dudaklarına götürdüğünü ve prenslerin bulunduğu tarafa yöneltti̇ğini gördü. James hiç tereddüt etmeden iki genç adamı sert bir şekilde iterek aşağıdaki sıraya devirdi. Erland'ın bulunduğu yerin hemen arkasında durmakta olan adamdan boğuk bir soluma geldi ve adam bir elini boynuna götürdü. Asla

tamamlanamayan bir hareket oldu, çünkü parmakları boğazından dışarı çıkan küçük oka yaklaşırken yere yıkıldı.

Locklear tepki göstermek konusunda James'in sadece bir an gerisinde kaldı.

James'le ikizler, yere serilen seyircilerin kızgın bağırışları eşliğinde yere uzanırken, Locklear kılıcını çekmiş, cüppeli ve külahlı şekle doğru fırlamıştı. Tam seyirci tribünlerinin altına bir şeref muhafızı yerleştirilmiş olduğundan, "Muhafızlar!" diye bağırdı.

Ahşap basamakları döven çizme sesleri çağrısına prensin askerleri kaçmakta olan şeklin yolunu kesip yakalamak için koşarken neredeyse anında cevap verdi. Muhafızlar, yol açtıkları bereler için fazla kaygılanmadan masum seyircileri yollarından kabaca ittiler. Ayaktakımının sahip olduğu sessiz anlayışla, birdenbire herkes seyirci tribünlerinde bir şeyin ters gittiğini anladı. Yakınlarda olanlar yoldan çekilmek için koştururken, sahanın başka yerlerinde olanlar bu kargaşanın nedenini gözlemlemek için durdular.

Muhafızların az ötede olduğunu, sadece birkaç kafası karışmış vatandaşın yollarını tıkamakta olduğunu gören cüppeli adam bir elini merdivenlerin tırabzanlarına koyarak üzerinden atladı, üç-üç buçuk metre aşağıdaki toprağa düştü. Locklear tırabzanlara yaklaştığında ağır bir çarpma sesi ve bir acı ünlemi duyabildi.

Zemine sere serpe uzanmış, sersemlemiş iki adam yanlarında yatmakta olan kıpırtısız şekli inceliyorlardı. Adamlardan biri ayağa kalkmadan kendini geri itti, bu arada diğeri de emekliyordu. Locklear tırabzanın üzerinden atladı ve kılıcı cüppeli şekle doğrultulmuş olarak ayaklarının üzerinde yere indi.

Zemindeki şekil kımıldandı, sonra genç Baron'un üzerine atladı.

Neredeyse gafil avlanan Locklear adamın savunmasını delmesine izin verdi. Cüppeli adam onu seyirci tribünlerinin dayanaklarına çekerken kollarını Locklear'ın beline sardı.

Ağır ahşap direklere çarptığında Locklear'ın ciğerlerindeki hava boşaldı, ama kılıcının kabzasıyla adamın kulağının arkasına vurmayı başardı. Adam sendeledi, açıkça dövüşmekten ziyade kaçmaya niyetliydi, ama bağıran sesler yaklaşan muhafızları müjdeliyordu. Adam dönerek tekrar nefes almaya çalışan Locklear'a vurdu ve yumruğu Locklear'ın kulağına isabet etti.

Suikastçi seyirci tribünlerinin altındaki karanlıkta kaybolurken Locklear'ı acı ve şaşkınlık kapladı. Baron bundan kurtulmak için kafasını salladı, sonra döndü ve aceleyle adamın arkasından gitti.

Tribünlerin altındaki ani karanlıkta adam her yerde saklanıyor olabilirdi.

"Buradayım!" diye bağırdı Locklear, soran bir bağırışa karşılık olarak ve birkaç saniye içinde yarım düzine muhafız arkasında duruyordu. "Dağılın ve tetikte olun."

Adamlar kendilerine emredileni yaptılar ve tribünlerin altına yavaşça ilerlediler. Öne en yakın olan adam, tribünlerin en alçak yükseltisi yerden ancak bir metre yukarıda olduğundan eğilmek zorunda kaldı. Bir asker, kaçağın saklanmak için öndeki tribünlerin altına sürünmüş olabileceğini düşünerek kılıcıyla loşluğu dürte dürte yürümeye başladı. Tepelerinde tribünlerden ayrılan vatandaşların sesleri karanlığı tahtaya değen sandalet ve çizmelerin gümbürtülü sesinin takırtısıyla doldurdu, ama birkaç dakika sonra gürültü azaldı.

Derken önlerinden mücadele sesleri duyuldu. Locklear ve adamları aceleyle ileri atıldılar. Karanlıkta iki şekil bir üçüncüsünü tutuyordu. Locklear kimin kim olduğunu görmeden omzunu en yakındaki bedene çarpıp herkesi yere devirdi. Arbedenin tepesinde daha fazla muhafız kümelenmişti, nihayet sonunda kitlenin altındaki mücadele ince bir ağırlıkla sonlandı. Az sonra muhafızlar hızla toparlanıyor ve dövüşçüler kaldırılıyordu. Locklear içlerinden birinin James ve Borric olduğunu görünce sırıttı. Yere bakınca cüppeli adamın kıpırtısız şeklini görebiliyordu. "Onu ışığa çıkarın," emrini verdi muhafızlara. James'e, "Öldü mü?" diye sordu.

"Üzerine öyle atlayarak boynunu kırmadıysan hayır. Seni lanet olasıca az daha benimkini kırıyordun."

"Erland nerede?" diye sordu Locklear.

"Buradayım," diye cevap verdi karanlığın içinden bir ses. "Bu ikisini geçerse diye arbedenin bu tarafını tutuyordum," diye işaret etti James'le Borric'e.

"Kıymetli yanıma bakıyordun yani," diye lafı yapıştırdı Borric sırıtarak.

Erland omuz silkti. "Belki de."

Hepsi de suikastçinin kıpırtısız bedenini taşıyan muhafızları izlediler ve öğleden sonra güneşinin ışığına tekrar çıktıklarında, diğer muhafızlar tarafından aşağı sarkıtılmış bir kordonu fark ettiler.

Locklear eğildi. "Bakalım burada ne varmış." Başlığı çekti ve bir yüz göğe boş gözlerle baktı. "Ölmüş."

James anında dizlerinin üzerine çökerek adamın ağzını açmaya çalıştı.

Kokladı ve "Kendini zehirlemiş," dedi.

"Kim?" diye sordu Borric.

"Ve neden seni öldürmeye çalışıyordu Jimmy Amca?" diye sordu Erland. "Beni değil, seni sersem," dedi James. Borric'i işaret etti. "Kardeşini öldürmeye çalışıyordu."

Bir muhafız yaklaştı. "Efendim, okun isabet ettiği adam öldü. Yaralandıktan sonra saniyeler içinde öldü."

Borric kendini gergin bir şekilde sırıtmaya zorladı. "Neden biri beni öldürmek istesin?"

Erland gergin mizaha katıldı. "Kızgın bir koca mı?"

James, "Seni değil, Borric conDoin," dedi. Başka suikastçileri arıyormuş gibi kalabalıkta göz gezdirdi. "Biri Adalar Krallığı'nın gelecekteki kralını öldürmeye çalıştı."

Locklear adamın cüppesini açınca ortaya siyah bir tunik çıktı. "James, şuraya bak."

Baron James gözlerini ölü adama çevirdi. Teni siyahtı, Gardan'ınkinden bile siyahtı, bu Kesh soyundan olduğunun işaretiydi, ama Kesh soyundan olanlara krallığın bu bölümünde sıkça rastlanırdı. Krondor topluluğunun her tabakasında kahverengi ve siyah ten rengine sahip olan insan vardı. Ama bu adam tuhaf kıyafetler giymişti, pahalı siyah ipekten bir tunik ve genç prenslerin bugüne dek gördükleri hiçbir şeye benzemeyen yumuşak terlikler.

James ölü adamın ellerini inceledi ve koyu renk taşlı bir yüzüğü fark etti, sonra gerdanlık var mı diye baktı ama yoktu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Borric.

Jimmy'nin verebildiği tek yanıt, "Eski alışkanlıklar," oldu. "Gece Şahini değil," dedi, efsanevi Suikastçiler Loncası'nı kastederek. "Ama bu daha kötüsü olabilir."

"Nasıl?" diye sordu Locklear, Gece Şahinleri'nin yirmi yıl önce Arutha'yı öldürmeye çalıştıklarını çok iyi hatırlayarak.

"Bu adam Keshli."

Locklear eğildi ve yüzüğü inceledi. Kül rengi bir yüzle ayağa kalktı. "Daha kötü. Kesh Kraliyet Hanedanı'ndan."

Oda sessizdi. Daire şeklinde sıralanmış sandalyelerde oturanlar hafifçe kıpırdandılar, Borric'e yapılan teşebbüsün huzursuzluğu kendini derinin ve ahşabın çatırtılarında, giysilerin hışırtısında ve mücevherlerin şıkırtısında gösterdi.

Dük Gardan burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Saçma. Kesh ailenizin bir bireyini öldürmekle ne elde edecek? İmparatoriçe savaş mı istiyor?"

Erland lafa karıştı. "Barışı sağlamak için herkes kadar çalıştı ya da en azından bütün raporlar böyle diyor. Borric'in ölmesini neden istesin? Kim..." Borric, kardeşinin lafını kesti. "Krallıkla imparatorluk arasında savaş çıkmasını isteyen biri."

Locklear başıyla onayladı. "O kadar yüzeysel bir hareket, öyle açık bir girişim ki inanılmaz."

"Yine de..." diye yüksek sesle düşündü Arutha, "ya o suikastçinin başarısız olması istenmişse? Bir aldatmaca. Ya elçimi çekmem ve oğullarımı evde benimle birlikte tutmam bekleniyorsa?"

Gardan başıyla evetledi. "Ve böyle yaparak Kesh Kraliyet Hanedanı'na hakaret etmeniz."

Arutha’nın arkasındaki duvara yaslanmış olan James, "İmparatoriçenin hanedanının bir üyesini öldürerek zaten oldukça iyi bir iş çıkardık. Epey uzak bir kuzendi doğru, ama yine de bir kuzendi."

Gardan tekrar burun köprüsünü ovuşturmaya başladı, yorgunluktan ziyade bir hüsran işaretiydi. "Keshli büyükelçiye ne demem bekleniyor? 'Ah, sizin Kraliyet Hanedanınız'ın üyesiymiş gibi görünen bu genç adamı bulduk. Krondor'da olduğundan haberimiz yoktu. Ve size ölmüş olduğunu söylemekten dolayı üzgünüz.

Ah, bu arada, Prens Borric'i öldürmeye çalıştı.'"

Arutha sandalyesinin arkasına yaslandı, parmaklarını yüzünün önünde bir üçgen oluşturacak şekilde kaldırdı, odadaki herkesin yıllar içinde fark etmeye başladığı bir şekle büründü.

Sonunda James'e baktı.

"Cesedi atabiliriz," önerisinde bulundu genç Baron.

Gardan, "Efendim?" dedi.

James gerindi. "Cesedi körfeze götürün ve suya atın."

Erland sırıttı. "Kesh Kraliyet Hanedanı’nın bir üyesi için kaba bir muamele, sen ne dersin?"

Arutha, "Neden?" dedi.

James gidip Arutha'nın masasının kenarına ilişti, yakın danışmanlar ve aileyle resmi olmayan oturumlar yürütürken yapmaya alıştığı gibi. "Şehirde resmen bir misafir değil. Burada olduğunu bilmediğimiz sanılıyor. Kimsenin bilmediği sanılıyor. Sadece Keshliler neden burada olduğunu biliyorlar. Ve herhangi birinin sıhhatini soracağından da şüpheliyim. O artık unutulmuş bir adam, biz nerede olduğuna dikkat çekmediğimiz sürece."

Borric kuru bir sesle ekledi, "Ve durumuna."

"Borric'i öldürmeye çalıştığını iddia edebiliriz," dedi James, "ama elimizde sadece Keshli bir ceset, bir ok atma borusu ve zehirli küçük oklar var."

"Ve ölü bir tüccar," diye ekledi Gardan.

"Ölü tüccarlar Batı Krallığı'nda yeterince sık rastlanan mallar Düküm," dedi James. "Ben derim ki yüzüğünü çıkaralım ve onu körfeze atalım. Bırakalım da onu gönderen Keshliler bir süre endişelensinler." Arutha bir an hiçbir şey demedi, sonra başını olumlu anlamda salladı. James başını silkerek Locklear'ın bu işte Kraliyet Muhafızları'nı kullanması gerektiğini belirtti ve diğer genç Baron kapıdan dışarı süzüldü. Teğmen William'la dışarıda kısa bir görüşme yaptıktan sonra, Locklear yerine döndü.

Arutha iç geçirdi. James'e bakarak, "Kesh. Başka?" dedi.

James omuz silkti. "İmalar, söylentiler. Yeni büyükelçileri... garip bir seçim. 'Gerçek soy' dediklerinden, ama Kraliyet Hanedanından değil -suikastçi daha mantıklı bir seçim olabilirdi. Büyükelçi tamamen politik bir atama. Kesh sarayında aslında kraliyet soyundan olanların çoğundan daha güçlü etkisi olabileceği söylentileri var. Ona neden böyle bir onur verildiği konusunda belli bir neden bulamıyorum - saraydaki bazı hiziplere taviz vermek gibi bir anlaşma dışında."

Arutha başını salladı. "Bunların hiçbiri açık bir şey ifade etmediğinden, böyle oyunları kurallarına göre oynamalıyız." Bir an sessiz kaldı ve prens düşüncelerini toplarken kimse konuşmadı. "Kesh'teki adamlarımıza haber gönderin. Ajanlarımızın oğullarım varmadan sıkı işe koyulmalarını istiyorum. Eğer biri bizi Kesh'le savaşa sürüklemek istiyorsa, kralın yeğenlerine saldırmak akıllıca bir seçim olacaktır. Prenslere Kesh'e giderken eşlik edeceksin. Bu bulanık sularda yüzmek için senden daha fazla güvendiğim kimse yok."

Baron Locklear, "Ekselansları?" dedi.

Diğer genç barona bakan Arutha, "Baron James'e Tören Amiri, Protokol Amiri ve o deliliğin geri kalanı olarak eşlik edeceksin. İmparatorluk Sarayı'na kadınlar hükmediyor. Sonunda o meşhur Locklear cazibesini kullanma şansını bulacağız. Yüzbaşı Valdis'e Şövalye Mareşal olarak senin yerine bakacağını bildir. Ve kuzen William'ın yüzbaşı olarak Kraliyet Muhafızlarının başına geçmesini sağla," dedi. Arutha parmaklarını masada tıkırdattı. "Senin," dedi James'e, "bu yolculukta bütün makam ve protokollerden arınmış olmanı istiyorum.

Tek unvanın 'öğretmen' olacak. Gerektiği gibi gelip gitmekte özgür olmalısın." James, Arutha’nın ruh halini ailesinin dışından herhangi biri kadar iyi anlamaya başlamıştı. Prensin karışık ve derin zihni bir satranç ustasının zihni gibiydi; Arutha mümkün olduğunca çok hamleyi düşünerek olası sonuçları planlıyordu.

James çocuklara ve Locklear'a kendisiyle birlikte dışarı gelmelerini işaret etti ve dördü de koridora çıkar çıkmaz, "Sabah erkenden gidiyoruz," dedi.

Borric, "Bir üç gün daha yola çıkmamız beklenmiyor," dedi.

James, "Resmen. Keshli dostunun etrafta yurttaşları varsa, planlarımızdan haberdar olmamalarını tercih ederim," dedi. Locklear'a baktı. "Küçük atlı bir birlik, paralı askerler gibi giyinmiş yirmi muhafız. Hızlı atlar ve Shamata'ya iki yüz eşlikçi için zinde binek hayvanı ve stoğa ihtiyacımız olacağını ilet." Locklear, "Shamata'ya herhangi bir haberle aynı anda

varacağız ve..." dedi. James sözünü kesti. "Shamata'ya gitmiyoruz. Shamata'ya gittiğimizi düşünmelerini istiyoruz. Yıldızlimanı'na gidiyoruz."

YILDIZLİMANI

Toz girdap gibi dönüyordu.

Yirmi dört binici, Büyük Yıldız Gölü'nün kıyısı boyunca düzenli bir hızla ilerliyordu. Bir buçuk haftalık zor bir sürüş onları Krondor'un güneyine, Düşler Denizi'nin kuzey sahilindeki Landreth'e getirmişti. Sonra, Yıldız Nehri denize kavuştuğu yerde onları daha da güneye yöneltmiş, Gri Otlak'ın düzensiz dağları hep görüş alanları içinde olarak, sulak Düşler Vadisi'ne girmişlerdi. Krallıkla imparatorluk arasında yıllarca süren sınır savaşları yüzünden bu bereketli topraklar birçok defa el değiştirmişti. Dünyanın bu kısmında yaşayanlar Güney Krallığı'yla Kuzey İmparatorluğu'nun dillerini eşit akıcılıkla konuşuyorlardı. Ve on dört silahlı paralı askerin görüntüsü dikkat uyandırmadı. Birçok silahlı erkek takımı bu vadide at sürüyordu.

Nehrin orta yerinde, küçük bir çağlayanın yakınında güney sahilini ilerleyerek akıntıları geçtiler. Yıldız Nehri'nin, Büyük Yıldız Gölü'nü besleyen kaynaklarına geldiklerinde, gölün merkezine hakim olan adanın en yakın noktasını, Yıldızlimanı'nı arayarak, kıyı şeridini güneye doğru izlemek için döndüler. Orada, kıyıdan adaya geçişi sağlayan salı bulacaklardı. Kıyı boyunca ufak balıkçı ve çiftçi ailelerin, çoğu zaman genişletilmiş bir aileden öte olmayan, ama hepsi de zengin ve bakımlı görünen küçük baraka ve kulübe guruplarının yanından geçtiler. Yıldızlimanı'ndaki büyücü topluluğu yıllar içinde büyümüş ve adada gıda ihtiyaçlarını karşılamak için artık başka topluluklar oluşmuştu.

Borric, onlara adadaki büyük binanın ilk açık görüntüsünü getiren küçük bir burnu dönerlerken atını ileri hareket ettirdi. Yaklaşan gece uzaktaki göğü menekşe rengi ve griye çevirirken, bina gün batınımın turuncu ışığında neredeyse parlıyordu. "Tanrılar ve iblisler, Jimmy Amca, şu yerin büyüklüğüne bak!" James başıyla onayladı. "İlim için heybetli bir merkez inşa ettiklerini duymuştum, ama hikâyeler adil davranmamış."

Locklear, "Dük Gardan burayı yıllar önce ziyaret etti. Bana bina için devasa bir temel kazdıklarını söyledi... ama bu gördüğüm her şeyden daha büyük," dedi. Azalan ışığa bakan James, "Eğer acele edersek, adaya önümüzdeki iki

saat içinde varırız. Patikada bir gece daha geçirmektense sıcak bir yemekle temiz bir yatağı tercih ederim," dedi. Topuklarıyla atını dürterek ilerledi.

Üç ayın da çıkacağı o nadir gecelerden birinde, parlak yıldızlarla dolu gök kubbenin altında tepeciklerin arasındaki küçük bir aralıktan geçtiler ve zengin görünüşlü bir kasabaya girdiler. Meşaleler ve fenerler bütün dükkân önlerinde parlıyordu -bütün zengin kasaba ve şehirlerde yapılan bir savurganlık- ve çocuklar genel bir düzensizlikle bağırıp gülerek peşlerinden koştular. Dilenciler ve fahişeler lütuf istediler ya da saygılı bir şekilde onlara lütuf önerdiler ve harap meyhaneler yorgun yolcuya soğuk bir içki, sıcak yemek ve sıcak dostluk sunmak için açık duruyorlardı.

Locklear gürültüde sesini duyurmak için bağırdı, "Burada epey zengin-küçük bir metropol gelişiyor."

James kire ve pisliğe baktı. "Oldukça. Uygarlığın nimetleri," gözleminde bulundu.

Borric, "Belki de şu küçük barlardan birini incelemeliyiz..." dedi.

"Hayır," diye yanıt verdi James. "Akademide sana soğuk bir şeyler ikram edecekleri muhakkak."

Erland yalandan hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Tatlı ve hafif zayıf bir şarap olacak hiç şüphesiz. İnsan, küflü el yazması yığınlarını karıştıran yaşlı bir bilginler topluluğundan ne bekleyebilir?"

James başını iki yana salladı. Kasabadaki iki ana caddeyi birleştirdiği ve göle doğru döndüğü açık olan bir yere geldiler. James'in beklediği gibi, kıyıda büyük bir iskele yapılmıştı ve değişik ebatlardaki birçok sal adaya mal ve insan taşımak için bekliyordu. Saat geç olmasına rağmen, işçiler hâlâ ertesi gün ihtiyaç duyacakları tahıl torbalarını istifliyorlardı.

Dizginlerini çekip atını durduran James en yakındaki salcıya seslendi, "İyi akşamlar. Yıldızlimanı Adası'na geçmek istiyoruz."

Adam omzunun üzerinden bakınca, şahin gagasına benzeyen bir burnun hakim olduğu, gözleri neredeyse saklayan kötü kesilmiş kakülleri olan bir

yüz ortaya çıktı ve adam, "Hızlı bir geçiş yapabilirim, efendim. Adam başı beş bakır, efendim, ama atlarınızı burada bırakmanız gerek," dedi.

James gülümsedi. "Hayvanlar da dahil hepimiz için on altına ne dersin?"

Adam işine döndü. "Pazarlık yok, efendim."

Borric yarı şaka, "Ne, bize sırtını mı dönüyorsun?" derken kılıcını azıcık takırdattı.

Adam tekrar onlara döndü. Alnına dokunarak, hafif alaylı bir ses tonuyla, "Üzgünüm genç efendi, ama saygısızlık etmek niyetinde değildim," dedi. James koluna eldivenli eliyle dokunup işaret ettiğinde Borric karşılık vermek üzereydi. Karanlıkta, bir meşalenin ışığının dışında, tersane tarafına oturmuş elde dokunmuş sade bir cüppe giymiş genç bir adam konuşmayı sakince seyretmekteydi. Borric, "Ne?" dedi.

"Yerel polis, sanırım."

"O mu?" dedi Borric. "Herhangi bir dövüşçüden ziyade bir dilenci ya da keşişe benziyor."

Salcı başıyla onayladı. "Haklısınız efendim. O bizim Barış bekçimiz." James'e sırıttı. "Buradaki adetleri biliyorsunuz efendim. Evet biliyorsunuz. O adadaki büyücülerden biri. Mekânı yöneten Konsey, burayı Yıldızlimanı Kasabası'ndaki gibi huzurlu tutuyor, böylece varlıklı olduğumuzdan emin oluyorlar. Kılıcı yok, genç efendi," dedi Borric'e, "ama elini bir sallayışıyla kafanıza yediğiniz şiddetli bir darbeden daha kötü sersemletir. İnanın bana efendim, ben bunu zor yoldan öğrendim." Sesi neredeyse bir mırıltıya dönüşerek ekledi, "Ya da, sizi ölmeyi isteyecek kadar kötü kaşındıran büyü olabilir..." Esas konuya dönerken sesini yükseltti, "Ve pazarlığa gelince efendim, iyi bir kazancın çocuklarımın beslenmesine verdiği zarardan ne kadar hoşlanırsam hoşlanayım, gerçek şu ki ücretleri Akademi belirliyor." Çenesini kaşıdı. "Oradaki genç büyücüyle pazarlık edebilirsiniz sanırım, ama bence size aynı şeyi söyleyecektir. Gidiş geliş trafiği düşünülürse, ücretler adil." "Ahır nerede?" diye sordu James, ama tam o anda birkaç küçük çocuk kalabalığı yararak geldi ve atlarını almayı teklif ettiler.

"Çocuklar atlarınızın temiz bir ahıra konmasıyla ilgileneceklerdir." James başıyla onayladı ve atından indi. Diğer biniciler de aynını yaptılar. Anında, küçük eller dizginleri James'in elinden aldılar, diğer çocuklar da topluluk içinde aynını yaptılar. "Pekâlâ," dedi James, "ama temiz bölmelere konduklarından ve taze samanla yulaf yediklerinden emin olun. Ve bir nalbantın nallarına bakmasını sağlayın, olur mu?"

James gözüne bir şey ilişince yorumuna son verdi. Aniden döndü, uzandı ve küçük bir çocuğu Borric'in atının yanından çekti. James çocuğu yerden kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Geri ver onu," dedi sakin bir tehdit tonuyla. Çocuk itiraz etmeye yeltendi, sonra James vurgulamak için onu sarstığında daha iyi düşündü ve küçük bir para kesesini Borric'e uzattı. Aşağı inerken Borric'in ağzı açık kaldı ve sonra keseyi aldı.

James çocuğu yere bıraktı ama gömleğinin önünü tuttu, sonra hırsız müsveddesiyle göz göze gelene dek eğildi. "Evlat, senin yarı yaşındayken hırsızlık hakkında bilip bileceğin her şeyin iki katından fazlasını biliyordum. Bana inanıyor musun?" Çocuk yakalanmaktan o kadar korkmuştu ki sadece başıyla onayladı. "O halde lafımı dinle. Sende o hüner yok. Bu işi sürdürürsen on iki yaşına gelmeden uzun bir düşüşü bekleyen kısa bir ipin ucunu boylarsın. Dürüst bir iş bul. Şimdi, gittiğimizde kayıp bir şey olursa, kimi arayacağımı biliyorum, değil mi?" Çocuk tekrar başıyla onayladı.

James çocuğu bırakınca çocuk koşuşturdu ve James salcıya döndü. "O halde adaya yirmi dördümüz yayan olarak çıkacağız."

Bunun üzerine genç büyücü ayağa kalktı ve "Akademi'ye silahlı askerler pek sık gelmez. İşinizi sorabilir miyim?" dedi.

"Sorabilirsiniz," dedi James. "Ama cevaplarımızı bir başkasına saklayacağız.

Eğer izninize ihtiyacımız varsa, büyücü Pug'a eski arkadaşlarının geldiğini haber verin."

Genç büyücü bir kaşını kaldırdı. "Kimin geldiğini söyleyeyim?"

James gülümsedi, "Ona.. Krondorlu Baron James'in ve" -ikizlere baktı- "bazı akrabalarının geldiğini söyleyin."

Sal sahile bir çarpmayla çıktığında küçük bir gurup topluluğu karşılamak için bekliyordu. Bir yük tersanesi bunun beki de Midkemia'da, Büyücüler Akademisi'ndeki en garip topluluk olduğunun tek işaretiydi. Askerler tersaneye inerken işçiler onlara yardım ettiler. Düz altlı bir saldaki ilk yolculuklarından sonra çoğu sallanıyorlardı. Tersane direklerinde asılı olan fenerler, karşılama komitesini aydınlatıyordu.

Orta yaşlı, kısa boylu, sadece siyah bir cüppe ve sandaletler giymiş olan bir adam gurubun merkezindeydi. Sağ tarafında çarpıcı, demir grisi saçları olan koyu tenli bir kadın vardı. Yanı başında deri tunik ve pantolonlu iri bir avcı, cüppe giyinmiş yaşlı bir adam solunda duruyordu. Arkalarında cüppe giyinmiş iki daha genç adam sabırla bekliyordu.

James, Locklear ve ikizler saldan indiklerinde kısa boylu adam ileri çıktı ve başını hafifçe eğerek selam verdi. "Ekselansları bize şeref verdiler." Sonra, "Yıldızlimanı'na hoşgeldiniz," dedi.

Borric'le Erland ileri çıktılar ve beceriksizce, adamlarla daha az resmi bir merhabalaşma için ellerini uzattılar. Prens olarak doğdukları, itaate belli bir derecede alışık oldukları halde, burada karşılarında etrafında efsane ve masalların geliştiği bir adam duruyordu. "Kuzen Pug," dedi Borric, "bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler ."Büyücü gülümsedi ve herkes rahatladı. Neredeyse kırk sekiz yaşında olduğu halde, otuzlu yaşlarının başında bir adam gibi görünüyordu. Kahverengi gözleri bir sıcaklıkla parlıyordu ve yaşına rağmen, siyah sakalı neredeyse çocukça olan yüz ifadesini saklayamıyordu. Bu genç yüz dünyadaki tek başına en fazla gücü elinde tuttuğu varsayılan adama ait olamazdı.

Erland'la hızla selamlaştılar ve James öne çıktı. "Lord Pug..." diye söze başladı.

"Sadece Pug, James." Gülümsedi. "Buralarda, topluluğumuzda resmi unvanları pek az kullanıyoruz. Kral Lyam'ın Yıldızlimanı'ndan ufak bir dukalık yaratma ve beni o dukalığın lordu ve efendisi olarak adlandırma konusundaki cömert niyetlerine rağmen, biz böyle şeyleri nadiren düşünüyoruz." James'in koluna girdi. "Gel; karımı hatırlıyor musun?"

James ve arkadaşları hafifçe selam verdiler ve James kadının narin elini tuttu. Yakından incelendiğinde, James kadının ne kadar kırılgan göründüğüne şaşırdı. Kadını yedi yıldır görmemişti, ama bronzlaşmış yanakları ve kuzgun karası saçlarıyla, kırklarının başında dinç ve sağlıklı bir kadındı. Şimdi kocasından on yaş küçük görünüyordu. "Leydim," dedi James, kadının elinin üzerinden eğilerek.

Kadın gülümsedi ve yıllar, yüzünden silindi gitti. "Sadece Katala de, James. Oğlumuz nasıl?"

James sırıttı. "William mutlu. Arutha'nın muhafızlarının vekil yüzbaşısı.

Hakkında iyi düşünülen biri ve Valdis emekliye ayrıldığında makamı devralmasını bekliyorum. Ve Prensesin maiyetindeki birçok sevimli hanımla flört ediyor. İyi bir subay ve yükselecek."

Pug, "Burada olmalıydı," dedi. Karısının yüz hatlarının karardığını görerek, "Biliyorum hayatım, o tartışmayı bir kenara bıraktık," dedi, sonra prenslere, "şimdi, diğerlerini takdim edeyim mi?"

Borric başıyla evetlediğinde, Pug, "Sanırım siz çocuklar Kulgan'ı, eski öğretmenimi hatırlayacaksınız. Ve Meecham, topluluğumuzun yiyecek stoklarına ve binlerce diğer göreve bakıyor." Bahsi geçen iki adam başlarıyla selam verdiler ve Borric karşılığında her iki eli de sıktı. Pug'un öğretmenliğini yapmış olan ihtiyar büyücü güçlükle hareket ediyordu, bir bastondan ve diğer adamın elinden destek alıyordu.

Yaşı geçkin güçlü görünüşlü bir adam olan Meecham yaşlı büyücüyü dırdırcı bir eş gibi azarladı. "Odanda kalmalıydın..."

Erland, Pug'ın yaşlı ustasının karşısında Borric'in yerini almak için hareket ederken Kulgan kendisine yardım eden eli silkip attı. "Yaşlıyım Meecham, ölmüyorum." Adamın saçları kışın ilk karı kadar beyazdı ve teni eski deri gibi kırışık ve kararmıştı. Ama mavi gözler hâlâ parlak ve tetikteydi.

"Ekselansları," dedi Erland'a.

Prens karşılık olarak gülümsedi. Çocukken Kulgan'ın ziyaretlerinden çok hoşlanırlardı, çünkü yaşlı büyücü küçük büyü başarılarıyla noktaladığı hikâyelerle eğlendirirdi onları. "Görünüşe göre burada resmi değiliz Kulgan Amca. Seni tekrar görmek çok güzel. Uzun zaman oldu."

Arkadaki iki genç adamı James tanımıyordu. Pug, "Bunlar topluluğumuzun liderleri ve Yüksek Büyüyü öğrenmek için Yıldızlimanı'na ilk gelenler. Onlar artık diğerlerinin öğretmenleri. Bu Körsh," dedi. Uzun boylu ve dazlak ilk adam Prense başını hafifçe eğerek selam verdi. Gözleri aşırı koyu renkli tenine tezat oluşturarak parlak bir şekilde parlıyordu ve altın küpeleri omuzlarına sarkıyordu. İkinci adam komple siyah bir sakal, yanaklarına değen yağlı bukleleri dışında, ilkinin neredeyse ikizi gibi görünüyordu. "Ve kardeşi Watume." Pug, "Hepiniz yolculuk yüzünden yorgun olmalısınız," dedi. Etrafa bakındı. "Kızım Gamina'nın bize katılmasını bekliyordum, ama çocukların beslenmesine yardım ediyor ve sanırım geciktirildi. Onunla çok geçmeden tanışacaksınız. "Şimdi, konutlarınıza. Akademi'de sizin için odalarımız var. Akşam yemeğini kaçırdınız, ama odanıza sıcak yemek göndereceğiz. Sabah, çevreyi gezebiliriz." Küçük gurup kıyı şeridinden yukarı ilerlerken, adaya tepeden bakan devasa ve çok çirkin binaları görebiliyorlardı. Uçları tam kırk katlı, merkezi odağı çatıdan bir otuz metre daha yukarı uzanan azametli bir kule ucuydu. En tepesinde ufak bir platform bulunan bir kolonun etrafındaki tırabzansız bir merdivene benziyordu. Alttan vuran tuhaf mavi bir ışıkla aydınlatılıyordu, böylelikle taştan ve harçtan bir yapıdan ziyade neredeyse yukarı doğru yüzüyor gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey Sınav Kulemizin görüşünden kaçamaz," diye belirtti Pug. "Yüksek Yoldakilerin ilk ustalıklarını öğrendikleri ve çıraklıklarını geride bıraktıkları yer burası."

Koyu renk tenli iki kardeş anlamlı bir şekilde boğazlarını temizlediler ve Pug gülümsedi. "Bazılarımızın 'yabancıların ne kadarını bilmelerine izin verileceği konusunda farklı duygularımız var."

Kıyıyı dönünce, binanın öbür ucunda oldukça işlek bir şehir gördüler. Kıyı şeridindeki ikizinden daha temiz olsa da, yine de hareketlilik açısından dengiydi. İlerleyen saate rağmen, birçok insan bir ya da diğer işle sokaklardaydı. "Yıldızlimanı Kasabası," dedi Katala, sesindeki gurur apaçıktı. Locklear, "Kıyıdaki kasabanın Yıldızlimanı Kasabası olduğunu sanmıştım," dedi.

Pug, "Orada yaşayanlar öyle adlandırıyor. Ama Yıldızlimanı Adası'ndaki gerçek kasaba bu. Kadın erkek birçok büyücü kardeşimizin yaşadığı yer burası. Ailelerinin oturduğu yer burası. Cemiyetlerinden korku ve nefretle sürülenler için burada bir sığınak kurduk," dedi. Pug misafirlerinin büyük bir çift kapıdan ana Akademi binasına girmelerini işaret etti ve onlara eşlik etti. Hoşgeldin komitesindekilerin çoğu iki koridorun kesiştiği yerde misafirlere iyi geceler dilediler, bu arada Pug yolcuları uzun bir koridorun iki yanında dizili bir dizi kapıdan geçirdi. "Krallara yakışır bir barındırma konusunda eksiklik yaşıyoruz korkarım," dedi, "ama bu misafir hücreleri sıcak, kuru ve rahat. Yıkanmak için bir leğen bulacaksınız ve eğer kirli yolculuk kıyafetlerinizi dışarı bırakırsanız, biri yıkanmalarıyla ilgilenecektir. Tuvalet koridorun sonunda. Şimdi, güzelce dinlenin, sabaha uzun uzun konuşuruz."

Pug onlara iyi geceler diledi ve ikizler odalarında kendilerini bekleyen yemeği bulmakta gecikmediler. Koridorun aşağısında ve yukarısından gece, yolculuk zırh ve silahlarını değiştiren, yüzüne su çarpan ve bıçaklarını servis tabaklarında şıkırdatan askerlerin gürültüsüyle doluydu. Çok geçmeden hepsi koridordan ayrıldı, James'in yanında dikilmiş şaşkın bakışlı Locklear dışında.

"Seni rahatsız eden nedir?"

James omuz silkti. "Hiçbir şey, sanırım. Yorgunum ya da..." Sesinin canlılığını yitirmesine izin verdi. Kulgan'ın yaşını ve Katala'nın sağlıksız görünüşünü düşündü. "Sanki yıllar bazı iyi insanlara nazik davranmamış."

Sonra keyfi yerine geldi. "Ya da gençlik günahlarım dadandı bana. Sadece geceyi 'hücre' olarak nitelenen herhangi bir odada geçirme fikrinden rahatsızım." Locklear çarpık bir gülümseme ve hemfikir olduğunu gösteren bir baş sallamayla arkadaşına iyi geceler diledi. Bir an sonra James uzun, boş koridorda tek başına duruyordu. Yanlış olan bir şey vardı. Ama bu duyguyu ertesi güne bıraktı. Şimdi yemeğe ve yıkanmaya ihtiyacı vardı.

Penceresinin dışını gagalayan bir kuşun sesiyle uyandı James. Alışkanlığı olduğu üzere, prensin sarayının genç baronu güneşten önce kalktı. Şaşkınlıkla giysilerinin yıkanmış, katlanmış ve tam kapısının dışına bırakılmış olduğunu fark etti. Doğuştan uykusu hafif ve eğitim sayesinde hemen ayılan biri olduğu halde, herhangi birinin kapısını açabilmiş ve onu rahatsız etmemiş olması onu rahatsız etti. James temiz tuniği ve pantolonu giydi, üzerine ağır yolculuk çizmelerini çekti. Çocukluğundan beri çıplak ayakla dolaşmayı tercih etmişti ve yıllar içinde saray görevlileri arasında, biri baron James'in makamına girecek olursa, çizmelerini çıkarmış ve masasının altına koymuş olduğunu göreceği yolundaki yaygın bir şaka haline gelmişti.

Ses çıkarmadan dış girişe doğru ilerledi. Diğer herkesin hâlâ uyuyor olduğundan emindi, ama gizliliği düşünceli olmasından değil, alışkanlıktan kaynaklanıyordu. Şehrin Fakir Mahallesi'nde bir çocukken, James rızkını hırsızlıktan çıkarıyordu ve ses, çıkarmadan hareket etmek ikinci huyuydu. Dış kapıyı açınca dışarı süzüldü ve kapıyı arkasından sessizce kapadı. Gök çoktan arduaz griye dönmüştü ve doğu ufku yaklaşan gün doğumunun kızarıklığını gösteriyordu. Tek ses kuşların şarkıları ve biri erken sabah ateşi için odun keserken tek bir baltanın iniş sesiydi. James, devasa Akademi binasından uzaklaştı ve köye giden yola koyuldu.

Odun kesme sesi, meçhul çiftçi ya da balıkçının karısının işini bitirmesiyle birlikte kesildi. Yüz metre sonra patika ikiye ayrılıyor, küçük bir patika göl kıyısına çıkarken bir kısmı köye uzanıyordu. James kasaba halkıyla sabah gevezeliği yapacak ruh halinde olmadığına karar verdi ve suya doğru ilerledi. Karanlıkta siyah cüppeli şekli neredeyse yanına gelene kadar görmedi. Pug döndü ve gülümsedi. Doğuyu işaret etti. "Bu benim günün en sevdiğim kısmı."

James başıyla onayladı. "İlk kalkanın ben olduğumu sanmıştım."

Pug gözlerini ufka dikili tutmaya devam etti. "Hayır, ben çok az uyurum."

"Yedi yıl önce seni gördüğümden bu yana bir gün bile yaşlanmış görünmüyorsun."

Pug başını salladı. "Kendimle ilgili yeni keşfetmeye başladığım şeyler var James. Büyücü gömleğini üzerime geçirdiğimde..." Sesi kayboldu. "Hiç gerçekten konuşmadık, değil mi?"

James başını hayır anlamında salladı. "Derinlemesine değil, eğer kastettiğin buysa. Yollarımız sık sık kesişiyormuş gibi değil. İlk kez Arutha'yla Anita'nın düğününde karşılaştık" -konuşurken parmaklarıyla bir işaret yaptı- "ve ikincisi de Sethanon'daki savaştan sonraydı." Adamlar birbirlerine baktılar, orada gerçekleşen tufan gibi savaş hakkında bir şey söylemelerine gerek yoktu. "Sonra iki kez Krondor'da."

Pug dikkatini güneşin ilk pembe ve turuncu ışınlarının bulutlara çarptığı doğuya çevirdi. "Çocukken Crydee'de yaşadım. Bir Öte Sahil köylüsünden başka bir şey değildim. Beni büyüten aileyle mutfakta çalışıyordum ve asker olma arzusundaydım." Sustu.

James bekledi. Krondor şehrindeki her sınıftan insan ve saraydaki herkes tarafından yeterince iyi bilindiği halde, geçmişi hakkında konuşma arzusu yoktu pek. "Ben bir hırsızdım."

"Eliuzun Jimmy," dedi Pug. "Evet, ama nasıl bir çocuktun?"

James soruyu bir an düşündü, sonra cevapladı. "Küstah. Akla gelen ilk kelime bu." Şafağın aydınlanmasını seyretti. Her iki adam da ışığın bulutlara çarpan parmaklarının doğuda asılı durmasını seyrederlerken birkaç dakika konuşmadılar. Derken güneşin diskinin kızgın kenarı belirmeye başladı. James, "Ben... ara sıra aptalca davrandım," dedi. "Yapabileceklerimin sınırı olduğu konusunda bir fikrim yoktu. Şimdiye ölmüş olmam gerekirdi."

"Küstah," diye tekrarladı Pug. "Ve ara sıra aptal." Başıyla Akademi'yi işaret etti. "İkizlerinkinden farklı değil."

James gülümsedi. "Prenslerinkinden farklı değil."

"Başka?"

James düşündü. Sahte olmayan bir dürüstlükle şöyle dedi, "Sanırım parlak diyebilirsin ya da en azından yetenekli. Etrafımdakilerin çoğunun kafasını karıştıran şeyler bana çoğu zaman belirgin göründü. En azından dünya daha açık bir yer olarak görünürdü. Çocukken şu an olduğumdan çok daha fazla akıllı olduğumdan emin değilim."

Pug, James'e kendisiyle birlikte yürümesini işaret etti ve su kenarına doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. "Ben çocukken, mütevazı tutkularım en harika şeyler olarak görünürdü gözüme. Şimdiyse..."

"Endişeli görünüyorsun," demeye cüret etti James.

"Sandığın gibi değil," diye cevap verdi Pug. James döndü ve gri ışıkta Pug'un yüzünde anlayamadığı bir ifade gördü. "Borric'e yapılan suikast girişiminden bahset. Ona en yakın olan sendin."

James, "Haberler hızlı ulaşıyor," dedi.

"Hep öyle olur. Ve krallıkla Kesh arasında gerçekleşecek her ihtilaf bizi ilgilendirir."

"Konumunuz düşünülürse, anlayabilirim. Siz imparatorluğa açılan bir penceresiniz." Güneyi, çok uzakta olmayan sınırı işaret etti. James, Pug'a girişim hakkında bildiği her şeyi anlattı ve "Suikastçinin Keshli olduğu hemen hemen şüphe götürmez, ama bütün ipuçlarının, girişimin temelinde Kesh Kraliyet Hanedanı’nın olduğuna işaret ettiği... çok açık. Sanırım birileri bizi aldatmaya çalışıyor," diyerek bitirdi sözünü. Kasaba görüş alanlarından çıktığında döndü, Akademi'nin üst katlarına baktı. "Burada çok Keshli var mı?"

Pug başıyla evetledi. "Roldem'den olanlar, Queg'den, Quor tepelerinden ve diğer yerlerden. Biz, burada ulus meselesine fazla dikkat etmeyiz. Diğer meselelerle ilgileniriz."

James, "Dün gece bizimle tanışan o ikisi..." dedi.

"Watume ve Körsh, evet. Keshliler. Kesh şehrindenler." James konuşamadan Pug şöyle dedi, "İmparatorluk ajanı değiller. Bilirdim. Güven bana. Politika hakkında hiçbir şey düşünmezler. Aslında, bize göre fazla hevesli oldukları bir şey varsa o da dünyanın geri kalanından uzak kalmaktır."

James, Akademi'nin hantal yapısına bakmak için bir anlığına döndü. "Burası, en azından lafta, bir krallık dukalığı. Ama çokları burada inşa ettiğinizin ne olduğunu yüksek sesle merak etmiştir. Bu yerde saraydaki çoğu insanın garip bulduğu bir şey var."

"Ve tehlikeli bulduğu," diye ekledi Pug. James dönüp büyücünün yüzünü inceledi. "Akademi'nin ulusal ihtilaflarda taraf tutmadığından emin olmak için özenle çalışmamın nedeni de bu. Herhangi bir tarafı."

James, Pug'ın söylediklerini düşündü. "Soylular arasında büyü konusunda kralımız ve kardeşi kadar rahat olan pek az insan var. Onların yaptığı gibi Kulgan ailesiyle büyüyünce, bu konuda hiçbir şey düşünmüyorlar. Ama diğerleri..."

"Yine de şehir ve kasabalardan sürüldüğümüzü, asıldığımızı ya da yakıldığımızı görmek isterlerdi... biliyorum," dedi Pug. "Yirmi yıldır burada çalışıyoruz, çok şey değişti... yine de çok az şey değişti."

James sonunda, "Pug, sende tuhaf bir şeyler hissediyorum. Dün gece fark ettim. Nedir?" dedi.

Pug'ın gözleri James'i incelerken kısıldı. "En yakınımdakiler görmezken, senin farkına varman garip." Gölün kıyısına gitti ve durdu. Elini uzatarak işaret etti. Küçük beyaz bir balıkçıl ailesi gagalarıyla tüylerini düzeltiyor ve gölün sığlıklarında ciyaklıyorlardı. "Güzeller, değil mi?"

James etrafına bakınırken Pug'ın fikrine katıldı. "Burası güzel bir yer." "Ben buraya ilk geldiğimde öyle değildi," diye cevap verdi Pug. "Efsaneye göre bu göl düşen bir yıldız tarafından oluşturulmuş, adını da buradan alıyor. Ama bu ada o yıldızın soğumuş kütlesi değil ki, bundan daha büyük olamayacağını hesapladım." Ellerini on beş yirmi santim kadar açtı. "Bence yıldız yerkabuğuna çarptı ve yerin üstüne çıkan lav bu adayı oluşturdu. Ben buraya ilk geldiğimde kayalık ve verimsizdi, sadece su kıyısında bir parça azimli ot vardı ve orada burada birkaç sağlam çalılık. Burada gördüğün şeyleri getirdim, çimeni, ağaçları, hayvanları." Sırıttı ve yüzündeki yıllar ortadan kayboldu. "Kuşlar kendi yollarını kendileri buldular."

James yakındaki ağaç korusunu ve her yerde gördüğü koyu renk çayır çimeni inceledi. "Ufak bir başarı değil."

Pug iltifatı sanki bir sihirbazın sık rastlanan bir numarasıymış gibi eliyle uzaklaştırdı. "Savaş çıkacak mı?"

James duyulabilir şekilde iç geçirdi. "Soru bu, değil mi?" diye sordu etkileyici bir şekilde. "Hayır, soru bu değil. Savaş hep vardır. Soru ne zaman ve hangi uluslar arasında olduğu. Bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, ben hayattayken krallıkla Kesh arasında savaş olmayacak. Ama sonra, mesele hakkında söyleyecek fazla şeyim olmayabilir."

"Tehlikeli bir yol izliyorsun."

"Bu ilk kez olmuyor. Koşulların prenslerin gitme gerekliliklerini ortadan kaldırmasını dilerdim."

"Babalarının oğulları," dedi Pug. "Görevin gerektirdiği yere gitmeliler. Bu az şey elde etmek için çok şeyi tehlikeye atmayı gerektirse de."

James buna sadece başını sallayabildi. "Doğumla kazandıkları hakkın yükü de bu."

Pug kıyı boyunca yürümeye devam etti ve James yanında ilerlemeye başladı. "Şey," dedi Pug, "yolda bunun gibi mola yerleri var. Neden oraya gitmiyorsun?" Gölü gizleyen bir söğüt ağacı topluluğunu işaret etti. "Diğer

tarafta sıcak derelerin beslediği küçük bir koy var. Çok canlandırıcı bir tecrübe. Sıcak suya biraz gir, sonra göle atla. Seni dinçleştirir ve sabah yemeğinde bize katılmak için tam zamanında geri dönebilirsin."

James gülümsedi. "Teşekkür ederim, tam da ihtiyacım olan şey gibi görünüyor. Orucumu açmadan bir sürü iş yapmaya öyle alıştım ki. Bir saati doldurmak için güzel bir yolu hoş karşılarım."

Pug tekrar kasabaya doğru döndü ve birkaç adım attıktan sonra, "Ah, kıyıdaki çimlerin arasında yüzerken dikkatli ol. Ters dönmek ve yolunu kaybetmek kolaydır. Rüzgâr onları adaya doğru eğer, böylece, kaybolacak olursan sadece toprağı ayağının altında hissedene kadar o yönde yüz. Sonra yürüyerek çık."

"Teşekkür ederim. Dikkatli olacağım. Günaydın."

"Günaydın James. Kahvaltıda görüşürüz."

Pug, Akademi'ye dönerken James büyücünün gösterdiği ağaç topluluğuna yöneldi.

Büyük ağaç gövdelerinin arasından geçip, bir perde gibi asılı duran yeşillikleri kenara itince, göl kıyısına doğru, küçük bir vadiye doğru giden dar verimsiz bir patika keşfetti. Suyun kenarına yakın yerde, sabah serinliğinde yükselen buharı görebiliyordu. Buhar sadece oradan çıktığından, James açıkça yeraltından beslenen küçük bir göleti inceledi. Küçük bir dere bir yandan akıp kıyıya ulaşıyor, orada gölle kavuşuyordu. Göletle göl arası yirmi metre yoktu. Etrafa bakındı. Gölet ve bu küçük kıyı şeridi parçası üç yandan ona bol bol mahremiyet sağlayan ağaçlarla çevriliydi. James tuniğini ve pantolonunu çıkardı ve bir ayağını gölete soktu. Kendi banyosunda olmasına dikkat ettiğinden sıcaktı neredeyse! Suya çöktü ve sıcaklığın onu sarmasına, gergin kaslarını gevşetmesine izin verdi.

Gergin kaslar mı, diye endişelendi. Daha yeni kalkmıştı. Kendini neden gergin hissediyordu? Kendi sesi cevap verdi, çünkü iki oğlanı conDoin Hanedanı'ndan daha yaşlı bir Kesh saray politikası oyunu oynamaya

göndermekle çok büyük bir risk alınıyor. İç geçirdi. Pug tuhaf ama akıllı ve güçlü bir adamdı; kralın manevi akrabası ve bir düktü. Belki de James, Pug'ın fikrini sormalıydı. Geçmiş yıllarda Pug, kral için bir kurtarıcı olarak ünlendiği kadar, Yıldızlimanı ve idare ediliş şekli konusunda tuhaf olan bir şey vardı. James büyücüyle güven içinde konuşmadan önce burada olup bitenlerle ilgili mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye karar verdi.

Tanrım, yorgun uyanmaktan ne kadar nefret ediyorum, diye düşündü. Sonra sorunlarını düşünmek için mümkün olduğunca rahat bir şekilde uzandı. Sakinleştirici ısı kemiklerine işliyormuş gibiydi ve dakikalar sonra zihni yüzmeye başladı. Bir sokaktan aşağı koştu ve bir el onu kolundan kavradı. Hatıralarıyla gözlerini kapadı. İlk anısı. Üç yaşından büyük olamazdı. Onu, gecede sinsi sinsi dolaşan köle tacirlerinin görüş alanından dışarı, orospu kulübesine çeken annesiydi. Annesi ağzını sıkıca kaparken sımsıkı tutulduğunu hatırlıyordu. Annesi sonra gidecekti. Büyüdüğünde öldüğünü anladı, ama o geceden tek hatırlayabildiği annesine bağıran ve vuran yüksek sesli adam ve her yerin kıpkırmızı olduğuydu. James suyun sıcaklığına gömülürken çirkin anıyı bir kenara kaldırdı. Çok geçmeden uyuyakaldı.

Kımıldamadan uyandı. Güneşin açısından anladığını kadarıyla, birkaç dakikadan, belki yarım saatten fazla kestirmiş olamazdı. Sabah sessizdi, ama bir şey onu rahatsız etmişti. Elinde hançerle ayağa fırlama çocukluk alışkanlığından vazgeçmişti -saraydaki hizmetçiler için epey rahatsız edici olduğunu anlaşılmıştı- ama yine de yakınında hançer bulunduruyordu. Gözlerini açınca, önce onları hareket ettirdi ve görüş alanında hiçbir şey görmedi. Başını çevirdi ve göletin kenarının yukarısında yine bir şey göremedi. Dirseklerinin üzerinde yavaşça doğruldu, uyanıklık geri dönerken kendini aptal gibi hissediyordu.

Yıldızlimanı Adası'nda kim bir tehdit oluşturabilirdi ki?

James gölün kenarından ötesine dikkatle baktı ve bir şey bulamadı. Bu yerle ilgili garip bir hissi vardı ve bunu isimlendiremiyordu. Birinin bir başka kapıdan az önce terk ettiği bir odaya bir dakika sonra girmiş gibi hissediyordu kendini; neden olduğunu bilmeden, birinin az önce görüş alanından geçtiğini biliyordu.

Şehir tehlikelerinden doğan içgüdüler aklındaki özel bir alarmı tetikledi, onu önceden boş veremeyeceği kadar çok defa tehlikeden kurtarmış olan bir alarm. Ancak bu alarm tehlikenin yankılanan ziline sahip değildi, daha ziyade heyecanlıydı. Yıllar önce, James gecenin disiplinini, hareketsiz durmayı, ani hareket bir karşılığa neden olmasın diye aklını anın endişelerinden uzaklaştırmanın yolunu öğrenmişti. Nefes alıp verişini gevşetti ve kıpırtısız durdu. Tekrar kenardan baktı ve bir diğer kişinin geçişinin yankısı durmuştu.

Küçük koy eskisi gibi görünüyordu.

Tekrar uzandı ve sonunda onu yakalayan sıcak sakinliği yeniden ele geçirmeyi denedi, ama zihnini rahatlatamıyordu. James'in içinde, sanki muhteşem bir şey yaklaşıyormuş gibi bir heyecan büyüyordu ve sanki az önce dokunma mesafesinde mucizevi bir şey olmuş ve onu geride bırakmış gibi bir hüzün de vardı. İçinde baş döndürücü sevinç ve çocuksu gözyaşları gibi tuhaf duygular çatışıyordu.

Tatmin edici bir cevabı olmadığından, kendini göletten çıkardı ve bir çocuk çığlığı atarak dosdoğru göle doğru koştu. Soğuk göl onu tam bir uyanıklığa sarsarken bir rahatlama sesi çıkardı.

Vasat bit yüzücüydü ama yüzmekten zaman zaman hoşlanırdı. Krondor'un Fakir Mahallesi'ndeki çoğu çocuk gibi, yazın sıcak rüzgârları estiğinde liman kıyısında ferahlama arar, iskelelerden tuzlu suya ve çöplerin arasına atlardı. Temiz suyun vücudunda yarattığı his, on üçüncü yaş gününe kadar bilgi sahibi olmadığı bir şeydi.

James, koyun uzak ucuna tembel tembel yüzerken buldu kendini. Suya eğilen ağaç ve sazlar koyun diğer yanında her ne uzanıyorsa oraya bir dizi dar geçit oluşturuyorlardı. Yarı yüzerek yarı sendeleyerek kalın bir saz ve çimen topluluğuna gelene dek saz ve ağaçların arasından yolunu açarak ilerledi. Çimenlerle sazların geniş aralıklarla, kıyı şeridini rahatça ortaya serecek şekilde yayılmış olduklarını gördü. Sırtüstü döndü ve tembel hareketlerle ayağını çırptı. Artık güneş tam doğmuş olduğu için, yukarısında sabah göğü göz alıcıydı. Hızla ilerleyen bulutlar beyaz ve güzeldi. Bir süre bu şekilde yüzdükten sonra doğruldu ve etrafa bakındı.

Etraf farklı görünüyordu ve geri dönüş yolu belli değildi. Doğuştan sakin bir adam olan James sazların arasında daireler çizerek yüzme fikrini korkutucu olmasa da, itici buldu. Pug'ın söylediklerini hatırladı ve çimenlerin tamamının soluna eğildiğini gördü. Sadece yeri ayaklarının altında hissedene kadar yüzecek ve yürüyerek çıkacaktı.

Bir dakika içinde, kıyıyı ayak parmaklarının altında hissetti. Kalın sazlarla uzun çimenlerin arasından, suyun kıyısındaki bir sıra ağaca doğru yürüdü. Sarkan dallar ve sık yeşillik hâlâ göğsüne kadar sudayken onu gölgeye soktu. Her yönde sadece yarım metreyi görebiliyordu ve sabah ışığı her şeyi kasvetli bir düzene ve göğü kör edici bir mavi-beyazlığa sokuyordu. James su ayak bilekleri hizasına gelene dek yükselen vadiyi izledi. Etrafta çıplak dolaştığı içini kendini aptal gibi hissetti, ama civarda kimse olmadığından giysilerini bıraktığı gölete kadar kısa bir koşu yapmaya ihtiyacı olacaktı sadece.

James bir adım attı ve birden derin suya düşerken buldu kendini. Bir akıntı, iki metreden derin bir küçük kanal oymuştu ve tükürerek ve kör bir halde çıktı suyun yüzeyine. Uzak uca doğru yürüdü ve toprağı tekrar altında hissetti.

Yukarısından gelen bir kuş sesi, yaratığın beceriksiz ilerleyişine mi güldüğünü merak etmesine neden oldu. İç geçirerek, ağaçların arasından gördüğü toprak parçalarından tahmin ettiği kadarıyla birkaç metre ilerdeki kıyıya doğru ilerlemeyi sürdürdü. Su dizlerindeyken, kaya gibi, omzu hizasına kadar yükselen bir çıkıntı oluşturan, aşılamaz bir ağaç ve saz bariyeriyle karşılaştı. Sağa, arasından daha yakın bir çıkış gibi görünen yere döndüğünde ona tuzak kuran yeşilliklerin arasında tekrar ayağının altında bir iniş hissetti. Göğüs hizasındaki suda durdu ve epey yoğun bir saz perdesini iterek ilerledi. Yavaş ilerliyordu ve her defasında ancak yarım metre yol alabiliyordu.

Şaşkınlık duygusu, kendisini olmak istediği yerden epey uzakta bulmasının verdiği saf aptallıktan kaynaklanıyordu. Kahvaltıdan önce hoş bir yüzüştü, gerçekten. Dizkapakları göl zeminine değip de ilerlemekte olduğu kanalın sonunun geldiğini işaret ettiğinde, önündeki sazları araladı. Aniden kendini

tamamen beklenmedik bir manzara karşısında buldu. Bir yenidoğan kadar beyaz, açık renk bir ten, sadece bir metre ötesinde kendini gösterdi. Ve sıkıştırılmış bakış açısının koşullarıyla, doğrudan genç bir kadının çıplak arkasına bakıyordu. Neredeyse beyaza kaçan sarı saçları, saçlarının suyunu sıkarken kafasından aşağı ıslak bir şekilde dökülüyordu, kalçalarını ve kıçını hafifçe abartılı ve pohpohlayıcı bir şekilde ortaya koyan bir duruşu vardı.

James'in soluğu kesildi. Aynı tehlike ve heyecan karışımı gibi bir his ona bir çekiç gibi çarptı. Kadının mahremiyetine davetsiz girişi onu kendi göletinde bulmuş olsaydı olacağı kadar utandırdı onu. Hareketsiz durmak, geri dönmek, bir şey söylemek, keşfedilmemek gibi fikirler birbirleriyle çatıştı ve James'i felce uğrattı.

Çocuklukta aldığı eğitim bilinçli düşünceyi yine çiğnedi ve olduğu yerde donakaldı. Derken bir başka düşünce zihnine zorla girdi ve sıcak bir heyecan midesiyle kasıklarına hücum ederken midesinin kasıldığını hissetti. Kendi kendine neredeyse yüksek sesle, Bu şimdiye dek gördüğüm en güzel kıç, dedi.

Genç kadın anında, sanki bir gürültüden irkilmişçesine ellerini ağzına götürerek döndü. O anda, James kadının vücudunun geri kalanının da çoktan görmüş olduğu kısım kadar güzel olduğunu keşfetti. Bir dansçı gibi ince yapılıydı, kolları ve boynu uzun ve zarif, karnı düzdü, göğüsleri büyük değildi ama dolgun ve sevimliydiler. Kadının elleri yüzünden çekilirken, James geniş bir alın, güzel elmacık kemikleri ve solgun, hafif pembe dudaklar gördü. Şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleri kış ortası buzu kadar maviydi. Bütün bu ayrıntılar zihnine bir anda nakşoldu. James'in içine binlerce takdir anı aktı ve her birinde karşısındaki genç kadının bugüne dek gördüğü aynı anda hem en harikulade hem de en korkutucu manzara olduğunu bildi. Derken o güzel soluk mavi gözler kısıldı ve aniden James'in başında bir acı patladı.

Bir silahla vurulmuş gibi düştü ve su yüzeyinin altına giderken kendi kulaklarında yankı yapan bir sesle bağırdı. Su ağzını doldururken sıcak

ızdırabın keskin bıçakları zihnine daldı. James bilincini kaybederken suyun karanlığına daldı.

James'in yüzdüğü yer olmayan bir yerde anılarda boğuluyordu: Sokak taşları üzerinde oynayışı ve bir dakikanın bile korkusuz geçmemesi. Yabancılar bir tehlikeydi, ancak her gün yabancıları annesinin evine getiriyordu. Gürültülü ve korkutucu erkekler her gün çocuğun yanından geçiyor, bazıları onu görmezden geliyor, bazıları başına hafifçe vurarak ya da tuhaf bir lafla onu eğlendirmeye çalışıyordu.

Sonra annesinin öldüğü gece kimse gelmedi: çarpık gülüşlü adam James'in ağladığını duyup kaçmıştı. James evden çıkmanın yolunu bulmuş, çocuk ayakları yerdeki yapışkan kanın üzerinden sendeleyerek ilerlemişti.

Sonra diğer çocuklarla han ve meyhanelerin arkasında bırakılan kemikler ve ekmek kabuklan için dövüşmek, tersanedeki tahıl arabalarından saçılan çiğ buğday ve mısırı yemek. Ve neredeyse boş olan şişedeki acı şarap yudumları. Yoldan geçen cömert birinin ara sıra verdiği sıcak turta alınan para. Açlık hep oradaydı.

Karanlıkta, hatırlanacak yüzü olmayan bir ses, ona akıllı olup olmadığını sordu. Akıllıydı. Çok akıllı. Şakacılarla başlangıcı...

Tehlike sürekli etraftaydı. Dost yok, müttefik yoktu, Eliuzun Jimmy'yi koruyacak sadece loncanın kuralları. Ama yetenekliydi; dürüst adam böyle küçük bir yaşta bu kadar çok zenginlik getiren kişinin küçük istismarlarını affediyordu.

Sonra çarpık gülüşlü adam tekrar belirdi. Jimmy on iki yaşındaydı. Kibirli onur ya da sıcak intikamla ilgisi yoktu. Hırsız bir çocuk gizlice içeri girmiş ve sarhoşun şarabını böyle şeylerle ilgilenen bir adamdan aldığı bir zehirle karıştırmıştı. Çarpık gülüşlü adam katilinin nedenlerini bilmeden öldü, öldürülmüş bir fahişenin oğlu uzandığı berduş evinin tavanındaki bir yarıktan seyrederken dili şişmiş dudaklarının arasından pırtlarken yüzü karardı ve gözleri pörtledi. Jimmy bir zafer duygusu hissetmemişti, ama nasılsa annesinin daha huzurlu uyuduğunu düşünmüştü. Annesinin adını

asla öğrenememişti. Kendini ağlamak istiyormuş ama nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi hissediyordu.

Ağlamıştı, iki kez... hayır, dürüstçe üç kez. Anita darbe almış halde uzanırken ve Arutha'nın öldüğünü düşündüğünde. O kederdi ve bir zayıflık işareti ya da utanç değildi. Ama Dük Martin onu kurtarmadan önce, bir mağarada kaya yılanıyla kapana kısıldığında karanlıkta ağlamıştı. Korkusundan olduğunu asla kabul edemezdi.

Diğer görüntüler: Çağırmadaki inanılmaz, neredeyse insanlık dışı becerileri. Krondor Prensi'yle Prensesi'ni Deli Kral Rodric'in saltanatı sırasında kendilerini tutsak edenlerden saklamaya yardım ettiğinde, kaderinin büyük olaylarla bağlantılı olduğunu keşfetmişti. O zamanlar bilmese de, bir Geceşahini'yle şehrin çatılarında yaptığı ölüm düellosu Arutha'nın hayatını kurtarmıştı. Kuzeytoprakları'na yaptığı iki seyahat ve büyük Armengar ve Sethanon savaşları ve savaşı takip eden barış Büyük Ejderha'nın dönüşünü durdurmuştu. Artık James'ti.

Arutha'ya yaptığı hizmetler ve sarayında bir yere terfi edilme ödülü, unvanı ve sonra, bir başka unvan ve Krondor Şansölyesi unvanını alması, Prens’in sarayında Dük Gardan'dan sonra gelen mevki, hepsi bir hoş düşünceler, hayatındaki tek hoş düşünceler pusu halini aldı. Yüzler geçti, bazıları isimli bazıları isimsiz. Hırsızlar, suikastçiler, soylular, köylüler. Kadınlar. Birçoğunu hatırlıyordu, çünkü kadınların iltifatlarına karşı vaktinden evvel bir beğeni geliştirmişti ve yükselen genç bir soylu olarak birçok eş seçme şansı olmuştu. Ama eksik olan bir şey vardı. Önemli bir şey. Derken saçındaki suyu sıkarken gölde sendeleyerek ilerleyen çıplak bir şekil. Gördüğü en sersemletici görüntü.

Derken soluk mavi gözleri ve pembe güller gibi dudakları olan bir yüz. James'in varlığına dikkatle bakan endişeli bir yüz. James'in içine büyülü ve güzel bir şey atıldı ve yine barınak istedi. Korkunç bir neşeyle birlikte bir hüzün kapladı içini ve o berrak gözlerin karşısında sindi. İçine bakıyor ve görüyorlardı, sırları yoktu. Hiçbir sırrı yoktu! “Kayboldum!” diye bağırdı ve bir çocuk annesinin ölümüne inledi ve bir çocuk genç bir kadın bir suikastçinin okuyla ölürken bağırdı ve bir delikanlı güvenmeye başladığı

tek adam odasında karşısında ölü yatarken bağırdı. Bir adam bütün eski acı ve ıstıraplar, doğduğu günden bu yana göğsünün içinde yaşamış korku ve yalnızlık için bağırdı. James, dudaklarında bir acı ve korku çığlığıyla uyandı. Oturma pozisyonuna geçti, kolunu başının üstüne kaldırdı, yukardan gelecek bir darbeden sakınmaya çalışan bir çocuk. Hâlâ ıslak ve çıplaktı. Bir ses, "Acı geçecek," dedi.

James döndü ve bunu yaparken içindeki korkunç ağrı kayıp gitti. Döndüğünde genç kadının kıyıda birkaç metre ilerisinde oturmakta olduğunu gördü. Dizlerini karnına çekmiş, kollarını dizlerinin etrafına dolamış, hâlâ çıplak olarak oturuyordu.

James hayatında kaçmayı hiç bu kadar istememişti. Hiçbir tecrübe onu bu güzel genç kadının yakınında oturduğunu görmek gibi isimsiz bir dehşetle doldurmamıştı. Davetsiz gözyaşları gözlerine doldu. "Kimsin sen?" diye fısıldadı. Ancak kaçmak isterken, ondan da fazla bu kadına yakın olmayı arzuluyordu.

Kadın çıplaklığının bilincinde olmayarak yavaşça ayağa kalktı ve gelip James'in karşısında durdu. Yüzü onunkiyle aynı hizaya gelecek şekilde diz çöktü.

Zihninde bir isim yankılandı: Ben Gamina'yım, James.

Korku James'i tekrar ziyaret etti ve James hareket edemediğini fark etti.

"Kafamın içinde konuşuyorsun," dedi.

"Evet," diye cevap verdi kadın yüksek sesle. "Düşüncelerini görebildiğimi, onları duyabildiğimi anlamalısın" -uygun bir deyiş arıyor gibiydi- "o sözler doğru değil. Ama düşüncelerini benden saklamaya çalışmadığın sürece onları biliyorum."

James içindeki ağrıyan acıyı dindirmeye çabalarken kafasını toplamaya çalıştı. "Ne oldu? orada..." Saz dolu göleti gösterdi.

"Düşüncelerin beni ürküttü ve mantıksız davrandım. Keşfettiğin gibi, kendimi savunabilirim."

James bir elini kafasına götürdü, orada bir acı anısı vardı. Tek diyebildiği, "Evet," oldu.

Kadın uzandı ve James'in yanağına yumuşakça dokundu. "Üzgünüm. Bilerek yapacağım bir şey değildi. Zihne çok fazla zarar verebilirim. Yeteneklerimin suistimal edilebileceği yanlardan biri."

James kadının elinin dokunuşunu hem endişe giderici hem de rahatsız edici buldu. Göğsünden kasıklarına doğru korkunç bir heyecan aktı. Yumuşak bir şekilde sordu, "Kimsin sen?"

Kadın gülümsedi ve acıyla korku James'ten uzaklaştı. "Ben Gamina'yım. Pug ve Katala'nın kızıyım." Sonra eğildi ve onu dudaklarından yumuşakça öptü. "Aradığın kişiyim ben ve sen de benim aradığım kişisin."

James içinde sıcak bir arzunun yükseldiğini hissetti, ama beraberinde baş döndürücü bir korkunçluk da geldi. Bir kadının kucaklayışına yabancı olmadığı halde, birdenbire kendini ilk aşk anını yaşayan bir çocuk gibi hissetti. Söylemeyi asla düşünmemiş olduğu kelimeler kendiliğinden döküldü ağzından.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

"Korkma," diye fısıldadı kadın karşılık olarak.

Onu yakına çekerek zihnine konuştu. Seni sersemlettiğimde, suya düştün. Seni çekip çıkarmasaydım, boğulacaktın. Seni diriltirken zihnin bana açıktı ve benimki de sana. Yeteneğin olsaydı, beni, benim seni tanıdığım kadar iyi tanıyor olacaktın, Jimmy.

James'in kendi sesi konuşurken kulaklarına ufak ve yaralı geldi. "Nasıl olur...?"

"Olur," diye cevap verdi kadın. Sonra oturup James'in yüzündeki tuzlu gözyaşlarını sildi. "Gel, bırak da sana göstereyim." Bir bebek gibi, bıraktı kendisini göğsüne yatırsın ve kadının elleri başını ve omuzlarını okşarken, sesi zihninde konuştu. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın.

* * *

Borric'le Erland, kahvaltıdaki yiyeceklerin sıralanışının keyfini çıkararak yan yana oturuyorlardı. Alışılmış krallık yiyeceklerinin yanı sıra, bir sürü Kesh lezzeti de vardı. Pug'ın ailesi de Kulgan ve Meecham gibi misafirlerle yiyorlardı. Katala ve Locklear'ın yanındaki iki yer boştu.

Borric bir ağız dolusu iyi peynir ve şarabı yutarken, Erland, "Kuzen Pug, şu an burada kaç kişi yaşıyor?" diye sordu.

Pug fazla yemeden tabağından hafif hafif atıştırıyordu. Karısına gülümsedi ve "Bu topluluğun idare edilmesiyle ilgili gündelik işlerle Katala ilgileniyor," dedi.

Katala, "Hem burada hem de kıyıda bin aile ediyoruz," dedi. "Burada, adada..." Kelimeleri kayboldu. Masadaki herkes Katala'nın konuşmasının kesilme nedenini görmek için döndü.

Koridorun sonundaki kapı açılmış ve James, belinde gökkuşağı renginde bir kemer olan lavanta renginde sade bir elbise giymiş genç bir kadına eşlik ederek içeri girmişti.

Kız, Pug'a doğru aceleyle gidip adamı yanağından öperken Borric, Erland ve Locklear ayağa kalktılar. Sonra kız uzun bir an konuşurmuş gibi, ama hiçbir kelime sarf etmeden Katala'nın gözlerine baktı. Katala'nın yüzüne bir gülümseme yayılırken gözleri yaşlarla doldu.

Pug dönüp umutla James'e baktı.

Locklear, "James..." dedi.

James boğazını temizledi ve kendine güvenli bir ses tonuyla, ustasının karşısında ezberini okuyan bir okul çocuğu gibi, "Lord Pug. Ben... kızınızla evlenmek için... izninizi istiyorum."

Borric'le Erland'ın gözleri inanmayarak kocaman açıldı, sonra ikisi de Locklear'a baktılar. James saraya geldiğinde beri onun ömür boyu arkadaşı

olmuş olan Locklear, ikizlerin yüzlerindekine benzer sersemlemiş bir ifadeyle yerine oturdu. Kafasını sallayarak tek söyleyebildiği, "Battık!" oldu.

KAYGILAR

Borric kafasını iki yana salladı.

Erland, "Canını sıkan nedir?" diye sordu.

Borric, "Ne?" dedi.

"Son birkaç dakikadır yürürken kafanı 'hayır' dercesine sallayıp duruyorsun.

Yine kendi kendine tartışıyorsun."

Borric iç geçirmeyle homurdanma arasında bir ses çıkardı. "Jimmy Amca için endişeleniyorum."

Erland, yürürlerken kardeşinin yüzünü inceleyebilmek için onun yürüyüşüne ayak uydurarak hafifçe döndü. Gece göğü ortadaki ay henüz doğmadığından zifiri bir renk alıyordu. Ama yumuşak ve ılık gece meyilli olanlar ve istekli eşler bulabilecekler için romantizm vaad ediyordu. Sal mavnasının bağlandığı yere yönelirlerken Erland, "Senin, bırak Jimmy Amca kadar yetenekli birini, başkaları için kaygılanman alışılmış bir şey değil," dedi.

"Kaygılandığım şey de bu," dedi Borric noktayı vurgulamak için durarak. Parmağını Erland'ın göğsüne koydu. " 'Bu dünyada şehvetle uyarılmış bir adamdan daha kafasız biri yoktur,' derdi bize değil mi?"

Erland güldü ve başıyla onayladı. "Lockey Amca dışında. Batı onu sadece daha da kurnaz yapıyor."

"Ancak iş büyük kılıcını koyacağı sıcak bir yer bulmaya gelince. Aksi takdirde geri kalanımız kadar aptal."

"Jimmy Amca dışında kalanlar kadar."

"Haklısın," diyerek bu fikre katıldı Borric. "Tam da benim dediğim gibi. Payına düşeni aldı, bunu ikimiz de biliyoruz. Ama onları hep belirli bir

mesafede tuttu ve asla aptal sözler vermedi. Şimdi bu kadınla karşılaşıyor ve..." Söyleyecek kelime bulamayarak duraksadı.

"Büyü gibi."

"Aynen!" dedi Borric. "Ve büyü bulmak için büyücülerin adasından daha iyi neresi olabilir."

Erland kardeşi yürümeye başlarken eliyle onu durdurdu. "Bunun bir tür sihir olduğunu mu düşünüyorsun? Bir büyü mü?"

"Ah, çok özel bir büyü," dedi ciddi bir ses karanlığın içinden.

İki kardeş de döndüklerinde, üç metre kadar ötede bir ağaçta oturan tombul bir şekil gördüler. Adam kıpırdamadığından, konuşana kadar karanlıkta görünmemişti. Genç prensler yaklaştıklarında konuşanın ihtiyar büyücü Kulgan olduğunu gördüler.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Borric, şüpheleri doğrulanmış gibi. Kulgan güldü. Bir an için elini çıkardı sonra sabırsızlıkla salladı. "Şey, orada durmayın. Yaşlı adama biraz yardım edin. Dizlerim yaradılıştan bile yaşlı!"

Erland, yaşlı büyücü bir eli Erland'ınkinde, diğeri büyük bir ahşap değnekte kendini dimdik çekerken Kulgan'a yardım etti. Büyücü konuşmaya devam etti, "Sal iskelesine kadar sizinle yürüyeceğim. Sanırım bela bulmaya gidiyorsunuz. Sizin yaşınızdaki oğlanlara bela hep ilgi çekici gelmiştir."

"Büyü?" dedi Borric sabırsızlıkla.

Yaşlı adam güldü. "Biliyorsunuz, büyükbabanız sizden az daha büyükken, beklemek konusunda en az bu kadar sabırsızdı. Bir cevap istediğinde, lanet olsun, hemen o an isterdi. Bunun üstesinden gelmesi epey yılını aldı. Babanızda da aynı kusur var, ama daha iyi saklıyor. Arutha sınırların farkına varma konusunda hep en iyileri oldu."

Erland, "Böyle bir hüneri var, tabi iş bize geldiği zamanlar dışında," dedi. Kulgan iki kardeşi de meşum bir ifadeyle süzdü. "Sınırlar mı? Siz şımarık

çocuklar sınırlardan ne anlarsınız? Ah, belki zaman zaman kılıçlarınızı kullanmak zorunda kalmış olabilirsiniz, ama sınırlar?" Bir an durdu ve değneğe yaslandı. Bir parmağıyla kafasına hafifçe vurarak şöyle dedi. "Bu. Beyniniz. Bütün yetilerinizi bir sorunla uğraşmak için topladığınızda, zihninizde bütün düşünülebilir çözümleri deneyip de yine elinizde bir çözüm olmazsa, o zaman hangi sınırlardan söz ettiğimi anlayacaksınız."

"Babam hep senin en talepkâr öğretmenlerinden biri olduğunu söylerdi," dedi Erland sırıtarak.

"Ha!" diye homurdandı Kulgan. "Şimdi Rahip Tully dedikleri, titizlik isteyen bir amir vardı." Gözleri uzaklara baktı, sonra devam etti, "Onu hiç tanımamış olmanız çok yazık. O öldüğünde siz bebektiniz. Trajik bir kayıp. Tanıdığım en iyi zihinlerden biri... rahip olduğu halde," diye ekledi, eski tartışmalı olduğu arkadaşını iğnelemeye engel olamayarak ve bir cevabın eksikliğinin hüznünü hissederek.

Borric, "Jimmy'nin üzerindeki büyü hakkında şaka mı yapıyordun?"

Kulgan, "Çok gençsiniz prensim," dedi. Vurgulamak için Borric'in bacağına şakacı olmayı aşan bir darbe indirerek. "Her şeyin yarısını bile bilmiyorsunuz henüz."

"Off," dedi Borric refleks olarak geri zıplayarak.

Erland gülmeye başladığında, Kulgan onun da incik kemiğine bir tekme atarken, "Sadece eşitliği sağlamak için," dedi. İki kardeş de acı çekiyormuş numarası yaparken Kulgan, "Şimdi dikkat edin. Ben yaşlıyım ve kendimi tekrarlayarak ziyan edecek zamanım yok."

İkizler küçük acı danslarını keserlerken Kulgan, "Benim bahsettiğim türden büyü öğretebileceğiniz bir şey değil. İnsanların geçici bir hevesle kullanabilecekleri türden bir büyü değil. Tanrıların sadece birkaç şanslı erkekle kadına vermiş olduğu bir büyü. Öyle gerçek ve derin bir aşkın büyüsü ki, bir kez anladın mı hiçbir şey seni döndüremez." Gözleri yine uzak ufukları tararken şöyle dedi, "O kadar yaşlıyım ki dün gecenin düşlerini hatırlamak için çalışmam gerekiyor. Yine de çocukluk anılarımı

sanki birkaç dakika önceymiş gibi hatırladığım oluyor." Borric'e, genç yüzünde tanıdık bir şey arıyormuş gibi baktı. Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Büyükbabanız aşırı tutkulu bir adamdı ve amcanız da öyle. Ona bakmakla anlayamayacağınız halde, babanız da öyle -annenize neredeyse karşılaştıkları anda tutuldu, hoş bunu bilemeyecek kadar yoğundu. Halan Carline Amcanız Laurie'yle evlenmeye onunla karşılaştıktan birkaç gün sonra karar vermişti.

"Anlatmak istediğim, yaşlandıkça içinizde ihtiyaçlar hissedeceksiniz, birahanelerde ağ tamircilerinin kızlarıyla içki alemi yaparak tatmin edemeyeceğiniz ihtiyaçlar, yanakları ne kadar pembe, gülüşleri ne kadar tatlı ya da kolları ne kadar yumuşak olursa olsun. Ve soyluların kızlarının ipekli yatakları da göz alıcılığını yitirecek," dedi.

Borric'le Erland bakıştılar ve Erland, "Bunun olmasına daha var sanırım," dedi.

Kulgan onu incik kemiğine indirdiği bir başka tokatla susturdu. "Sözümü kesme. Prens olman umurumda değil. Senden daha iyi ve daha yüksek rütbeli adamlara vurdum. Amcan, kral, kötü bir öğrenciydi ve elimin tersini birden fazla defa hissetti." İç geçirdi. "Şimdi, nerde kalmıştım? Hah, evet, gerçek aşk. Yaşlandıkça tutkunun büyüdüğünü ve gerçek bir eş ihtiyacının yoğunlaştığını göreceksiniz. Babanız onu buldu, Halanız Carline buldu, Amcanız Martin buldu. Kral bulamadı."

Borric, "Kraliçeyi seviyor, eminim," dedi.

"Ah, kendi şekliyle, elbette. İyi bir kadın ve herhangi birinin başka türlü konuştuğunu da duymayacağımdan eminim, ama aşk var, bir de genç baronunuz James'in keşfettiği şey var. O başka bir adam, buna şüphe yok. Seyrederseniz öğrenirsiniz. Şanslıysanız, muhtemelen bilmediğiniz şeyi görebilirsiniz."

Borric iç geçirdi ve yere baktı. "Kral olacağım için mi?"

Kulgan başıyla evetledi. "Kesinlikle. Sen sandığım kadar kalın kafalı değilsin. Ulusun iyiliği için evleneceksin. Ah, arzunu çeşitli mevkilerden

istekli hanımlarla tatmin etmek için yeterince şansın olacak şüphesiz. Amcanın sana en az yarım düzine battaniyenin yanlış tarafında doğmuş kuzen verdiğini biliyorum. Birkaçının soyluluk mevkilerinde yükseleceğine şüphe yok. Ama bu aynı şey değil." James tanrıların hayatını tam kılmak için buraya yerleştirdikleri o insanı buldu. Kader olduğundan bir an bile şüphe etmeyin ve bir an için farkında olmadığını düşünmeyin. Sana fazla aceleci bir düşüncesizlikten kaynaklanan aceleci bir eylem olarak görünen şey aslında öyle derin bir şeyin tanınması ki, sadece onu yaşayan kişi anlayabilir. Ee, şimdi anlıyor musun?"

"Onu yalnız mı bırakmalıyız?" dedi Erland.

"Kesinlikle," dedi Kulgan, kendinden hoşnut halde. Prensleri bir an için incelerken gülümsedi. "Biliyorsunuz, siz ikiniz andırdığınız bir çift aptal sokak haydudun yakın bir yerde değilsiniz. Soy çekecektir, sanırım. Şimdi, kâğıt oyunları oynanan ve bol bol yetecek kadar bağışta bulunan garson kadınların genç bir soyludan zengin bir hediye koparmaya baktığı bir birahane bulduktan beş dakika sonra büyük ihtimalle söylediğim her şeyi unutacaksınız.

"Ama biraz şansla, hayatınızdaki kritik bir anda, dediklerimi hatırlayacaksınız. Ulusunuzun iyiliği için yapmanız gereken seçimleri yapmanıza yardım edecek, ikinize de."

Borric omuz silkti. "Anlaşılan son birkaç hafta bize sürekli görevimizi hatırlatmaya adandı."

"Olması gerektiği gibi." Kulgan çocukları inceledi. "Yüksek bir makama yerleştirildin Borric ve sen de bir adım aşağıya Erland. Makamınızın taşıdığı bütün o güç size basit zevk ve eğlenceleriniz için verilmedi. Size korkunç fedakârlıklar karşılığında geldi. Büyükbabanız o fedakârlıkları yaptı, amcanızla babanızın yaptığı gibi. Babanızın emrinde ölen birçok adamın hayaleti babanızın gecelerine dadanıyor. Ve o adamların her biri krallarına ve prenslerine hizmet etmek için gönüllü öldükleri halde, yine de ölümlerinin ağırlığı Arutha'nın üzerine çöktü. Babanız böyle bir adam işte. Yaşlandıkça onu daha iyi tanıyacaksınız."

İki kardeş de bir şey söylemedi. Sonunda Kulgan, Yıldızlimanı'nın görkemli büyük yapısına doğru döndü. "Hava soğuyor Kendime karşısında ısınacağım bir ateş bulacağım. Siz de gidin hangi belayı bulabilirseniz bulun." Birkaç adım attıktan sonra Kulgan durdu, döndü ve "Ve balıkçı delikanlılarımızın bazılarına dikkat edin. Kadınlarına bulaşırsanız, kraliyet ailesinin bireyleri olduğunuzu hatırlamadan temizleme bıçaklarını çıkarmış olurlar," dedi. Uzun bir süre ikizlerin yüzlerini inceledi, sonra ekledi, "Kendinize dikkat edin çocuklar." Borric'le Erland yaşlı adamın Akademi'nin ana binasının girişine ilerlemesini izlediler, sonra sala doğru yürüyüşlerine devam ettiler. Sahile vardıklarında Erland, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Borric, "Söyledikleri hakkında mı? Bence o bir sürü tuhaf fikri olan yaşlı bir adam," dedi.

Erland, uzaktaki kasabanın çağıran ışıklarına geçmek istediklerini salcıya işaret ederlerken onaylayarak başını salladı.

Gamina ve James kıyı boyunca, geceyi paylaşarak sessizce yürürken rüzgâr yumuşakça esiyordu. James hem canlanmış hem de tükenmiş hissediyordu kendini. Hayatının otuz yedi yılında herhangi biriyle kendisinin hakkında çok az şey paylaşmıştı. Gerçek samimiyet ona imkânsız görünmüştü, ama Gamina'da önceden kırılması imkânsız savunmasını kırabilen birini bulmuştu. Hayır, öyle değildi, diye düzelti kendi kendine. Hiçbir şeyi kırıp geçmemişti. Sadece açılmayı bekleyen kapıyı bulmuştu.

Güneyden kokulu bir rüzgâr esti, uzaktaki meyve bahçelerinin ve Düşler Vadisi'nde çiçeklenen toprakların kokusu. Ortadaki ay doğuda yükseldi, yaklaşan karanlık gecede bakırdan bir disk. James dönüp gelinine baktı. Boynunun kavisine, güzel solgun saçlarının yüzünde ve omuzlarında yüzermiş gibi görünmelerine, alacakaranlıkta hafif füme gri bir renge boyanmış beyaz haleye hayret etti. Kadının solgun gözleri onu süzdü, sonra gülümsedi ve James'in keyfi arttı. "Seni seviyorum," dedi kadın.

"Seni seviyorum," dedi James, kendi neşesine tam inanamayarak. "Ve senden ayrılmalıyım."

Kadın uzun bir süre ayı seyretmek için döndü, sonra düşünceleri James'e ulaştı. Hayır aşkım. Buradaki sürem doldu. Seninle Kesh 'e geleceğim.

James onu kollarına aldı. "Bu tehlikeli. Senin gibi yetenekli biri için bile tehlike olacak." Kadının boynunu öptü ve kadının hafifçe ürperdiğini hissetti.

"Sen burada güvende olursan daha hoşnut olurum."

“Öyle mi?” diye sordu kadın. Sanmıyorum. Biraz ileri çıktı ve solan ışıkta James'in yüzünü inceledi.

"Bence kendi içine kapanırsın James ve bir süre sonra kendini, burada bulduğun şeyin bir yanılsama olduğuna ikna edersin ve aşka ve acıya karşı oluşturduğun o bariyerler yenilenir, güçlenir, yükseklesir ve öncekinden çok daha sert bir şekilde desteklenir. Krondor'a başka yoldan dönmek için bir neden bulursun ve Yıldızlimanı'na dönüşünü ertelemek için nedenler bulursun. Bir süre için kendini benim için mümkün olduğunca çabuk gelmeye niyetlendiğine ikna edersin, ama seni alıkoymak için hep bir ya da başka bir neden çıkar. Ve beni getirmek için de hep bir ya da başka bir engel çıkar. Bir süre sonra, bütün bunları kalbinden uzaklaştırır ve unutursun.'

James içi acımış gibi görünüyordu. Yeni keşfedilmiş duygular içini yakıp yıkıyordu ve her zamanki gevşemiş güvenli duruşundan eser yoktu. Asla gerçekten olmadığı çocuk gibi görünüyordu, bir kadının sevecen ilgisinden kafası karışmış ve rahatsız olmuş. "Hakkımda böyle kötü mü düşünüyorsun?"

Kadın James'in yanağına dokunarak gülümsedi ve sevecen bakışlarının sıcaklığı korkuyu tekrar silip süpürdü, gün boyunca düzinelerce defa yaptığı gibi birçok kez yaptığı gibi. Gamina, James’i göl kıyısında diriltirken kalbini ve ruhunu okumuştu ve onunla hem bedenini hem de kalbini paylaşmıştı. Yine de James güven duymayı istemeyerek bırakmıştı, kendisine başka kimsenin dokunmadığı gibi dokunmuş olan kadına karşı bile. "Hayır aşkım, seni küçümsemiyorum. Ama korkuyu da küçümsemiyorum. Benim becerilerim bu adadakilerin bildiği gibi büyü değil. Becerilerim zihin ve kalpte. Ruhen zayıflamış ve zihnen hasta

insanlarla bazı şeyleri paylaşabilir ve onlara yardım edebilir, bazen iyileştirebilirim. Düşleri dinleyebilirim. Ve korkunun ne yapabileceğini gördüm. Annen tarafından terk edildiğin gibi yine terk edilmekten korkuyorsun."

James, Gamina’nın haklı olduğunu biliyordu. Gamina konuşurken bile, o korkunç gecenin duyguları geri döndü, altı ya da yedi yaşında bir çocukken annesinin karyolasından gizlice etrafı gözetlediği zamanki duyguları, zemindeki kanının yapışkanlığı, mutlak terk edilmişliği bilmenin dehşeti. James'in gözleri engelleyemediği yaşlarla doldu. Gamina onu kollarına aldı ve acısını dışa vurmasına izin verdi. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın, düşüncesi James'in zihnine ulaştı.

James, kadını sanki hayatla arasındaki tek bağmış gibi tutarken kıpırtısız durdu. Ve daha önce olduğu gibi, acı, geride yorucu, ama sıcak ve hafiflemiş bir duygu bırakarak kayıp gitti. Yıllardır içinde olan kızgın ve irinlenen bir şey neşterlenmiş, zehirli korku ve yalnızlık akıtılmıştı. Yara tek bir gün ya da birçok gün boyunca iyileşmeyecekti, ama zamanla iyileşecekti ve Krondorlu James iyileşme sayesinde daha iyi bir adam olacaktı. Gamina'nın “ve konuşmak da benim korkum. Şüphe bizi saldırıya açık kılabilir” diyen sesi ona ulaştı.

"Hiç şüphem yok," diye cevap verdi James basit bir şekilde. Gamina onu tekrar sıkıca kucaklarken gülümsedi.

Zemindeki ayak sesleri ve bir boğazın anlamlı temizlenmesi Locklear'ın gelişini işaret ediyordu. "Böldüğüm için üzgünüm, ama Pug seni görmek istiyor James." Özür dilercesine gülümsedi. "Ve annen de ona mutfakta katılmanı istiyor Gamina."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Gamina. Locklear'ı sıcak bir gülümsemeyle ödüllendirdi ve James'i yanağından öptü. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

James onu öptü ve Gamina mutfağa yöneldi. James'le Locklear, Pug'ın çalışma odasına doğru yürüdüler. Locklear boğazını manalı, tiyatral bir edayla temizledi.

James, "Aklında bir şey var. Baklayı çıkar," dedi.

Locklear hemen döküldü. "Bak, birbirimizi, kaç, yirmi iki yıldır mı tanıyoruz? Bütün bu süre boyunca kadınlara azıcık ilgi gösterdiğini bile görmedim..." James ona garip bir ifadeyle baktı ve Locklear söylediğini düzeltti, "Evliliğe ilgi göstermeni kastediyorum, en azından. Şimdi, nedensiz bir şekilde, birden içeri giriyorsun ve herkese evleneceğini açıklıyorsun! Yani, hemen hemen beyaz o saçlarıyla ve her şeyiyle güzel olduğu muhakkak, ama onu..."

"Gamina gibi birini, bir şeyi hiç tanımadım," diye lafa girdi James. Locklear'ın göğsüne elini dayayarak onu durdurdu. "Senin gibi biri anlayabilir mi bilmiyorum Locky, ama içimi gördü. Orada görülecek ne varsa gördü, yaptığım ve hissettiğim kötü şeyleri, sadece sana çıtlattığım şeyleri ve beni seviyor." Derin bir nefes aldı. "Bunun ne demek olduğunu asla bilemeyeceksin." Yürümeye devam etti ve Locklear ona yetişmeden önce bir an tereddüt etti. " 'Senin gibi biri' demekle ne kastettin?"

James tekrar durdu. "Bak, sen benim en iyi arkadaşımsın -belki de tek gerçek arkadaşım- ama iş kadınlara gelince... üzerinde düşünmüyorsun. Çekicisin, dikkatlisin, ısrarlısın ve söz konusu hanımefendi senin yatağında uyandığında, sen görüş alanında yeni bir fetihle gitmiş oluyorsun. Bir kadının ağabeyi ya da babası seni neden şişlemedi... İş seninle kadınlara gelince Locky, çok sabit değilsin."

"Sen öyle misin?"

"Artık öyleyim," diye cevap verdi James. "Tepeden aşağı akan su kadar sabitim."

Locklear, "Pekâlâ, evliliğe balıklama dalışına Arutha'nın ne diyeceğini göreceğiz. Biz saray baronlarının evlenmek için onun iznine ihtiyacımız var, hatırladın mı?" dedi.

"Biliyorum."

"Pekâlâ, seni büyücüyle buluşmana bırakacağım," dedi Locklear, Akademi binasının kapısına vardıklarında. "Kızını kaçırmana onun da söyleyecek bir iki lafı olacağını düşünüyorum." Locklear, James'i girişte yalnız bıraktı. James binaya girdi ve tepesi Pug'ın çalışma odasına ev sahipliği yapan kulenin temeline giden uzun koridor boyunca ilerledi. Helezoni bir merdivene çıktı ve çalışma odasının kapısına ulaşana kadar tırmandı. Kapıyı çalmak için elini kaldırırken, kapı onu kabul etmek için açıldı. Ana kapıdan içeri girdiğinde, Pug'ın çalışma odasında tek başına, kapıdan uzakta olduğunu görünce şaşırmadı. İçeri girdikten sonra, kapı James'in görünür yardımı olmadan arkasından kapandı.

"Konuşmamız gerek," dedi Pug, ayağa kalkıp eliyle James'i büyük bir pencereye çağırarak. Dışarı bakarak uzak sahilde görünen küçük ışıkları işaret etti. "İnsanlar," dedi.

James omuz silkti. Büyücünün onu huzuruna apaçık olanı tartışmak için çağırmadığını biliyordu.

"Yirmi yıldan biraz fazla zaman önce Yıldızlimanı'na geldiğimizde, burası terk edilmiş bir gölün ortasındaki çıplak bir zemin parçasından başka bir şey değildi. Kıyı biraz daha misafirperverdi, ama bu vadi, krallıkla imparatorluk, rakip sınır lordları ya da hain çeteleri arasındaki sürekli savaşın sahnesiydi. Durbinliler yağmaladılar ve basit eşkıyalar çiftçilere çekirgeler kadar eziyet ettiler." Hatırlarken iç geçirdi. "Şimdi insanlar nispeten huzurlu hayatlar sürüyorlar. Ah, ara sıra sorun çıktığı oluyor ama çoğu zaman, Büyük Yıldız Gölü bölgesinde işler sakin."

"Bu değişikliğe neden olan nedir?" diye sordu James'e.

James, "Bu değişikliğe senin buradaki varlığının neden olduğu sonucunu çıkarmak için dahi olmaya gerek yok, Pug," dedi.

Pug göl manzarasına sırtını döndü ve "Jimmy, ilk karşılaştığımızda ben genç bir adamdım ve sen de bir çocuktun. Ama o günle bugün arasındaki zamanda çoğu erkeğin bir düzine hayatta hayal edebileceğinden fazla tehlike ve zorlukla karşılaştım," dedi. Elini basit bir şekilde sallayarak odanın ortasında, çapı elli santim civarında bir bulut yarattı. Bulut parıldadı,

sonra havadaki bir delik gibi göründü, deliğin içinden James tuhaf bir koridoru seçebiliyordu. Havada asılı duran bir koridordu, koridor boyunca her bir metrede bir kapı vardı. Kapıların arasında o kadar mutlak bir hiçlik vardı ki karşılaştırıldığında gecenin siyahlığı bile güzel ve canlı görünüyordu. "Dünyalar Koridoru," dedi Pug. "Bu yol aracılığıyla hiçbir insanoğlunun görmediği, görme olasılığı olmayan yerlere gitmeyi göze aldım. Kadim uygarlıkların küllerini ziyaret ettim ve yeni ırkların yaratıldığını gördüm. Hem yıldızları hem de kum tanelerini saydım ve evrenin, hiçbir aklın, hatta bir tanrınınkinin bile alamayacağı kadar muazzam olduğunu anladım."

Pug elini salladı ve görüntü ortadan kayboldu. "Vadi gibi önemsiz, ufak bir yerde yaşayanların kaygılarını yok etmek kolay geldi."

James, "Ona kıyasla önemsiz," derken ellerini göğsünde kavuşturdu.

Pug başını iki yana salladı. "Burada yaşayanlar için değil."

James Pug'dan izin almadan oturdu ve "Bir yere varmak istediğini biliyorum Pug," dedi.

Pug çalışma masasının arkasındaki sandalyesine döndü ve "Evet. Katala ölüyor," dedi.

Beklenmedik olduğu kadar şok edici de olan bu haber James'i şaşırttı. "İyi gözükmediğini düşünmüştüm - öldüğünü..."

"Burada yapabileceğimiz çok şey var James, ama sınırlar var. Hiçbir büyü, merhem, tılsım ya da dua karım için zaten yapılmış olanlardan fazlasını yapamaz.

Çok geçmeden kendi vatanına, Kelewan'daki Thuril Dağları'na yolculuk edecek. Neredeyse otuz yıldır hiçbir akrabasını görmedi. Eve ölmek için dönecek." James, söyleyebileceği bir şey olmadığını bilerek başını iki yana salladı.

Sonunda sordu, "Gamina?"

"Karımın vaktinden önce yaşlanmasını seyrettim, James, bu hastalık gelişmeseydi bile bu yükle er geç yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ölçülebilir şekilde yaşlanmadığımı görebilirsin. Ne de senin ömründe yaşlanacağım. Ölümsüz olmayabilirim, ama güçlerim beni uzun ömürlü kılıyor. Ve ben olduğum gibi kalırken çocuklarımın ve torunlarımın yaşlanmalarını seyretmeyeceğim." "Yıldızlimanı'ndan Katala'nın ayrılışından birkaç saat sonra ayrılacağım. William asker olma yolunda katı, büyü yeteneklerini terk etti. Başka türlü olmasını isterdim, ama çoğu baba gibi kendi düşlerimin muhakkak oğlumunkilerle aynı olmayacağını kabul etmek zorundayım. Gamina'nın da yetenekleri var, büyüyle sınırlı değil, ama sıradışı bir zihinden kaynaklanıyor. Zihinsel konuşması hem büyü hem de doğal, ama duyarlı tabiatı, empatisi, özenli oluşu, bunlar özel yetenekler."

James başıyla evetledi. "Bunu tartışamam. Zihni... bir mucize."

Pug, "Katılıyorum," dedi. "Kızımın yeteneklerini bu dünyadaki herkesten daha yakından inceledim ve yeteneklerinin boyutunu ve... sınırlarını ondan bile iyi biliyorum. Seninle tanışmamış olsaydı, annesinin geride bıraktığı yükleri sırtlanmak için burada kalmayı seçerdi - burada geçirdiğimiz süre boyunca topluluğumuzun gerçek lideri Katala oldu. Gamina'yı bundan kurtarmayı diledim. Erken yaşta büyük hüzün ve acı yüklenen bir çocuktu - sanırım, senin gibi."

James başını hafifçe salladı. "Bazı şeyleri paylaştık...""Şüphesiz," dedi Pug çarpık bir gülümsemeyle. "Ama bu aşıklar, eşler arasında olması gerektiği gibi. Katala ayrıldığında çok şey kaybedeceğim, belki onun bile şüphelendiğinden fazlasını." Pug bir an için James'e kendini göstererek durdu ve genç baron, diğerlerinden bilinemez bir sorumlulukla yalıtılmış bir adam gördü ve o büyük ağırlığı yaşayabilecek birkaç kişiden biri olduğunu, ona birkaç dakikalık bir sıcaklık ve teselli verebilecek kişinin onu yavaş yavaş terk ettiğini. Sadece bir an için Pug acısının derinliğini açık etti, sonra maske tekrar yerindeydi. "Çünkü o ayrıldığında senin sadece bir an için görmene izin verdiğim büyük meselelerle ilgilenmeye başlayacağım ve Yıldızlimanı'nın, vadinin, hatta krallığın 'önemsiz' meselelerini geride bırakacağım.

"Ama sevdiklerim için çoğu insanın istediklerini istiyorum, güvenli yuvalar ve iyi çocuklar, kargaşa ve çatışmayla bozulmayan hayatlar. Kısacası, onların mümkün olduğunca mutlu olmalarını istiyorum. Ve Gamina bana kalbindeki şeyin ne olduğunu gösterdi ve o sensin. Sana hayır dualarımı vermek istiyorum." James rahatlayarak iç geçirdi. "Umarım Arutha da bu kadar anlayışlıdır.

Evlenmek için onun iznine ihtiyacım var."

"Bu problem değil." Pug ellerini hareket ettirdi ve havada gri dumanlı bir küre yarattı. Kürenin içinde şekiller oluşmaya başladı, derken birdenbire James Krondor'daki çalışma odasındaki Arutha'ya bakıyordu, sadece bir duvarla ayrılmış iki oda arasında bir pencere belirmiş gibiydi. Arutha onlara bakmak içinmiş gibi başını kaldırdı ve alışılmadık bir şaşkınlık sergileyerek sandalyesinde yarı doğruldu. "Pug?"

Pug konuştu, "Evet, ekselansları. Rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama sizden bir iyilik isteyeceğim."

Arutha, çalışma odasındaki ani hayaletin hem makul hem de dostça bir nedeni olduğunu anlayıp rahatlayarak sandalyesine oturdu. Yazmakta olduğu tüy kalemi bıraktı ve "Senin için ne yapabilirim?" dedi.

"Kızım Gamina'yı hatırlıyor musun?"

Arutha, "Evet, çok iyi hatırlıyorum," dedi.

"Onun... mevki sahibi bir adamla evlendiğini görmek isterim. Genç saray baronlarından biriyle."

Arutha, Pug'ın arkasına baktı, James'i gördü ve gülümsedi, gözleri nadir görülen bir şaşkınlığı ele veriyordu. "Sanırım parlak genç adamlarımızdan biriyle bir devlet düğünü yapabiliriz Pug. Aklında biri var mı?"

"Baron James geleceği çok parlak bir adama benziyor."

Arutha’nın gülümsemesi büyüdü, James bir sırıtışa dönüştüğüne yemin edebilirdi. Prensinin yaptığını daha önce hiç görmediği bir şeydi bu. "Hem de çok parlak," dedi, dikkatini tekrar Pug'a çevirirken yarı şaka yarı ciddi bir ifadeyle. "Eğer aceleci tabiatı yolun bir yerinde öldürülmesine -ya da Tuzlu Bataklık Adalarındaki kızgın bir kral tarafından sürgüne gönderilmesine- neden olmazsa günün birinde bir dük olacak. Bir eş bu dikkatsizliğin bir kısmını dizginleyecek şey olabilir. Aile konusundaki ilgisizliği yüzünden pes etmiştim. Yanılmış olmaktan hoşnudum. Onun yaşındayken on yıllık evliydim." Arutha bir an oturdu, karısına karşı duyduğu kendi gençlik duygularını hatırlarken düşüncelerin içinde kayboldu, sonra nadir yaptığı bir dışavurumla James'e açık derin bir sevgiyle baktı. Sonra daha alışıldık metanetli tavrına büründü.

"Pekâlâ, istiyorsa benden izin çıktı."

Pug gülümsedi. "İstiyor, hiç endişelenme. O ve kızım bu konuda epey anlaşıyorlar."

Arutha sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzünde daha tipik bir yarı gülümseme vardı. "Anlıyorum. Anita'yla ilk karşılaştığımızda hissettiklerimi hâlâ hatırlıyorum. Birdenbire olabilir. Pekâlâ, Kesh'teki elçilik görevinden döner dönmez bir devlet töreni yaparız."

"Aslında, ben zaman açısından daha uygun bir şey düşünüyordum. Gamina yolculuğunda ona eşlik etmeyi arzuluyor."

Arutha’nın yüz hatları karardı. "Tasvip ettiğimi sanmıyorum. James size tehlikelerden bahsetmemiş olabilir..."

"İçerdiği tehlikeler konusunda çok net fikrim var Arutha," diye sözünü kesti Pug. "Ama sanırım senin, kızımın yetenekleri hakkında bir fikrin yok. Kesh'te olup bitenler hakkında çok şey biliyorum. Sorun çıkarsa oğullarına ve elçiye yardım eder."

Arutha bunu bir an düşündü, sonra başıyla onayladı. "Kızın babasının sen olduğu düşünülürse, işler zora girerse yararlı olacak yetenekleri olduğunu sanıyorum.

"Pekâlâ, en azından şu kadarını yapmamıza izin verin. Onları uygun olduğuna hükmettiğiniz kadar çabuk evlendirin, sonra döndüklerinde onurlarına bir devlet töreni ve festival yaparız. Karım ve kızım yeni evlilerin yanlarından geçmelerine bir bahane bulduğum için beni asla affetmeyecekler."

James şaşırmış görünüyordu. "Devlet töreni mi?"

Arutha başını kesin olarak bir kez salladı. "Gamina bir kraliyet kuzeni unutmadıysan- Pug'ın bütün ailesi öyle. Kuzenimiz Willy Yıldızlimanı Dükü olacak. Aileye giriyorsun." Sonra alaylı bir şüpheyle iç geçirdi, "Hoş o düşünce bana sadece en soğuk teselliyi veriyor ya."

"Teşekkür ederim," dedi Pug, yapılan sataşmayla eğlenerek.

"Önemli değil Pug. Ve... Jimmy," dedi, yine içten bir gülümsemeyle.

"Evet Arutha," dedi James gülümsemesine karşılık vererek.

"Dilerim, evliliğin benimki kadar mutlu olur."

James başını salladı. Arutha duygularını açığa vuran bir adam olmadığından, James birkaç yıl önce Anita'nın neredeyse ölmek üzere olduğu zamanı hatırladı; Arutha'nın çektiği acı hâlâ şiddetle hatırlanıyordu. Krondor Prensi'nin Prensesi'ne duyduğu sevginin ne kadar yoğun olduğunu James dışında sadece birkaç kişi biliyordu. "Sanırım mutlu olacağız."

"O halde sana bir hediyem var, erken bir düğün hediyesi."

Çalışma masasının üzerindeki küçük bir sandığı açtı ve küçük bir parşömen çıkardı. "Döndüğünde vereceğim, ama şu an için..."

Pug sözünü kesti. "Eğer istersen, hediyeyi ona şimdi getirebilirim Arutha." Prens bu teklife şaşırdıysa bile belli etmedi. Sadece, "Memnun olurum," dedi.

Pug elini salladı, gözlerini bir an kapadı ve belge Arutha'nın elinden kaybolup onun elinde belirdi. Arutha'nın gözleri hafifçe büyüdü, büyücünün parşömeni o kadar mesafeden bir anda alabilme becerisine verdiği tek tepki bu oldu.

Pug parşömeni James'e uzattı. "Senin."

James belgeyi açtı ve okudu. Gözleri bir an için büyüdü. "Bir Makam ilamı. Prens'in Makam Kontu. Ve Kralın Bakanı."

"Bunu sana dönüşünde verecektim. Bu mevkiiyi hak ettin James. Mülkleri ve gelirleri Krondor'a döndüğünde tartışırız. Gardan emekli olduğunda Batı Krallığı Şansölyesinin görevlerini de üstleneceksin."

James sırıttı ve Pug'la Arutha yıllar önce karşılaştıkları çocuk hırsızı hatırladılar. "Ekselanslarına teşekkür ederim."

"Şimdi, bırak da işime döneyim," dedi Arutha.

Pug, "Size iyi geceler dilerim ekselansları," dedi.

"Size de iyi geceler düküm ve kontum."

Pug elini salladı ve prensin görüntüsü ortadan kayboldu. "Şaşırtıcı," dedi James. "Bu numarayla" -tutmakta olduğu parşömene baktı- "ve bu... ordularla..."

"İşte bu yüzden düğününden başka şeyler hakkında konuşmalıyız James." Pug bir masaya doğru ilerledi ve bir şarap sürahisini işaret etti. James güzel kırmızı şaraptan iki kadeh doldurdu. O şarabı yudumlarken Pug oturdu ve James'e de aynını yapmasını işaret etti. "Yıldızlimanı'nın herhangi bir ulusun oyuncağı olmasına izin verilemez. Bunu önlemek için planlarım var."

"Oğlum Yıldızlimanı Dükü unvanını miras almayacak. Sanırım profesyonel bir askerin yaşamını tercih ediyor. Hayır, iskelede karşılaştığın iki adam, Watume ve Körsh'e ben ayrıldıktan sonra bu toprak üzerinde özerklik verilecek, henüz seçilmemiş biriyle daha, bir büyücüler Konseyi buradaki

insanların iyiliğine karar verecek. Konseyi ilerleyen yıllarda genişletebilirler. Ama Lyam hep Adalar tahtında oturuyor olmayacak ve Yıldızlimanı'nın gücünü Deli Kral Rodric gibi birine devretmeyeceğim. Onunla tanıştım ve bizim burada sahip olduğumuz türden büyücüler toplasaydı, dünya sarsılırdı. Gedik Savaşı sırasında Savaş Efendisinin emirlerini yerine getirmeyi seçen büyücülerin Kelewan'da yarattıkları tahribatı da hatırlıyorum.

"Hayır, Yıldızlimanı politika dışı kalmalı. Her zaman."

James ayağa kalktı ve "Krallığın bir soylusu olarak, ihanete yaklaşmış olmandan korkuyorum," dedi. Açık bir pencereye doğru birkaç adım attı ve geceye baktı. Sonra gülümsedi. "Erken yaşta kendini düşünmeyi öğrenen bir adam olarak, bilgeliğini alkışlıyorum."

"O halde senin Lordlar Kongresi'nde hep mantığın sesi olacağına neden güvendiğimi de anlayacaksın."

James, "Cılız bir ses, ama senin öngörüne göre konuşmayı deneyecek bir ses," dedi. Sonra ekledi, "Yine de, diğerlerinin anlamasını sağlamaya çalışacağım. Ama çoğunun krallığa açık bir şekilde sadık değilsen düşman olman gerektiğini düşüneceğinin farkındasın değil mi?"

Pug sadece başını salladı. "Şimdi, diğer meselelere gelelim. Göl kıyısındaki kasabada bir rahibimiz olacak -adanın kendisinde tapınak yok ve rahip büyüleri yapanlarla ilişkimiz çok dostça değil."

James gülümsedi. "Onların topraklarında avlanıyorsun."

Pug iç geçirdi. "Çoğunluk böyle düşünüyor. Her durumda, mantıklı bulduğum rahipler ya ölü ya da uzakta. Buradaki gücümüz büyüdükçe, Rillanon ve Kesh'teki büyük tapınaklardaki şüphenin de büyümesinden korkuyorum." Sonra yüzü aydınlandı. "Ama kasabadaki küçük Killian Kilisesine nezaret eden Peder Marias yeterince nazik bir adam. Bir düğüne razı olacaktır." Sonra Pug'ın yüzü gevşeyerek kocaman bir gülümseme halini aldı. "Daha doğrudan konuşursak, yortuya muhakkak razı gelecektir."

James yüksek sesle güldü ve Gamina'yla evlenme düşüncesi içinden geçerken, onu düşünmenin neden olduğu duygulardan hem korktu hem de zevk aldı. Sonra Pug, "Söylemek üzere olduğum şeyi anlamanı beklemiyorum. Ama benim adıma bir şey söyleme noktasına gelecek olursan, 'Son gerçek büyünün olmamasıdır,' de," dedi.

James, "Anlamadım," dedi.

"Sadece hatırla. Ne demek olduğunu anlasaydın, Kesh'e gidiyor olmazdın; Arutha'yı seni burada tutmaya ikna ederdim." Pug gelecekteki damadının yüzüne baktı ve "Git ve kızımı bul ve ona merasimi yarından sonraki gün gerçekleştireceğimizi söyle. Sonraki Cuma için dört gün beklemenin anlamı yok yeterince geleneği yıkıyoruz," dedi.

James gülümseyerek yarısına kadar içtiği şarabını masaya koydu ve odadan çıktı. Acele eden ayak sesleri büyücünün kulesindeki merdivenlerde yankılanırken, Pug dönüp pencereden dışarı baktı ve alçak sesle konuştu, "Hepimiz bir doz şenlik alabiliriz. Çok fazla karanlık gün yaklaşıyor."

* * *

Yıldızlimanı kasabasının tamamı, gölden geçmenin yolunu bulabilen sahillilerin büyük kısmıyla birlikte iri yapılı rahibin etrafında geniş bir daire oluşturmuşlardı. Peder Marias gülümsedi ve eliyle James'le Gamina'ya önüne gelmelerini işaret etti. Kırmızı yanaklı bir adamdı, asla olgunlaşmamış, ama seyrekleşen saçları gümüş grisine dönen bir bebekti. Yeşil cüppesiyle, havı dökülmüş ve sık yıkanmış altın rengindeki yeleğini herhangi bir lord kadar gururla taşıyordu. Marias'ın gözleri bir düğün keyfiyle neredeyse ışıl ışıldı. Sürüsü temelde balıkçı ve çiftçilerden oluşuyordu ve çok sıklıkla görevi onları gömmeyi kapsıyordu. Düğünler ve bebeklerin Yaşayan Her Şeyin Tanrıçası'na adanması özellikle zevkliydi.

"Gelin çocuklar," dedi, Gamina'yla James yavaş yavaş ilerlerlerken. James, imparatoriçenin huzuruna çıkarken giymek için getirdiği giysiyi giymişti, açık mavi bir tunik, koyu mavi tozluklar ve siyah çizmeler. Bunun üzerine altın iplikle dikilmiş beyaz bir cüppe giymişti. Başında son moda, sol tarafından neredeyse omuzlarına değecek kadar sarkan, üzerinde güzelliğini

ortaya çıkaran gümüş bir nişan ve beyaz baykuş tüyü olan büyük bir bere vardı. Locklear benzer bir kılıkta, giysileri daha bile zengin bir kırmızı kahverengi ve altın renklerinde, yanında duruyordu. Bu yeni modaların gülünç göründüğünü düşünerek etrafa bakınıyordu, ama kimse farkına varmışa benzemiyordu.

Bütün gözler gelindeydi.

Gamina, lavanta renginde sade bir elbise giymiş, boynuna güzelliğini ortaya çıkaran sıradışı bir inci dizisi takmıştı. Elbise inciler ve gümüş bir tokayla süslenmiş geniş bir kemerle belden kavranmıştı. Çiçeklerden yapılma bir çelenk alnını çevreliyordu, geleneksel 'gelin tacı'.

"Şimdi, o halde," dedi Marias, sesi Krallık Denizi'nin güney sahilinde, Gösterge Burnu'na yakın bir yerde doğmuş birinin tok, neredeyse lirik aksanını ele veriyordu, "karşıma belirttiğiniz evlenme niyetiyle çıktığınızı gördüğümden, size söyleyecek birkaç şeyim var."

James'e Gamina'nın sağ elini eline almasını işaret etti ve kendi tombul elini onlarınınkinin üzerine koydu.

"Hizmet ettiğim Tanrıça Killian, Her Şeyin Üzerindeki Ishap tarafından yaratıldıklarında erkekle kadına yukarıdan baktı ve ayrılmalarını sağladı. Erkekle kadın göğe doğru baktılar ve yalnızlıklarından feryat ettiler. Onları duyan ve onlara acıyan Yeşil Sessizlik Tanrıçası şöyle dedi, 'Ayrı kalmamalısınız.' Sonra Tanrıça erkekle kadını biraraya getirecek bağ olarak evlilik kurumunu yarattı.

Bu ruhların, zihinlerin ve kalplerin birbirine karışmasıdır. İki kişinin tek kişi olduğu zamandır. Anlıyor musunuz?" Sırayla ikisinin de gözlerinin içine baktı ve Gamina'yla James başlarıyla onayladılar.

Marias toplanmış kalabalığa, "Krondorlu James, Prensin Sarayının Kontu ve Dük Pug ve Düşeş Katala'nın kızları Gamina buraya ve bu topluluğa kendilerini birbirlerine bağlamak için geldiler ve biz de bu bağa şahit olmak için buradayız. Eğer aranızdan herhangi birinin bunun gerçekleşmemesi için bir nedeni varsa, ya şimdi konuşsun ya da sonsuza dek sussun," dedi. İtiraz

edecek biri vardıysa da Marias bunu duymak için beklemek istemedi. Devam etti, "James ve Gamina, bu andan itibaren her birinizin diğerinin bir parçası olduğunuzu anlayın. Artık tek olduğunuzdan bir daha ayrılmayın."

"James, bu kadın hayatını seninle geçirmeyi arzuluyor. Hiç tereddüt duymadan ve artık seninle bir olduğunu bilerek, ona sadık kalarak ve başkalarını bir kenara atarak bugünden itibaren ölene dek onu kendine eş ve karı olarak alıyor musun?"

James, "Alıyorum," derken başıyla onayladı.

Marias elini sallayarak Locklear’a James'e altın bir yüzüğü uzatmasını işaret etti. "Bunu gelinin parmağına tak." James kendine söyleneni yaparak yüzüğü Gamina’nın sol el yüzük parmağına taktı.

"Gamina, bu adam hayatını seninle geçirmeyi arzuluyor. Hiç tereddüt duymadan ve artık seninle bir olduğunu bilerek, ona sadık kalarak ve başkalarını bir kenara atarak bugünden itibaren ölene dek onu kendine eş ve koca olarak alıyor musun?"

Gamina gülümsedi ve cevapladı, "Alıyorum."

Marias, Gamina'ya James'in parmağına yüzük takması için yol gösterdi ve Gamina da bunu yaptı.

"James'le Gamina, tanrıların ve insanların nazarında tek olarak yaşamakta hem fikir olduklarından biz de bu vesileyle tanıklık ediyoruz."

Toplanmış misafir topluluğu tekrarladı, "Bu vesileyle tanıklık ediyoruz."

Al yanaklı rahip sırıtarak, "Pekâlâ, bu kadar o halde, evlendiniz."

James etrafa bakındı. "Hepsi bu mu?"

Marias güldü. "Taşrada basit tutuyoruz lordum. Şimdi karınızı öpün de ziyafete başlayalım."

James gülümsedi, Gamina'yı kavradı ve öptü. Kalabalık tezahürat yaptı ve şapkalar havaya fırlatıldı.

Kalabalığın kıyısında iki adam kutlamayı gözlerken tezahürat yapmadılar. Üç günlük sakalı olan kemikli, zayıf bir adam diğerini dirseğinden tuttu ve güvenli bir uzaklığa götürdü. İkisi de en iyi tabirle pejmürde ve yırtık olarak tarif edilebilecek giysiler giymişlerdi. İlk adam, dinlenmediklerinden emin olmak için etrafa bakarak, "Krondorlu Kont James. Baron Locklear. Bu demek oluyor ki şu iki kızıl saçlı kavgacı genç Arutha'nın oğulları," dedi.

Toplu ve kısa boylu, yine de omuzları geniş olan ikinci adam arkadaşının keskin gözleminden açıkça etkilenmişti. "Bu yörelerde fazla prens görmüyoruz, bu doğru Lafe," derken meleksi yüzü hemen hemen masum görünüyordu.

"Aptalın tekisin Reese," diye cevap verdi diğeri ciddi bir sesle. "Bunu öğrenmek için iyi ödeme yapacak olan insanlar var. Çöl yakınındaki Oniki Sandalye Hanı'na git -o yoldan gidecekleri neredeyse kesin-. Kimi soracağını biliyorsun. Keshli arkadaşlarımıza Krondor Prensleriyle arkadaşlarının Yıldızlimanı'ndan ayrılacaklarını ve resmi bir bir şekilde değil gizlilik içinde yolculuk edeceklerini söyle. Sayıca azlar. Ve handa beni bekle. Ve sana verdiği paranın tamamını içkiye yatırma yoksa ciğerini deşerim!"

Reese arkadaşına böyle bir ikiyüzlülük düşünülemezmiş gibi baktı.

Lafe konuşmaya devam etti, "Ben buradan onları izleyeceğim ve güzergâhlarını değiştirecek olurlarsa, haber gönderirim. Muhakkak ki imparatoriçenin doğum günü için altın ve hediyeler taşıyorlar. Yirmi kadar silahlı adamla, eşkıyalar onların boğazlarını kesip bize payımızı verdiklerinde ömür boyu zengin oluruz." Reese adındaki adam ıssız sahile bakarak, "Oraya nasıl gidebilirim ki Lafe? Salcı düğünde," dedi.

Çürümekten kararmış dişlerinin arasından tıslayan uzun boylu adam, "Bir tekne çal, aptal," dedi.

Reese'in gözlerinde net cevap karşısında bir zevk parıltısı belirdi. "Güzel. Yiyecek bir şeyler alacağım, sonra..."

"Hemen gideceksin!" emrini verdi arkadaşı, onu itip sahile ve korunmasız teknelere doğru rahatsız edici bir koşuşa sürükleyerek. "Kasabada bir şeyler çalabilirsin. Herkes burada yediğinden yeterince kolay olur. Ama birkaçı hâlâ ayrılmamış, bu yüzden dikkatli ol." Reese döndü ve el salladı, sonra tek başına idare edebileceği kadar küçük bir tekne arayarak sahil boyunca koşuşturdu. Alayla homurdanan Lafe adındaki adam ziyafete döndü. Açlığı ona Reese'in önerisinin o kadar da kötü olmadığını söylüyordu, ama para hırsı onu düğün partisindeki her harekete karşı tetikte tutuyordu.

İki prens yemek masasında yeni evlilerin sevincini unutmuş sessizce oturuyorlardı. İkisi de sabırsızlıklarının kendi tarzlarında olması niyetindeydi. Son iki günün beklenmedik olaylarına rağmen Locklear ziyaretlerinin fazla uzatılmayacağını belirttiyse de, James ne zaman ayrılacakları konusunda ketumdu.

Eğer ikizler danışmanlarının aşkla ani karşılaşması karşısında şaşırmışlarsa, babalarının acele iznine ve hızlı düğüne de o kadar şaşırmamışlardı. Hayatlarında çok az şey şaşırmalarına izin veriyordu.

İkizler anın sükûnetinin her an felaketle mahvolabileceği bir beklenmedikler dünyasında yaşıyorlardı. Savaş, doğal afet, kıtlık ve hastalık sürekli tehditlerdi ve kısacık ömürlerinin büyük kısmını sarayın kalbinde babalarının böyle sorunlarla gündelik olarak uğraştığını gözlemleyerek yaşamışlardı. Kesh'le en önemli sınır çarpışmasından yeni bir ticarette hangi loncanın yetkili olduğuna kadar, babaları sorun ardına sorunla uğraşmıştı.

Ama, babalarını seyrederken olduğu gibi, şu anki ruh halleri anın heyecanını yansıtmıyordu. Daha ziyade sıkılmışlardı.

Borric sade biradan büyük bir yudum içti ve "Ellerindekinin en iyisi bu mu?" dedi.

Erland başıyla evetledi. "Sanırım öyle. Görebildiğim kadarıyla bira burada en çok ilgilendikleri şey değil. İyisi mi kasabada daha iyi bir şey var mı

bakalım." Kardeşler oturdukları sıradan kalktılar, kontla yeni kontesine hafifçe selam verdiler, onlar da prenslerin şeref masasından kalkışlarına kısaca baş sallayarak karşılık verdiler.

Meydanın etrafına yerleştirilmiş diğer masaların yanından geçerlerken Borric sordu, "Nereye gidiyorsun?"

Erland, "Bilmiyorum. Oraya buraya. Bütün bu insanların arasında bir balıkçının kızı olmalı. Orda burada birkaç güzel yüz görüyorum. Hepsi de birilerinin karısı olamaz," dedi, sesini alçaltarak.

Borric'in morali düzeleceği yerde bozuldu. "Gerçekten istediğim şey bu büyücü yuvasından çekip gitmek ve yola koyulmak."

Erland yürür ve sessizce anlaşırlarken elini kardeşinin omzuna koydu. Sorumluluk konusunda aldıkları istikrarlı derslerle, kendilerini bastırılmış ve kontrol altında hissediyorlardı ve iki prens de hareket, değişiklik ve macera olasılığına benzeyen herhangi bir şeye hevesliydi. Hayat onların eğilimlerine göre biraz fazla sakindi.

GÜNEYE DOĞRU

Muhafızlar kahkaha attılar.

James neşelerinin nedenini görmek için döndü ve iki prensin yaklaşmakta olduklarını gördü. Erland ağır zincirden, normal zırhının en az beş katı ağırlığında olasılık dışı görünen bir palto giymiş, omzunun üzerine kırmızı bir pelerini rahat bir şekilde atmıştı. Ama kahkaha esasen kendisini baştan aşağı örten bir cüppe giymiş olan kardeşine yöneltilmişti. Başlığıyla kol ağızlarının kenarına altın renginde iplikle gizli semboller işlenmiş itici bir mordandı -bir vakitler bir büyücünün gardırobunun en gözde parçası olduğuna, daha iyi günler gördüğüne şüphe yoktu. Üzerine süt beyazı camdan bir top yerleştirilmiş tuhaf görünüşlü ahşap bir değnek alışılmış kılıcının yerinde duruyordu. Kulgan'ın ya da Keshli büyücülerden birinin üzerinde cüppe uygun görünebilirdi; Borric üzerindeki etkisi tamamen komikti.

Locklear, James'in yanına gelirken kahkahalara katıldı. "Ne için giyinmişler?"

James iç geçirdi. "Hiçbir fikrim yok." Prenslere, "Bu da nesi?" dedi.

Erland sırıttı. "Bir pokür oyunu keşfettik -burada poker diyorlar- Şansımız istikrarsızdı." James, Gamina’nın onu ne kadar bekleteceğini merak ederek omuz silkti. Gelini kendi konutundaydı, beraberinde Kesh'e götüreceği şeylerin son kısmını topluyordu. Eşyalarının geri kalanı imparatoriçenin doğum günü kutlamasından sonra oraya döneceğinden önceden Krondor'daki saraya gönderilecekti.

Borric, "Pelerinimi bir mavnacıya kaybettim ve kılıcımı da büyük ihtimalle onu bir şişe şarap için satan bir adama. Ama sonra şansa biraz fazla inanan ama iyi kart düşüncesine yeterince inanmayan bir büyücü buldum. Şuna bak," dedi. James ikizlerin büyüğüne bir bakış attı ve onun tuhaf görünüşlü ahşap değneği uzatmakta olduğunu gördü. "Bu bir büyü aleti. Kristal hava karardığında parlıyor, yani lambalarla ya da meşalelerle uğraşmana gerek yok. Dün gece çalıştığını gördük. Epey iyi."

James hoş olduğunu söylemek istermiş gibi başını salladı. "Başka ne yapıyor?"

"Oldukça hoş görünüşlü bir yürüme değneği olması dışında hiçbir şey, sanırım," diye cevapladı Erland. Kardeşine dönerek ekledi, "Ama biri elinde körolasıca büyük bir palayla koşarak gelse kılıcını geri almış olmayı dileyeceğine bahse girerim."

"Sanırım," dedi Locklear.

"Pekâlâ, uygarlığa ulaştığımızda başka bir kılıç satın alırım," dedi Borric.

James iç geçirdi. "Ve yeni giysiler. Bu kıyafetler saçma görünüyor." Locklear güldü. "Saçma bir şey mi görmek istiyorsun!" Borric'e, "Ona çizmeleri göster," dedi.

Borric sırıtarak cüppesinin kenarını yukarı çekti ve James başını şaşkınlıkla iki yana salladı. Borric baldırlarının yarısına kadar yükselen, her biri sarı bir kartalla süslenmiş kırmızı deriden çizmeler giyiyordu. "Bunları da kazandım."

"Sanırım eski sahibi bunlar üzerine bahse girildiğinde elinin kaybettiğini görmekten hoşlanmıştır," dedi James. "Seyahat eden bir karnaval açacakmış gibi görünüyorsun. Eğer istiyorsan bunları sakla. Renkleri inanılmaz," diye ekledi kırmızı ve sarı çizmelerle mor cüppenin birbirine yakışmadığını işaret ederek. Erland'a dönerek dedi. "Ve sen de Kesh'i tek başına istila edecekmiş gibi görünüyorsun. Sethanon Savaşı'ndan beri böyle zincir görmedim."

James gibi sadece bir tunik ve deri bir yelek giymiş olan Locklear, "Çöle yaklaştığımızda o zincire aşık olacaksın," dedi.

Erland'ın sert cevabı Gamina'yla anne babasının belirişiyle kesildi. Pug, Katala'nın elini tutuyordu ve artık gerçekten hasta olduğu James için açıktı. Kızının önceki gün gerçekleşen düğününün gereklerinden ya da çocuklarının artık ona ihtiyaç duymadıklarının fark etmekten mi yoksa

hastalığın kendini göstermesinden miydi, James bilemiyordu. Ama gözleri olan herkes için Katala'nın ömrünün en fazla haftalarla sınırlı olduğu açıktı.

James'in beklediği yere geldiler ve Katala damadıyla alçak sesle konuştu.

"Bu elveda James."

James sadece başını sallayabildi. Katala'nın halkı savaşçıydı, onurluydu ve her zaman dobraydı. Pug bunu bütünüyle anlamıştı ve Katala da böyle davranıyordu. "Seni özleyeceğiz," dedi sonunda.

"Benim hepinizi özleyeceğim gibi." Katala elini nazikçe James'in göğsüne koydu ve James narin parmakların kalbinin üzerinden ona hafifçe dokunduğunu hissetti. "Sadece görünüşte ölüyoruz. Hatırlandığımız sürece burada yaşıyoruz." James başını eğdi ve Katala'yı yanaklarından hafifçe öptü, hem sevgi hem de saygı dolu bir davranışla. "Hep hatırlanacaksınız," dedi.

Katala, James'in öpüşüne karşılık verdi ve sonra kızına elveda demek için döndü.

Pug, James'e kendisiyle kısa bir mesafe yürümesini işaret etti. Diğerlerinin duyamayacakları bir uzaklıkta, "Katala aile ocağına bu gece dönüyor James. Daha fazla ertelemek için neden yok ve oyalanacak olursak, Kelewan'daki açıklıktan Thuril sınırına yolculuk edecek gücü olmayabilir. Yardımcı olacak arkadaşlarım var, ama yine de onun durumundaki birinin tek başına yapamayacağı kadar çetin bir yolculuk olacak."

James kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Onunla gitmiyor musun?"

Pug sadece başını iki yana salladı. "Başka işlerle ilgilenmeliyim."

James iç geçirdi. "Seni görecek miyiz?" Çok yakında diyecekti, ama Pug'ın yüz ifadesindeki bir şey cümleyi tamamlamamasına neden oldu.

Pug omzunun üzerinden sessizce birbirlerinin ellerini tutmakta olan karısıyla kızına baktı. Pug da James de zihinlerinden konuşmakta olduklarını biliyorlardı. "Büyük olasılıkla hayır. Yolum tekrar buraya

düşerse sanırım çok az insan beni görmekten hoşnut olacaktır, çünkü sanırım yalnızca en korkunç koşulların habercisi olacaktır, belki de Sethanon'da karşılaştığımız dehşetlere benzer bir şeyin."

James bir an sessiz kaldı. Moredhel'in, Karanlık Yolun Kardeşliği'nin orduları, sahte peygamberleri Murmandamus'un sancağı altında ilerlediklerinde yalnızca bir çocuktu. Ama o dönem hafızasına sonsuza dek işlenmişti. Armengar ve Sethanon savaşlarını hâlâ ayrıntılarıyla hatırlıyordu ve göğün Ejderha Lordları'nın dönüşüyle yarıldığını ve dönüşlerinin haber verdiği yaşamın neredeyse feci sonunu canlılıkla hatırlayabiliyordu. Pug, Elvandarlı Thomas ve Kara Macros ve Arutha tarafından yönetilen, görünüşte mucizevi zafer hâlâ tam anlamıyla kavrayamadığı bir şeydi. James sonunda, "Sanırım bu sana çok ihtiyaç duyulduğunda olacak," dedi.

Pug bu ister istemez doğruymuş gibi omuz silkti. "Her durumda, artık benim rehberliğimde başlayan işi başkalarının ileri götürmesine bağımlıyım. Yardım etmelisin."

"Ne yapabilirim?"

Pug donuk bir gülümsemeyle, "İlki aramızda mesele olmayacaktır. Kızımı sev ve ona bak," dedi.

James gülümsedi. "Herhangi bir adamın yapabileceğinden fazla değil."

"Ve kızımın ağabeyine göz kulak ol."

"Willy işinin ehli bir subay Pug. Gözetilmeye pek az ihtiyacı var. Birkaç yıl içinde Arutha'nın muhafızlarının yüzbaşısı olmasını bekliyorum." Pug tekrar omuz silkti, oğlunun kendisini izlemek için burada olmayışına dair hissettiği hayal kırıklığına dair küçük bir ipucu. Pug'la oğlu arasında yaşanan sıkıntı her neydiyse tartışılmadı. "İkinci olarak, Yıldızlimanı özerkliğini desteklemek için senin sesine ihtiyacım var."

"Tamam."

"Ve benim adıma konuşman gerektiğinde sana ne söylediğimi, seninle paylaştığım sırrı unutma."

James hüzünlü ayrılışta bir mizah bulmaya çalıştı, ama sadece, "Nasıl istersen. Unutmayacağım. Erkeklerin her gün büyük sanat eseri büyüler yaptığı bir adada durmak beni hangi saçmalığı hatırlayacağım konusunda endişelendirse de," diyebildi.

Pug karısına ve kızına dönmek için hareket ederken James'in koluna hafifçe vurdu. "Saçmalık değil. Anlamadığın şeyin saçmalık olduğuna hükmetme tuzağına asla düşme. Bu hata seni mahvedebilir."

James onu izledi ve sonra ayrıldılar. Üç büyük mavnanın onları gölün karşısına geçirmek için beklediği yere yürürlerken James prenslere baktı. Borric'le Erland nahoş bir sakinlik olduğuna hükmettikleri şeyden uzaklaşıyor olmaktan açıkça rahatlamış bir şekilde, yaklaşan yolculuk hakkında gevezelik ederek duruyorlardı ve kısa bir an için James böyle bir sakinlik bulamadıkları için pişman olup olmayacaklarını merak ediyordu.

Hafif ve ani rüzgâr iğneleyen kumu uçurdu ve ikizler atlarının dizginlerini çekip durdurdular. Gamina ufku inceledi ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Ciddi bir fırtına olduğunu sanmıyorum. Gök olması gerektiği gibi gözükmüyor. Ama rahatsız edici olabilir." Jal-Pur'un kenarında, Nar Ayab'a, imparatorluğun en kuzeydeki şehrine giden yol boyunca at sürüyorlardı. Çoğu, tepelerden, Keshliler'in Yıldızların Sütunları dedikleri dağların aşağısına akan birkaç küçük derenin kıyısına toplanmış birkaç ağaç ve çalılıkla, engebeli platonun manzarası neredeyse çölün kendisi kadar ıssızdı. Bir binici topluluğu yavaşça onlara yönelirken, James yolun uzak bir tepeye çıkan uzak ucunu işaret etti. "Keshli sınır muhafızları," diye bağırdı artan rüzgâra karşı. "Çavuş! Flamaları gösterme zamanı." Topluluktaki çavuş iki muhafızın öne çıkmasını işaret etti ve onlar da heybelerindeki ahşap sancak parçalarını hızla çıkardılar. Parçaları aceleyle biraraya getirerek, iki küçük sancağı tam Keshli muhafızlar James'le arkadaşlarının bekledikleri tepeye vardıklarında kaldırdılar. Her birini değişik bir ahenkte bir işaretin kapladığı iki Krondor kraliyet bayrağı, Borric'le Erland'ın kraliyet flamaları, şimdi yaklaşan Keshli liderin şüpheli gözlerini selamlıyordu.

Koyu tenli, sakalı gri tozla kaplı bir adam kendi topluluğuna durmalarını işaret etti. Kaba görünüşlü bir takımdılar. Her adamın eyerlerinin çıkıntısında asılı duran bir yay ve metal bir orta kısmı olan yuvarlak deri kalkanlar vardı ve her binici kemerinde kavisli bir pala ve hafif bir mızrak taşıyordu. Hepsi de yüksek çizmelerinin içine soktukları kalın pantolonlar, beyaz keten gömlekler, deri yelekler ve boyunlarına sarkan uzun keten başörtüleri olan metal miğferler giymişlerdi. Borric, Erland'a eliyle işaret etti. "Akıllıca, değil mi? Güneşi boyunlarından uzak tutuyorlar ve rüzgâr şiddetlenirse bezi yüzlerine çekebiliyorlar."

Erland sadece nefesini saldı ve bir şey demedi. Zincir-zırhlı ağır paltonun altında sıcaklığı hissediyordu.

Keshli devriyenin lideri atını tekmeledi ve tırıs gitti, James'in karşısında durdu. Pejmürde görünüşlü topluluğu, böylesine kirli, yorgun görünüşlü yolcuların Adalar'dan gelen bir kraliyet kervanı olduklarına ikna olmamış bir şekilde inceledi. Sonunda özellikle birini selamlamadı, sağ elini avcu dışa dönük şekilde tembel bir hareketle başına götürdü, sonra elini atının boynuna düşürdü. "Hoşgeldiniz lordlarım ve leydim."

James baş kısma doğru hareket etti. "Ben James, Krondor Kontu ve ekselansları Prens Borric ve Erland'ı takdim etmekten onur duyarım."

İki prens başlarını hafifçe eğdiler ve Keshli devriyenin lideri karşılığında başını hafifçe eğdi. "Ben Çavuş Ras-al-Fawi, lordum. Muhterem topluluğunuzu böyle sefil bir yere getiren nedir?"

"İmparatoriçenin doğum günü kutlaması için Kesh şehrine gidiyoruz." Çavuş fanilerin tanrıların adetlerini anlamadığını, soyluların adetlerinin de sıradan askerlere açıkça mantıklı gelmediğini gösterircesine omuz silkti. "Sizin gibi soyluların daha... resmi bir maiyetle seyahat ettiklerini sanırdım." Rüzgâr arttığından atlar tepinmeye ve ürkmeye başladılar. James sesini duyurmak için yükseltti. "Yavaş gitmektense hızla ve gizlice gitmek daha iyi göründü, Çavuş. Fırtına kopuyor. Devam edebilir miyiz?"

Adam, "Elbette lordum," derken kendi adamlarına ilerlemelerini işaret etti. "Ben ve adamlarım fırtınayı rahatça geçirmek için On İki Sandalye Hanı'na

gidiyoruz. Bize katılmanızı öneririm."

"Tehlikeli mi?"

Çavuş, Gamina'nın yapmış olduğu gibi ufka baktı ve "Kim bilebilir ki?" dedi. "Jal-Pur'da kopan kum fırtınaları hızla ya da uzun esebilir. Bahisçi olsaydım, bu fırtınanın rahatsızlıktan bir parça fazla olacağına bahse girerdim. Yine de, kapalı alan daha rahat olacaktır."

"Devam edeceğiz," dedi James. "Son molamızda planladığımızdan daha uzun kaldık ve kutlamaya geç gitmek iyi olmaz."

Çavuş omuz silkti, öyle ya da böyle olmasını açıkça umursamıyordu. "İmparatoriçeye, hayır dualarımız onun üzerine olsun, hakaretten gayretle sakınarak. Genelde merhametlidir, ama nadiren affedicidir. Tanrılar yolculuğunuza rehberlik etsin lordlarım."

Elini sallayarak devriyelerine kraliyet gurubu yolculuğuna devam ederken yol açmalarını işaret etti. James başıyla işaret verdi ve küçük gurubu kuzey sınırındaki bir imparatorluk yolu yerine geçen tozda ilerlemeye başladılar. Sessiz Keshliler'in yanından geçerlerken, Borric yorgun, kirli askerleri kendisi gibi incelemekte olan Erland'a başını salladı. Hepsi de deneyimli savaşçılara benziyorlardı, ancak aralarındaki bir tane bile genç yüz yoktu.

Erland kardeşine, "Eski askerlerini sınırlarımızda tutuyorlar," dedi. Bunu duyan Jimmy bütün gurubun duyabileceği kadar yüksek sesle, "Kesh'te kıyamadıkları eski askerleri var. Onların ordusundan emekliye ayrılan bir asker yirmi yıl geçirmiş ve isyan bastırmış, iç savaşlarda savaşmış oluyor.

Ordularının onda birlik bir kısmını sınırlarımıza yakın yerde tutuyorlar," dedi.

Borric, "O halde neden bizden korkuyorlar?" diye sordu.

James başını iki yana salladı. "Uluslar komşularından korkarlar. Bu hayatın bir gerçeğidir, gökteki üç ay gibi. Komşun senden büyükse, istila ve işgalden korkarsın. Küçükse, kıskanmalarından korkar ve onları işgal edersin. Yani, er ya da geç, savaş çıkar."

Erland güldü. "Yine de, yapacak hiçbir şey olmamasından iyidir."

James, Locklear'a baktı. İkisi de ikizlerin yaşına gelmeden savaştan paylarına düşeni fazlasıyla almışlardı. İkisi de Erland'ın düşüncelerine katılmıyordu. "Atlılar!"

Asker ufukta uzak bir noktayı, rüzgârın yolculara doğru sürdüğü girdaplanan kumdan koyu renk bir duvarı işaret etti. Ve tozlu karanlığın içinde yaklaşan askerlerin şekilleri seçilebiliyordu. Derken, askerlerin uyarısı bir işaret vermiş gibi, biniciler yayıldılar ve atlarını dörtnala sürdüler.

"Gamina! Arkaya geç," diye bağırdı James kılıcını çekerken. Askerler bir an sonra yük hayvanlarını salıverdiler ve kendi silahlarını hazır ettiler. "Eşkıyalar!" diye bağırdı biri Borric'in yanına giderken. Prens içgüdüsel olarak kılıcına uzandı ama onun yerine o tuhaf değneği buldu. Kaderine lanet ederek atını daire çizdirerek saldırıdan uzaklaştırdı, arkaya, ürken yük hayvanlarını kaçmasınlar diye bir daire içinde tutmaya çalışan Gamina'nın yanına doğru ilerledi. Dört hayvanın kadının üstesinden gelebileceğinden fazla olduğunu gören Borric atından atladı ve ikisini ele aldı.

Çeliğin çeliğe çarpma sesi Borric'in atları etrafında rüzgâra doğru çevirmesine ve ilk eşkıyaların kendi askerleri tarafından yakalanmasını tam zamanında görmesine neden oldu. Arbedede Erland'ı görmeye çalıştı ama dolanıp duran atlar ve girdap gibi dönen toz bunu imkânsızlaştırdı.

Derken bir at bağırdı ve bir binici yüksek sesle küfrederek yere düştü. Bir kılıcın kalkana çarpışı ve bir gayret homurtusunu rüzgârın artan çığlığının neredeyse anlamsız kıldığı bir çığlık dizisi izledi. Eşkıyalar, yolcuların saldırıya en açık oldukları, kum fırtınası yüzünden neredeyse körleştikleri anı seçerek akını mükemmel zamanlamışlardı. Onlar tepki verip silahlarını çekene kadar, eşkıyalar Adalar erkeklerini şaşkınlığa düşürmeyi çoktan başarmışlardı. Ama Arutha'nın garnizonundaki adamlar sınanmış tecrübeli askerlerdi ve ilk birkaç eşkıya geçip gidince hızla tekrar toplandılar. Yakınında olanlara emirler yağdıran bir adamı, baron Locklear'ı gördüler,

etrafında. Derken iğne gibi batan kum ve toz muazzam bir şekilde patlayıp topluluğa çarptı, güneş ortadan kaybolmuş gibiydi.

Batan kumda Borric rüzgârla savaşın sesi ve kan kokusu yüzünden dehşete düşmüş atları kontrol etmeye çalışıyordu. Atların çekiştirmesini yavaşlatmak için sadece kendi ağırlığını kullanabiliyor, sürekli "Hoo!" diye bağırıyordu. Bir çift savaş eğitimli, binicisiz at bağırışlarını duydu ve savaştan uzaklaşmayı bıraktılar, ama yük hayvanları fırlayıp kaçmaya hazırdılar.

Borric aniden dengesini ve yularları kavrayışını kaybetti. Yere çarptı ve yuvarlanarak ayağa kalktı. Gamina'yı düşündü ve korkan atlar yüzünden tehlikede olup olmadığını merak etti. Etrafa bakındı, ama tek görebildiği savaşa kilitlenmiş binicilerdi. Adını seslendi. Zihninde cevabını duydu, Ben iyiyim Borric. Sen kendi başının çaresine bak. Yük hayvanlarını görünürde tutmaya çalışacağım.

Gerisingeri ona 'düşünmeye' kalkışan Borric bağırdı, "Binicilere karşı tetikte ol! Yük hayvanlarını arayacaklar!" Düşürülmüş bir silah bulma umuduyla etrafına bakındı, ama göremedi.

Derken aniden, bir binici, kendi muhafızlarından biri ona bağırarak dörtnala ona doğru geliyordu. Borric onu anlayamadı, ama arkada bir şeyler hissetti. İki eşkıya üzerine atlarken, biri hızla üzerlerine gelmekte olan muhafıza bir pala doğrultup, diğeri atını prense doğru döndürürken döndü.

Muhafız ilk binici tarafından yakalanırken Borric duruşunu sağlamlaştırdı, sonra atın başlığına atlayarak, hayvanın tökezlemesine ve binicisini fırlatmasına neden oldu. Atın göğsü prense çarptı ve çarpışma Borric'i gerisingeri savurup ağır bir düşme sesiyle yere indirdi. Borric hızla ayağa kalktı, geldiğini bildiği saldırıya karşı konumlandı. Binici de dövüşe hazır halde kalkmıştı, ama avantajı silah taşımasıydı. Borric parlayan değneği kemerinden çekip çıkardı ve kendini korumak için onu kullanmayı denedi.

Eşkıya silahını vahşice savurdu ve Borric darbeyi kayarak savuşturdu, adamın savunmasına daldı. Değneğin ucunu adamın karın boşluğuna savurarak, adam yere düşerken tatmin edici bir nefes boşalmasına yol açtı.

Borric sonra değneği adamın kafasına indirerek akıncının bilincini kaybetmesine ya da ölmesine neden oldu. Prensin bunu araştıracak zamanı yoktu. Binicinin kılıcını aldı, kısa ağızlı, ağır bir şeydi, yakından saldırı için uygundu, ama ne diğer çoğu akıncının kullandığı palalar kadar keskindi, ne de güzel bir enli kılıç kadar sivriydi.

Borric döndü ve neler olup bittiğini görmeyi denedi ama tek görülebilen kumlu karanlıkta dolanıp duran, küfreden gölgelerdi. Derken arkasında bir şeyi duymaktan ziyade hissetti. Yana kaçınca, kafatasını kırmaya niyetlenen bir darbe kafasının yanını sıyırıp geçti. Kendini yere atarak ona arkadan sürpriz bir şekilde saldıran akıncıdan yuvarlanarak uzaklaşmaya çalıştı. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve neredeyse ayağa kalkıyordu ki, binici hayvanını silah olarak kullandığından bir atın göğsü Borric'e çarptı. Yerde yatarken sersemleyen prens binici hayvanından sıçrayarak inip tepesinde dikilirken ne gördüğünü güçbela anladı. Toz ve sersemlemiş duyuları arasında prens, adam çizmesini geri çekip kafasına bir tekme indirirken onu bir parça tarafsızlıkla izledi.

James atını döndürdü ve yük hayvanlarına yönelen bir eşkıyanın yolunu kesmek için hareket etti. Sayabildiği kadarıyla iki asker indirilmişti ve Locklear bir akıncıyla aralıksız dövüşmekle meşguldü. Akıncı yön değiştirdi ve bir an için James mücadelenin ortasında göreceli bir sakinlik adasında buldu kendini- İki prensin nerede olduğunu keşfetmek için etrafa bakındı ve Erland'ın bir akıncıyı sopalayarak atından indirdiğini gördü. Borric'ten iz yoktu.

Kum fırtınasının iniltisi arasında James, Locklear'ın emrini duydu, "Bana doğru! Bana doğru!" James, Borric'i aramayı bırakıp atını mahmuzladı ve Adalılar'ın toplanmakta olan gurubuna yöneldi. Hızla emirler verildi ve onlara itaat edildi ve dakikalar önce şaşırmış muhafızlardan oluşan dolanıp duran bir takımın kaçıştığı yerde, şimdi krallığın hizmetindeki en iyi binicilerden oluşan eğitimli bir birim, eşkıyaların bir sonraki saldırısını karşılamaya hazır bekliyordu.

Derken akıncılar üzerlerine geldi ve savaş ciddiyetle birleşti. Gözü dönmüş bağırışlar ve acı çığlıkları rüzgârın aralıksız uğultusunu ve kumun

iğnelemesini kesiyordu. James sevinçle korku karışımı baş döndürücü bir duygu hissetti, Sethanon Savaşı'ndan bu yana tecrübe etmediği bir duyguydu. Bir akıncıya vurup, fırtınanın şiddeti artarken adamı geri püskürttü. Derken fırtına savaşın üstesinden geldi ve her yer dönen toz ve gürültüyle kaplandı. Her adam artık kör bir nokta olduğunu biliyordu çünkü fırtınanın içine bakmak imkânsızdı. Erkekler boş yere yüzlerini örtüler ve kol ağızlarıyla örtmeye çalıştılar, ama rahatlamanın tek yolu fırtınaya dönüp gitmekti. Rüzgâr bir an çığlık attıktan sonra fırtına hızını azalttı.

Bir şaşkınlık homurtusu ve nefes almaya çabalayan bir gırtlağı dolduran kanın ıslak sesini sadece atlar binicilerinin emri üzerine tekrar hareket ederlerken çıkan metal şıngırtısı izledi. Çelik çeliğin üzerinde çınladı ve erkekler tekrar yabancıları öldürmek için çabaladılar.

Derken sadece fırtına vardı ve savaş unutuldu. Esinti gerçekten kör ediciydi çünkü insanın yüzünü feryat eden kumlara dönmesi görüşünü kaybetme riskini doğuruyordu. Yüzünü örten James kendini ve hayvanını rüzgârın ters yönünde çevirdi, arkasını savunmasız bıraktığının bilincindeydi, ama yapacak başka bir şey yoktu. En azından akıncıların da kendisi kadar kör olduklarını bilmenin kısmi rahatlığını taşıyordu.

Rüzgârlar yine hafifledi ve James herhangi bir olası saldırganla yüzleşmek için hayvanını döndürdü. Ama akıncılar, düşlerdeki hayaletler gibi fırtınaya girmişlerdi.

James etrafa bakındı ve sadece Adalar erkeklerini görebildi. Locklear emirler verdi ve topluluk atlarından indi, fırtınanın şiddeti sırayla artıp azaldığından adamların her biri atlarının dizginlerini sıkıca tutuyorlardı. Hayvanların kıçlarını rüzgâra verip rüzgârın görünüşte sonsuz uğultusunun durmasını beklediler.

Locklear bağırdı, "Yaralandın mı?"

James 'hayır' diye işaret etti. "Gamina?" diye karısını sordu.

Locklear arka tarafı işaret etti. "Yük hayvanlarıyla birlikteydi. Borric ona göz kulak oluyordu."

Sonra Gamina’nın sesi James'in zihninde duyuldu. Buradayım, sevgilim.

Yaralanmadım. Ama Borric'le bir başka muhafız akıncılar tarafından götürüldüler. James bağırdı, "Gamina Prens Borric'le bir muhafızın götürüldüğünü söylüyor!"

Locklear küfretti. "Bu fırtınanın dinmesini beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

James tozlu karanlığın içine bakmaya çalıştı ve üç metre öteyi güçbela görebildi. Tek yapabildikleri beklemekti.

* * *

Borric inledi ve kaburgalarına inen sert bir ayakkabı burnu onu kendine getirdi. Kum fırtınası son hızıyla sürdüğünden tepesinde rüzgâr hâlâ çığlıklar atıyordu, ama eşkıyaların saklandıkları korunaklı çukur görece sakindi. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve ellerinin tuhaf tasarımlı bir zincirle zincirlenmiş olduğunu fark etti. Yanında kendi takımından bir muhafız, iplerle bağlanmış olarak bilinçsiz yatıyordu. Adam hafifçe mırıldandı ama bilinci yerinde değildi. Saçında keçeleşmiş kurumuş kan başından tehlikeli bir darbe aldığını gösteriyordu.

Kaba bir el uzandı ve Borric'in çenesini kavrayıp yüzünü onu tekmelemiş olan adama çevirdi. Adam Borric'in önünde çömeldi. Zayıf bir adamdı, sakalı en fazla bir iki günlük gözükecek şekilde düzgün kesilmişti. Başına bir vakitler güzel görünen ama artık sadece solmuş ve lime lime olmuş bir başörtü sarılıydı. Sadece bir pantolon, tunik ve uzun çizmeler giymişti. Omzunun gerisinde çıplak göğsüne düz deriden bir yelek giymiş bir başka adam duruyordu. Kafası, ortadan aşağı sarkan tek bir saç lülesi dışında traşlıydı ve sol kulağında büyük altın bir küpe vardı. Borric bunların Durbin'den Köle Tacirleri Loncası'nın işaretleri olduklarını fark etti.

İlk adam Borric'e baş salladı, sonra yüzü kan içindeki muhafıza baktı ve başını olumsuz anlamda salladı. Köle taciri Borric'i tek kelime etmeden sert

bir şekilde ayağa kaldırırken zayıf adam da bir hançer çıkardı ve Borric amacını anlayamadan bilinçsiz muhafızın gırtlağını kesti.

Köle taciri Borric'in kulağına sert bir sesle, "Numara yok, büyücü," diye fısıldadı. "Bu zincirler büyünü silecek yoksa Tüccar Moskatoui akşam yemeğinde hançerimin tadına bakacak. Arkadaşların bizi bulamadan ayrılıyoruz. Yüksek sesle tek kelime edersen seni öldürürüm." Kuzey Kesh lehçesiyle konuşmuştu. Kafasına yediği darbeden hâlâ sersem durumda olan Borric sadece zayıf bir şekilde kafasını salladı. Köle taciri onu küçük sel yatağı boyunca bir gurup süvarinin bir eşya çıkınını yağma ettikleri yere doğru çekiştirdi. Adamlardan biri alçak sesle küfretti. Köle tacirinin arkadaşı Borric'in durduğu yerden geçti ve adamı kavradı. "Ne buldun?" diye sordu, Kralın Dili Kesh'le Jal-Pur'un çöl adamlarının dilinin karşımı olan çöl ağzıyla.

"Kadın giysileriyle biraz kurutulmuş et ve kek. Bize vaad edilen altın nerede?" Lider olduğu açık olan zayıf adam da küfretti. "Lafe denen o adamı öldüreceğim. Soyluların imparatoriçeye altın götürdüklerini söyledi." Köle taciri böyle bir hayal kırıklığını bekliyormuş gibi kafasını iki yana salladı. "Aptallara güvenmekten daha iyisini yapmalıydın." Rüzgârın çığlıklar attığı yere baktı ve "Fırtına diniyor," dedi. "Bunun arkadaşlarından sadece birkaç metre uzaktayız." Başıyla Borric'i işaret etti. "Fırtına bittiğinde burada bulunmak istemeyiz."

Zayıf adam dönüp arkadaşına baktı. "Bu gurubu ben yönetiyorum Kasım." Öfkelenmesine ramak kalmış gibiydi. "Ne zaman gidip ne zaman kalacağımızı ben söylerim."

Köle taciri omuz silkti. "Kalırsak tekrar savaşmak zorunda kalacağız Luten. Bu kez hazırlıklı olacaklar. Ve bu gurupta altın ya da mücevher bulacağımızı düşündürecek bir şey görmüyorum."

Luten denen adam gözlerinde neredeyse vahşi bir ışıkla etrafa bakındı.

"Bunlar silahlı askerler." Bir an ağlayacakmış gibi gözlerini kapattı, sonra gözlerini açtı ve dişlerini sıktı. Borric onun, topluluğunu her doğal liderlikte olduğu gibi gözdağı ve tehditlerle yöneten sert yaradılışlı biri olduğunu

kavradı. “Ah!" dedi. Başını Borric'e doğru sallayarak, "Onu öldür de kaçalım," dedi.

Kasım korurmuşçasına Borric'i arkasına çekti ve "Anlaşmamıza göre mahkûmları esir olarak alacaktım. Aksi takdirde adamlarım seninkilere katılmayacaktı," dedi.

"Pöh!" dedi Luten tükürür gibi. "Onlara ihtiyacımız yok. Bu muhafızlar için fazlayız bile. O aptal Lafe ikimizi de yanılttı."

Rüzgâr azalmaya başlarken Kasım, "Kimin daha kötü olduğunu bilmiyorum, aptal mı yoksa aptalı dinleyen kişi mi, ama bu adamı mezat için alacağım. O benim Durbin'deki kazancım. Loncam en azından bu küçük kar da olmadan dönmemi nazik karşılamayacaktır," dedi.

Borric'le yüz yüze gelmek için dönen Luten denen adam, "Sen," dedi. "Altın nerede?"

Bilmiyormuş numarası yapan Borric, "Altın mı?" dedi.

Luten öne çıktı ve Prensin suratına vurdu. "Bazı soyluların imparatoriçenin kutlaması için getirdikleri altın."

Borric hazırlıksız bir şekilde konuştu. "Soylular mı? Yolda bir gurup soylunun yanından geçtik. Muhafızları olan iki, üç asilzade, bir... hana gidiyorlardı. On İki Sandalye Hanı, sanırım. Biz... acele ediyorduk çünkü... post tüccarı postlarını çürümeden sepiciye götürmek konusunda endişeliydi."

Luten döndü ve öfkesini rüzgâra bağırdı. Yakınlardaki iki adam sesten irkilerek ellerini kılıçlarına götürdüler. "Sessiz ol," dedi Kasım.

Luten elinde Kasım'a doğrultulmuş hançeriyle döndü. "Bana emir verme köle taciri." Sonra hançerini Borric'e çevirdi. "Bu yalan söylüyor ve öldürülen üç adam için lanet olası bu çizmelerden fazlasını alacağım!" Borric bakışlarını yere çevirdi ve bahiste kazandığı çizmeleri artık Luten'in giymekte olduğunu gördü. Bilincini kaybetmişken baştan aşağı aranmıştı anlaşılan. Luten, Kasım'ı kenara itip Borric'le yüz yüze gelmek için ilerledi.

"Ondan gerçeği de alacağım." Hançerini Borric'e saplamak istermiş gibi çekti, derken kaskatı kesildi. Yüzünde bir an için hüzünlü, neredeyse özür dileyen bir ifade belirdi, sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Kasım, Luten'in arkasında az önce adamın sırtına sapladığı hançeri çekip çıkardı. Sonra Kasım, Luten'i saçlarından yakaladı ve "Beni asla tehdit etme, seni aptal herif," dedi. Sonra Luten'in kafasını hızla geri çekti ve ensesini doğradı, bir yandan bir kan fıskiyesi fışkırdı. "Ve asla bana sırtını dönme." Luten'in gözleri devrildi ve Kasım onu Borric'in ayaklarının dibine düşmesine izin vererek bıraktı. "İyisi mi bu sana diğer yaşamında bir ders olsun." Luten'in takımındakilere, "İdare bende," dedi. Dile getirilen bir itiraz olmadı. Etrafa bakarak, küçük çukurdaki bir çöküntüyü işaret etti. "Onu şuraya atın." İki adam Luten'i kaldırdılar ve adamı çöküntüye attılar. "Diğerini de."

Ölü muhafız kaldırıldı ve Luten'in yanına atıldı.

Dönüp Borric'in yüzüne bakan köle taciri, "Bana sorun çıkarmazsan yaşarsın.

Dert olursan ölürsün. Anladın mı?" dedi.

Borric başıyla evetledi. Kasım diğerlerine, "Hemen ayrılmak için hazırlanın," dedi. Sonra uğuldayan rüzgârı umursamayarak çukurun kenarına atladı. Güçlü köle taciri omzunu irice kaya parçalarından birine yasladı ve kayayı iterek iki bedenin üstünü örten küçük bir toprak kayması yarattı. Çevik bir şekilde çöküntüye atladı ve sanki Luten'in adamlarından birinin sorun çıkarmasını beklermiş gibi etrafa bakındı. Kimse ona zorluk çıkarmayınca ayağa kalktı. "Kırık Palmiyeler Vahası'na."

"Ne tür becerilerin var?" Köle taciri yavaşça kendine gelmekte olan Borric'in tepesinde dikilmişti. Bir ata sürüklenmiş ve elleri kelepçeli at binmeye zorlanmıştı. Almış olduğu yara esir alındığından beri yaşadığı zihin karışıklığını artırmıştı. Fırtınanın aniden dindiğinin ve sonra yıllar önce patlamış tufan gibi bir fırtınanın kırdığı tuhaf bir vahaya vardığının hayal meyal farkındaydı.

Borric kafasını netleştirmek için salladı ve resmi Kesh saray dilinde cevap verdi, "Ne becerisi?"

Köle taciri bunu kafasına yediği darbenin yarattığı kafa karışıklığının bir işareti olarak değerlendirdi. "Ne numarası? Ne büyüleri yapıyorsun?" Borric anladı. Köle taciri onun Yıldızliman'lı bir büyücü olduğuna hükmetmişti ki, bu da silici zincirleri açıklıyordu.

Bir an için, Borric kim olduğunu açıklama isteği duydu, ama onun için fidye talebinde bulunulacak babasını düşünmesi hızla cevap vermesine engel oldu. Durbin'deki esir mezatına gidene kadar geçecek sürede belki bir şeyler planlayıp kaçmayı başarabilirdi.

Birdenbire adam patladı ve prense elinin tersiyle vurdu. "Sana nazik davranacak zamanım yok, büyücü. Gurubun sadece bir saatlik mesafede ve seni arayacaklarına şüphe yok. Ya da kalplerinde sana karşı sevgi yoksa bile, yine de dışarıda bir sürü imparatorluk devriyesi var. Buradan hızla uzaklaşmak niyetindeyiz."

Bir başka adam gelip diz çökmüş adamın tepesine dikildi. "Kasım, onu öldür ve bırak. Esir pazarlarında kimse bir büyücüye iyi para ödemez. Onları sırada tutmak fazla sorun yaratır."

Kasım omzunun üzerinden baktı ve "Bu takımı artık ben yönetiyorum. Kimi öldürüp kimi pazara götüreceğimize ben karar veririm," dedi.

Borric, "Ben büyücü falan değilim," dedi. "Cüppeyi pokerde kazandım." İkinci adam elini koyu renk sakallı yüzünde gezdirdi. "Yalan söylüyor.

Zincirlerden kurtulmak ve sihriyle hepimizi öldürmek için yaptığı bir büyücü hilesi. Ben derim ki onu hemen öldür..."

"Ve ben de diyorum ki çeneni kapamaz ve tartışmayı bırakmazsan, akbabaların ziyafet çekecekleri bir başka değersiz leş olacak. Adamları hazırla. Atların sulanıp dinlendirilmeleri biter bitmez o muhafızlarla aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koymak istiyorum." Borric'e dönerek, "Eşyaların dibinde gösterişli şeyler bulduk büyücü. Beraber

yolculuk ettiğiniz hanımefendinin bu haydutlara ödememe yetecek kadar altını varmış. Benim kazancım sensin." Akıncı anlaşılmayan bir homurtuyla gitti, diğerlerine yola çıkmak için hazırlanmalarını işaret etti. Borric büyük bir kaya parçasına yaslanarak doğrulup oturmayı başardı. "Ben büyücü falan değilim."

"Pekâlâ, savaşçı da değilsin. Jal-Pur'un dibinde silahsız yolculuk etmek için insanın ya büyük bir muhafız topluluğu ya da büyük bir inancı olması gerek. Aptala benzemiyorsun, ama asla dış görünüşe göre karar verenlerden olmadım." Kesh'ten kralın diline geçerek, "Nerelisin?" diye sordu.

"Krondor" -Borric ağrıyan başıyla kimliğini saklarsa daha iyi iş göreceğine karar verdi- "ama çok seyahat ettim."

Köle taciri oturdu, kolları dizindeydi. "Bir çocuktan fazla büyük değilsin. Kesh'i bir saraylı gibi konuşuyorsun ve krallık dilin de o kadar açık. Büyücü değilsen, nesin?"

Borric anında bir şeyler uydurarak, "Ben... öğretirim. Birçok dil biliyorum. Okuyup yazabilirim ve işlem yapabilirim. Tarih ve coğrafya biliyorum. Krallarla imparatoriçelerin soylarını, önemli soyluların isimlerini ve ticaret evlerini anlatabilirim-“

"Yeter!" diyerek sözünü kesti Kasım. "Beni ikna ettin. Bir öğretmensin o halde, ha? Pekâlâ, çocuklarına öğretmenlik yapması için eğitimli esirler arayan zengin adamlar var." Borric'ten bir karşılık beklemeden ayağa kalktı.

Uzaklaşırken, "Ölünün benim için kıymeti yok öğretmen, ama ben sabırlı bir adam da değilim. Fazla sorun yaratmazsan yaşarsın. Bana güçlük çıkarırsan seni daha üzerine tükürürken öldürürüm," dedi. Takımına dönerek, "Atlara! Durbin'e gidiyoruz!" dedi.

İKİLEM

Erland atını çevirdi.

"Borric!" diye bağırdı, hâlâ uğuldamakta olan rüzgârın üzerinden.

James ve muhafızlar atlarını tutmakta oldukları yerden izlediler. Yeni terfi olmuş kont bağırdı, "Sizinle birlikte kaçmadan atlarınızdan inin!"

Zaten heyecanlı olan hayvan, aldığı eğitime ve Erland'ın sıkı kontrolüne rağmen, korkutucu sesler ve derisine batan rüzgâr akımları yüzünden burnundan hava çıkarıyor ve kişniyordu. Prens James'in emirlerine aldırmadı ve ağabeyinin adını söyleyerek daire çizerek diğerlerinden uzaklaşmaya devam etti. "Borric!" Gamina kocasının yanına geldi ve "Kulaklarımda uğuldayan bu rüzgârda konsantre olmak güç, ama o yönden gelen düşünceler var," dedi. Yüzünü koluyla örttü, döndü ve batıyı gösterdi.

"Borric mi?" diye sordu James'in yanında durmakta olan Locklear, sırtını ısıran rüzgâra vermişti. Gamina kolunu kaldırdı, elbisesinin kolunun yüzüne siper etmesine izin verdi. "Hayır. Üzgünüm. Bu adamları tanımıyorum, ama dokunduğum zihinlerden hiçbiri onunki değil, savaş sırasında düşündüklerinden hatırladıklarıma odaklanmaya çalıştığımda."

"Hiçbir şey," diye tamamladı James.

"Çok uzakta olabilir mi?" Locklear'ın yüzü ifadesi umut doluydu.

Gamina, "Çok uzakta olsaydı, o zaman onu hissedemezdim. Becerilerim diğer zihnin gücü ve eğitimiyle sınırlı. Babamla kilometrelerce uzaktan konuşabilirim ve o da benimle inanılmaz uzaklıklardan konuşabilir. Ama bize saldıranlar birkaç metre öteden uzakta değiller; dövüş hakkında görüntüler ve düzensiz konuşmalar alıyorum," dedi. Sesinde hüzünle, "Borric'i hiçbir yerde hissedemiyorum," diye ekledi.

James ona uzandı ve Gamina onun kolunun tesellisine geldi. James, atı dizginlerdeki baskının değişimiyle kıpırdatınca, üzengiyi sabırsız bir

şekilde aniden çekerek hayvanı susturdu. Sadece Gamina'nın duyabileceği yumuşak bir sesle, "Tanrılara onun hayatta olması için dua edeceğim," dedi.

Rüzgâr bir saat boyunca esti ve Erland ağabeyinin adını haykırırken onları görmek için arkadaşlarının etrafında göz eriminin sınırlarına kadar daireler çizdi. Derken, geldikleri gibi birdenbire, rüzgârlar hafifledi ve onu takip eden sessizlikte boğuk çığlıkları ıssız bir manzaranın üzerinde çınladı. "Borric!" James seçeneklerini tarttı, sonra kararını verdi. "Sen burada Erland'la kal ve yakın bölgeyi araştır, ama fazla uzaklaşma. Ben iki adam alacağım ve On İki Sandalye Hanı'na gidip o Keshli devriyelerin Borric'i bulmamıza yardım edip edemeyeceklerine bakacağım." Kıraç manzaraya bir bakış atarak ekledi, "Aramaya nereden başlamak gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadığından eminim."

Sonraki birkaç saat süresince, ikindiye kadar, Locklear bütün gücünü, Erland'ı pek de boş olmayan tehditlerle kendi güvenli gördüğü yerler dışındaki ıssız yerlere at sürmemeye ikna ederek harcadı. Birkaç metre ötede bir sel yatağı ya da dar bir vadide, yardıma muhtaç halde bilinçsiz yatıyor olma olasılığı karşısında, genç prens, ağabeyini aramak konusunda çılgına dönmüştü. Locklear civarda devriye gezmeleri için adam gönderdi, ancak birinin hazırlıksız kampın hep görüş alanı içinde olmasına özen göstererek bir dizi muhafızı sürekli görevde tutuyordu.

Nihayet, James Keshli devriyeler eşliğinde döndü. Çavuş Ras-al-Fawi'nin dinlenmesinin bölünmesine açıkça canı sıkılmıştı, özellikle de üstlerinin, saldırı onun devriye bölgesinde gerçekleştiğinden, bir yolunu bulup onun kabahatli olduğuna hükmetmeleri gibi kişisel bir problem yaşaması olasılığı da düşünülürse. Bu körolası Adalılar'dan mümkün olduğunda uzak durmak istiyordu, ama imparatorlukla en büyük komşusu arasında uluslararası bir olay yaşanması olasılığı öfkesinin bir kenara bırakması ve kayıp prensin aranmasına yardım etmesi için yeterli nedeni sağlıyordu.

Tecrübeli iz sürücüler yağmacıların saklanmış oldukları sel yatağını hızla keşfettiler. Bağırışlar bütün topluluğu, iki öncünün düşmüş büyük bir kayayı incelemekte oldukları sel yatağının ağzına getirdi. Biri molozları eşelerken ikinci öncü Adalılar'ın beklediği yere bir çizme teki getirdi.

Çizmenin kırmızı-sarı deseninde yanılmaya imkân yoktu. Aşağıdaki kaya parçalarını işaret ederek, "Efendim, bunu buldum. Az ilerde, kayaların altında, çizmeyi giyen ayaktan geri kalanları görebiliyorum."

James, "Kazıp onu çıkarabilir miyiz?" diye sorarken sessiz bir şokla oturdu.

Düşmüş kayaların yanındaki Keshli öncü başını iki yana salladı- "Bir gurup mühendisin bir ya da iki gününü alır en iyi ihtimalle, efendim." Kaymanın başladığı yeri işaret etti. "İzlere bakılırsa yakın zamanda yapılmış. Bu çizmenin sahibini ve belki başkalarını da gizlemek için." Sonra sel yatağının diğer ucunu işaret etti. "Ve burada fazla hareketlilik olursa, diğer taraf da aşağı inebilir. Korkarım riskli olur."

Erland, "Kazılıp çıkarılmasını istiyorum," dedi.

James, "Anlıyorum..."

Erland onun sözünü kesti. "Hayır, anlamıyorsun. Aşağıdaki Borric olmayabilir."

Locklear anlamaya çalıştı. "Nasıl hissettiğini biliyorum..."

"Hayır," dedi Erland, "bilmiyorsun." James'e dönüp, "Oradakinin Borric olduğunu bilmiyoruz. Mücadele sırasında çizmelerini kaybetmiş olabilir. Esir tutuluyor olabilir. Kayaların altındakinin o olup olmadığını bilmiyoruz," dedi. James, "Gamina, Borric'ten herhangi bir iz var mı?" diye sordu.

Gamina sadece başını iki yana salladı. "Daha önce tespit ettiğim düşünceler bu sel yatağındandı. Ama tanıdık gelen bir düşünce şablonu yoktu."

Erland etkilenmemişti. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz." James'e, "Onunla benim ne kadar yakın olduğumuzu biliyorsun. Ölmüş olsaydı... bir şeyler hissederdim," dedi. Sert çölün bozuk manzarasına bakarak, "Oralarda bir yerlerde. Ve onu bulmaya niyetliyim," dedi.

"Ne yapacaksınız lordum?" diye sordu Keshli çavuş. "Plato arazide su ya da yiyecek olmadan tek başınıza at mı süreceksiniz? Öyle görünmüyor, ama

buradaki de Jal-Pur'un büyük kum erglerindeki gibi bir çöl. Oradaki sırt yükseltilerinin ötesinde gerçek kumlu araziler başlar ve Kırık Palmiyeler Vahası'nın nerede olduğunu bilmiyorsanız, Aç Keçiler Vahasını bulacak kadar uzun yaşamazsınız.

Oralarda su ve birkaçında yiyecek bulunduran bitki olan otuz kadar yer var, ama metrelerce yakınlarından geçebilir ve farkına varmayabilirsiniz. Ölürsünüz, genç lord."

Atını geldikleri yola çevirirken Çavuş Ras-al-Fawi, "Lordlarım, kaybınız için üzüntü duyuyorum, ama görevim atımı sürmemi ve imparatorluğun barışını bozmaya meyilli olan diğerlerini keşfetmeyi gerektiriyor. Devriyemin başlangıç noktasına ulaştığımda bu konuda bir rapor yazacağım. Eğer isterseniz, araştırmanıza devam edebilesiniz diye bir öncüyü sizinle birlikte bırakabilirim.

Daha fazla bir şey yapılamayacağına ikna olduğunuzda, yola geri dönün," dedi. Güneyi işaret ederek, "Yol Yıldızların Sütunlarının tepelerinden Nar Ayab'a devam eder. O yol üzerinde birçok durak ve devriye tutuyoruz. Habercibiniciler bu duraklarla imparatorluğun kalbi arasında durmadan gidip geliyorlar. Varmadan önce haber gönderirseniz, Nar Ayab Yöneticisi tarafından bir resmi karşılama hazırlanır. Oradan, Kesh şehrine varana kadar sizi koruması için atlı askerler gönderir," dedi. Bu başından yapılmış olsaydı, eşkıyaların Adalı adamları şaşırtmayı asla başaramayacaklarını söylemedi. "O sırada, imparatoriçe, tanrı onu korusun, mühendislerine genç prensinizi bulup getirmelerini emretmiş olur ve uygun bir cenaze için eve götürülür. O zamana kadar, size sadece yolculuğunuzda Tanrının Lütfunu dilerim."

Elini sallayıp atının sağrısını topuklayan çavuş ve devriyeleri sel yatağından uzaklaştılar. James kaymanın tepesine geçti ve tek başına kalmış Keshli öncüye baktı. "Ne görüyorsun?"

Öncü izleri değerlendirdi. "Dolanıp duran birçok adam. Bir cinayet, orada."

Şimdiden kum zemindeki koyu renk bir noktayı işaret etti.

"Cinayet!" dedi Locklear. "Nasıl emin olabilirsin?"

"Kan, efendim," diye cevap verdi öncü. "Bir mücadeleden sonra sıradışı sayılmayacak bir şey, tabi bunun büyük bir havuzda olduğunu saymazsak, hem buraya yaklaşan yaralı bir adama dair bir iz de yok. Sanırım bir boğaz kesilmiş." Tozda kan lekelerinden kayaların kaydığı yere ulaşan iki solgun çizik çizgisini gösterdi. "Kayaların itildiği yere sürüklenirken bırakılmış topuk izi." Tekrar sel yatağının tepesini işaret etti. "Biri oraya tırmanmış." Bir kez daha etrafa bakındı, sonra atların beklediği eğime doğru koşturdu. "Güneye, Kırık Palmiye Vahası'na gitmişler."

Locklear, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Muhafız gülümsedi. "Gidebilecekleri tek yer orası, efendim, çünkü çöle gidiyorlar ve yük hayvanları olmadan onları Durbin'e ulaştırmaya yetecek suyu taşıyamazlar."

"Durbin!" Erland kelimeyi neredeyse tıslar gibi söylemişti. "O fare deliği. Oraya gitmek için neden çölün tehlikelerini göz alsınlar ki?"

"Çünkü" diye cevap verdi James, "orası Acı Deniz'e sınırı olan her ulustan bütün katil ve korsanlar için güvenli bir liman."

"Ve imparatorluktaki en iyi esir pazarı da orada," dedi öncü.

"imparatorluğun başkentinde esir çoktur, ama burada bulması zordur. Sadece Kesh'le Queg'in esirler için açık pazarı vardır. Özgür Şehirler'de ve krallıkta bu alışkanlıktan vazgeçildi." Erland, "Anlayamadım," dedi.

James atını öncünün gösterdiği yöne döndürdü ve "Sadece iki muhafız..." dedi. Hızla ekledi, "Ya da Borric'le bir muhafız hayatta kalırsa, Durbin'deki esir mezatında akını karlı kılacak yeterince kazanç olur. imparatorluğa götürüldülerse, para Durbin'dekinin üçte birinden az olur ve sonra liderin yönetmesi gereken kızgın bir ekip var ve bu tehlikeli olabilir." James otoriter konuşmuştu.

Erland, "O halde Borric neden onlara sadece kim olduğunu söylemedi? Fidyeyle serbest bırakılması esir olarak getireceğinden daha fazlasını

getirir." James ikindi güneşinin altındaki verimsiz topraklara düşünceli bir şekilde baktı. Sonra, "Hayattaysa, akıncılardan bir haber beklerdim, onun iyi olduğunu ve peşlerine düşmemiz gerektiğini söyleyen bir şey ve bir fidye talebi kısa süre içinde yapılırdı. Ben olsam öyle yapardım... peşimi bırakmayan bir gurup askerin olmadığından emin olurdum," dedi.

Keshli öncü, "Bu akıncılar sizin kadar akıllı olmayabilirler efendim," diye söze karışmaya cesaret etti. "Prensiniz, yaşadığı takdirde, onlara kim olduğunu söylemeyi tehlikeli bulmuştur. Başlarına bela almamak için boğazını kesmiş ve kaçmış olabilirler. Bilincini kaybetmiş, yine de onların terk edeceği kadar yaralanmamış olabilir. Başka cevaplar olabilir, efendim."

Erland, "O halde acele etmeliyiz," dedi.

Öncü, "Pusuya düşürülmemek için dikkatli ilerlemeliyiz ekselansları," dedi. Kumlu manzarayı işaret etti. "Köle tacirleri yolda saldırıyorlarsa, bu oralarda bir vahada ya da vadilerden birinde bir köle kervanı oluşturuluyor demektir.

Birçok akıncı avlarını her iki topluluğunun da karşılaşabileceğinden fazla muhafızla birlikte Durbin'e götürülmesi için getirirler -çavuşum kalsaydı bile başa çıkabileceğimizden fazla savaşçı. Belki de yüzlerce muhafız."

Umutsuzluğun ağırlığının üzerine çökmeye başladığını hisseden Erland, "Onu bulacağız. O ölmedi," dedi. Ama sözleri kendi kulağına bile boş gelmişti.

Öncü sel yatağının duvarından atının kendisini beklediği tepeye tırmandı.

"Hızlı at sürersek, efendim, Kırık Palmiyeler Vahası'na gün batanından önce varırız."

James iki yaralıya krallığa dönmeye hazır olana kadar iyileşecekleri hana kadar eşlik etmeleri için iki muhafız seçti. Hızlı bir hesap yaptı ve artık sadece bir düzine sağlıklı askeri olduğunu fark etti. Kendini savunmasız ve oldukça aptal hissederek, küçük gurubun çöle ilerlemesini emretti.

Öncü dörtnala Adalılara doğru ilerlerken güneş ufka değiyordu. James durmalarını işaret etti. Dizginlerini çekip atını durduran öncü, "al Safra Vadisi'nde bir kervan toplanıyor-yüz muhafız, belki daha fazlası."

James küfretti. Erland, "Ağabeyimden bir iz var mı?" dedi.

"Bunu söyleyecek kadar yaklaşamadım, prensim."

"Kampa yaklaşabileceğimiz başka bir yer var mı yakınlarda?" diye sordu Locklear.

"Vadi'nin bir yanında sığ, dar bir vadi uzanıyor ve ileride kampın yakınından geçen bir sel yatağına dönüşüyor, lordum. Dört, ya da belki beş adam gizli hareket ederlerse, fark edilmeden yaklaşabilirler. Ama tehlikeli. Ayakta duran bir adamın kampı göreceği kadar sığlaşıyor, ama ayakta duran bir adamın fark edilebileceği kadar da yakın aynı zamanda."

Erland atından inmeye davrandı, ama James, "Hayır, o zırhın içinde bir zırhçının at arabası gibi şıngırdarsın. Burada bekle," dedi.

Gamina, "Ben gitsem iyi olur James. Yeterince yaklaşabilirsem, Borric'in o kervanda olup olmadığını söyleyebilirim," dedi.

"Yeterince yakın ne kadar yakın?" diye sordu yeni kocası, "Bir taş atımlık," diye cevap verdi Gamina.

James öncüye, "O kadar yaklaşabilir miyiz?" diye sordu.

Öncü, "O domuzlardan herhangi birinin yüzünde çıban olup olmadığını görecek kadar yaklaşmamız mümkün, efendim," dedi.

"Güzel," dedi Gamina binici elbisesinin etek ucunu toplayıp yerden yukarıda tutarak. Etek ucunu, Yıldızliman'lı balıkçı kadınların sığ suda yürüdükleri zamanlarda yaptıkları gibi, geniş deri kemerinin içine soktu.

James onun gelmesine karşı çıkmak için güzel bir neden düşünmeye çalışırken iki uzun beyaz bacağını baldırlarına kadar sergileyen bu yakışıksız gösteriyi görmezden geldi; iyi bir neden bulamadı. Bu mantıklı

bir zihne sahip olmanın ve kadınlara da aynı güveni vermenin yarattığı bir sorun, diye düşündü kendi kendine atından inerken. Onları güvende tutmak için nedenler uyduramazsın. Locklear bir çift muhafıza James, Gamina ve öncüye eşlik etmelerini işaret etti ve beşli yayan olarak yola koyuldular. Güneş batı ufkuna aşağısına batarken yavaş yavaş ilerlediler. Vadinin hemen ucuna yaklaştıklarında gök arduaz grisiydi ve bulutlardan uzaktaki denize yansıyan güneş ışığı manzarayı kırmızı bir alacakaranlığa boyarken, çöl kızılla pembe parlak noktalarla capcanlıydı. Kervandan gelen gürültü artan karanlığın içinde yankılandı ve James herkes yakında mı diye etrafa bakındı. Gamina hafifçe koluna dokundu ve düşünceleri James'e ulaştı. Vadide birçok zihin hissedebiliyorum, aşkım.

“Borric'i?” diye sordu James sessizce.

Hiçbir şey, diye itiraf etti Gamina. Ama emin olmak için daha da yaklaşmalıyım.

James, öncünün kolunu kavrayarak fısıldadı, "Daha yakına gidebilir miyiz?" Öncü fısıldayarak cevap verdi, "İlerde bir dönemeç var ve onu takip edersek köpeklerin üstüne işeyebilecek kadar yaklaşırız. Ama dikkatli olun lordum, çünkü çerçöp ve süprüntü attıkları bir yer olması olası ve yakınlarda muhafız da olabilir."

James başıyla onayladı ve öncü karanlıkta onlara yolu gösterdi.

James geçmişinde birçok defa ebediyen sürmüş gibi görünen kısa yolculuklar yaptığını hatırlayabiliyordu, ama hiçbiri sel yatağının sonuna giden kısa mesafeyi katetmek kadar uzun sürmüşe benzemiyordu. Oraya ulaştıklarında, muhafızların kampın çevresinde rahat rahat yürürlerken alçak sesle yaptıkları sohbetin seslerini duyabiliyorlardı. Tehlike açısından sinir bozucu olan sadece yolculuk değildi, sel yatağının sonu gerçekten de çöp atmak ve ayakyolu hendeği olarak kullanılıyordu; Adalılar çerçöple hem insan hem de at atıkları arasında emeklemek zorunda kalmışlardı.

James ıslak ve yumuşak bir şeye bastı ve vadide bir iğrenç bir sis gibi asılı duran kokudan ne olduğunu bilmek istemediğinden emindi. Tahmin

edebiliyordu. Öncüye işaret etti ve öncü de ona cesaret ettikleri kadar yakında olduklarını işaret etti.

James dikkatle sel yatağının kenarından yukarıyı gözetledi. En fazla on adım kadar uzakta kamp ateşinin karşısında iki siluet duruyordu. Hemen yanlarında ısınmak için birbirlerine sokulup sarılmış en az otuz sefil görünüşlü insan vardı, ama James gurubun hiçbir yerinde Borric'i göremedi. Bütün yüzleri göremiyordu, ama James, Borric'in kızıl saçlarının siyah saçlar denizinde, titreşen ışığa rağmen kolaylıkla fark edileceğinden emindi.

Derken mor cüppeli bir adam o iki muhafıza yaklaştı ve bir an için, James'in göğsü sıkıştı. Ama Borric değildi. Cüppeyi giyen başlığı geriye atmıştı ve muhafızları azarlayan siyah sakallı yüz James'in daha önce hiç görmediği bir yüzdü. Kalçasında bir kılıç taşıyordu ve iki adama gevezeliği bırakmalarını ve ileri gitmelerini emretti.

Cüppeli adam bir diğeri, deri yelek giymiş, kolunda Durbinli köle tacirlerinin kast işaretini taşıyan iri bir adam kendisine katılırken döndü. Bu James'in çocukluğundan bu yana görmemiş olduğu bir işaretti, ama Şakacıların, Krondor'un Hırsızlar Loncası'nın bütün üyeleri gibi adından biliyordu. Durbinli köle tacirleri kolaylıkla rahatsız edeceğiniz türden adamlar değillerdi. James kampa bir kez daha göz atmayı göze aldı, sonra karısının yanına döndü. Kamptaki tutsaklar arasında Borric'i ararken Gamina'nın gözleri kapalıydı ve yüzünde bir konsantrasyon ifadesi vardı. Nihayet gözlerini açtı ve zihin sesi James'e ulaştı. Kampa Borric'inki olduğunu düşündüğüm düşünce yok.

Emin misin? diye sordu James.

Gamina hüzünlü bir tavırla, O kampta olsaydı, bu kadar yakına geldiğimizde, onu bulurdum. Uyuyor olsaydı bile, kampta olsaydı varlığını hissedebilirdim. Gamina sessizce iç geçirdi ve James onun zihnimde keder yankıları yakaladı. Çizmeyi bulduğumuz molozun altına gömülmediyse, bunun bir açıklaması olamaz. Bir anlık bir sessizlik oldu, sonra Gamina, "öldü" dedi.

James bir an için hareketsiz kaldı, sonra öncüye işaret etti.

O işaretle geldikleri yolu dönme emrini verdi. Arama bitmişti.

"Hayır!" Erland'ın yüzü Gamina'nın açıklamasını kabullenmeyi reddederken sertti. "Emin olamazsın."

James gözlemlerini Erland'la gurubun kalanının bekledikleri yere döndüklerinden beri üçüncü defadır anlatıyordu. "Cüppeyi bir başka eşkıyanın giydiğini gördük, bu yüzden çizmelerini de almış olmalarının mümkün olduğunu varsayabiliriz. Ama kampta ondan hiçbir iz yok." Keshli öncüye sordu, "Bize akın eden eşkıyaların bu esir taciri kervanında olmamaları ihtimali var mı?" Öncü, herhangi bir şeyin mümkün olduğunu söylermişçesine omuz silkti. "Büyük ihtimalle hayır, efendim. Baskına uğramış olmanızın rastlantı olması pek olası değil. Hayatta kalan adamlarınızın o kampta olduğu kesin." James başıyla onayladı. "Hayatta olmuş olsaydı Erland, Gamina onunla konuşabilirdi."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Gamina, kamptaki herkesin duyabileceği şekilde, Yeteneklerimi kontrol edebiliyorum Erland. Ne kadar çok ya da az kişiyle konuşacağımı seçebilirim ve bir zihne dokunduğum anda onun düşüncelerini anlayabilirim. Borric'in düşünceleri kampta olanların arasında değildi, dedi.

"Belki de bilincini kaybetti."

Gamina başını üzüntüyle iki yana salladı. "Bilinçsiz olsaydı bile, varlığını hissederdim. Bir... yokluk vardı. Bunu daha iyi açıklayamam. Aralarında değildi."

Öncü, "Efendim, bu gece sizinle kalabilirim, ama sonra çavuşumu bulmak için devam etmek zorundayım," dedi. "Bu Durbinliler'in varlığından haberdar olmayı isteyecektir. Durbin Valisi'nin bir korsandan ve hainden pek az farkı var ve bu ayıp er ya da geç Işık Sarayı'na ulaşacaktır. İmparatoriçe, hayır dualarımız onunla olsun, sonunda harekete geçmeye karar verdiğinde, bir cezalandırma gerçekleşecek ve bu gerçekten korkunç

olacak. Yükünüzü hafifletemez biliyorum, ama onun kutlamasına gelmekte olan kraliyet ailesinden birine saldırmak hakaretin ötesinde.

İmparatoriçenin, hayır dualarımız onunla olsun, bunu şahsına yönelik bir hakaret olarak değerlendireceğine ve ailenizin öcünü alacağına şüphe yok."

Erland'ın öfkesi biraz olsun yatışmamıştı. "Ne? Durbin Valisi azarlanacak mı? O halde resmi bir özür mektubu gönderecek, sanırım."

"Şehrin teslim olmasını ve içindeki bütün tebaayla yakılıp yıkılmasını emretmesi daha muhtemel, efendim. Ya da, kendini merhametli hissediyorsa, belki de şehirdekilerin canını bağışlayarak Durbin Valisini, ailesiyle birlikte elbette cezalandırılmaları için Kralınıza gönderir sadece. Karar verdiği andaki ruh haline bağlı."

Erland şaşkına dönmüştü. Borric'in açık ölümünün şokunun sonunda üstesinden geliyordu ve sadece sessizce başını salladı.

Konuşmayı Borric'in ölümünün neden olacağı korkunç diplomatik durumdan başka yöne çevirmeyi isteyen James, "Sizden Krondor Prensi'ne iletilecek mektupları taşımanızı isteyeceğiz ki, uluslarımız arasında doğacak herhangi bir problemi yatıştırabilelim," dedi.

Öncü başıyla onayladı. "Sınırda hizmet veren biri olarak, bunu memnuniyetle yaparım efendim." Sonra atına bakmak için ayrıldı. James, Locklear'a başını salladı, karşılığında Locklear da başıyla Erland'ı işaret etti. İki genç soylu özel olarak konuşmak için uzaklaştılar.

Locklear, "Bu iyi bir pislik," dedi.

"Pekâlâ, geçmişte de problemlerle karşılaştık. Biz bunun için eğitildik, seçimler yapmak için."

Locklear, "Bence Krondor'a dönmeyi düşünmeliyiz," dedi.

James, "Bunu yaparsak ve Arutha Erland'a kutlamaya dönmesini emrederse, gecikerek imparatoriçeye hakaret etme riskini göze alırız," dedi.

"Festival iki aydan fazla sürecek," diye belirtti Locklear. "Bitmeden orada oluruz."

"Ben yine de başlarken orada olmamızı tercih ederim." Siyah gecede etrafa bakındı. "Orada bir şeyler oluyor. Kendimi bunu hissetmekten alıkoyamıyorum." Bir parmağını Locklear'ın göğsüne koydu. "Baskına uğramış olmamız biraz fazla rastlantısal."

"Belki de," diyerek katıldı Locklear bir açıdan, "ama bir akının hedefiydiysek, o zaman akının arkasındakiler Borric'i Krondor'da öldürmeye kalkışanlardı."

"Her kimlerse." James uzun bir süre sessiz kaldı, sonra, "Hiç mantıklı değil. Neden çocuğu öldürmek istesinler?" dedi.

"Krallığımızla imparatorluk arasında savaş çıkarmak için."

"Hayır, bu aşikâr. Benim dediğim biri neden savaş istesin?" Locklear omuz silkti. "Biri neden savaş çıkarmayı ister ki? Kuzey sınırındaki bir düzensizlikten imparatorlukta en çok kimin kazanç sağlayacağını keşfetmeliyiz, suçlumuzun o olması olası."

James başıyla evetledi. "Bunu Krondor'da yapamayabiliriz."

Dönüp çöl gecesine bakan James, Erland'ın yalnız olduğunu görünce yanına gitti. Alçak sesle, "Bunu kabul etmelisin Erland. Kederinden hızla uzaklaşmalı ve kaderin koşullarda zorladığı değişikliği kabul etmelisin."

Erland şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, birdenbire ışığa çıkan biri gibi. "Ne?"

James döndü ve karşısında dikildi. Genç adamın omzuna elini koyarak, "Artık vâris sensin. Bir sonraki kralımız sen olacaksın. Ve Kesh'e at sürerken anavatanımızın kaderini sen taşıyacaksın."

Erland onu duymamışa benziyordu. Prens, bakışlarını batıya, uzaktaki köle kervanına çevirirken hiçbir şey söylemedi. Sonunda, atını yavaşça çevirdi

ve diğerlerinin güneye, Büyük Kesh'in kalbine doğru yolculuklarına devam etmek için bekledikleri yere doğru at sürdü.

TUTSAK

Borric uyandı.

Kampta sürekli, geceleri bile, varolan konuşma ve ses karmaşasının arasında duymaya gayret ederek kıpırdamadan uzandı. Bir an için, hâlâ yarı uyuklarken, adının hafifçe bağırıldığını duymuş olduğunu düşündü.

Oturup, etrafına bakınırken gözlerini kırpıştırdı. Tutsakların çoğu hâlâ kamp ateşinin yakınında birbirine sokulmuş oturuyordu, sanki ateşin ışığı ve sıcaklığı ruhlarındaki soğuk korkuyu her nasılsa uzaklaştıracakmış gibi. Çöp hendeğinin kokusundan mümkün olduğunda uzağa, esirler gurubunun karşı tarafına uzanmayı tercih etmişti. Borric hareket edince, bileklerini bağlayan kelepçelerin, takılmaya zorlandıkları kişinin bütün büyü güçlerini silme özelliğiyle nam yapmış, tuhaf görünüşlü, düz, gümüş metalin tekrar farkına vardı. Borric ürperdi ve çöl gecesinin gerçekten de soğumaya başladığını fark etti. Cüppesiyle birlikte gömleğini de almış, onu sadece bir pantolonla bırakmışlardı. Hareket etmeye gönülsüz tutsakların arasından yolunu açarken ara sıra bir küfre ya da şikâyete neden olarak kamp ateşine doğru ilerledi. Ama bütün mücadele güçleri tükenmiş olduğundan, tutsak yığınlarını düşüncesizce itişi öfkeli bir bakış ya da fısıldanan bir küfürden öteye geçmiyordu.

Borric, izinsiz gelişine aldırmamaya çalışan iki adamın arasına oturdu. Her biri kendi sefil dünyalarındaki anı yaşıyorlardı.

Beş kadın tutsaktan biri muhafızlar tarafından tekrar saldırıya uğrarken bir çığlık geceyi böldü. Daha önce bir altıncı kadın fazla mücadele etmiş, kendisine tecavüz etmekte olan muhafızın boyun atardamarını ısırarak hem kendisinin hem de muhafızın ölmesine neden olmuştu, muhafızınki daha hızlı ve daha az acı verici olmuştu.

Çığlığı takip eden zavallı iniltinin sesinden Borric ölen kadının şanslı olduğunu çıkardı. Durbin'e vardıklarında kadınlardan herhangi birinin sağ olacağından şüpheliydi. Köle taciri onları muhafızlara vererek yaşanacak sorunların önüne geçmişti. Herhangi biri yolculuğu atlatıp hayatta kalacak

olursa, ucuza mutfak işçisi olarak satılacaktı. Hiçbiri köle tacirinin, muhafızlardan uzak tutma zahmetine değecek kadar genç ya da çekici değildi. Köle taciri, Borric'in hakkında düşünmesiyle çağrılmış gibi kamp ateşinin kenarında belirdi. Kamp ateşinin altın kırmızısı parıltısında durdu ve hesap yaptı. Gördüklerinden hoşnut olarak çadırına doğru döndü. Borric'i de hesaba katmıştı, çünkü günün birinde Kasım'ı öldüreceğinden emindi.

Kasım yakından gözetim altında tutulan kölelerden uzaklaşırken, bir başka adam adını seslendi ve yaklaştı. Adamın adı Salaya'ydı ve Borric'in iki gece önce Yıldızlimanı'nda kazandığı mor cüppeyi giymişti. Borric kampa ilk kez o sabah şafak vakti geldiğinde, adam cüppeyi anında istemiş ve çıkarmakta ağır davranıyormuş gibi görünen prensi dövmüştü. O sırada Borric'in kelepçeli olduğu gerçeği fark yaratmamışa benziyordu. Prens defalarca darbe yedikten sonra Kasım zaten açık olanı belirterek araya girmişti. Borric cüppeyi çıkarınken Salaya onun önce bir, sonra diğer bileğini serbest bırakmaya güçbela ikna olup yatışmıştı. Kendi sabırsızlığının diğerlerinin önünde sebep olduğu utançtan Borric'i suçlu tutar gibiydi, sanki Salaya'nın aptal bir domuz olması prensin kabahatiymiş gibi. Borric onu da öldürülecekler listesine almıştı. Kasım, Salaya'ya bazı direktifler verdi, Salaya onu aksi ve kavgacı bir şekilde fazla dikkat göstermeden dinliyor gibiydi. Sonra köle taciri atlara doğru gitmişti. Büyük olasılıkla, diye düşündü Borric, bir diğer köle gurubunun hazırlıksız kervansaraya getirilmesini denetlemeye gitti.

Gün boyunca birçok defa kimliğini ifşa etmeyi düşündü, ama tedbir bu düşüncesini geçersiz kıldı. İnanılmaması gibi güzel bir şans vardı. Mührünü asla taşımazdı, at binerken bunu yapmayı hep zahmetli bulmuştu, bu yüzden eşkıyaların ele geçirmedikleri diğer denklerin arasında bagajında kilitliydiler. Kızıl saçları iddiasının doğruluğu olasılığını düşünmeleri için duraksamalarına neden olabilecekse de, Krondor'da yaşayanlar arasında görülmeyen emsalsiz bir şey değildi. Sarı saç Yabon'da ve Öte Sahil boyunca yaşayan açık tenli insanlar için standart bir şey olabilirdi, ama Krondorlular'ın yurttaşları arasında sarı saç kadar kızıl saç da vardı. Ve büyücü olmadığını ispatlamasının da faydası yoktu, çünkü büyü yapmayı hiç bilmeyen biriyle büyü yapmayı bilen, ama bilmiyormuş gibi davranan biri arasında ne fark vardı ki?

Borric kararını verdi. Durbin'e ulaşana dek bekleyecek sonra durumunu anlamaya biraz daha müsait birini bulmaya çalışacaktı. Kasım ya da adamlarından herhangi birinin -özellikle de hepsi de Salaya kadar zekiyken- onu anlayacağından ya da ona inanacağından gerçekten şüpheliydi. Ama bunların efendisi olacak kadar zekâ sahibi biri çıkardı. Ve öyle olduğunda da Borric büyük ihtimalle kendini özgürlüğe kavuşturabilirdi.

Bunun gibi düşüncelerde bulabileceği teselliye sığınan Borric kestiren bir tutsağı itip on-on beş santim öteye oynattı ki tekrar yere uzanabilsin. Kafasına yediği darbeler onu epey sersemletmişti ve uyku onu sık sık çağırıyordu. Gözlerini kapadı ve bir an için zeminin altında döndüğünü hissedince midesi bulandı. Sonra bulantı geçti. Çok geçmeden düzensiz bir uyku çöktü üstüne. Güneş Prandur'un, Ateş Tanrısı'nın öfkeli varlığı gibi yanıyordu. Güneş Borric'in açık renk tenini sanki sadece birkaç metre tepesinde asılıymış gibi yakıyordu. Borric'in elleri ve yüzü kuzey sınırında hizmet verirken hafifçe bronzlaştığı halde, kavurucu çöl güneşi onu zayıf düşürerek yakıyordu.

İkinci gün sırtı su toplamıştı ve güneş yanığının acısından başı dönüyordu. İlk iki gün, kervan kayalık platodan yerel çöl adamlarının Jal-Pur'un işi ismini verdikleri kumlu ıssız araziye giderken yeterince kötü geçmişti. Kumdan ziyade pislik olan yerden yavaşça geçerken güneş, esirleri yavaşça öldürüyordu. Dün üç kişi ölmüştü. Salaya'nın cılızlarla işi olmuyordu; Durbin'deki esir pazarlarında sadece sağlıklı, güçlü işçiler isteniyordu. Kasım her ne işin peşindeyse oradan hâlâ dönmemişti ve ona vekillik eden kervan liderinin Borric'in ilk karşılaşmalarında dikkat ettiği gibi sadist bir domuz olduğu ortaya çıkmıştı.

Günde üç kez su dağıtılıyordu, günün ilk ışıklarından önce, sürücülerle muhafızların dinlenmek için mola verdikleri öğleyin ve sonra akşam yemeğiyle birlikte - tek yemek, diye kendi kendini düzeltti Borric. Ağıza az tat ve insana az güç veren kurutulmuş mısır ekmeği. Ekmekteki yumuşak şeylerin aslında kuru üzüm olduklarını ummuştu; bakmakla canını sıkmamıştı Ne kadar tatsız olursa olsun, yemek onu hayatta tutuyordu.

Köleler öfke dolu ama sessiz bir guruptular, her adam kendi cefasında kayıptı. Sıcaktan zayıf düştüklerinden çok azının birbirlerine söyleyecek şeyi vardı; sohbet gereksiz bir enerji israfıydı. Ama Borric bir ya da iki tanesinden birkaç gerçeği öğrenmeyi başarmıştı. Kervan artık ıssızlıkta ilerlediğinden muhafızlar daha az tetikteydiler; bir esir kaçacak olsa bile nereye gidecekti ki? Çöl muhafızların en kesiniydi. Durbin'e vardıklarında, kanlı ayaklar ve yanık deriler iyileşsin ve pazara sunulmadan önce kilo alsınlar diye, birkaç günlüğüne belki bir hafta boyunca dinleneceklerdi. Yol yorgunu • esirler az altın kazandırıyordu.

Borric seçeneklerini gözden geçirmeye çalıştı, ama sıcak ve güneş yanığı onu zayıf düşürmüş, hasta etmişti ve yemek ve su eksikliği onu kalın kafalı ve budala tutuyordu. Başını iki yana salladı ve dikkatini kaçış yollarına odaklamaya çalıştı, ama tek yapabildiği ayaklarını, önce birini sonra diğerini kımıldatmak, onları kaldırmak ve önüne basmalarını sağlamak oldu, durmasına izin verilene kadar.

Sonra güneş ortadan kayboldu ve gece oldu. Esirlere son üç gecedir olduğu gibi kamp ateşinin yakınına oturmaları emredildi. Muhafızların kalan beş kadın tutsakla eğlendiklerini duyabiliyorlardı. Kadınlar artık mücadele etmiyor, çığlık atmıyorlardı. Borric yavan ekmek parçasını yedi ve suyunu yudumladı. Çöle girdikten sonraki ilk gece bir adam suyunu yutuvermiş, derken birkaç dakika sonra kusmuştu. Muhafızlar ona başka su vermemişlerdi. Adam ertesi gün öldü.

Borric dersini almıştı. Başını arkaya yatırıp bakır kupadakini kafasına dikmeyi ne kadar isterse istesin, bayat, ılık suyu yavaş yavaş yudumlayarak oyalanmıştı. Uyku, bitkinliğin derin, rüyasız, gerçek bir dinlenme sağlamayan uykusu hızla geldi. Her hareket ettiğinde, kızgın güneş yanığı uyandırıyordu. Ateşe yaklaşırsa sırtı sıcağın her dokunuşuyla acıyor, ateşten uzak durursa da soğuk üşümesine neden oluyordu. Ama sıkıntının kaynağına ne kadar yakın ya da uzak olursa olsun, çok geçmeden bitkinliğe yenik düşüyordu, sonra kıpırdayınca döngü tekrar başlıyordu. Ve sonra birdenbire, mızrak uçları ve çizmelerin tekmelemeleri Borric'i diğerleriyle birlikte ayaklandırıyordu.

Sabah serinliğinde, neredeyse ıslak gece havası güneş için bir mercek işlevi görmekten başka işe yaramıyor, Prandur'un yakıcı dokunuşunu esirlere işkence etmeye getiriyordu. Bir saat bile geçmeden, iki adam daha düştü, kuma değdikleri yerde bırakıldılar.

Borric'in zihni kendi içine kapandı. Geriye kalan tek şey bir hayvan bilinciydi, ölmeyi reddeden kurnaz, tehlikeli bir hayvan. Sahip olduğu her enerji zerresi sadece bir işe odaklanmıştı, ilerlemeye ve düşmemeye. Düşmek ölmek demekti.

Derken bir süre dikkatsizce ilerledikten sonra, eller onu kavradı. "Dur," emrini verdi bir ses.

Borric gözlerini kıpırttı ve parlayan sarı ışıkların arasından bir yüz gördü. Boğumlardan ve yumrulardan, köşelerden ve düzlüklerden oluşmuş derisi kıvırcık sakalının üzerinde abanoz gibi siyahtı. Borric'in şimdiye dek gördüğü en çirkin yüzdü. İğrençlik açısından fevkaladeydi.

Borric kıkırdamaya başladı, ama kavrulmuş gırtlağından tek çıkan kum bir hırıltı oldu. "Otur," dedi muhafız, Borric'in yere oturmasına şaşırtıcı bir nezaketle yardım ederek. "Öğle molası zamanı." Gözlemlenip gözlemlenmediğini görmek için etrafa bakınıp kendi su tulumunu açtı ve eline biraz su döktü. “Siz kuzeyliler güneşten çok çabuk ölüyorsunuz." Borric'in ensesini ıslattı ve ellerini Borric'in saçlarının arasından geçirip pişen kafasını hafifçe serinleterek kuruladı. "Yolda çok fazla ölen olursa Kasım'ın hoşuna gitmez." Çabucak genç prens için bir ağız dolusu su döktü, sonra aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi yoluna gitti.

Sonra bir başka muhafız su tulumunu, kupaları ve beraberinde su için koparılan yaygaraları getirdi. Hâlâ konuşabilen her köle susuzluğunu dile getirdi, sanki sessiz kalmak görmezden gelinmeyi doğururmuş gibi.

Borric güçbela hareket edebiliyordu ve her hareket gözlerinin arkasında parlak sarı ve beyaz ışıklarla kırmızı patlamalar yaratıyordu. Yine de, neredeyse körlemesine, metal kupayı almak için elini uzattı. Su ılık ve acıydı, yine de Borric'in dudaklarına en iyi Natal şarabından daha tatlı geldi.

Şarabı, babasının öğretmiş olduğu gibi yudumunu ağzında tutmaya zorlayarak yudumladı, koyu mor sıvının dilinin etrafında dolanmasına izin verdi, şarabın hemen göze çarpmayan ve bileşik tadını aklına kaydetti. Bir acılık hissi, şarap üreticisi şarabı fıçılamadan önce şarabını uygun fermantasyon zirvesine getirmeye çalışırken belki de küf fıçısında bırakılmış saplar ve birkaç yaprak yüzünden. Ya da belki bir kusurdu. Borric şarabı tanımadı; açık kütle ve yapıdan yoksundu ve meyveyi dengeleyecek asit açısından yetersizdi. Çok iyi bir şarap değildi. Babasının Erland'la onu masaya yerel bir şarap koyarak, dikkat edip etmediklerini sınayıp sınamadığını görmek zorundaydı.

Borric gözlerini kırptı ve sıcakla kumluktan yapışmış gözlerinin arasından tükürük hokkasının nerede olduğunu göremedi. İçine tükürecek tükürük hokkası olmadan şarabı nasıl tükürebilirdi ki? İçmemeliydi, yoksa sadece küçük bir oğlan olduğundan çok sarhoş olacaktı, belki de kafasını çevirip masanın arkasına tükürürse kimse farkına varmazdı.

"Hey!" diye bağırdı bir ses. "Şu köle suyunu tükürüyor!"

Eller kupayı Borric'ten söküp aldılar ve Borric gerisingeri yere düştü.

Babasının yemek salonunun zeminine uzandı ve taşların neden bu kadar sıcak olduğunu merak etti. Soğuk olmalıydılar. Hep öyleydiler. Nasıl böyle ısınmışlardı?

Derken bir çift el onu kabaca oturma pozisyonuna geçirdi ve bir diğeri onu ayağa kaldırmaya yardım etti. "Bu da nesi? İçmeyerek kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" Borric gözlerini biraz araladı ve karşısında bir yüzün bulanık dış hatlarını gördü.

Güçsüzce, "Şarabın adını çıkaramıyorum Baba," dedi.

"Sayıklıyor," dedi ses. Eller onu kaldırıp taşıdı ve sonra daha karanlık bir yerde buldu kendini. Yüzüne su serpildi ve boynuna, bileklerine ve kollarına su döküldü. Uzak bir ses, "Tanrılar ve iblisler adına yemin ederim ki Salaya sende üç gündür ölü olan bir kedi kadar akıl yok. Seninle

buluşmak için gelmemiş olsaydım, bunun da ölmesine izin verecektin, değil mi?"

Borric suyun ağzına getirildiğini hissetti ve içti. Acı yarım kupa yerine, bu neredeyse taze, gerçek bir seldi. İçti.

"Seni aptal!" diye bağırdı diğeri. "Bu önemli bir köle! Şuna bak. Genç, ben işimi biliyorsam yirmi yaşından büyük değil ve güneş yanığının altında kötü bir görünüşü yok, sağlıklı -ya da en azından birkaç gün önce öyleymiş." Bir tiksinti sesi duyuldu. "Bu açık tenli kuzeyliler sıcağı biz Jal-Pur’da doğanlar gibi alamazlar. Biraz daha su ve iyileşmeyle, bir sonraki haftanın pazarına hazır olacaktı. Şimdi, yanıklarının iyileşmesi ve gücünü kazanması için onu fazladan iki hafta tutmak zorundayım."

"Efendim..."

"Yeter, ben diğerlerini incelerken onu burada arabanın altında tut. Vaktinde bulursam hayatta kalabilecek başkaları da olabilir. Kasım'ın nasıl bir kaderle karşılaştığını bilmiyorum, ama idarenin sana bırakıldığı gün Lonca için çok kötü bir gündü."

Borric bu diyaloğu çok tuhaf buldu. Hem şaraba ne olmuştu? Arabanın altında, göreceli serinlikte uzanırken zihninin oradan oraya dolaşmasına izin verdi, bu arada birkaç metre ilerde Durbin Köle Tacirleri Loncası'nın patronu bir gün içinde esir ağıllarına bırakılacak diğerlerini inceliyordu.

"Durbin!" dedi Salman. Karanlık boğumlardan oluşan yüzü büyük bir sırıtışla ikiye ayrıldı. Kafiledeki son arabayı, Borric'in taşındığı arabayı sürüyordu. Borric arabanın gölgesine taşındığı iki gün öncesinde ölümün eşiğinden dönmüştü. Şimdi güneş çarpmasından iyileşmekte olan üç başka köleyle birlikte son arabada gidiyordu. İçmek için su vardı ve yanmış derileri kızgın acıyı donuk bir kaşıntıya indirgeyen yumuşak bir yağ ve ot lapasıyla kaplıydı.

Araba yoldaki taşlarla sallanırken Borric dizlerinin üzerinde doğruldu sonra titrek bacaklarının üzerinde ayağa kalktı. Şehirle ilgili dikkate değer pek az şey gördü, artık etraflarındaki toprağın kumlu olmaktan ziyade yeşil olması

dışında. Neredeyse yarım gündür küçük tarlalardan geçiyorlardı. Çocukken kendisine meşhur korsan kalesi hakkında öğretilenleri hatırladı.

Durbin Düşler Vadisiyle Trolyuvası Dağları'nın tepeleri arasındaki tek işlenebilir araziye olduğu gibi, Kara'nın Sonu'ndan Ranom'a kadar bölgedeki tek güvenli limana hâkimdi. Acı Deniz'in güney kıyısı boyunca tehlikeli resifler düzenli olarak çıkan beklenmedik kuzey rüzgârlarına yakalanacak kadar talihsiz gemi ve tekneleri beklerdi. Durbin asırlarca korsanların, enkazcıların, leş kargalarının ve köle tacirlerinin yurdu olmuştu.

Borric, Salman'a başını salladı. Mutlu küçük haydut cana yakın ve çenebaz çıkmıştı. "Bütün ömrümce burada yaşadım," dedi haydut daha da kocaman sırıtarak.

"Babam da burada doğmuş."

Jal-Pur'un çöl adamları yüz yıllarca önce Durbin'i fethettiklerinde Acı Deniz ticaretinin girişini bulmuşlardı ve imparatorluk çöl adamlarını fethettiğinde Durbin çöl adamlarının başkentiydi. Şimdiyse bir imparatorluk valisinin yuvasıydı, ama hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ Durbin'di. "Söylesene," dedi Borric, "şehri hâlâ üç lonca mı kontrol ediyor?"

Salman güldü. "Sen çok eğitimli bir adamsın! Durbin'in dışından olan çok az insan bunu bilir. Köle Tacirleri Loncası, Enkazcılar Loncası ve Sahilin Reisleri. Evet, üçü Durbin'e hâlâ hükmediyor. Kimin yaşayıp kimin öleceğine ve kimin çalışıp kimin yiyeceğine imparatorluk valisi değil onlar karar veriyorlar." Omuz silkti. "Hep olageldiği gibi. İmparatorluktan önceki gibi. Çöl adamlarından önceki gibi. Her zamanki gibi."

Şakacıların, Hırsızlar Loncası'nın Krondor'daki gücünü düşünerek sordu, "Soyguncularla hırsızlardan ne haber? Onların gücü yok mu?" "Ha!" diye cevap verdi Salman. "Durbin dünyanın en dürüst şehri, eğitimli dostum. Biz orada yaşayanlar geceleri kapılarımızı kilitlemeden yatarız ve sokaklarda güvenle dolaşırız. Çünkü Durbin'de hırsızlık yapan aptalın tekidir ve birkaç gün içinde ya ölür ya da köle olur. Yani Üçlü karar verdi mi ve kim onların hikmetini sorgulayacak kadar aptal olabilir ki? Kesinlikle ben değil. Ve

böyle de olmalı, çünkü Durbin'in resiflerin ve kumların ötesinde tek dostu yok."

Borric, Salman'ın omzuna yavaşça vurdu ve arabanın arka tarafına oturdu. Dört hasta köle arasından, içlerinde en gençleri ve formda olanları olduğundan, en çabuk iyileşen o olmuştu. Diğer üçü daha yaşlı çiftçilerdi ve hiçbiri de hızlı iyileşme belirtisi göstermemişti. Umutsuzluk insanın gücünü hastalıktan daha hızlı çalıyor, diye düşündü Borric.

Biraz su içti ve şehir kapısına giden yola yöneldiklerinde arabanın içine dolan okyanus esintisinin ilk ipuçlarıyla şaşkına döndü. Babasının danışmanlarından biri ve Borric'le Erland'a yelken açmayı öğreten adam Amos Trask, gençliğinde Özgür Şehirlere, Queg'e ve Krallığa Reis Trenchard, Denizin Hançeri adıyla akın eden bir korsandı. Sahilin Reisleri'nin meşhur bir üyesiydi.

Ama derin denizler hakkında birçok hikâye anlatırken, reislerin entrikaları hakkında neredeyse hiçbir şey söylememişti. Yine de, biri Reis Trenchard'ı hatırlayabilir ve bu Borric'in işine yarayabilirdi.

Borric kimliğini bir süre daha gizli tutmaya karar vermişti. Tacirlerin babasına fidye talepleri göndereceğinden şüphesi olmadığından, bu gerçekleşirse doğacak uluslarası problemlerin önüne geçebileceğini düşündü. Bunun yerine, birkaç gün köle ağıllarında vakit geçirebilir, gücünü kazanır, sonra kaçardı. Çöl aşılması zor bir engel olduğundan, limandaki herhangi bir küçük tekne onun özgürlüğe geçidi olabilirdi. Karanın Sonu'na, Baron Locklear'ın babasının şehrine ulaşmak için hakim rüzgârlara karşı neredeyse beş yüz millik bir yolculuk demekti, ama başarılabilirdi. Borric bunları on dokuz yaşında yenilginin anlamını bilmeyen birinin güveniyle düşündü. Tutsaklığı sadece bir aksamaydı, fazlası değil.

Köle ağılları uzun direklerin üzerinde uzanan yarma çatılarla siperleniyor, köleleri öğle sıcağından ya da Acı Deniz'in beklenmedik fırtınalarından koruyordu. Ama yanlarda açık çıta ve kirişler vardı, böylece muhafızlar tutsakları izleyebiliyorlardı. Sağlıklı bir adam üç metrelik çite kolaylıkla tırmanabilirdi, ama tepeye varıp çitle bir metre yukarıdaki çatıyı

destekleyen direklerin arasındaki alana süründüğünde, muhafızlar onu bekliyor olacaktır. Borric içinde bulunduğu kötü durumu gözden geçirdi. Satıldığı zaman, yeni sahibi güvenliği konusunda gevşek davranabilir ya da daha bile sert olabilirdi. Mantık, denize yakın yerde hapsedildiğinde kaçmaya çalışmasını emrediyordu. Yeni sahibi Quegli bir tüccar, Özgür Şehirler'den bir yolcu ya da bir krallık asilzadesi bile olabilirdi. Daha da kötüsü, imparatorluğun içerlerine taşınabilirdi. Seçimi kaderin yapmasına izin vermek konusunda iyimser değildi. Bir planı vardı. Tek zorluk diğer tutukluların işbirliğini sağlamaktı. Eğer yeterince uzun bir şaşırtmaca ayarlanabilirse, o zaman çitin üzerine ve oradan da şehre ulaşabilirdi. Borric kafasını iki yana salladı. Planların düşünüldüğü gibi gitmesinin pek sık rastlanılan bir şey olmadığının farkına vardı.

"Pişşt!"

Borric tuhaf sesin nereden geldiğini görmek için dönüp baktı. Hiçbir şey göremeyince, planındaki düzeltmeleri düşünmek için kendine döndü.

"Pişşt! Bu tarafta, genç soylu." Borric ağılın çıtalarının arasından tekrar baktı, ama bu sefer aşağı doğru ve yetersiz gölgelerde küçük bir şekil gördü. On bir ya da on iki yaşından büyük olmayan bir oğlan çocuğu büyük bir çatı desteğinin yetersiz siperinden ona sırıtıyordu. Herhangi bir yönde birkaç santim kımıldasaydı, muhakkak ki muhafızlar tarafından fark edilecekti. Borric etrafa bakınınca iki muhafızın köşede birbirleriyle konuşmakta olduklarını gördü. "Ne?" diye fısıldadı.

"Muhafızların dikkatini bir anlığına başka yöne çekerseniz, soylu efendim, size asırlarca minnettar kalırım," diye fısıltılı bir cevap geldi.

Borric, "Neden?" dedi.

"Bir dakikalık bir oyalamaya ihtiyacım var, efendim."

Bundan, belki küstahlık ettiği için bir yumruk yemek dışında bir zarar gelmeyeceğini düşünen Borric başıyla evetledi. Muhafızların durdukları yere yaklaşarak, "Hey! Ne zaman yemek yiyeceğiz?" dedi.

Her iki muhafız da şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdılar, sonra biri hırladı. Mızrağının ucunu çitin delikleri arasına soktu ve Borric darbe almamak için yana kaçmak zorunda kaldı. "Üzgünüm sadece sordum," dedi.

Kendi kendine kıkırdayarak kaşınma dürtüsüyle savaşıp omuzlarını ona vermiş oldukları kaba gömleğin altında hareket ettirdi. Güneş yanığı giyindikten sonra son üç günde iyileşmişti, ama soyulan deri ve kaşıntı onu iki katı rahatsız ediyordu. Bir sonraki köle mezatı bir hafta sonraydı ve o mezata çıkacağını biliyordu. Gücünü hızla geri kazanıyordu.

Kol ağzının çekiştirilmesi dönmesine neden oldu ve o çocuk orada yanındaydı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Çocuk ona soran gözlerle baktı. "Ne demek istiyorsunuz efendim?" "Ağıldan kaçmaya çalıştığını sanıyordum," dedi Borric sert bir fısıltıyla.

Çocuk güldü. "Hayır, soylu delikanlı. Sizin cömertçe sunduğunuz oyalamaya ağıla girebilmek için ihtiyacım vardı."

Borric gözlerini yukarı çevirdi. "İki yüz tutuklunun iki yüzü de sürekli buradan kurtulmayı düşlerken, benim içeri girmeyi isteyen dünyadaki tek deliyle karşılaşmam mı gerekiyor! Neden ben?"

Çocuk Borric'in bakışlarının çevrildiği yere baktı ve "Lordum hangi tanrıya sesleniyor?"

"Hepsine. Baksana, bütün bu yaptıkların ne demek oluyor?"

Çocuk Borric'in dirseğini tuttu ve onu ağılın ortasına, muhafızların dikkatini daha az çekecekleri bir yere çekiştirdi. "Biraz karışık bir mesele, lordum."

"Ve neden bana 'lordum' diyorsun?"

Çocuğun yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi ve Borric ona alıcı gözle baktı. Kahverengi bir yüze güneşten kızarmış tombul yanaklar hâkimdi. Çocuğun neşeden kısılmış gözleri görebildiği kadarıyla siyahlık derecesinde koyu

renkti. Epey büyük beden bir başlığın altından kötü kesilmiş kaba siyah saçlar değişik uzunluklarda dışarı uzanıyordu.

Çocuk hafifçe eğilerek selam verdi. "Benim gibi alt tabakadan doğmuş biri için bütün insanlar daha üst mevkidedir, efendim ve saygı gösterilmeyi hakederler. Şu domuz muhafızlar bile."

Borric bu afacana gülümsemeden edemedi. "Peki o zaman, her yerdeki aklı başında insanların arasından neden senin bu sefil yere girmeyi istediğini söyle bana. "Çocuk yere oturdu ve Borric'e de aynısını yapmasını rica etti. "Adım Suli Abul, genç efendi. Mesleğim dilencilik. Ayrıca, kabul etmek beni utandırsa da, Üçlü tarafından cezalandırılma tehdidi altındayım. Üçlüyü biliyor musunuz?" Borric başıyla evetledi. "O halde gazaplarının büyük ve kollarının uzun olduğunu biliyorsunuz. Öğle güneşinde uyumak için mola vermiş yaşlı bir tüccar gördüm. Yırtık kesesinden birkaç kuruş düşmüştü. Uyanana kadar bekleseydim ve paralarını özlemeyeceği riskini göze alsaydım, ama onları yerde bulmuştum ve kimse hakkımda kötü bir şey düşünmeyecekti. Ama tanrılara adamın kaybından haberdar olmayacağı konusunda güvenmediğimden, onları adam uyuklarken almaya çabaladım. Şans Hanımı karar verdiğinden, adam en kötü anda uyandı ve civardaki herkese 'Hırsız' diye bağırdı. Beni tanıyan biri bu bağırışa adımı da ekledi ve peşime düşüldü. Şimdi Üçlü tarafından cezalandırılmak için aranıyorum. Zaten köleliğe mahkûm edilmişler dışında saklanacak daha iyi neresi olabilir?" Borric buna verecek cevap bulamayarak bir an sessiz kaldı. Kafasını endişeyle iki yana sallayarak sordu, "Dokuz gün sonra satılacağımız zamana ne yapacaksın peki söyle."

Çocuk gülerek, "O zaman kadar, nazik lord, gitmiş olacağım."

"Nereye gideceksin?" diye sordu prens, gözleri kısılarak.

"Şehre genç efendi. Günahlarım az ve Üçlü'nün de dikkatlerini verecek çok şeyi olduğundan. Şu an valinin sarayında büyük bir meseleyi kararlaştırıyorlar ya da sokaklardaki söylentiler o yönde. Üçlü'nün birçok memuruyla birlikte imparatorluk elçileri de gelip gidiyor. Beni arayanlar her durumda, birkaç gün sonra, başka işlerin peşinde koşuyor olacak ve ben de zanaatıma güvenle dönebileceğim."

Borric kafasını iki yana salladı. "İçeri girdiğin gibi kolayca dışarı çıkabilir misin?"

Çocuk omuzlarını silkti. "Büyük ihtimalle. Hayatta hiçbir şey kesin değildir. Çıkabileceğimi umuyorum. Çıkamazsam, tanrı öyle istediği içindir."

Borric küçük dilencinin gömleğini kavrayarak onu kendine doğru çekti. Fısıltıyla, "O zaman filozof dostum, bir anlaşma yapmalıyız. Ben içeri girmene yardım ettim, sen de benim dışarı çıkmama yardım etmelisin," dedi.

Çocuğun koyu tenli yüzü soldu. "Efendi," dedi neredeyse dişlerinin arasından tıslayarak, "benim kadar usta biri söz konusu olsaydı sizi tutsaklığınızdan kurtarmanın bir yolu bulunurdu, ama güçlü bir savaşçının cüssesine sahipsiniz ve bileğinizdeki o kelepçeler hareketinizi engelliyor."

"Beni bu kelepçelerden kurtarmanın bir yolunu biliyor musun?"

"Nasıl bilebilirim?" diye sordu korkan çocuk.

"Bilmiyor musun? Sen ne biçim bir hırsızsın?"

Çocuk başını yalanlayarak iki yana salladı. "Zavallı bir hırsız efendim, gerçeği söylemek gerekirse. Durbin'de hırsızlık yapmak aptallığın daniskası, bu yüzden aptal da bir hırsızım. Hırsızlığım en düşük türden, hırsızlıkların en önemsizi. Annemin ruhu üzerine yemin ederim efendim! Bugün ilk denememdi." Borric kafasını iki yana sallayarak, "Tam da ihtiyacım olan şey -beceriksiz bir hırsız. Bir kürdanım olsaydı kelepçelerden kurtulabilirdim," dedi. Çocuğu daha fazla korkutmamak için kendini sakinleştirmeye çalışarak nefes aldı. "Sert bir tel parçasına ihtiyacım var. İnce bir çivi iş görebilir." Başparmağıyla işaret parmağını iki santim kadar yaklaştırarak çocuğa gösterdi. Kelepçe zinciri hareketi yapmasını zorlaştırdı. "Bunu bulabilirim efendim."

"Güzel," dedi Borric çocuğu bırakarak. Çocuk, Borric'in elinden kurtulur kurtulmaz kaçacakmış gibi döndü, ama böyle bir tepkiyi bekleyen Borric'in ayağı uzandı ve dilenciyi düşürdü. Prens, çocuk ayağa kalkamadan

giysisinin omzundan yakaladı. "Olay çıkarıyorsun," dedi Prens başını sallayıp az ötede duran muhafızları göstererek. "Ne yapacağını biliyorum evlat. Elimden kurtulmaya çalışma. İlla da bir hafta içinde bir mezatta satılacaksam, yalnız başıma da gitmeyebilirim. Bana seni muhafızlara ihbar etmek için bir neden daha verirsen, bunu yapmaktan çekinmem. Anladın mı?"

"Evet, efendim!" diye fısıldadı çocuk, şimdi tamamen dehşete düşmüştü.

Borric, "Seni tanıyorum evlat," dedi. "Sana gömleğinde yaşayan pireler için neysen o gözle bakacak biri tarafından eğitildim. Bana inanıyor musun?" Suli sesine güvenmek konusunda isteksiz bir şekilde başıyla onayladı. "Beni aldatmaya ya da bırakmaya kalkışırsan, mezata tek başıma gitmeyeceğimi garanti ederim. Bu işte beraberiz, anlıyor musun?" Çocuk başıyla onayladı ve bu sefer Borric anlaşmasının ona sadece özgürlüğünü vermeyeceğini, prensi terk etmeye kalkarsa Borric'in onu muhafızlara ihbar edeceğine inandığını da anladı. Borric, çocuğu bıraktı ve çocuk sert bir şekilde yere düştü. Bu kez kaçmaya kalkışmadı, yüzünde bir korku ve umutsuzluk ifadesiyle basitçe yere oturdu. "Ah, Merhametlerin Babası, sana yakarıyorum, aptallığımı bağışla. Neden, ah, neden beni bu deli lordun yoluna çıkardın?"

Borric bir dizinin üzerine yerleşti. "Bana tel bulabilir misin, yoksa yalan mı söylüyordun?"

Çocuk kafasını iki yana salladı. "Bulabilirim." Ayağa kalktı ve Borric'e kendisini izlemesini işaret etti.

Borric onu çite doğru izledi. Çocuk, muhafızlar o yana bakarlarsa yüzünü göremesinler diye sırtını döndü. Tahtaları işaret ederek, "Bunların bazıları eğri. İhtiyacın olan şeyi ara," dedi.

Borric de sırtını döndü, ama çiti göz ucuyla inceledi, üç tahta aşağıda, bir eğrilik çiti hafifçe dışa doğru eğmiş, bir çiviyi açığa çıkarmıştı. Prens o tahtaya doğru eğildi ve çivinin başının omzuna değdiğini hissetti.

Borric birden döndü ve çocuğu tahtaya doğru itti. Çocuk tahtanın üzerine eğildi ve tek hareketle Borric metal kolluğunu çiviye geçirdi. "Şimdi dua et de çiviyi bükmeyeyim," diye fısıldadı. Sonra hızlı bir çekişle çiviyi kurtardı. Çiviyi almak için eğilirken, ödülünü gözleyen gözlerden saklamak için kımıldadı. Etrafa bakınca, kimsenin tuhaf davranışına dikkat etmekle canını sıkmadığını görerek rahatladı.

Küçük hareketlerle kelepçelerin önce birini, sonra diğerini çıkardı.

Berelenmiş bileklerini hızla ovuşturdu, sonra kelepçeleri tekrar taktı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı genç dilenci.

"Muhafızlar beni kelepçesiz görürlerse, araştırmaya gelirler. Ben sadece onlardan kurtulmanın ne kadar zor olduğunu görmek istemiştim. Açıkçası, çok da zor değilmiş."

"Sizin gibi bir soylunun oğlu böyle bir şeyi nereden öğrenmiş olabilir?" diye sordu Suli.

Borric gülümsedi. "Öğretmenlerimden birinin... renkli bir çocukluğu olmuş. Derslerinin hepsi" -neredeyse 'prensler' diyecekti ki, son anda- "soylu çocuklara verilen sıradan dersler değildi," dedi.

"Ah!" dedi çocuk. "O halde siz asil doğanlardansınız. Konuşmanızdan anlamıştım."

"Konuşmamdan mı?" diye sordu Borric. "Halktan biri gibi konuşuyorsunuz, pek soylu lordum. Yine de aksanınız asil bir aileden, hatta kraliyetten birininki gibi."

Borric düşündü, "Bunu değiştirmek zorunda kalacağız. Bir süre şehirde saklanmak zorunda kalacaksak, halktan biri gibi olmalıyım."

Çocuk oturdu. "Size öğretebilirim." Kelepçelere bakarak, "Bu özel mahpusluğun nedeni nedir, en soylu babanın oğlu?" diye sordu.

"Büyücü olduğumu düşünüyorlar."

Çocuğun gözleri büyüdü. "O halde sizi neden öldürmediler? Büyücüler hapsedilmesi en belalı olanlardır. En zavallıları bile canlarını sıkanlarda çıban ve tüylü siğiller çıkarabilirler."

Borric gülümsedi. "Onları az kaldı zavallı bir öğretmen olduğuma inandırıyordum."

"O halde zincirleri neden çıkarmadılar?"

"Az kaldı inandırıyordum."

Çocuk gülümsedi. "Nereye gideceğiz efendim?"

"Limana, oradan küçük bir tekne çalmayı ve krallığa açılmayı planlıyorum." Çocuk onaylayarak başını salladı. "Bu iyi bir plan. Sizin hizmetkârınız olacağım, genç lord ve babanız oğlunun bu kara ruhlu katillerin kötü ağılından kaçmanıza yardım ettiğim için beni cömertçe ödüllendirecek."

Borric gülmesine engel olamadı. "Şimdi de kendini soylu cümlelerle ifade etmeye başladın, öyle mi?"

Çocuğun yüzünde mutlu bir ifade belirdi. "İnsanın hayatım dilenci olarak kazanması için sözcükleri ustalıkla kullanmalı, en şerefli lordum. Basitçe sadaka istemek insanların en naziğinden bile tekme ve tokattan başka bir şey sağlamaz. Ama onları en ayrıntılı türden beddualarla korkutmak hediyeler getirir. "Eğer 'Karınızın güzelliği çirkinliğe dönüşsün,' dersem, tüccar geçip gitmekte neden tereddüt etsin? Ama 'Metresin karına benzesin. Kızların da aynını yapsın!' diyecek olursam, o zaman bedduamı geri almam için bana epey para verecektir ki kızları karısına benzemeyip de evde kalmasınlar ve metresi de karısına benzeyip adamı zevkinden etmesin."

Borric gerçekten eğlenerek gülümsedi. "İnsanların senden bu kadar korkmasına neden olacak türden lanetleme gücün var mı?"

Çocuk güldü. "Kim bilebilir ki? Ama bedduanın tutması olasılığına karşı hangi insan birkaç kuruş harcamaz ki?"

Borric oturdu. "Yemeklerimi seninle paylaşacağım, ekmekle güveci. Ama son mezat sayımından önce buradan kurtulmalıyım."

"O halde alarm verecek ve sizi arayacaklar."

Borric gülümsedi. "Ben de bunu yapmalarını istiyorum."

Borric akşam yemeğinin yarısını yedi ve tabağı çocuğa verdi. Suli yemeği hapur hupur yedi ve son kırıntıları ziyan etmemek için teneke tabağı yaladı. Yedi gün boyunca Borric'in porsiyonlarını paylaştılar ve ikisi de açken, bu onlar için yeterliydi; köle tacirleri mezata gidecek olanlara cömert porsiyonlar veriyorlardı. Eğer birkaç yemek bunu engelleyecekse gözlerin altında fiyatı düşürecek halkalar, çökük yanaklar, kurumuş gövdeler olamayacaktı. Eğer kölelerden herhangi biri çocuğun ağıldaki topluluğa katılışındaki aykırı tavrı fark ettiyse bile, kimse bu konuda yorum yapmadı. Köleler sessizdi, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuştu ve çok az sohbet girişiminde bulunuyorlardı. Büyük ihtimalle bir daha hiç görmeyeceğin biriyle neden arkadaş olmaya uğraşacaktın ki?

Borric, kimse kulak misafiri olmasın diye fısıldayarak, "Sabah sayımından önce kaçmalıyız," dedi. Çocuk başıyla evetledi ama, "Anlamıyorum," dedi. Yedi gündür toplanmış esirler arasında saklanıyor, kelle sayımına başını eğerek katılmıyordu. Belki bir ya da iki kez görülmüştü, ama kelle sayısında bir artış olduğunda, muhafızlar basitçe yanlış saydıklarını varsayarak kontrol etmekle uğraşmıyorlardı. Eksiksiz çıksaydı, tekrar sayarlardı.

"Bizi ararlarken kafalarının mümkün olduğunca çok karışmasını istiyorum. Ama muhafızların çoğunun ertesi gün mezatta olmalarını istiyorum. Anlıyor musun?"

Çocuk anlamış numarası yapmadı. "Hayır, efendim."

Borric son haftayı çocuğun beynindeki şehirle ve Köle Tacirleri Loncası'nı çevreleyen alanda neler olduğuyla ilgili her bilgi kırıntısını toplamaya çalışarak faydalı bir şekilde geçirmişti. "O çitin ötesinde limana giden

sokak var," dedi Borric ve Suli doğru olduğunu göstermek için başını salladı. "Birkaç dakika içinde düzinelerce muhafız biz bir tekneyle Queg'e ya da başka bir yere kaçmadan bizi bulmak için o sokaktan aşağı koşuyor olacak, doğru mu?" Çocuk başıyla evetledi. Mantıklı varsayım buydu. "Aklı başında biri çöle gitme riskini göze almaz, doğru mu?"

"Kesinlikle."

"O halde çöle yöneleceğiz."

"Efendim! Ölürüz!"

Borric, "Çöle gireceğiz demedim, sadece o tarafa yönelecek ve saklanacak bir yer bulacağız," dedi.

"Ama nereyi, efendim? Burasıyla çöl arasında sadece zenginlerle güçlülerin evleri var ve Valinin evinde de askerlerin kışlası var." Borric sırıttı.

Çocuğun gözleri kocaman açıldı. "Ah, Tanrılar bizi korusun efendim, şey diyor olamazsınız..."

Borric, "Elbette. İki kaçak köleyi asla aramayacakları tek yer," dedi. "Ah, nazik efendim. Zavallı hizmetkârınıza işkence etmek için şaka yapıyor olmalısınız."

"Bu kadar da yılgın bakma Suli," dedi Borric kimsenin onları seyretmediğinden emin olmak için etrafa bakınarak. "Bana fikri veren sensin." "Ben mi, efendim? Ben kendimizi valiye teslim etmekle ilgili hiçbir şey söylemedim."

"Hayır, ama köle tacirlerinden köle ağılında saklanıyor olmasaydın, bunu asla düşünemezdim."

Borric kelepçeleri kaydırdı ve çocuğa kalkmasını işaret etti. Ağılın öte ucundaki muhafızlar aşık oyunu oynuyorlardı ve nöbet tutması için görevlendirilense uyukluyordu. Borric yukarıyı işaret etti ve çocuk başıyla onayladı. Cüppesini çıkarıp kısa donu dışında çıplak kaldı ve Borric ellerini üst üste koydu. Çocuk bir adım attı ve Borric çocuğu yarı kaldırarak yarı

fırlatarak çatı desteklerinin direklerine çıkarttı. Çocuk direkler boyunca çevik hareketlerle kumar oynayan muhafızların olduğu uzak köşeye, yalnız muhafızın kestirmekte olduğu yere kadar ilerledi.

Tereddüt ve herhangi bir ses onları felakete sürüklerdi, bu yüzden küçük dilenci ağılın köşesine koştururken Borric nefesini tuttuğunu fark etti. Borric hızla çitin birkaç metresini tırmandı ve çocuğun direğin etrafına bağladığı cüppeyi kavramak için uzandı. Kendini iki çekişle çitin üzerine çekip sallanarak uyuyan muhafızın uzanmakta olduğu yere atladı. Suli Abul neredeyse tam da uyuyan muhafızın tepesinde asılı durdu. Eşgüdümlü bir hareketle, çocuk muhafızın metal miğferini kafasından çıkarırken Borric kelepçeleri salladı. Demir donuk bir çatırtıyla muhafızın kafasının yan tarafına çarptı ve adam yere düştü.

Gözlenip gözlenmediklerini görmek için durmadan -diğer muhafızlardan biri fark ettiyse, şu an vazgeçebilirlerdi- Borric sıçradı ve asılı duran cüppeyi kavradı.

Kendini yukarı, çocuğun yanına çeken Borric ciğerlerini havayla doldurmak için bir saniye duraksadı, sonra eliyle işaret etti. Suli çatı boyunca uzanan direğin üzerinde çömelmiş vaziyette sessiz bir yürüyüş tutturdu. Hacmi onu elleriyle dizleri üzerinde ilerlemeye zorladıysa da, Borric küçük çocuğun arkasında emekleyerek onu izledi.

Kumar oynayan muhafızların üstünde ilerlediler, sonra karanlığa girdiler. Duvara yaklaştıklarında son ağılın tepesine atladılar, sonra duvarın dışında sıçradılar. Yarı düşerek yarı sıçrayarak yere çarptılar ve gecenin içinde Durbin'in bütün garnizonları peşlerindeymiş gibi koşarak doğrudan valinin evine yöneldiler.

Borric'in planı düşündüğü gibi işe yaramıştı. Durbin Valisinin evinde çok fazla karmaşa ve hareket halinde çok fazla insan vardı. Avludan mutfağa geçen isimsiz bir çift köle yoruma neden olmadı.

On dakika içinde alarm verilmişti ve şehrin nöbetçilerinin Çoğu sokaklarda bir kölenin kaçtığını duyuruyorlardı bağırarak. O zamana kadar, Borric'le

Suli evin misafir kanadında güzel, boş bir tavanarası bulmuşlardı ve zemindeki toza bakılacak olursa yıllardır kullanılmıyordu.

Suli fısıldadı, "Siz kesinlikle bir büyücüsünüz lordum. Düşündükleri türden olmasa bile, değişik türden bir büyücü. Valinin evini aramak kimsenin aklına gelmez."

Borric başıyla evetledi. Susması için parmağını dudaklarına götürdü, sonra uyuyacakmış gibi uzandı.

Genç adam düzensiz bir uykuya daldığında heyecanlı çocuk gözlerine inanamadı. Suli uyumaya kalkışmayacak kadar gergin korkmuş ve heyecanlıydı. Tavan arasına girmek için kullandıkları, valinin avlusunun ve evin diğer kanadının bir kısmını açıkça görmelerini sağlayan küçük çatı penceresinden baktı.

Ev halkının ara sıra gelip gidişlerini seyreden dilenci dönüp Tavan arasının geri kalanını araştırdı. Borric'in eğilmesi gerekse de, yeterince kolaylıkla ayakta durabiliyordu. Tavan arasının altındaki biri hareketi duyabilir diye, odanın kirişleri üzerinde dikkatle yürüdü.

Tavan arasının öteki ucunda kapak şeklinde bir kapı buldu. Kulağını kapıya yasladığında çocuk hiçbir şey duymadı. Kapıyı hafifçe aralamadan önce uzun bir süre bekledi ya da en azından uzun olduğunu hissettiği bir süre boyunca. Aşağıdaki oda boş ve karanlıktı. Çocuk kapağı dikkatle, aşağıdaki odaya toz düşmemesine çalışarak açtı ve kafasını deliğe soktu.

Kendininkinden birkaç santim aşağıda bir yüz görünce az kalsın bağırıyordu. Sonra gözleri karanlığa alıştı ve Queg'den ithal edilmiş, gerçek boyutta ve mermerden ya da başka bir taştan oyulmuş bir heykelle burun buruna olduğunu gördü.

Çocuk elini taştan kafanın üzerine koydu ve odaya indi. Etrafa bakındı ve odanın ardiye olarak kullanıldığını görünce memnun oldu. Bir köşede, bezlerin altında kör bir mutfak bıçağı buldu. Kötü bir silah hiç silah olmamasından daha iyi, diye düşündü ve bıçağı cüppesine kaydırdı.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde hareket ederek odadaki tek kapıyı inceledi. Kapıyı denedi ve kilitli olmadığını gördü. Kapıyı yavaşça açarak ufak bir açıklık arasından boş, karanlık koridora dikkatle baktı.

Dikkatle koridora çıktı ve yavaşça koridorun bir başka karanlık koridorla kavuştuğu yere yürüdü. Dinledikten sonra, Suli, valinin büyük evinin bu kanadını kimsenin kullanmadığına emin oldu. Odaları rastgele kontrol ederek koşturdu ve bütün odaların terk edilmiş olduğunu gördü. Çoğu boştu, birkaçında branda beziyle örtülü mobilyalar vardı.

Çocuk kolunu kaşıyarak etrafa bakındı. Hiçbir şey kendisinde yağma yapma fikri uyandırmıyordu, bu yüzden biraz dinlenip dinlenemeyeceğini görmek için tavan arasına dönmeye karar verdi.

Sonra çıkmakta olduğu koridorun öteki ucunda donuk bir ışık çizgisi fark etti. Aynı anda sessizlik uzaktan gelen öfkeli bir sesle bozuldu. Dikkatle merak çarpıştı. Merak kazandı. Çocuk koridor boyunca gizlice ilerleyerek fısıldayan seslerin duyulabildiği bir kapı buldu. Kulağını ahşaba dayayan çocuk bir adamın bağırdığını duydu: "...Aptallar! Erken haberimiz olmuş olsaydı, hazırlıklı olabilirdik."

İkinci, daha sakin bir ses: "Şans. Lafe'den prense yakışır bir kervanın birkaç muhafızla birlikte dalından koparılmaya hazır olduğu haberini getirdiğinde kimse o budala Reese'in ne kastettiğini bilmiyordu." "'Prense yakışır' değil," dedi ilk ses, güçbela sinirliydi. "Prensin kervanı. Kastettiği buydu."

"Ve bu gece kaçan tutuklu da prens miydi?"

"Borric. Ya da Şans Tanrıçası hayal etmeyi umursamayacağım şekilde dalga geçiyor bizimle. Aldığımız tek kızıl saçlı köle oydu."

Sakin ses, "Ateş Lordu prensin yaşıyor olmasından hoşnut olmayacak.

Borric'in öldüğü düşünüldüğünde, efendimizin misyonu tamamlanmış oluyor, ama Adalar'ın prenslerinden biri sağ olarak eve dönmeyi başarırsa..." dedi. Öfkeli ses, "O halde hayatta kalmamasını garanti

etmelisin ve tedbirli davranmak için, kardeşinin de öldüğünden emin olmalısın," dedi.

Suli kapıdaki yarıktan içeriyi görmeye çalıştı ve hiçbir şey görmedi, sonra anahtar deliğinden baktı. Sadece bir adamın sırlıyla, bir adamın bir masanın üzerinde duran elinin bir kısmını görebildi. Sonra masadaki adam öne eğildi ve Suli, Durbin Valisi'nin yüzünü tanıdı. Öfkeli ses ona aitti. "Bu odanın dışındaki kimse kaçan kölenin Prens Borric olduğunu bilemez. Kimliğini herhangi birine ifşa etmesine izin verilmemeli. Kaçarken bir muhafızı öldürdüğü söylentisini yayın ve kölenin yakalanır yakalanmaz öldürülmesi emrini verin."

Sakin sesin sahibi kıpırdayınca Suli'nin görüşünü kapattı. Dilenci kapının açılacağından korkarak geri çekildi, ama ses, "Köle tacirleri görüldüğü yerde öldürülsün emrinden hoşlanmayacaklardır. Halka açık bir infaz, kaçmaya kalkışacak diğerlerini uyarmak için tercihen kafeste sergilenerek öldürülmesini isteyeceklerdir," dedi.

Vali, "Loncayı susturacağım. Ama konuşmasına izin verilmemeli. Biri bu işe bulaştığımızı öğrenecek olursa..." diyeceğini yarım bıraktı. "Lafe'le Reesse'in de susturulmasını Suli kapıdan uzaklaştı. Borric, diye düşündü kendi kendine O halde yeni efendisi... conDoin Hanedanından Prens Borric’ti, Krondor Prensi'nin oğlu! Çocuk korkuyu hiç o dakika tanıdığı gibi tanımamıştı. Bu bir ejderhalarla kaplanlar oyunuydu ve tam ortasına düşmüştü. Tavan arasına koştururken yüzünden gözyaşları süzüldü, aklı ancak ardiye odasına girerken kapıyı sessizce kapatacak kadar yerindeydi.

Queg'den gelme heykeli kullanarak kendini tekrar tavan arasına çekti ve kapağı dikkatle kapattı. Sonra uyumakta olan Prensin uzandığı yere emekledi.

Kulağına yumuşakça, "Borric?" diye fısıldadı.

Genç adam anında uyandı ve "Ne?" dedi.

Suli gözyaşları içinde fısıldadı, "Ah, ihtişamlı lordum. Merhamet edin. Kim olduğunuzu biliyorlar ve sizi arıyorlar. Diğerleri kim olduğunu keşfetmeden

sizi öldürmeyi planlıyorlar."

Borric gözlerini kırpıştırdı ve çocuğu omuzlarından kavradı. "Kim biliyor?" "Vali ve diğeri. Kim olduğunu göremedim. Bu kanat valinin diğerleriyle görüştüğü yere bağlanıyor. Bu gece kaçan kızıl saçlı köleden bahsediyorlar ve Adalar Prensinden bahsediyorlar. İkisi de sizsiniz."

Borric yumuşak bir şekilde küfretti. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez." düşüncesini istiyorum."

"Her şeyi değiştirir, nazik efendim," diye bağırdı çocuk. "Bir günün ardından sizi aramayı bırakmayacaklar, yakalayıncaya kadar peşinizi bırakmayacaklar. Ve bildiğim için beni de öldürecekler."

Borric korkmuş çocuğu bıraktı ve sesini çıkarmadan kendi korkusunu sineye çekti. "O halde sadece onlardan daha akıllı olmamız gerekecek, değil mi?" Soru kendi kulaklarında yankılandı, çünkü gerçek bilinseydi, ne yapacağı hakkında bir fikri yoktu.

KAÇIŞ

Çocuk başını hayır dercesine salladı.

Borric "Evet," diye tekrarladı.

Suli tekrar kafasını iki yana salladı. Tavan arasına döndüğünden beri ağzından neredeyse tek söz çıkmamıştı. Boğuk bir fısıltıyla "Geri dönersem beni öldürürler prensim," dedi.

Borric öne doğru eğilip çocuğu omuzlarından kavradı. Sesine mümkün olduğunca tehditkâr bir hava vermeye çalışarak: "Gitmezsen de ben seni öldürürüm!" dedi. Çocuğun gözlerinde parıldayan dehşetten başarılı olduğu anlaşılıyordu.

Tartışma çocuğun orada konuşulanların daha fazlasını öğrenmesi için valinin odasının yakınındaki dinleme noktasına geri dönmeyi reddetmesi üzerineydi. Borric ona ne kadar çok bilgi edinirlerse hayatta kalma şanslarının o kadar çok olduğunu söylemişti. Bu teori dehşete kapılmış çocuğu pek etkilememişe benziyordu.

Kaçak mahkûmun komşu krallıktan soylu bir prens olduğunu öğrenmek bir şok olmuştu, çocuğu histerinin kıyısına getirmeye yetecek bir şok. Ve çocuk tavan arasına dönene kadar Durbin şehrindeki tüm güçlerin bu prensi, zihinlerinde tek bir amaçla, onu öldürmek için, bulmak üzere harekete geçirildiği kafasına yerleşmişti! Bu düşünce onu histerinin kıyısında sarsıyordu. Sonra, bahsi geçen prensin yanında her kim bulunursa, sessizliğinden emin olmak için, aynı anda ortadan kaldırılacağı kafasına dank etti ve çocuk bir ayağı boşlukta salınırken aklından geriye ne kaldıysa tüm gücüyle ona asılmaya çalışarak, histerinin ucundan aşağı sarkarken buldu kendini. Sessizce ağlayarak oturdu, haşlanmış bir kedi gibi feryat figan bağırmasını sadece fark edilme korkusu engelliyordu.

Borric sonunda, çocuğun mantıklı olmanın çok uzağında olduğunun farkına vardı. Bıkkınlıkla başını sallayarak, "Peki. Sen burada kal, ben giderim. Hangi taraftandı?" dedi.

Bu iri savaşçının karanlıkta heykelleri devirip mobilyalara çarparak tüm şehri uyandıracak kadar gürültü çıkarması olasılığı çocuğa soğuk su gibi çarptı.

Bu bir kez daha yakalanma riskine atılmaktan daha da korkunç bir seçenekti. Korkusunu yutup titreyerek, "Hayır, iyi sahibim, ben giderim," dedi. Kendisini toparlamak için bir süre bekleyip, "Sessiz kalın ve ben de gidip ne dediklerini dinleyeyim," dedi.

Bir kez karar verdikten sonra, çocuk tereddüt etmeden harekete geçti ve tavan arasının kapağına doğru geri gitti. Kapağı yukarı doğru kaldırıp sessizce dışarı kaydı. Borric her şeye rağmen, çocuğun yapılması gerekeni ne kadar korkmuş olduğuna bakmaksızın yaparak, dikkate değer bir cesaret örneği gösterdiğini düşündü.

Zaman Borric için yavaş geçti ve bir saat gibi gelen bir süre sonra endişelenmeye başladı. Ya çocuk yakalandıysa? Ya o kapaktan yuvarlak yüzlü küçük bir dilenci yerine, silahlı bir savaşçı ya da bir suikastçi tırmanırsa tavan arasına?

Borric kör mutfak bıçağını alıp sıkıca kavradı. Bu yetersiz bir teselliydi. Daha çok vakit geçti ve Borric kendi kalp atışıyla başbaşa kaldı. Biri onun ölmesini istiyordu. Bunu Krondor'daki futbol maçından beri biliyordu. Ateş Lordu adında biri. Saçma, ama Krondor Prensi'nin oğlunu öldürme emrini yazanın kimliğini gizlemek için tasarlanmış bir isim. Siyah cüppeli bir adamın yanı sıra Durbin Valisi de bu komplonun bir parçasıydı. Cüppeli adam muhtemelen bu Karanlık Lordu'nun ulağıydı. Borric'in başı gerginlikten, yorgunluktan, açlıktan ve çöl boyunca yaptığı yolculuğun yol açtığı etkiler yüzünden ağrıyordu. Yine de kendini konsantre olmaya zorladı. Çünkü Durbin gibi pislik yuvası bir şehrin valisinin bile böyle bir planda yer alıyor olması iki anlama geliyor olabilirdi: İmparatorluğu Kraliyetle savaşa sürükleyecek planın yazarı yüksek rütbeli kişileri etkileyebilecek bir konumdaydı ve imparatorluk sınırları içinde, başkente Durbin kadar uzak olan pek fazla yer olmadığına göre, komplo geniş bir alana yayılmıştı.

Kapak açıldı ve Borric bıçağını tedirginlikle hazır konuma getirdi. Tanıdık bir ses "Sahip!" diye fısıldadı. Suli geri dönmüştü. Borric onun heyecanını karanlıkta bile hissedebiliyordu.

"Ne?"

Çocuk duyduklarını fısıldayabilmek için Borric'in yanına çömeldi. "Kaçışınız yüzünden şehirde büyük bir telaş var. Mezat yarın kapalı olacak! Bu daha önce görülmemiş bir şey. Şehirden gelen tüm yük arabaları ve yük trenleri araştırılacak. Saçı kızıl kim varsa anında tutuklanıp, konuşmasın diye ağzı tıkandıktan sonra kimlik tespiti için saraya getirilecek."

"Burada olduğumu kimsenin bilmediğinden gerçekten emin olmak istiyorlar." Borric, çocuğun "Zor, sahip. Bunca seferberlikten sonra eninde sonunda biri nedeni ortaya çıkaracaktır. Sahil Kaptanları kaçak köleyi bulmak için buradan Krondor'a kadar kayalıklarla Queg arasındaki deniz geçidini tarama konusunda hemfikirler. Ve şehirdeki tüm binalar araştırılacak, araştırma biz burada konuşurken dahi sürüyor! Bu işi anlamıyorum," derken sırıttığını hissedebiliyordu.

Borric omuz silkti. "Ben de anlamıyorum. Bunca insanı neyin peşinde olduklarını söylemeden böyle bir işe koyulmaya nasıl ikna edebildiler..." Borric, avluyu gözetleyebildiği minik deliğin bulunduğu çatıdaki destek direğine doğru yöneldi. "Şafağa kadar beş altı saat daha var. Biraz dinlensek iyi olacak."

"Sahip!" diye tısladı çocuk. "Nasıl dinlenebilirsiniz? Kaçmamız lazım!" Borric yumuşak bir tonla, "Onların beklediği de bu. Kaçan bir adamı arıyorlar. Tek başına. Kızıl saçlı bir adam," dedi.

"Evet," diye onayladı çocuk.

"O yüzden burada bekleyeceğiz, mutfaktan biraz daha yemek aşırıp araştırmanın dinmesini bekleyeceğiz. Böyle büyük bir evde fark edilmeden birkaç gün geçirebilmemiz mümkün."

Çocuk yere otururken uzunca iç geçirdi. Suli'nin bunu duymaktan hoşlanmadığı ortadaydı, ama önerebileceği daha akıllıca bir şey olmadığından sessiz kaldı. Borric nefesi tıkanarak, kalbi göğsünde hızla çarparak uyandı. Hava hâlâ karanlıktı. Çatıdaki çatlaktan süzülen ışığı fark edince, hayır, diye düzeltti kendini, bu tavan arası hâlâ karanlık. Çocukken erkek kardeşiyle birlikte sarayda, uşakların farklı odalar arasında görülmeden gidip gelmek için kullandıkları sözde gizli geçitleri kullanarak oyun oynadıkları zamanı görmüştü rüyasında. Çocuklar birbirinden ayrılmış ve Borric kaybolmuştu. Jimmy Amcası onu aramaya gelmeden önce uzun süre tek başına beklemişti. Bu hatıra Borric'i gülümsetti. İkisi arasında Erland daha endişeli olanıydı.

Gümüşi avluyu görebildiği ufak deliğe doğru giderken Borric'in durumun hâlâ aynı olduğundan şüphesi yoktu. "Erland öldüğümü düşünüyor olmalı," diye mırıldandı kendi kendine.

Sonra yalnız olduğunu fark etti. Çocuk, Suli, gitmişti!

Borric karanlıkta bıçağı aranıp bıraktığı yerde buldu. Vasat silahı bulduğu için kendini sadece birazcık daha iyi hissederken çocuğun neyin peşinde olduğunu merak etti. Belki de kendi hayatına karşılık şu kızıl saçlı kölenin yerini bildirmek üzere bir pazarlık yapmıştı?

Borric her an paniğe kapılabileceğini hissetti. Eğer çocuk gerçekten kendi güvenliği için pazarlığa giriştiyse, ikisi de ölü sayılırdı. Kendini sakinleştirmeye çalışarak ufak yarıktan dışarıya göz gezdirdi. Güneş neredeyse doğmak üzereydi ve valinin ev ahalisi, aceleyle binanın dış kesimlerinde, mutfakla ana bina arasında koşuşturan hizmetçileriyle, çoktan hareketlenmişti. Yine de normal sabah faaliyetleri dışında şüphelenilecek bir şey yoktu. Hiçbir silahlı adam gözükmüyor, hiçbir bağıran ses duyulmuyordu.

Borric oturup düşündü. Çocuk eğitimli olmayabilirdi ama aptal değildi. Kaçak köleyle ilişkisi öğrenilecek olursa, kendi hayatının da tehlikede olacağını hiç şüphesiz biliyordu. Muhtemelen şehrin başka bir bölümünde, ya da belki de şehirden uzaklara doğru yol alan bir gemide, basit bir denizci olarak çalışmak üzere, saklanıyordu.

Her zaman sağlam yemek yiyen biri olan Borric, midesinin düğümlendiğini hissetti. Daha önce hayatında hiç gerçekten aç kalmamıştı ve bu duyguyu umursamamıştı. Durbin'e seyahati sırasında açlığı üstünde duramayacak kadar kötü durumdaydı; açlık birçok dertten sadece biriydi. Ama şimdi güneş yanığı koyu bir bronzluğa dönmüşken ve gücü neredeyse tamamen yerine gelmişken, boş midesinin epey farkındaydı. Sabah karmaşasının arasına karışıp karışamayacağını düşündü ve denememeye karar verdi. Bir seksen uzunluğunda kızıl kafalı köleler bu şehirde kesinlikle yaygın değildi ve muhtemelen daha mutfağa yüz adım yaklaşamadan yakalanırdı. Kader ona işkence etmeye karar vermişçesine, tanıdık bir koku sabah rüzgârıyla birlikte içeri süzüldü. Mutfakta, valinin ev halkı için domuz pastırması ve yumurta pişiriliyordu. Borric'in ağzı sulandı ve umutsuz bir dakika boyunca kahvaltı keklerini ve balı, haşlanmış yumurtaları, kremalı meyveleri, sıcak jambon dilimlerini, buharı tüten ekmekleri ve fincan fincan kahveleri düşündü.

Yarıktan uzaklaşmak için çabalayarak, "Bunun bir işe yarayacağı yok," diye dalga geçti kendi kendiyle. Karanlıkta çömelip zihnini açlık işkencesinden uzaklaştırmaya çabaladı. Tek yapması gereken gecenin gelmesini bekleyip gizlice mutfağa girmek ve biraz yemek aşırmaktı. Evet, tek yapması gereken buydu. Beklemek.

Borric beklemenin de açlık gibi hoşuna giden bir şey olmadığını fark etti. Bir süre uzanıyor, sonra çatıdaki çatlağa doğru gidiyor, dışarı bakıp ne kadar zaman geçtiğini merak ediyordu. Hatta bir keresinde bir süreliğine uyuyakaldı ve -neredeyse hiç değişmemiş gölge açılarından anladığı kadarıyla- saatler geçmiş olmasını umarken sadece dakikaların geçmiş olduğunu görerek hayal kırıklığına uğradı. Gerçek olmaktan ziyade kendi hayal gücüne bağlı olarak tavan arasının geri kalan kısmından daha az rahatsız görünen dinlenme köşesine çekildi.

Bekliyordu ve açtı. Hayır, diye düzeltti kendini. Kurt gibi açtı.

Biraz daha zaman geçti ve yine uyukladı. Sonra, değişiklik olsun diye, bir zamanlar bir Hadati savaşçısının ona ve Erland'a öğrettiği, kılıç alıştırması veya bildik başka tür bir savaş sanatı çalışması yapmaya olanak olmadığı

durumlarda, kasları gevşek ve ayarında tutmak için tasarlanmış esneme egzersizlerini yapmaya koyuldu. Önce bir tarafa sonra öbür tarafa, gerginliği ve gevşemeyi dengeleyerek döndü. Şaşkınlıkla bu egzersizlerin yalnızca aklını midesinden uzaklaştırmadığını, aynı zamanda kendini daha iyi ve sakin hissetmesini sağladığını fark etti.

Dört saatlik sürenin çoğunda Borric, yarığın yanında oturup valinin avlusunda olup bitenleri izledi. Görüş alanına pek çok kez mesaj yetiştiren askerler girdi. Düşündü ki eğer burada yeterince uzun saklanabilirse -yemek çalabildiğini ve yakalanmadığını varsayarak- birkaç gün daha sonra bir şekilde onu ellerinden kaçırdıklarını düşünürlerdi. O zaman hareket etmeye hazır bir gemiye sıvışıp gidebilirdi. Ya sonra? Bu çapraşık mesele üzerine düşündü. Bir yolunu bulsa bile eve dönmenin bir yararı olmazdı. Babası sadece güneye, Kesh'e, Erland'ın dikkatli olması için uyarı yollamak üzere hızlı atlılar gönderirdi. Hiç kuşkusuz şu anda olduğundan daha dikkatli olamazdı. Borric'in ortadan kaybolması göz önüne alınacak olursa, Jimmy Amca'nın en kötüsünü farz edip, Borric'in öldüğünü varsayacağı kesindi. Ancak çok yetenekli bir suikastçi Kont James'in dikkatini çekmeden geçip gidebilirdi. Çocukken, James şehirde haklı olarak bir efsane sayılıyordu. Borric'in şu anki yaşından yıllarca daha gençken çoktan usta bir hırsızdı ve Şakacılar tarafından bir yetişkin olarak görülüyordu. Sıradan bir başarı değil, diye düşündü Borric.

"Hayır," diye fısıldadı kendi kendine. "En kısa zamanda Erland'a gitmeliyim. Önce eve dönersem çok vakit kaybedilecek." Sonra belki de Yıldızlimanı'na ulaşmaya çalışması gerekir mi diye düşündü. Büyücüler hayret verici şeyler yapabilirlerdi ve belki de Kesh'e ulaşmanın daha hızlı bir yolunu bulabilirlerdi. Ama James, Pug'un onlar ayrıldıktan bir gün sonra gideceğini belirtmişti, öyleyse çoktan gitmişti. Ve görevli olarak bıraktığı iki Keshli büyücü de Borric'e, yardım etmek konusunda pek cömert adamlarmış gibi gelmiyordu. İkisinde de kesinlikle itici bir şey vardı. Ve Keshli'ydiler. Bu Ateş Lordu'nun planlarının ne kadar uzağa ulaştığını kim bilebilir, diye düşündü Borric.

Derin düşüncelerinden kafasını kaldırınca karanlığın çökmekte olduğunu fark etti. Mutfakta akşam yemeği hazırlanıyordu ve şişte kızaran etin

kokusu onu deli etmek için neredeyse yeterliydi. Birkaç saat içinde, dedi kendine. Sadece gevşe ve zamanın geçmesini bekle... Uzun sürmeyecek. Yalnızca birkaç saat sonra hizmetçiler yataklarında olacak. İşte o zaman dışarı sıvışma vakti ve… Aniden kapak hareket etti ve Borric'in kalbi, kendini korumak için bıçağı kaldırırken, hızlandı. Kapak yukarı kalktı ve ince bir figür kendini tavan arasına doğru çekti. Suli Abul, "Efendim?" dedi.

Borric içinin rahatlamasından dolayı az kalsın gülüyordu. "Buradayım." Çocuk aceleyle yukarı çıkıp, "Bulunmuş olabileceğinizden korktum, tabi burada kalıp benim dönmemi bekleyecek kadar akıllı olduğunuz aklıma geldi," dedi.

"Nereye gittin?" diye sordu Borric.

Suli'nin elinde Borric'in karanlıkta ne olduğunu pek çıkaramadığı bir torba vardı. "Şafaktan önce dışarı sıvıştım efendim ve siz derin uyuduğunuz için rahatsız etmek istemedim. O zamandan beri pek çok yere gittim." Çantayı açıp içinden bir somun ekmek çıkardı. Borric iri bir lokma koparıp tekrar sorulmasına gerek kalmadan yedi. Sonra çocuk bir kalıp peynir ve küçük bir tulum şarap uzattı.

Borric dolu ağzıyla, "Nereden buldun bunu?" diye sordu.

Çocuk tekrar tavan arasında olmak onu rahatlatmışçasına iç geçirdi. "Çok korkunç bir gün geçirdim, merhametli sahibim. Belki sizi terk ederim düşüncesiyle çıkıp gittim, sonra kaderin bana sunduğu şeyi düşündüm. Yakalansaydım, beceriksizce yaptığım hırsızlık yüzünden bir köle olarak satılırdım. Eğer sizin kaçışınızla ilişkilendirilirsem, ölürüm. Öyleyse, riskler ne? Siz yakalanana kadar bekleyip, Suli Abul adını telaffuz etmeyeceğinizi umarak, olaylardaki bu son gelişmelerden önceki hayatıma dönme olasılığını ki düşününce bu da öyle pek mühim bir şey değil, bir ölüm hükmüne karşı tehlikeye atıyorum. Ya da, o zavallı hayatı riske atıp genç sahibime yardım etmeye dönerim, sizin babanızın yanına dönüp bu sadık hizmetkârınızı ödüllendireceğiniz güne kadar."

Borric güldü. "Peki, eğer Krondor'a sağ salim dönersek ne ödülü alacakmışsın bakalım?"

Çocuk, Borric'i neredeyse tekrar güldüren bir ağırbaşlılıkla, "Sizin hizmetkârınız olmayı diliyorum, efendim. Prensin baş hizmetkârı olarak anılmayı diliyorum," dedi.

Borric, "Ama ya altın? Ya da bir ticaret işi?" dedi.

Çocuk omuz silkti. "Efendim, ben ticaretten ne anlarım? Kötü bir tüccar olurum ve muhtemelen bir yıl içinde batarım. Ve altın? Onu sadece harcarım. Ama büyük bir adamın hizmetinde olmak büyüklüğe bir şekilde yakın olmak demek. Görmüyor musunuz?"

Borric'in kahkahası daha çıkmadan boğazında tıkandı. Bu sokak çocuğu için önemli bir adamın hizmetçisi olmanın hayal edebileceği en büyük başarı olduğunu kavradı. Borric hayatı boyunca etrafını saran sayısız ve isimsiz onca insanı, kraliyet ailesinin bu genç oğluna sabahları giysilerini getiren, onun sırtını yıkayan, her gün yemeklerini hazırlayan hizmetçileri düşündü. Bir iki tanesinden fazlasının ismini ve bir düzineden çoğunun görünüşünü bildiğinden şüpheliydi. Onlar... manzaranın bir parçasıydı, bir sandalyeden ya da masadan daha belirgin değillerdi. Borric başını salladı ve iç geçirdi.

"Ne oldu efendim?"

"Şahsen, sana, bana o kadar yakın bir mevkiinin sözünü verebilir miyim bilmiyorum, ama evimde yeteneklerinin el verdiğince yükselebileceğin bir yerin olacağını garanti ederim. Yeterince adil mi?" dedi Borric.

Çocuk ağırbaşlı bir ciddiyetle eğildi. "Efendim çok cömert."

Sonra torbadan biraz sosis çıkarttı. "Böyle cömert olacağınızı biliyordum, merhametli efendim, o yüzden pek çok şeyle döndüm..."

"Bir dakika, Suli. Tüm bunları nereden buldun?"

Çocuk, "Aşağıdaki odalardan birinde, görünüşe göre bir kadının yatak odasıydı, gümüş üzerine turkuvaz kakmalı bir tarak buldum, düşüncesiz bir oda hizmetçisi konutlar son boşaltıldığında bırakmış olacak. Onu pazardaki

bir adama sattım. Bana verdiği bozukluklarla pek çok şey alıp sattım. Korkmayın. Her şeyi başka bir tüccardan satın aldım ki kimse ne iş çevirdiğimi anlamasın. Buyurun," diyerek Borric'e bir gömlek uzattı.

Matah bir şey değildi ama köle tacirlerinin verdiği evde dokunmuş kaba gömleğe kıyasla kayda değer bir gelişmeydi. Sonra çocuk, Acı Deniz'de denizcilerin giydiği türden pamuklu bir pantolon çıkardı. "Efendim, alabileceğim bir çizme bulamadım ama yemeğe yetecek param kaldı."

Borric çocuğa gülümsedi. "İyi iş yapmışsın. Çizmesiz de gidebilirim. Hem gemici olarak gideceksek çıplak ayaklı olmamız kimsenin dikkatini çekmez. Ama limana gece gizlice gitmeliyiz ve kimsenin bir lambanın altında benim bu kızıl saçlarımı görmeyeceğini ummalıyız."

"Ben onun da icabına baktım, efendim." Çocuk içi bir sıvıyla dolu ufak bir şişe ve bir tarak uzattı. "Bunu kıyıdaki yaşlı fahişelere böyle şeyler satan bir adamdan aldım. Suyla çıkıp akmayacağını iddia ediyor. Macassar yağı diyorlar." Borric şişeyi açtı ve burnu keskin, yağlı bir kokunun saldırısına uğradı.

"İşe yarasa iyi olur. Kokusu insanların beni fark etmelerine yol açacak."

"Tüccarın dediğine göre koku geçecek."

"En iyisi saçıma sen sür. Kafamın yarısına boşaltmak istemem. Senin ne yaptığını görmene bile yetecek ışık yok."

Çocuk, Borric'in arkasına geçti ve küçük şişenin içindekileri kabaca prensin saçına sürdü. Sonra mümkün olduğunca yayarak defalarca baştan sona taradı. "Güneş yanığınızla, ekselansları, tepeden tırnağa bir Durbin denizcisi gibi görüneceksiniz."

"Peki ya sen?" diye sordu Borric.

"Çantada benim için de pantolon ve gömlek var, efendim. Suli Abul dilenci cüppesiyle tanınır. Sakatı oynadığımda uzuvlarımı saklayacağım kadar büyük geliyor bana."

Çocuk saçıyla uğraşmaya devam ederken Borric güldü. Belki de bu kapandan kurtulmak için gerçekten bir şansımız var, diye düşünüp iç geçirdi. Şafak sökmeden az önce bir denizci ve onun küçük erkek kardeşi valinin arazisinin sokaklarında yola koyuldular. Borric'in tahmin ettiği gibi, valinin evinin civarında pek bir hareketlilik yoktu, zira bir kaçağın Durbin otoritesinin kalbine yakın herhangi bir yerde olma olasılığının az olduğunu varsaymak mantıklıydı. Bu yüzden köle barakalarına doğru geri dönmüşlerdi. Eğer Vali'nin evi kaçakların saklanması için uygunsuzsa, köle yerleşimi daha da uygunsuzdu. Borric şehrin bu zengin kesiminde bulunmaktan tamamıyla rahat değildi, iki apaçık pejmürde şeklin zengin ve güçlülerin konutlarının yakınındaki varlığı bile, tek başına istenmeyen bakışları üzerlerine çekmeye yeterliydi.

Köle yerleşimlerine bir blok kala Borric durdu. Depo olarak kullanılan bir kulübenin duvarında yeni asılmış bir ilan tahtası duruyordu. Yetenekli zanaatkârlarca boyanmış ilan, kırmızı harflerle bir ödülü bildiriyordu.

Suli, "Ne yazıyor efendim?" diye sordu.

Borric yüksek sesle okudu. " 'Cinayetlerin en kötüsü!' yazıyor. Valinin karısını öldürdüğümü söylüyor." Borric'in yüzü soldu. "Tanrılar ve şeytanlar!" İlanın geri kalanını hızla okudu ve sonra, "Kraliyet doğumlu bir ev kölesinin hanımına tecavüz edip öldürdüğünü, sonra da şehre kaçtığını söylüyorlar. Üzerime Bin altın ekülük bir ödül koymuşlar." Borric gözlerine inanamadı.

Çocuğun gözleri kocaman açıldı. "Bin mi? Bu bir servet!"

Borric ederini hesaplamaya çalıştı. Beş Bin Kraliyet parası ya da küçük bir malikânenin yıllık kazancı - ölü ya da diri, tutsak için gerçekten de sarsıcı bir meblağ, kaçak bir köle için, ama şehir cemiyetinin en önde gelen hanımını öldürmüş bir köle. Borric farkındalığın verdiği acıyla kafasını salladı. "Domuz, beni buldukları yerde öldürsünler diye muhafızlara bir neden vermek için kendi karısını öldürmüş," diye fısıldadı.

Suli omuz silkti. "Valinin sürekli daha fazlasını isteyen bir metresi olduğunu düşünülürse bu bir sürpriz değil. İlk karısını ortadan kaldırıp

metresiyle evlenmesi -uygun bir süre yas tuttuktan sonra elbette- onu endişelendiren iki konuyu birden çözecek: Metresini ve Ateş Lordu'nu mutlu etmek. Soluk kesici bir güzellikte olsa da, metres onunla evlenmek için ilk karısını öldüren bir adamla evlenen bir kadının geleceğini düşünse iyi eder.

Yaşlandığında ve yüzü artık daha az güzel göründüğü..."

Borric etrafa bakındı. "Devam etsek iyi olur. Bir saat içinde şehir tüm hızını almış olur."

Suli, acil durumlar dışında, ardı arkası kesilmeyen gevezeliğini bastırmaktan aciz görünüyordu. Borric, çenebaz delikanlının sessizce her yöne göz atan birinden daha az şüpheli gözükeceğine karar verdiğinden, onu susturmaya çalışmadı. "Şimdi, efendim, valinin Üçlü'yü sizi yakalamak için yardım etmeye ikna ettiğini biliyoruz. Üçlü ve İmparatorluk Valisi'nin aralarında pek az sevgi var, ama yasal lordlarını öldüren kölelere karşı daha az sevgi besliyorlar." Borric sadece hemfikir olabildi. Ama valinin hedefine ulaşma yolunu tüyler ürpertici buldu. Kadını sevmemiş olsa bile, onunla birçok yıl beraber yaşamıştı. İçinde hiç mi şefkat yoktu, diye merak etti Borric. Bir köşeyi dönerken köle barakalarının bir kısmını gördüler. Mezat iptal olduğu için barakalar bir hayli kalabalıktı. Borric yüzünü Suli'ye dönüp durmadan, ama ilgi çekecek kadar acele de etmeden ilerledi. Bakıyor olabilecek herhangi bir muhafız için o sadece bir çocukla konuşan bir denizciydi.

Bir çift muhafız köşeyi dönüp onlara doğru yaklaştı. Suli anında, "Hayır. Bu yolculukta tam pay alacağımı söyledin. Ben artık büyüdüm. Bir adamın işini yapıyorum! Ağların bozuk olması benim suçum değildi. Rasta'nın suçuydu. Sarhoştu..."

Borric yalnızca bir an için tereddüt etti, sonra becerebildiği kadar sert bir sesle yanıtladı, "Düşüneceğimi söyledim. Sessiz ol yoksa seni götürmem kardeş, yoksa yok! Ben yokken annemin mutfağında bir ay daha çalışmak hoşuna gider mi görürsün o zaman." Muhafızlar ikiliye hızla bir baktılar ve yollarına devam ettiler.

Borric muhafızlar kendileriyle ilgileniyor mu diye bakmamak için direndi.

Şüphelenip şüphelenmediklerini yeterince çabuk anlayabilirdi. Sonra Borric bir köşeyi döndü ve bir adamla çarpıştı. Kısa bir an için adam alkol yüklü nefesi Borric'in suratında, tehditkâr bir homurtuyla gözlerinin içine baktı, sonra yüz ifadesi sarhoş öfkesinden öldürücü bir nefrete dönüştü. "Sen!" dedi Salaya, elini cüppesinin belindeki büyük hançere uzatırken.

Borric, aniden tepki verip parmaklarını bir noktada birleştirdi ve tüm gücüyle Salaya'nın göğsüne, tam alt kaburgalarının aşağısına vurdu. Parmakları o bölgedeki sinirlere çarptığı anda Salaya'nın nefesi ciğerlerinden boşaldı. Nefes almaya çalışan Salaya'nın yüzü kızardı ve gözleri kaydı. O zaman Borric boğazına hızlıca vurdu, adamı çekti ve köle tacirinin ensesine, kafatasının dibinden, bastırabildiği kadar kuvvetlice bastırdı. Borric köle tacirini yere düşmesine fırsat vermeden kolundan yakaladı ve olaydan bir süre sonra başka muhafızlar bir ihtimal onlardan tarafa bakacak olsalardı, iki arkadaşın, bir adamla bir çocuğun, çok içmiş bir arkadaşın eve gitmesine yardım ettikleri dışında şüphelenilecek bir şey görmeyeceklerdi.

Sokağın yarısında bir ara yola geldiler ve bilincini yitirmiş adamı bir çuval çürük sebze gibi sürükleyerek o yöne döndüler. Borric onu bir çöp birikintisinin üstüne koydu ve çabucak kesesini çıkardı. Makul miktarda Kesh ve Kraliyet gümüşlüğü deri keseyi ağırlaştırıyordu. Kese, Borric'in gömleğinin içine girdi. Bel bıçağını ve kınını, köle taciri keşke bir kılıç da taşıyor olsaydı diye düşünerek, çıkardı.

Şimdi ne yapacağım diye tereddüt ederken Suli, Salaya'nın mücevherlerini, dördünü parmağından ikisini kulağından aldı. Sonra çocuk tacirin çizmelerini çıkarıp sakladı. Geriye çekilerek, "Geride değerli bir şey bırakırsak şüpheli gözükür," dedi. "Şimdi onu öldürebilirsiniz, efendim."

Borric duraksadı. "Öldürmek mi?" Birden hatırladı. Bu domuzdan intikam almayı hayal etmişti, ama tüm o hayaller onu bir düelloda öldürmeyi içeriyordu, ya da suçlamalarla bir yargıcın karşısına çıkarmayı. "Bilinci yerinde değil..."

"Daha iyi efendim. Mücadele olmayacak." Borric'in tereddüt ettiğini görüp ekledi, "Çabucak efendim, biri bizi fark etmeden. Şehir kaynıyor ve kısa zamanda bu geçitten geçerler. Çok geçmeden biri onu bulur. Eğer ölmemiş olursa..." Bunun sonuçlarını dile getirmeden bıraktı.

Borric kendisini sertleştirip Salaya'dan aldığı bıçağı çekip tuttu. Ama sonra tamamen beklenmedik bir kaygıyla şaşkına döndü: nasıl yapmalı? Bıçağı adamın göğsüne mi saplamak, boğazını mı kesmeli, ya da ne?

Suli, "Efendim, eğer bir köpeği öldürmek istemiyorsanız, bırakın hizmetkârınız sizin için yapsın, ama bu iş hemen yapılmalı! Lütfen, efendim."

Çocuğun yapmasına izin vermek Borric için daha tiksindiriciydi, o yüzden kolunu arkaya çekti ve bıçağı köle tacirinin boğazına soktu. Salaya azıcık olsun kıpırdamamıştı. Borric şaşkınlıkla bakakaldı, sonra acı bir gülüşle, "Zaten ölmüş! İkinci darbe boynunu kırmış olmalı," dedi. Hayretle başını salladı. "Göğse ve boğaza yumruk bana James'in öğrettiği pis dövüş numaralarından biriydi -soylu çocuklarının genelde öğrendiği türden şeylerden değil- ama öğrendiğime mutlu olduğum bir şey. Enseye yapılan vuruşun ölümcül olabileceğini bilmiyordum."

Açıklamaları umursamayan Suli, "Hadi gidelim artık, efendim! Lütfen!" dedi.

Borric'in tuniğine asıldı ve prens, çocuğun onu ara yoldan çekip çıkarmasına izin verdi.

Ölü köle tacirin görüntüsü gözünün önünden gidince Borric'in düşünceleri intikam fikrinden kaçış fikrine geri döndü. Elini Suli'nin omzuna koyup, "Liman ne tarafta?" diye sordu.

Suli tereddüt etmedi. Uzunca bir yolu işaret edip, "O tarafta," dedi. Borric'in cevabı, "Düş önüme öyleyse," oldu. Ve dilenci çocuk prensi görüldükleri yerde onları öldürmeye hazır şehre doğru götürdü. "Oradaki," dedi Borric kısmen daha tenha bir iskeleye bağlanmış olan küçük bir yelkenliyi göstererek. Bu bir filikaydı, limandaki daha büyük gemilere yolcu, haber ve

küçük kargolar taşıyan ufak boyutlu teknelerden. Ama eğer iyi idare edilirse, hava bozmadığı sürece, açık denizde iyi yol alırdı.

Durbin'deki tüm korsan donanması katil kölenin yolunu kesmek için bir gün önce ayrıldığından limanda neredeyse hiçbir hareket yoktu. Ama Borric bu durumun fazla uzun sürmeyeceğinden emindi, çünkü valinin karısının katilini avlamakla ilgilenmeyen sıradan vatandaşlar da vardı. Kısa süre sonra iskeleler yoğunlaşacak ve teknenin çalındığı açığa çıkacaktı.

Borric etrafına bakınıp eski, pis bir halat sarmalına işaret etti. Suli bunu aldı ve ıslak, kötü kokulu sarmalı omzuna astı. Sonra Borric atılmış tahta bir sandığı alıp açık çıtaları zorla kapadı. "Beni takip et," dedi.

Kimse rıhtımların sonundaki küçük tekneye doğru ilerleyen meşgul bu iki denizciyle ilgilenmedi. Borric sandığı yere koyup tekneye atladı, bağlantı halatını hızlıca çözdü. Dönüp Suli'yi teknenin kıç tarafında, suratında bariz bir şaşkınlık ifadesiyle dururken buldu. "Efendim, ben ne yapacağım?"

Borric, "Daha önce hiç denize açılmadın mı?" diye inledi.

"Daha önce bir tekneye adımımı atmadım, efendim."

Borric, "Eğil ve bir şeyler yapıyormuş gibi davran. Kafası karışık bir denizci çocuğun kimsenin dikkatini çekmesini istemem. Yola çıktığımızda da sadece sana ne söylersem onu yap," dedi.

Borric tekneyi çabucak rıhtımdan çıkardı ve düzensiz bir başlangıcın ardından, yelkenler açılmış, tekne limanın ağzına doğru ilerliyordu. Borric, Suli'ye yapılacak bazı işlerin ve kuralların hızlı bir açıklamasını yaptı. Bitirdiğinde, "Git, dümeni tut," dedi. Çocuk gidip prensin oturmuş olduğu yere oturdu ve Borric ona dümeni ve çekme halatını verdi. "Şu yöne bakacak şekilde tut," diye, limanın ağzını göstererek, talimat verdi, "Ben de gidip burada ne var ne yok bakayım."

Borric teknenin başına gidip ön güvertenin altından küçük bir tekne kasası çıkardı. Kutu kilitlenmemişti ve içinde işe yarar pek az şey buldu: Basit bir yelken, tekne dürüst bir balıkçıya ait olduğu zamandan kalma paslı bir pul

temizleme bıçağı ve biraz yıpranmış misina. Bu misinayla tutulan balığın yem olacak büyüklükten daha iri olacağından şüpheliydi. Ayrıca bu tekne balıkçılık için kullanılırken su boşaltmak ya da tutulan balıkları saklamak, denizden su çekmek için kullanılan, demirle tutturulmuş tahta bir kova vardı. Yağı olmayan paslı bir fener bunlar dışında bulduğu tek şeydi. Yelkeni incelemekte ve yüzünde büyük bir konsantrasyon ifadesiyle dümeni tutmakta olan çocuğa bakmak için dönen Borric, "Herhalde ekmeğin ve peynirin kalmamıştır?" dedi.

Çocuk ciddi bir özür ifadesiyle, "Hayır efendim," diye cevap verdi.

Borric koşullardaki bu değişiklik konusunda kendi kendine şu yorumu yaptı:

Açlık bir yaşam biçimi haline geliyordu.

Rüzgâr kuzeydoğudan sert bir şekilde esiyordu ve filika bordası rüzgâra doğru açıyla giderken son süratle seyrediyordu, o yüzden Borric limanın ağzından çıkarken gemiyi kuzey- kuzeybatı yönüne çevirdi. Çocuk hem çok korkmuş hem de neşeli görünüyordu. Limana doğru giderken belli ki korkusunu bastırmak için gevezelik edip durmuştu, ama limanın ağzını geride bıraktıktan sonra, büyük üçgen yelkenle donatılmış bir filikanın olağan mürettebat görüntüsü dışında bir şey kalmayınca çocuğun korkusu da kayboldu. Borric geminin, varlığını umursamıyormuş ama etrafından dolanmak zorunda olmaktan rahatsız olmuşçasına, bilhassa yakınından geçmişti.

Borric, artık limanın ağzını arkalarında bıraktıklarında, "Tırmanabilir misin?" dedi.

Çocuk kafasıyla onayladı ve Borric, "Ön taraftan -ve yelkene dikkat et- direkteki şu halkaya tırman ve tutun. Her yöne bak ve bana ne gördüğünü söyle," dedi.

Çocuk direğe bu işi yapmak için doğmuşçasına tırmandı ve küçük direğin üstündeki gözetleme halkasını kavradı. Halka üst taraftaki fazladan ağırlığın etkisiyle oldukça sallandı ama çocuk bunu umursuyora benzemiyordu.

Aşağı doğru bağırarak, "Efendim! Yolumuzun üzerinde küçük beyaz şeyler var!" dedi. Doğuyu işaret etti, sonra elini kuzeye doğru kaydırdı.

"Yelkenliler mi?"

"Öyle sanıyorum efendim. Görebildiğim kadarıyla ufka kadar gidiyorlar." "Kuzeyde ne var?"

"Sanırım orada da yelkenliler var efendim!"

Borric küfretti. "Ya batıda?"

Çocuk kıpırdanıp döndü ve bağırdı, "Evet, orada da biraz var."

Borric seçeneklerini gözden geçirdi. Ranom'a, batıdaki küçük bir ticaret limanına kaçmayı, ya da gerekirse LiMeth'e, Karanlıklar Boğazı'nın alt tarafındaki güney yarımadada yer alan mütevazı bir şehre kaçmayı planlamıştı. Ama böyle bir ihtimale karşı yerleştirilmiş nöbetçiler varsa, belki sonuçta Özgür Şehirler'e varacağı kuzeye doğru ilerlemesi -tabi önce açlıktan ölmezse- ya da dar boğazlardan geçmeyi göze alması gerekecekti. Yılın bu mevsiminde boğazlar; olağanüstü cesur veya aptal bir denizcinin haricinde geçmenin olanaksız olduğu kış mevsiminin aksine, sadece bir parça tehlikeliydi.

Borric, Suli'ye aşağı inmesini işaret etti ve çocuk yaklaştığında prens, "Sanırım kuzeybatıya dönmemiz ve nöbetçilerin etrafından dolaşmamız gerekecek," dedi.

Güneşe bakıp, "Şu batıdaki nöbetçilerden öteye dümen kırarsak ardımızdan gelecekleri kesin, ama işimize bakıyormuş gibi istikrarlı bir rotada ilerlersek onları kandırabiliriz," diye devam etti. "Suyun renginin buradan" -eliyle gösterdi- "oraya nasıl da değiştiğini görüyor musun?"

Çocuk başını salladı. "Bunun sebebi burasının derin bir kanal, orasının ise mercan kayalıkları olması. Bu teknenin tabanı alçak, bu yüzden o kayalıkların üzerinden geçebiliriz, ama limanda gördüğümüz o büyük gemi orada çarpıp karaya otururdu. Bizim de dikkatli olmamız gerek, bu

kayalıkların bazıları bizim küçük teknemiz için bile yüzeye çok yakın olabilir, ama eğer dikkat edersek onlardan uzak durabiliriz."

Çocuk, Borric'e gözlerinde korkuyla baktı. Prensin söylediklerinin açıkça şaşkına dönmüş ve anlamamıştı. "Sorun değil," dedi Borric. "Kaçmamız gerekirse ben sana neye dikkat etmen gerektiğini söylerim." Mavi yeşil yüzeyin üzerinde beyaz bir noktayı belli belirsiz görebildiği uzak batı ufkuna baktı. "Kıyıya yakın herhangi bir şeyin bizimki kadar sığ bir tabanı vardır ve muhtemelen daha hızlıdır." Borric azami süratte gidebilmeleri için doğru açıda olduğundan emin olmak amacıyla yelkenlinin ön köşesini kontrol ederken, "Sadece batı ufkundaki o beyaz lekeyi izle Suli ve büyümeye başlarsa bana söyle," dedi.

Çocuk, tek bir amaç güden zihinlere özgü bir konsantrasyonla, teknenin rüzgâr üstüne, mümkün olan en yüksek noktaya tüneyebilmek için teknenin çıkıntısını kullanarak, asıldı. Bir saatin büyük bir çoğunluğunda beyaz nokta ne küçülür ne de büyür gibi göründü, sonra aniden dosdoğru onlara doğru gelmeye başladı. "Efendim!" diye bağırdı çocuk. "Geliyorlar!" Borric tekneyi hız için gereken azami açıyı yakalayabilmek için çevirdi, ama yelken gittikçe büyüdü. Daha hızlı bir tekneydi. "Kahretsin," diye küfretti. "Gitmeye devam edersek bize yetişecekler."

Suli, "Efendim, bir başkası!" diye bağırdı.

Adeta birincisi tarafından filikanın yolunu kesmek için çağırılmışçasına, ikinci bir yelkenli kuzey ufkundan belirdi. "Yolumuz kesildi," diye bağırdı Borric.

Kendisine aptallığı için lanetler yağdırarak tüm gücüyle dümene asıldı. Elbette liman çıkışındaki muhafızlar gevşekti. Sadece kaçıyor görünenlerin yolunu kesmek üzere talimat almışlardı ve iki denizcinin de kızıl saçlı olmadığını fark etmişlerdi. Ama nöbetteki gemiler uzaklaşan bir yelkenliyi fark edeceklerdi. Yollarını keseceklerdi ve Borric yakından incelenmek istemiyordu. Durbin'deyken uyduruk bir hikâyeyle blöf yapıp kurtulabilirdi, ama burada özgürlüğe bu kadar yakınken, bir daha yakalanmayı göze almayacaktı. Yakalanmak öldürülmek demek diye hatırlattı kendine. Etrafa

bakınıp, "Buraya gel!" dedi. Çocuk aceleyle Borric'in yanına gitti ve prens ona dümeni ve çekme halatını verdi. "Rotayı bozma."

Borric çabucak teknenin ön tarafına gidip sandıktan ikinci yelkenliyi çıkardı. Bunu direğin ön tarafına bağladı ama yukarı çekmedi. "Efendim, çabuk olun!" diye bağırdı çocuk.

"Şimdi değil. Bu bizi sadece yavaşlatır. Ters açıdayız." Borric dümene geri döndü.

Diğer iki tekne peşlerine düşmek için dönüyordu ve Borric artık onları seçebiliyordu. Kuzeydeki durdurucu, rüzgârla hızlı gidebilen ancak manevra kabiliyeti düşük ve tabanı yüksek, iki direkli büyük bir kalyondu. Kaptanın onu kayalıklara doğru takip etmeyeceğini biliyordu. Ama gördükleri ilk tekne, iki yelkenli, düzgün görünümlü bir gemiydi. Acı Deniz'de son yirmi yıldır bulunan bu gemiler, batı sahillerinin sığ sularında çalışan korsanlar tarafından tercih ediliyordu. Hafif rüzgârda bile filikadan daha hızlı, manevra kabiliyeti daha yüksekti ve kısmen alçak bir tabana sahiptiler. Borric'in tek umudu bu geminin yanından geçip gitmekti, ama daha çok brandayla ve mümkün olan en sığ suda. Bu filika o tekneyi ancak şiddetli bir rüzgârda geride bırakabilirdi.

Daha büyük olan gemi küçük teknenin yolunu kesmek için ilerledi ve Borric dümeni rüzgâra daha fazla dönebilmek için gevşetti. Sonra teknesinin hızını kesip, sıcak bir taşın üstündeki su gibi buharlaşan kalyona doğru rüzgâra kapılıp gitmeye bıraktı.

Gemi önlerini kesmek için kayalıklara doğru döndü ve Borric, büyük geminin kaptanı kaçakları durdurduğunu düşünsün diye yelkenindeki rüzgârı boşalttı. Çok yakın bir şey olacağından ve herhangi bir yanlış hesaplama gemiyle filika arasında ya geminin tekrar dönüp önlerini kesmesine fırsat verecek kadar çok aralık bırakacağı, ya da yakalanıp güverteye alınmalarına sebep olacak kadar çok yakınlaştıracağından iyice konsantre oldu. Borric sanki bir kez daha dönmek istercesine dümene asıldı. Dosdoğru rüzgâra karşı gitmek, bu hafif rüzgârda gemiden daha hızlı olabildiği tek yerde yapılabilecek tek şeydi. Ve bu rotada ilerlemeye kalkarsa tekrar kalyona doğru yol alacaktı.

Borric, hepsi mızrak ve kılıç kuşanmış, yaklaşık otuz nahoş görünüşlü cani mürettebatı sekebilmek için peşlerindeki geminin yeterince yakına gelmesine izin verdi. Gemide okçular varsa asla sağ çıkamayız diye düşündü.

Sonra dosdoğru büyük gemiye dönerek hem gemi mürettebatını hem de Suli'yi şaşırttı. Suli bir çarpışma beklediğinden çığlık atıp kollarıyla yüzünü kapattı, ama denizin sesi dışında çıkan tek ses, parçalanan tahta çatırtısı yerine, gemideki şaşkınlığa uğramış denizcilerin küfürleri oldu. Geminin dümencisi Borric'in tahmin ettiği gibi çarkı iyice döndürerek tepki verdi. Geminin kaptanının küfürleri havayı doldurdu. Dümenci şimdi yaklaşıp yakalamak istedikleri tekneden aksi yöne yol alıyordu ve çarkı ters yöne çevirmeye başladı. Ama hasar verilmişti.

Borric'in filikası rüzgârda titreyerek durdu ve hafifçe arkaya doğru hareket etmeye başladı. Tekne, topukları üzerinde dönen bir dansçı gibi çabucak dönen gemiden uzağa kaydı. Filika rüzgârın önünde ilerleyip zıplıyormuşçasına giderken gergin brandanın şaklayışı suların üzerinde yankılandı. Hayrete düşmüş görünen denizciler geminin güvertesinde ağızları açık durdular. Sonra içlerinden biri aralarındaki dar geçitten atlama cesaretini gösterdi. Borric'in teknesinin birkaç metre uzağına düştü.

Borric, "Suli! Buraya gel!" diye bağırdı.

Çocuk aceleyle Borric'ten dümeni almaya gelirken, prens direğe koştu. Tekrar borda mesafesinde olduklarını anladığı anda ikinci yelkeni çekip derme çatma bir üçgen yelken yaptı. Bunun filikaya gemiden uzak kalması için yeterli hızı kazandıracağını umdu.

Geminin ağız dolusu lanetler yağdıran kaptanı adamlarına toplanmalarını emretti. Çevik tekne çabucak dönüp peşlerine düştü. Borric dikkatini, büyük geminin yaklaşıp yaklaşmadığını görmek ve tehlikeli sığlıklardan uzak durmalarını sağlamak için, ön ve arka arasında ikiye böldü.

Borric, "Biraz daha sancak tarafına!" diye bağırırken, Suli gözleri dehşetten açılmış bir halde oturmuş dinliyordu.

Çocuk, "Ne efendim?" diye haykırdı. Denizcilik terimini anlayamadığından kafası karışmış bir şekilde prense baktı.

Borric, "Biraz daha sağa!" diye cevap verdi. Borric dikkatini tekrar önlerindeki tehlikelere yöneltti. Sığlıkta aldıkları çıldırtıcı yol boyunca dümen kırarlarken, Suli'ye önce biraz sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa dönmesi için seslendi.

Borric geriye bakıp büyük geminin yaklaşmakta olduğunu gördü ve küfretti. Üçgen yelkenle bile yeterince hızlı değillerdi. "Kıyıya doğru dön!" diye bağırdı.

Çocuk anında tepki verdi, öylesine hızlı döndü ki Borric neredeyse dengesini kaybediyordu. Borric kayaları, atlatabilecekleri ama takipçilerini kötü bir biçimde duraksatacak, yüzeyin hemen altındaki kayaları aradı.

Kıyıya yaklaştıkça dalga hattına doğru çıkıntılar yapan zemin yüzünden, teknenin yükselip alçalması daha bir hissedilir olmuştu. Kıyıya çarpan dalgaların sesi artık açıkça duyulabiliyordu. Borric bir eliyle işaret edip, "Oraya! Oraya dön!" dedi.

Borric, Şans Tanrıçası'na dua edip, "Umarım dalganın tepesine çarparız," dedi.

Gülen Hanım onu duymuşçasına, belirlediği noktanın üzerinden geçerken teknenin yükseldiğini hissetti. Öyle de olsa, teknenin alçalmaya başladığını hissederlerken, teknenin gövdesinden bir gümbürtü, tabanın taşa sürtme sesi ve dişleri zangırdatan bir titreşim yükseldi. Suli'nin yüzü, çömelip hayatla olan tek bağlantısı oymuş gibi dümeni tutarken, kül rengine döndü. Borric, "Sola gel!" diye bağırdı ve çocuk dümeni hızla çekti. Tahtanın taş üzerinde çıkardığı yüzey kazınma sesi tekrar duyuldu, ama tekne iki dalga arasına oturup daha fazla güçlük yaşamadan toparlandı. Borric arkaya bakınca kaptanın telaş içindeki mürettebatına, kendi sığ teknesi için bile ölümcül olan sığlıklardan uzak durması için emirler yağdırırken geminin rüzgârla o tarafa doğru sürüklendiğini gördü. Borric rahatlamanın etkisiyle alçaktan bir ıslık çaldı.

Aklını şimdi ne yapması gerektiğine verip, hız kazanıp gelgitin etkisinden ve rüzgârdan uzak daha iyi bir açı yakalarlarken, Suli'ye kıyıdan azıcık açılması uyarısını yaptı. Ferahlatıcı esinti tekneyi ileri sürükledi ve Borric, kaptan şimdi iki tekne arasında uzanan kayalıklardan uzak durmak zorunda kaldığı için her dakika biraz daha geride kalan gemiyi gördü.

Borric eğreti üçgen yelkeni indirip dümeni Suli'den aldı. Çocuk ona yarı memnuniyet yarı korku içeren bir ifadeyle gülümsedi. Çocuğun tuniği terden sırılsıklamdı ve Borric kendini onun ıslak alnını silerken buldu. Borric tekneyi hafifçe rüzgâra doğru çevirdi ve kayalıklar kuzeybatı tarafında kaldığından, geminin yelkeninin daha da arkada kaldığını gördü. Güldü. Ana yelken fora olmasına rağmen geminin mürettebatı onlara yetişemiyordu, artık çok geçti. Kayalıkları dolaştıklarında, filika denizde herhangi bir yerde olabilecek kadar uzaklaşmış olacaktı. Aradaki mesafe kapatılamadan akşam olurdu ve Borric akşam olduğunda çok uzaklarda olmayı planlıyordu.

Suli baştaki yerini terk edip Borric'e doğru gelene kadar, bu olayı izleyen iki saat olaysız geçti. Borric çocuğun ayaklarının altından fışkıran suyu fark etti.

Aşağı baktı ve suyun sintinede birikmekte olduğunu gördü. "Tahliye etmeye başla!" diye bağırdı.

"Ne efendim?"

Çocuğun bu terimi de anlamadığını fark edince, "Sandıktan kovayı al ve suyu doldurup boşaltmaya başla!" dedi.

Çocuk geri döndü, kovayı alıp suyu tahliye etmeye başladı. Bir saat kadar bir süre boyunca çocuk gelmeye devam eden suyu boşaltmayı sürdürdü, ama bu yorucu işi bir saat daha yaptıktan sonra su bileklerine kadar yükselmişti. Borric yer değiştirmelerini emretti ve işi devraldı. Bir saat daha geçince, hiç durmadan boşaltsalar da sonuçta umutsuz bir ilerleme kaydedecekleri ortadaydı.

Eninde sonunda tekne batacaktı. Tek soru nerede ve ne zaman batacağıydı. Borric güneye bakınca, yalnızca sahil şeridinin onlardan öteye, güneybatıya doğru kıvrılmadığını, kendi rotalarının da kuzeybatıya, Karanlıklar Boğazı'na doğru olduğunu gördü. Anladığı kadarıyla şu anda kıyıdan olabildiğince uzakta, sahil şeridinin hafifçe kuzeye doğru döndüğü Ranom'un biraz kuzeydoğusunda kalıyorlardı. Borric'in, güney kıyısına yol almak ya da Suli'yle kendisinin LiMeth'in güneyinde bir kıyıya varana dek, tekneyi yeterince uzun süre yüzer durumda tutabileceklerini ummak arasında çabuk bir karar vermesi gerekiyordu. İki kıyıya da hemen hemen eşit uzaklıkta olduğundan, en iyi seçeneğin mümkün olduğunca hızlanıp şu anki rotayı korumak olduğuna karar verdi.

Güneş batıya doğru hızla giderken, Borric ve Suli dönüşümlü olarak teknedeki suyu boşaltıyor ve teknenin burnunu LiMeth'e doğru tutuyorlardı. Gün batımına doğru kuzeyde dağınık bulutlar belirdi ve rüzgâr yön değiştirip suratlarına çarpmaya başladı. Filika rüzgâra karşı gitmeye elverişliydi ama Borric, yağmur yağmaya başlarsa karaya ulaşacak kadar dayanabileceklerinden şüpheliydi. Tam bunu düşündüğü sırada ilk damlalar yüzüne düştü ve bir saate kalmadan yağmur adamakıllı yağmaya başladı.

Güneş doğarken yanlarında bir gemi duruyordu. Borric, sanki tan vakti öncesi loşluğunda birdenbire belirdiğinden beri, son on beş dakikadır yaklaştığını görmüştü. Hem prens hem de Suli, gece boyu süren su boşaltma işleminin yorgunluğundan, güçbela hareket edebiliyorlardı. Borric yine de kalan azıcık enerjisini toplayıp ayağa kalktı.

Karanlıkta körü körüne yol almaktansa, sürüklenip ikisinin birden su boşaltmasının daha iyi olacağına karar verdiklerinden, gün batınımda yelkeni indirmişlerdi. Kıyıya vuran dalgaların sesi, kıyıya yaklaşacak olurlarsa onları uyarırdı. Esas sorunun, Acı Deniz'in bu kısmında akıntıların ne yöne aktığı konusunda Borric'in hiçbir fikri olmamasıydı.

Gemi, üç direkli, kare yelkenli ve arka tarafında üçgen yelkeni bulunan küçük bir ticaret gemisiydi. Acı Deniz'deki herhangi bir ulustan geliyor olabilirdi, yani bu kurtuluşları ya da felaketleri olabilirdi.

Gemi onu duyabilecekleri kadar yakına geldiğinde Borric, "Ne gemisi?" diye seslendi.

Çırpıntı içinde yuvarlanarak batmakta olan Borric'in filikasının yanından geçerken hızını yavaşlatan geminin kaptanı dümenin çevrilmesini emrederken güverteye çıktı.

"İyi Yolcu, Bordon'dan."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Farâfra'ya," diye cevap geldi.

Borric'in kalbi tekrar çarpmaya başladı. Bu imparatorluğa bağlı Özgür Şehirler'den Ejderha Denizi'ndeki bir ticaret gemisiydi. "İki kişi için yeriniz var mı?"

Kaptan aşağıya, hırpani ikiliye ve onların durmadan sallanan teknesine baktı ve "Yolculuk için paranız var mı?" dedi.

Borric, Salaya'dan aldığı gümüşlükleri vermek istemiyordu, çünkü onlara daha sonra ihtiyacı olacağını biliyordu. "Hayır, ama çalışabiliriz," dedi.

"İhtiyacım olan tüm kol gücüne sahibim," diye seslendi kaptan.

Borric, kaptanın -denizcilerin batıl inançları yüzünden- onları boğulmaya terk etmeyeceğini biliyordu ama pek çok yolculuk için bedel talep edebilirdi; denizciler vefasız adamlardı ve sabit bir mürettebat bulundurmak zordu. Kaptan pazarlık ediyordu. Borric paslı balıkçı bıçağını çıkarıp savurdu. "O zaman hepinize sancağınızı indirmenizi emrediyorum; hepiniz benim tutsağımsınız." Kaptan gözleri faltaşı gibi açık inanamayarak bakakaldı, sonra kahkaha atmaya başladı. Çok geçmeden gemideki tüm denizciler gürültülü bir biçimde gülüyordu. Bir dakikalık içten bir eğlenceden sonra kaptan, "Deliyle çocuğu güverteye çıkarın. Sonra da Boğazlar'a doğru yol alın!" dedi.

KARŞILAMA

Trampetlerin sesi duyuldu.

Bin asker huzura çıktı ve silahlarıyla durdu. At sırtında yüz davulcu ritmik bir vuruş tutturdu. Erland sağında at koşan James'e dönüp, "Bu inanılmaz!" dedi. İmparatorluk kenti Kesh önlerinde duruyordu. Şehir Valisi ve onun maiyetinden bir delege tarafından karşılandıkları 'aşağı kent'e bir saat önce girmişlerdi. Nar Ayab'dan başkente yaptıkları yorucu yolculuk boyunca her durakta katlanmak zorunda bırakıldıkları merasimlerin aynıydı. Nar Ayab Valisi onlarla şehrin dış mahallelerinde buluştuğunda, Erland bu karşılamayı onu kötü ruh halinden uzaklaştıracak bir avuntu olarak görmüştü. Borric'in ölümünden beri, yaklaşık bir haftadır, uyuşmuş durumdaydı; kendini, tüm bunların adaletsizliğine duyduğu öfkeyle karışık depresyon nöbetlerine kaptırıyordu. Valinin karşılamasının şatafatı aklını ilk defa kumpastan uzaklaştırmıştı ve böyle bir gösteriyi izlemenin yarattığı değişiklik üç saatten fazla bir süre boyunca dikkatini dağıtmıştı.

Ama şimdi, gösteriler sabrını taşırıyordu. Kh'mrat ve Khattara kentlerinde de böylesine abartılı karşılamaları ve yarım düzine daha az gösterişli, ama bir bu kadar resmi ve can sıkıcı karşılamayı kabul etmişti. Yöresel yöneticilerden şehrin yaşlılar heyetine kadar tüm yetkililerin hoşgeldin konuşmalarına katlanmak zorunda kalmıştı.

Erland, Locklear'ın onları aşağı kentin girişinde karşılamak için gönderilen memurla yan yana ata bindiği arka tarafa doğru baktı. Prensin işaretiyle iki adam da binek hayvanlarını mahmuzlayıp Erland'ın yanına doğru tırıs gittiler. Memur, Kafi Abu Harez'di, Beni-Wazir den bir soylu, Jal-Pur'daki çöl insanlarından biri. Son yüz yıldır pek çok çöl adamı, belirgin diplomasi ve müzakere yetenekleriyle, imparatorluk hizmetinde çalışmak üzere gelmişti.

Kesh'in, on yıldır hasta olan Batı Krallığı Büyükelçisi, Abdur Rachman Memo Hazara-Khan, bir keresinde Erland'la ağabeyine, "Biz at insanlarıyız ve öyle olduğu için de sıkı at tüccarlarıyız," demişti. Erland, babasının adama istemeden saygı duyduğu için sayıp sövdüğünü gerçekten öyle

olduğuna inanacak kadar duymuştu. Bu protokol görevlisi her ne olursa olsun kimsenin aptal yerine koyabileceği biri değildi ve izlenmesi gerekiyordu. Jar-Purlu çöl adamları korkunç düşmanlar olurlardı.

Kafi, "Evet, ekselansları. Size nasıl hizmet edebilirim?" dedi.

Erland, "Bu hep gördüğümüzden farklı bir durum. Bu askerler kim?" dedi. Kafi atını sürerken cüppesini hafifçe üzerine doladı. Dış görünüşü Erland'ın daha önce Krondor'da gördüklerine benziyordu, başörtüsü, tunik, yelek, dize kadar çizmeler ve kemer. Ama bu kıyafetin Erland'ın daha önce gördüklerinden farkı, kumaşın üzerine işlenmiş desenlerdi: Keshli saray görevlileri altın ipliklere ve incilere karşı neredeyse doğal olmayan bir düşkünlük gösteriyora benziyorlardı.

"Bunlar İmparatorluk Hanedanı Muhafızları, ekselansları." Erland resmiyetsiz bir şekilde, "Bu kadar çok mu?" dedi.

"Evet, ekselansları."

"Neredeyse bir şehir garnizonuna benziyor," diye belirtti Locklear.

Keshli, "Hangi şehir olduğuna göre değişir lordum. Bir kraliyet şehri için, öyle. Bir Kesh şehri için, pek değil. Kesh şehri için, küçük bir kısmı." Erland soğuk bir tonla, "imparatoriçeyi kaç askerin koruduğunu söylemek askeri bir sırrı açıklamak sayılır mı?" diye sordu.

"On bin," diye cevap verdi Kafi.

Erland ve Locklear bakıştılar. Prens, "On bin!" dedi.

"Saray Muhafızları, şehir garnizonunun bir parçası olan Hanedan Muhafızları'nın bir parçasıdır -Kesh ordusunun kalbi-. Aşağı ve yukarı kentte, on bin asker Adı Kesh Olan'ı korumak için hazır bekliyor.

Atlarını askerler ve geçen Adalı adamları, göreceli bir sessizlikle durup inceleyen meraklı vatandaşlar tarafından çevrilmiş yola doğru sürdüler. Erland yolun yukarı dönüp bir yokuşu tırmandığını gördü, platonun tepesinde son bulan kocaman taş bir yol. Rampanın ortasında sarı-beyaz bir

sancak havalandı ve Erland aşağıdaki ve yukarıdaki askerlerin üniformalarının değişik olduğunu fark etti. "Öyleyse, bunlar farklı alaylar?" diye sordu.

Kafi, "Antik çağlarda, Kesh'in ilk sakinleri Overn Deep'li halklardan biriymiş. Düşmanları tarafından sıkıştırılınca, sarayın bulunduğu platoya kaçmışlar. İmparatorluğa hizmet eden, ancak gerçekten Keshli olmayan herkesin aşağıdaki şehirde yaşaması bir gelenek haline gelmiş," diyerek sancağın dalgalandığı rampanın üst kısmını gösterdi. "Burada, Kesh'te gördüğünüz tüm askerler imparatorluk garnizonundan, ama sancağın üst tarafındakiler saf kan. Sadece onlar sarayda yaşayıp hizmet edebilirler." Sözlerine, "Saf Kesh kanı taşımayan hiç kimse sarayda yaşayamaz," diye devam ederken sesinde donuk bir tını vardı. Erland dikkatle baktı ama protokol görevlisinde şu ya da bu çeşit bir duygudan eser yoktu. Bunun Kesh yaşamının basit bir gerçeği olduğunu söylüyormuşçasına gülümsüyordu.

Yokuşun sonuna yaklaştıklarında Erland yol boyunca duran muhafızların çoğunlukla imparatorlukta gördüğü insanlara benzediğini de görebiliyordu: Her çeşit ırk ve görünüşten insan -hiç şüphesiz, krallıktakilerden daha koyu tenli ve koyu renk saçlıydılar, ama oldukça az kızıl ya da sarışın vardı. Ama sancağın üst kısmındakiler neredeyse bir örnekti: Esmer ama siyah, koyu kahverengi ya da açık olmayan bir ten. Hepsi de siyah veya seyrek olarak kızıla çalan koyu kahverengi saçlar, ama ortada hiç gerçek kızıl, sarışın ya da açık kahve yoktu. Bu insanların diğer Keshliler'le pek karışmamış bir soydan geldikleri ortadaydı. Erland platonun kenarı boyunca devam eden duvarı inceledi ve atını sürdüğü yerden pek çok kubbenin ve kulenin seçilebilir olduğunu fark etti. Platonun büyüklüğünü düşünüp, "O halde yukarıdaki şehirde ama sarayın dışında yaşayan herkes 'saf kan?" dedi.

Kafi hoşgörülü bir şekilde gülümsedi. "Platonun üstünde şehir yok, ekselansları. Platonun tepesinde göreceğiniz tek şey saraydır. Bir zamanlar başka binalar da varmış ama saray yüzyıllar boyunca büyüyüp genişleyince yerleri değiştirilmiş. Büyük tapınaklar bile saf Kesh soyundan gelmeyenler de tapınabilsin diye aşağı taşınmış." Erland etkilenmişti. Deli Kral Rodric'in egemenliği altında, Rillanon şehri güzelleştirilip Midkemia'nın en etkileyici

kenti haline gelmişti, ya da Rodric'in görkemli hırsının amacı buydu. Ama Erland, Rodric'in planı sonuç vermiş olsaydı bile, tüm kamu binalarının cepheleri mermer, şehrin tamamında yol kenarlarında bahçeler, sarayın etrafında suyolları, bunların hepsi olsaydı bile, Rillanon'un, Kesh kentinin yanında sönük kalacağını kabul etmek durumunda kaldı. Kesh hoş bir şehir olduğundan değil, öyle değildi. Geçtikleri pek çok sokak yaşamın kokusuyla dolu -pişen yemek, demirci ocağının ekşi kokusu, tabakçının keskin deri kokusu ve yıkanmamış insan bedenlerinin ve dışkılarının daimi pis kokusu- kirli küçük binalarla çevrelenmişti.

Kesh şehrinde hoş olan çok az şey vardı. Ama çok eski bir kentti. Yüzyıllar süren bir tarihin izlerini taşıyordu, güçlü bir ulusun yükselip imparatorluk olmasını. Erland'ın ataları komşu adalara akınlar düzenlemek için güvenli koyları bulan Rillanon'dan henüz çıkmış balıkçılarken, burada ressamlar ve müzisyenler ortaya çıkaran bir kültür vardı. Durum ona çocukken tarih öğretmeni tarafından anlatılmıştı, ama bu öğretmenin ne demek istediğini şimdi görebiliyordu. Atının nalları altındaki taşlar, Rillanon, conDoin uyruğuna girmeden önce, akıncıların, tutsak reislerin ve muzaffer kaptanların geçişiyle yıpranmıştı. Ve Rillanon ve Bas-Tyra, Krallık Denizi olarak adlandırılacak bölge üzerinde hâkimiyet peşinde olan iki şehir devleti ticaret savaşlarına başladıkları ilk dönemde, efsanevi generallerin yönettiği istilacı ordular başka memleketleri zaptetmek için buradan geçtiler. Kesh yaşlıydı. Çok yaşlı. Kafi, "Elbette, ekselansları, imparatoriçenin misafirleri sarayın, Overn Deep'e bakan özel bir kanadında ağırlanacak. Sizin bu yolu her gün kat etmenizi talep etmek kabalık olur," dedi.

Erland derin düşüncelerinden sıyrılıp, "Ama siz her gün bu yolu kat ediyorsunuz, öyle değil mi?" dedi.

Adam, "Tabi, ama saf Kesh kanı taşımayan bizler düzen içindeki yerimizi anlıyoruz. Memnuniyetle hizmet ediyoruz ve böyle küçük bir zahmet tartışmaya bile değmez," derken dudaklarında hafif bir gerginlik vardı.

Erland imayı anladı ve konuyu uzatmadı. Onu karşılamak için, her biri diğerinden daha renkli giyinmiş bir gurup memur aşağı geliyordu.

Gümbürdeyen davullar sustu ve bir müzik topluluğu kraliyet marşı izlenimi uyandıran, ama daha önce hiç duymamış birileri tarafından çalınan bir şey çalmaya başladılar.

James'e, "İhtişamlı karşılandık," dedi.

James dalgın dalgın kafa salladı. Şehre vardıklarından beri eski alışkanlığı olan ihtiyatlılığını ön plana çıkarmıştı. Gözleri sürekli kalabalığı tarıyor, Erland'a zarar verecek bir şeyin belirtisini arıyordu. Krondor'a haber gönderilmiş ve Keshli atlı ulağı Borric'in ölümünü Arutha'ya bildirmek ve cevabını iletmek konusunda inanılmaz bir hızla çalıştığından, cevap onlardan önce yetişmişti. Ulağın taşıdığı çantada pek çok mektup vardı. Kraliyet ulağı, diplomatik çantanın içeriğini Kont James, Baron Locklear ve Prens Erland dışında herkesten saklaması emredildiği için çok yorulmuştu. Birbiri sıra değişen, her durakta yeni atlara binen Keshli atlı ulaklar tarafından eşlik edilmişti kendisine. Adam üç gün aralıksız, sadece yorgunluk katlanılmaz hale geldiğinde durarak ve bunun dışında yemeğini de giderken üstünde yediği eyerde uyuklayarak yol almıştı. James adamı övmüş ve dönerken daha yavaş gitmesini tavsiye edip, kahramanca yolculuğu için terfi ve ödül önerileriyle birlikte cevabı onunla geri yollamıştı.

Arutha'nın, Borric'in ölüm haberine cevabı James'in beklediği gibiydi: Üstü örtülü, tüm kişisel tepkilerden yoksun. Krondor Prensi, hiçbir şeyin kendisini, Batı Krallığı'nın yöneticisi olarak yapmak zorunda olduğu zor seçimlerden uzaklaştırmasına izin vermezdi. Kont James'e, Borric'in bedenini geri getirmesi ancak tavırlarında herhangi belirgin bir değişiklik olmaması yönünde, dikkatlice talimat vermişti. Elçinin ilk görevi, imparatoriçeye yetmiş beşinci doğum günü kutlaması sebebiyle krallığın saygılarını sunmaktı ve iki halk arasında hiçbir şey daha fazla sürtüşmeye neden olmayacaktı. James bela kokusu alıyordu. Borric, imparatorluğu krallıkla savaşa sürüklemek için öldürülmüştü, ama Arutha yemi yutmayı reddetmişti. Bu ancak provokasyonlarda bir artış anlamına gelebilirdi.

Ve James'in aklına asilkan bir prensi öldürmekten daha provokatif gelen tek şey ikisini birden öldürmekti. Borric'in ölümünden kendini sorumlu

tutuyordu ve Erland'ı korumak adına kendi yasını da bir süreliğine kenara kaldırmıştı. Yana doğru bakıp karısının onu izlediğini fark etti.

Gamina'ya doğru düşündü, “nasılsın aşkım?”

Leydi Gamina dışarıdan hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermediği halde, “Sonunda bu attan inersem mutlu olacağım, aşkım” cevabı geldi. Uzun yolculuğun külfetlerine şikâyet etmeden katlanmıştı ve her gece James'in yanına yattığında birlikte olmalarından duydukları mutluluğun günün yorgunluğunu aldığının, ama James'in ne Borric'in ölümünden duyduğu acıyı, ne de Erland'ın esenliği için duyduğu endişeyi üstünden atamadığının oldukça farkındaydı.

Geçit alayı boyunca kafasını salladı. “Şimdiye kadar görülmüş en resmi karşılama hayatım.”

Beyaz ve altın renkli sancağın biraz ötesinde, prensi ve maiyetini yukarı şehre karşılamak için, en azından yüz görevli duruyordu. Erland'ın gözleri bu görüntü karşısında hafifçe büyüdü. İlk izlenimi inanmamak oldu, sanki kendisine garip bir şaka yapılıyordu. Çünkü önünde çok az giysi giymiş ve hatırı sayılır miktarda mücevher takmış adamlar ve kadınlar duruyordu. Genel giyim basit bir etek ya da hafif ipekten yapılmış, bir kez kalçaların etrafına dolanan ve göğüsten bacakların ortasına kadar inen bir eteklikti. Etekliği, topluluğun çoğunda görülen, karmaşık desenli altın tokalı, süslü kemerler tutuyordu. Ama hem kadınların hem erkeklerin üstleri çıplaktı ve ayakkabı olarak çapraz bağlı süssüz sandaletler seçilmişti.

Tüm erkeklerin kafaları kazınmıştı ve kadınların da saçları, buklelerine işlenmiş fevkalade mücevher ve altın şeritleriyle, omuzlarında ya da kulak seviyesinde olacak şekilde kısa kesimliydi.

Kafi, kafasını hafifçe Erland'a döndürerek konuştu. "Belki ekselansları bilmiyorlardır, ama sizin halkınıza ve imparatorluktaki bazı halklara özgü çıplaklık tabusu, saf Kesh kanı taşıyanlar arasında yoktur. Ben de bu görüntüye alışmak zorunda kaldım -benim halkım arasında başka bir adamın karısının yüzünü görmek ölmek demektir-" Kinayeli bir ifadeyle, "Bu insanlar sıcak memleketlerden, ekselansları, ama bu şekilde giyinmenin

ölüme davetiye çıkaracağı, benim memleketim çölden daha sıcak değil. Platonun tepesindeki uzun, sıcak, rüzgârlı geceleri yaşadığınızda burada giysinin sadece moda icabı olduğunu anlayacaksınız. Ve Keshli saf kanlar asla kendilerine bağlı halkların duyarlı olduğu konular üstünde durmamışlardır. 'Kesh'te saf Keshliler'in yaptığı gibi yaparsın' diye bir atasözü var."

Erland, bu kadar çok tene bakmamaya çalışarak başını salladı. Erland'dan çok da yaşlı olmayan, kasları güçlü ve ikisi de işlevsel olmaktan çok törensel gözüken bir çoban değneğiyle bir yay taşıyan bir adam öne çıktı. Değerli taşlardan, mücevherlerden ve altından yapılmış halkalarla tutturulmuş bir tutam saç dışında, onun da kafası diğerleri gibi kazınmıştı. Hemen sonra tıknaz ve belli ki kavurucu güneşin altında durmaktan hoşnut olmayan başka bir adam, ilkinin yanına geldi. Kırmızılaşmış cildini kaplayan teri umursamaksızın, "Misafirlerimize hoşgeldiniz diyoruz," dedi.

Kafi, şişman adama, "Lordum Nirome. Ekselansları Prens Erland'ı, Adalar Tahtının vârisini, Batı Ordularının Şövalye-Kumandanını ve Adı Kesh Olan'a gelen elçiyi, takdim etmekten onur duyarım."

"Majesteleri," dedi tıknaz Nirome. "Gelişinizin şerefine imparatorluk soyundan biri sizi karşılamaya geldi. Adı Kesh Olan'ın oğlu Prens Awari'yi takdim etmekten büyük onur duyarım."

Genç adam tekrar öne çıktı ve doğrudan Erland'a konuştu. "Kardeş prensimizi memnuniyetle karşılıyoruz. Burada kaldığınız süre mutlu ve istediğiniz kadar uzun sürsün Prens Erland. Adalar'ın Kralının vârisini yollaması gerçekten bir onurdur. Hepimizin Annesi Olan sizi karşılamaya zavallı oğlunu göndermekten oldukça memnundur. Bize geldiğiniz andan itibaren Kesh'in tüm kalplerinin mutlulukla dolduğunu ve kaldığınız her dakikanın hazinemizdeki zenginlikler gibi değerli olduğunu söylemek isterim. Bilgeliğiniz ve cesaretiniz rakipsizdir ve Adı Kesh Olan sizi huzuruna kabul etmek için sabırsızlıkla beklemektedir." Prens Awari böyle konuştuktan sonra dönüp yukarı doğru yürümeye başladı. İmparatorluk karşılama komitesinin kadın ve erkekleri, prens ve Lord Nirome geçebilsin

diye kenara çekildiler, sonra Kafi, prensin ve Baron Locklear'ın önden gitmesini kendisinin Kont James'le birlikte onları izleyeceğini belirtti.

Yokuşu çıkarlarken, James, Kafi'ye dönüp, "Aslında imparatorluk hakkında, kuzey sınırında gördüğümüz kadarının dışında çok az şey biliyoruz. Bizimle kalıp bu muhteşem yer hakkında daha fazla şey anlatabilseydiniz majestelerinin çok hoşuna giderdi," dedi.

Adam gülümsedi ve James onun gözlerinde bir şey gördü. "Dileğiniz öngörülmüştü. Her sabah, günün ilk ışıklarıyla kapınızda olacağım ve siz bana ayrılma izni vermedikçe yanınızda kalacağım. İmparatoriçe, hayır dualarımız üzerinden eksin olmasın, öyle emretti."

James gülümseyip kafasını eğdi. Yani bekçi köpeğimiz bu.

Gamina yakınındakilere gülümsedi ve Eminim pek çoğundan biridir, sevgilim, dedi.

James dikkatini, Erland'ın imparatorluk karşılama delegesini takip ettiği gurubun ön tarafına çevirdi. Gelecek bir buçuk ay boyunca zekâsının ve yeteneklerinin sınanabileceğini biliyordu. Ve iki görevi vardı: Erland'ı hayatta ve krallığı savaştan uzak tutmak.

Erland'ın neredeyse dili tutulmuştu. 'Dairesi' sarayın onlar için ayrılmış, tek başına babasının Krondor'daki sarayı büyüklüğünde olan 'kanat'ta, altı odalık bir kompleksti. İmparatorluk sarayı aslen kendi başına bir şehirdi. Ve ziyaretçi bölümü hayallerin ötesinde zengindi. Taş duvarların hepsi, fener ışığını binlerce mücevher gibi yansıtacak şekilde mükemmel cilalanmış mermerlerle kaplanmıştı. Krallık tarzındaki pek çok küçük odanın aksine, apartmandaki bütün odalar büyüktü ama değişik opaklıktaki perdelerle bölünebiliyorlardı. O anda sadece biri sağında diğeri solunda iki perde vardı ve ikisi de, görüşmeler yapma ihtiyacı göz önüne alınarak yerleştirilmiş sandalyeleri ve divanları görmesini sağlayacak şekilde şeffaf tüldendi. Ve sağında, bu imparatorluğun kalbinde yeralan koskoca tatlı su gölüne, Overn Deep'in etkileyici manzarasına açılan bir teras vardı. Yatak odası isterse danışmanlarıyla buluşabileceği bu ziyaretçi odasından bir çift kapıyla ayrılıyordu.

Erland, hizmetçilikle görevlendirilmiş iki muhafızından birine büyük kapıyı açmasını işaret etti. Onlar daha harekete geçemeden yanında genç bir kadın belirdi. Ellerini sesli bir biçimde bir kere çırparak, "Lordum," dedi.

Kapılar kendiliğinden açıldı ve Erland yatak odası olan yere girerken kadına başını salladı. Prens karşılaştığı manzara karşısında duraksadı. Baktığı her yerde altın görüyordu. Masalarda ve divanlarda, odanın etrafına yerleştirilmiş tabure ve sandalyelerde, giyinirken, mektup yazarken, ya da tek başına yemek yerken neye ihtiyacı varsa hepsinde altın kullanılmıştı. Duvarın üstüne doğru mermer bitiyor, yerine boğuk toprak rengi üstüne parlak renkli fresklerle boyanmış kumtaşı başlıyordu. Stilize Kesh tarzında, savaşçılar, krallar ve tanrılar ve pek çok hayvan kafası tasvirini gösteriyorlardı, çünkü Keshliler tanrılara kraliyette olduğundan çok farklı nitelikler yüklüyorlardı.

Erland, odanın ihtişamını özümsemek için sessizce durdu. Odaya, üç tarafı beş-altı metre yukarısındaki tavandan sarkan ipek perdelerle çevrili büyük bir yatak hakimdi. Yatak, o ve Borric Lord Yüksekşato ile birlikte gittikleri görevden döndüklerinde, üzerinde uyumaya alıştıkları Yüksekşato kışlasındaki dar şiltelerden sonra, kocaman görünen evdeki büyük yatağının iki katı kadardı. Borric'i düşünmek bir an için, bu şaşkınlığı kardeşiyle paylaşıyor olmayı dileyen Erland'ın içini özlemle doldurdu. Erland, saldırıdan bu yana sıkça olduğu gibi kardeşinin ölümünü kabullenemiyordu. Bir şekilde içinde Borric'in öldüğünü hissetmiyordu. Bir yerlerdeydi, Erland bundan emindi. Onlarla birlikte içeri giren genç kadın tekrar el çırptı ve birden oda hareketlendi. Prensin muhafızları, Keshli hizmetkârların bitmeyecekmiş gibi görünen alayının odanın içindeki geçit töreni karşısında sessizce eğlenerek durdular: İlk olarak prensin valizlerini açıp günlük kıyafetlerini yakındaki bir askıya hızla yerleştirdikleri, ama daha çok hepsi de güzel ve karşılama komitesindekiler gibi az giysiye bürünmüş kadınlar oldukları için. Tek fark mücevherlerinin olmamasıydı. Basit fistan göğsün altından kumaş bir kemerle bağlanmıştı. Bunun dışında kadınlar çıplaktı.

Erland iki muhafızın durduğu tarafa geçip, "Gidip yiyecek bir şeyler alın. Size ihtiyacım olursa haber gönderirim," dedi.

İkili selam verip döndü, belli ki nereye gidecekleri konusunda kararsızdılar, ama genç bir kadın, prensin aklından geçeni okumuş gibi, "Bu taraftan," deyip onları dışarı çıkardı.

Gözleri maun kahverengisi bir başka genç kadın gelip Erland'ın önünde durdu. "Eğer isterseniz banyonuz hazır lordum." Erland, onun kemerinin, yaygın olan beyaz yerine altın tokalı ve kırmızı olduğunu fark etti ve bu ev sahibesi genç kadınlardan sorumlu olduğuna karar verdi.

Kendini, aniden hem sarayın durgun sıcak havasına göre aşırı giyinmiş hem de iki günlük yoldan dolayı pis hisseden Erland başıyla onayladı ve yan odaya doğru kadını takip etti. Orada kendisini en az dokuz metre uzunluğunda bir havuz bekliyordu. Karşı ucunda altın heykelden bir çeşit çeşme, havuza su akıtan bir vazoyu tutuyordu. Havuzda hepsi de çıplak en azından beş kadın onu beklediğinden Erland etrafına bakındı.

Onu getiren kadın tuniğini çözmeye başlarken iki tanesi daha yanına geldi.

"Aa..." dedi Erland, refleks olarak geri çekilirken.

Maun gözlü kadın, "Yolunda gitmeyen bir şey mi var lordum?" diye sordu. Erland birden kadının koyu teninin birçok tondan oluştuğunu fark etti: Doğal, koyu zeytin rengi alacakaranlığın üzerinde kırmızımsı sıcak bir güneş yanığı. Siyah saçı sıkıca arkadan örülmüştü ve Erland kadının boynunun oldukça uzun olduğunu fark etti.

Erland konuşmaya başladı, sonra ne söyleyeceğinden emin olamayarak durdu. Borric onunla birlikte olmuş olsaydı, ikisinin birden havuzda sularla oynayıp bu hizmetçi hanımlarla... ayrıcalıklarının sınırlarını test ediyor olacaklarına emindi. Ama tek başına., kendini garip hissetti. "Adınız ne?"

"Miya, lordum."

"Ah, Miya..." Taleplerini bildirmesini bekleyen hoş hanımlara baktı. "...Benim ülkemdeki geleneklere göre bu kadar hizmetçinin... bu kadarına gerek yok..."

Genç kadının gözleri bir an için onunkileri gözledi. "Lordum hangi hizmetçileri hoş bulduklarını söylerlerse diğerlerini gönderirim," diye yavaşça cevap verdi. Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi, "Yoksa bir tane mi arzu edersiniz? Ben ihtiyaçlarınızı gidermekten... büyük bir onur duyardım lordum," diye ekledi. Son söylediğinin anlamı son derece açıktı.

Erland kafasını iki yana salladı. "Hayır, demek istediğim..." Boyun eğmeyle iç geçirdi. "Sadece devam edin."

Marifetli eller üstündekileri çıkardı ve çıplak kaldığında çabucak havuza girdi, kendini garip ve kendinin bilincinde hissederek. Sığ havuzun merdivenlerini inerken şaşkınlıkla suyun sıcak olduğunu anladı. Kendini aptal gibi hissederek, suyun göğsüne geldiği en aşağıdaki merdivene oturdu. Sonra, Miya kendi kemerini çözdü ve küçük etekliği yere düştü. Bilinçsiz bir şekilde suya girdi ve Erland'ın hemen arkasındaki merdivene oturdu. Başka bir banyo görevlisi bir kez el çırparak havuzun dışındakilere yağlar, sabunlar ve merhemler getirmeleri için talimat verdi.

Miya onu, omuzlarından nazikçe tutarak, kafası yumuşak göğüslerine yaslanana dek geriye çekti. Erland, Miya saçına kokulu yağlar sürerken kafatasında onun parmaklarını hissetti. Diğer iki hizmetçi şimdi yanında duruyor, hafifçe çiçek kokan sabunlarla göğsünü ovuyorlardı. Sonra iki tanesi daha bacaklarındaki yorgun kaslara masaj yaparken, bir diğer ikisi tırnaklarını temizleyip törpülemeye başladı.

İlk gerginlik anı yedi yabancı kadın tarafından samimiyetle giderilirken, Erland rahatlama isteğiyle derin bir nefes aldı. Kendi kendine, bunun evdeki hizmetli erkeklerden birinin sırtını keselemesinden pek de farklı olmadığını söyledi. Sonra havuzun kenarında duran bir düzine güzel kadına ve onunla birlikte havuzda duran yedisine baktı ve kıkırdadı, kesinlikle evdeki gibiydi.

"Lordum?" diye sordu Miya.

Erland derin bir nefes verip, "Buna alışması biraz zaman alıyor," dedi. Kadın altın bir kaptan su dökerek saçını yıkamayı bitirdi, sonra boynundaki ve omuzlarındaki kaslara masaj yapmaya başladı. Çıplak hizmetçilerle

birlikte havuzda olduğunun farkında olmasına rağmen ısrarlı masajın göz kapaklarının kapanmasına neden olduğunu fark etti. Yağların yumuşak aromalarıyla birlikte Miya'nın güneş değmiş nemli teninin güzel kokusunu içine çekerek gözlerini kapattı ve yorgunluğuyla üzüntüsünün akıp gittiğini hissetti.

Derince iç geçirdi ve Miya yumuşak bir tonla konuştu. "Lordum bir şey arzu ederler mi?"

Erland eşkıyaların saldırısından bu yana ilk defa gülümsedi ve "Hayır, sanırım buna alışabilirim," dedi.

"Öyleyse dinlenin ateş saçlı yakışıklı lordum," diye fısıldadı Miya, Erland'ın kulağına. "Dinlenin ve kendinize gelin, çünkü bu gece Adı Kesh Olan sizi kabul edecek."

Erland havuz suyunun sıcaklığının, hizmetçilerin yorgun ve gergin kaslarını ovuşturan parmaklarının onu ele geçirmesine izin verip, tekrar hizmetçinin yumuşak bedenine yaslandı. Kısa bir süre sonra kendini puslu, erotik hisler uyandıran bir uykunun içinde buldu ve rahatladıkça kadınların hassas dokunuşlarına karşılık verdiğini hissetti. Düşmüş göz kapaklarının arasından, ona beklentiyle bakan, gülen yüzler gördü ve iki hizmetçinin fısıldaşıp kıkırdamalarını kestiğini duydu. Evet, diye düşündü, buna alışabilirim.

Hizmetçilerden biri "Lordum!" diye fısıldayıp ayağını salladı.

Erland ne olduğunu görmek için doğruldu ve uykulu gözlerini kırpıştırdı.

Kendini tamamen uyandırıp, "Ne?" dedi.

"Lord James yarım saate kadar burada olacağına dair haber gönderdi, efendim. İmparatoriçenin huzuruna çıkmak için hazır olmanızı tavsiye ediyor. Giyinmelisiniz."

Erland önce sağa sonra sola bakıp iki yandan da hareketsiz bedenlerle çevrelenmiş olduğunu gördü; sağında nefes alıp verirken yumuşak sesler çıkararak uyuyan Miya, solundaysa başka bir hizmetçi -büyüleyici yeşil

gözleri olan ama adını hatırlayamadığı- yarı kapalı gözlerle onu izleyerek yatıyordu. Şakacı bir tavırla Miya'nın çıplak poposunu tokatlayarak, "Hazırlanma vakti, canlarım!" dedi.

Miya akıcı tek bir hareketle tamamen uyanıp devasa yataktan kalkarak tepki verdi. Bir kez elini çırparak işaret verdi ve bir anda yarım düzine köle daha, Erland'ın temizlenmiş ve giyilmeye hazır giysileriyle belirdi. Erland yataktan atlayıp beklemeleri için bir işaret yaptı ve aceleyle havuzun olduğu odaya yöneldi. Hizmetçilere yolundan çekilmeleri için bir hareket yapıp üç basamaktan aşağı indi, kendini dibe batırdı ve durulandı. Kendisini izlemiş olan Miya'ya dönüp, "Islatılmıştım ve buna ihtiyacım vardı," dedi.

Kadın hafifçe gülümsedi. "Bir süre... oldukça faaldiniz, lordum."

Erland hafif gülümsemeye karşılık verdi. "Hep bu kadar sıcak mıdır?" Kız, "Şimdi yaz mevsimindeyiz, o yüzden böyle. Dileyenleri serinletmek için yelpaze kullanılıyor. Kışın geceleri çok soğuk olur ve yatakları sıcak tutmak için pek çok kürk gerekir."

Erland havuzdan çıkarken, bunu hayal edilmesi zor buldu. Üç kadın onu hızlıca kuruladı ve yatak odasına geri döndü.

Giyinmesi için yardım edilmesi tahmin ettiğinden daha zor çıktı. Kendi kendine yapmaya kalkışıp durdu ve bu da bağları, tokaları ya da kopçaları takmaya çalışan kadınların işine engel oldu. Ama Kont James geldiğinde tamamen giyinmişti.

James göründü ve "Güzel, daha iyi görünüyorsun. İyi bir uyku çektin mi?" dedi.

Erland etrafa, görünürdeki bereketli dişi bedenlere bakıp, "Doğrusu oldukça iyiydi," dedi.

James güldü. "Gamina odamızda o kadar çok güzel kadın görmekten hoşnut olmadı, o yüzden birkaç yakışıklı genç adam gönderdiler. Banyo yapmasına yardım etmeyi önerdiklerinde çok sıkıldı." Etrafa bakındı. "Şehvet düşkünü

olduklarını söyleyebilirim, ama bu onlar için normal. Onlara göre biz şey gibi görünüyor olabiliriz... nasıl göründüğümüzü bilmiyorum."

Kont, Erland'a onunla gelmesi için bir işaret yapıp genç adamı Locklear ve Gamina'nın konuşuyor olduğu geniş bir koridora çıkardı. Koridora girince Gamina'nın zihni Erland'a konuştu: Erland, James şimdiden odamızda iki tane dinleme deliği tespit etti. Yüksek sesle söylediklerine dikkat et.

Hizmetçilerimden birinin Keshli bir istihbarat görevlisi olduğuna bahse girerim, diye geri düşündü Erland.

Her yerde gördükleri aynı kıyafetler -beyaz eteklik ve sandalet- içinde Keshli bir saray görevlisi onlara doğru gelirken bir sessizlik oldu. Ama bu görevli aynı zamanda altın ve turkuazdan gösterişli bir kolye takmıştı ve bir makam asası taşıyordu. "Bu tarafa ekselansları, lordlar, leydim."

Onları, büyük odalar ve apartman girişlerinin açık rüzgâr geçitleri şeklinde sıralandığı uzun bir koridordan geçirdi. Rüzgâr geçitleri boyunca çeşmeler ve küçük bahçeler üstlerine yerleştirilmiş fenerlerle bir örnek aydınlatılmıştı. Bu tarz pek çok bahçeyi geçerlerken James, "O kestirmelere alışsanız iyi olur ekselansları. Burada adet böyle. Saray işleri, imparatoriçe ve özel görevlileri tarafında sabah yapılır, sonra bir öğle yemeği ve öğle yemeğinden akşam üstüne kadar uyku, gün batınımdan dokuzuncu saate kadar saray işleri, sonra akşam yemeği," dedi.

Erland gelip geçen ve yine küçük eteklik dışında bir şey giymemiş hizmetçilere baktı. "Hallederim," dedi.

Gamina'dan seslendirilmeyen ama bir tavrı yansıtan bir düşünce geldi ve bu tamamıyla onaylamayan bir tavırdı.

Koridorun sonuna gelince bulundukları koridorla kesişen daha büyük bir koridora girdiler. Taş sütunların hepsi mermerle kaplanmıştı ve üç katlık bir yüksekliğe erişiyorlardı. Her iki taraftaki duvarlarda tanrılar ve şeytanlar arasındaki mistik savaşların kabartmaları vardı. Ayaklarını, mümkün olamayacak kadar uzun ama hiçbir kusuru olmayan muhteşem desenli dokuma bir halıya basarak koridorun ortasına doğru yürüdüler.

Yaklaşık her yirmi adımda bir Keshli bir muhafız hazır bekliyordu. Erland bu adamların, krallıkla olan sınırı koruyan meşhur Köpek Askerleri gibi, ne kadar küçük göründüklerine dikkat etti. Bu askerler, tecrübelerinden çok görünüşleri için seçilmişe benziyorlar, diye düşündü Erland.

Her bir asker, farklı desenlerde olsa da, bacakların daha rahat hareket edebilmeleri için önden kesilmiş kısa eteklikler giyiyorlardı. Her biri, eteklikle aynı kumaştan yapılmış kısa donlar giyiyor ve birçok renkten oluşan, önden gümüş bir kopçayla tutturulmuş şatafatlı kemerler takıyorlardı. Her bir asker aynı zamanda çapraz bağcıklı sandaletler de giyiyordu. Başlarının üzerinde, Erland'a büyüleyici gelen bir tasarımda yapılmış barbar, ilkel miğferler vardı. Birisi başının üzerinde, hayvanın derisi omuzlarının etrafından sarkacak şekilde bir leopar kafatası taşıyordu. Birkaç tanesi daha aynı şekilde, geyik ve ayı kafaları takmışlardı.

Birçoğu kafalarına yerleştirilmiş fildişi halkalara tutturulmuş şahin veya kartal tüyleri ya da parlak renkli papağan tüyleriyle süslenmiş miğferler ve bir kısmı da savaşta işe yaramaktan uzak gözüken, parlak renklere boyanmış kamışlardan yapılma yüksek, koni biçiminde miğferler takıyorlardı. James yüksek sesle, "Muhteşem bir manzara, değil mi?" dedi. Erland başıyla onayladı. O âna kadar Kesh'in yukarı şehrinde görmüş olduğu hiçbir şey aşırılıktan daha azını işaret etmiyordu. Aşağı şehirde gördüklerinin tersine daha da etkileyiciydi.

En küçük ayrıntıda bile zenginlik ve bolluk güne özgüydü. Basit şeyler yeterli olacakken, asil şeylerle değiştirilmişlerdi: Yaygın demir yerine altın, cam yerine mücevher ve pamuk beklenecek yerde ipek. Daha çok oda ve koridordan geçtikten sonra, aynı şeyin hizmetçiler için de geçerli olduğunu anladı. Eğer birine ihtiyaç duyuluyorsa, yalnızca sağlıklı ve ehil olması değil, yakışıklı olması da gerekiyordu. Eğer koridorlarda, şans eseri bile olsa, dolaşan bir kadın görecek olurlarsa güzel ve genç olmalıydı. Böyle birkaç gün daha geçirirsem, diye düşündü Erland, sıradan bir yüz gördüğümde bile memnuniyetle karşılayacağım.

Her tarafı altınla varaklanmış, heybetli bir çift kapıya ulaştıklarında onlara yol gösteren görevli, asasının metal ucunu yere vurarak "Prens Erland, Kont

James, Kontes Gamina ve Baron Locklear!" diye bildirdi.

Kapılar savrularak ardına kadar açıldı ve Erland aralarından, bulundukları yerden karşı duvara en az yüz metre mesafede geniş bir koridor ve uzaktaki bu duvarın karşısında, üzerinde altın bir taht bulunan yüksek bir kürsü görebiliyordu.

Erland ağzının kenarıyla "Bana bunun resmi bir tören olduğunu söylememiştin," dedi.

James, "Değil zaten. Bu gelişigüzel, samimi bir akşam yemeği."

"Resmi sarayı görmek için sabırsızlanıyorum." Erland derin bir nefes alarak, "Öyleyse majesteleriyle bir şeyler atıştıralım," dedi. Prens Erland ileri doğru bir adım atarak, danışmanlarını Büyük Kesh İmparatoriçesi'nin salonuna yönlendirdi.

Erland amaçlı bir şekilde doğrudan salonun merkezine doğru ilerledi. Çizme topuklarının sesleri, standardı yumuşak deri sandaletler ve terlikler olan bu salonda gürültülü ve aceleci bir izinsiz giriş gibi, taş zeminde garip bir şekilde çatırdadı. Salondaki hiç kimse konuşmadığı ve bütün gözler Adalar Krallığı'nın maiyetinin üzerinde olduğu için sessizlik sesi yuttu.

Kürsünün üzerine, altın tahtın önüne bir yastık yığını yerleştirilmişti. Bu yığının üzerinde yaşlı bir kadın uzanmaktaydı. Erland doğrudan, ancak gözlerini dikmeden, ona bakmaya çalıştı ancak bunu imkânsız buldu. Orada, bilinen dünyadaki en kudretli tahtın önündeki yastıklarda uzanan, bilinen dünyadaki en güçlü hükümdardı. Ve o sıradan bir görünüme sahip küçücük, solgun bir kadındı. Giysisi, kendisininki diz altına kadar uzun olsa da, alışılmış kısa, beyaz etekle benzerdi. Kemeri de, meşale ışığını yakalayan ve duvarlarla tavanda dans eden kıvılcımlar yaratan muhteşem mücevherlerle bezenmişti. Önden, köylü-kanı kırmızısından fevkalade bir yakuta sahip altın bir broşla tutturulmuş, beyaz kumaştan dokunmuş, bol bir yelek giyiyordu. Başında, prensin o güne kadar gördüğü bütün safirlere ve yakutlara eşdeğer taşlarla bezenmiş altından bir taç duruyordu. Bütün bir ulusun rızkı bu yaşlı kadının bedeninde mevcuttu.

Esmer teni yılların solgunluğunu gizleyemiyordu. Hareketleri yetmiş beşinden on sene daha yaşlı bir kadınınkiler gibiydi, ancak Erland'ın yüceliği hissetmesini sağlayan, hâlâ ateş gibi oldukları için, gözleriydi.

Prens, akşamı imparatoriçe ile paylaşan, yemek yiyen insanların arasından koridor boyunca ilerledikçe, içlerinde en az alnındaki safir ve yakutlar kadar parlak ışıklar dans eden koyu gözlerine dikkat etti. Kürsünün tabanının etrafında bir düzine alçak masa bir yarım daire oluşturacak biçimde yerleştirilmişti ve her yuvarlak masanın etrafında, yastıklar üzerine uzanmış imparatoriçenin böyle bir onura layık gördüğü insanlar bulunuyordu. Erland gelip İmparatoriçenin önünde durdu ve başıyla selam verdi, kendi amcasına, krala yapacağından daha fazla değil. James, Gamina ve Locklear, Protokol Görevlisi'nin kendilerine öğrettiği şekilde, doğrulmak için bir işaret bekleyerek dizlerini kırdılar.

"Adalar'dan gelen genç prensimiz selametteler mi?"

Kadının sesi ağır bir yaz öğleden sonrasını bıçak gibi kesen şimşek gibiydi ve Erland sesin tonu karşısında neredeyse sıçradı. Bu basit soru genç adamın ifade edebilme yeteneğinin ötesinde ayrıntılar ve anlamlar içeriyordu. Erland, beklenmedik bir panik atağını bastırarak mümkün olduğu kadar sakin bir tavırla yanıt verdi. "İyiyim, majesteleri. Amcam, Adalar Kralı, sağlığınızın ve esenliğinizin devamı dileklerini gönderdi."

İmparatoriçe kıkırdayarak, "Bilmukabele, prensim. Bu salonda bulunanlar içinde, onun en iyi dostu benim, hiç şüpheniz olmasın," diye yanıtladı. İç geçirdi ve ardından, "Bu yıldönümü meselesi sona erdiğinde, Kesh'in Adalar'ın esenliğinin devamı konusundaki iyi dileklerini ona iletin. Ortak pek çok yönümüz var. Şimdi, maiyetinizdekiler kimler?"

Erland takdimleri yaptı ve bu bittiğinde imparatoriçe doğrulup herkesi şaşırtarak, "Kontes, yanıma gelme nezaketini gösterir misiniz?" dedi.

Gamina, James'e hızlı bir bakış attı ve ardından kendisini imparatoriçenin hemen önüne çıkartan on basamaktan yukarı ilerledi. "Siz Kuzeyliler çok zarif olabiliyorsunuz, ancak sizin gibisini hiç görmemiştim," dedi yaşlı kadın. "Aslen Yıldızlimanı civarından değilsiniz, öyle değil mi?"

"Hayır, majesteleri," diye cevapladı Gamina. "Ben, Romney'in kuzeyindeki dağlarda doğdum."

İmparatoriçe, bu her şeyi açıklıyormuş gibi başıyla onayladı. "Eşinize dönün, hayatım. Bakışlarınız egzotik havasıyla oldukça güzeller."

Gamina basamaklardan inerken, imparatoriçe, "Ekselansları, maiyetiniz için bir masa düzenlendi. Bizimle yemek yemeniz beni çok memnun edecektir."

Prens yeniden eğildi ve "O şeref bize ait, majesteleri." dedi.

Gösterilen, biri hariç imparatoriçeye en yakın masaya yerleştiklerinde bir başka saray mensubu belirdi ve "Prens Awari, Adı Kesh Olan'ın oğlu," duyurusunda bulundu. Erland'la o öğleden sonra tanışan prens, Erland'ın maiyetinin kabul edildiği kapıdan başka, sarayın gurubun konuk edildiğinden farklı bir kanadından geldiğini varsaydığı yan kapılardan birinden girişini yaptı.

"Ekselanslarına tavsiyede bulunacak olursam," diye bir ses geldi Erland'ın sağından ve döndüğünde Kafi Abu Harez'in, prensle Kont James'in arasından kendisini göstermeye çalıştığını fark etti. "Majesteleri, refah içinde olsunlar, bu kadar yeni şey arasında rahatsızlık duyabileceğinizi düşünüp yanınızda oturmam ve aklınıza gelebilecek her türlü sorunuzu yanıtlamam için beni görevlendirdi."

Tahmin et bakalım neyi merak ediyoruz, diye aktı Gamina'nın düşünceleri. Erland hafifçe başını salladı ve Kafi'ye, Erland bunu sadece düşünüyormuş gibi geldi, ancak Gamina kendisiyle aynı fikirde olduğunu biliyordu. Ardından saray görevlisi bağırdı, "Prenses Sharana!" Awari'nin ardından, görünüşünden Erland'ın yaşlarında olduğu anlaşılan genç bir kadın geldi. Erland, imparatoriçenin torununu gördüğünde, soluğunun boğazında düğümlendiğini hissetti. Bu güzel kadınlar diyarında, insanın aklını başından alacak gibiydi. Elbisesi, diğerlerinin tarzındaydı, ancak imparatoriçe gibi o da keten bir yelek giyiyordu -ve cazibesi gözlerden uzak tutulduğu için daha da artıyordu.

Kolları ve yüzü, sıcak Kesh güneşi tarafından altın rengine çevrilmiş, açık badem rengindeydi. Saçları alnından ve omuzlarından kesilmiş, kare biçimli ve stilsizdi, ancak saçları arkadan mücevher ve altınlarla birlikte uzun bir şekilde örülüydü. Ardından görevli bağırdı, "Prenses Sojiana." Locklear neredeyse yerinden fırlayacaktı. Eğer Prenses Sharana yeni çiçek açan bir tazeyse, annesi Sojiana boyunca bir güzellikti. Atletik yapılı, uzun boylu bir kadındı, bir dansçı edasıyla hareket ediyordu, her adım vücudunu en iyi şekilde sergileyecek şekilde tasarlanmış gibiydi. Ve sıradışı bir vücudu vardı, uzun uzuvlu, düz karınlı ve büyük göğüslü. Yağdan eser olmamasına karşın dolgun ve sıkı kaslarına rağmen yumuşak gözüküyordu. Beyaz etekliği beyaz kemer yerine altın bir kuşakla birlikte giymişti.

Kollarına altından iki yılan dolanmıştı ve boynunun çevresine alev renginde opalle süslenmiş altın bir gerdanlık takmıştı ve bunların hepsi esmer, yanık tenini ortaya çıkarıyordu. Saçları şarap emdirilmiş ahşap kahverengisi ve kahverengi olduğu kadar da kırmızıydı. Ve vücudu kadar çarpıcı yüzündeki ürkütücü yeşil gözler annesine saygıyla bakıyordu.

"Tanrım", dedi Locklear, "çok etkileyici."

Çöl adamı da bu fikre katıldı. "Prenses, safkanın en güzelleri arasında kabul edilir, lordum baron." Yorumunda kontrol altında tuttuğu bir ton vardı. James, Kafi'ye yüzünde tuhaf, sorgulayan bir ifadeyle baktı, ancak çöl adamı konuşmak konusunda isteksizmiş gibi görünüyordu. James'in bakışlarına bir süre katlandıktan sonra, Locklear'ın annesinin yanına gelen prensese, kendinden geçmiş bir halde bakışını gözlemleyerek, sonunda, "Lord Locklear, bir uyarıda bulunma gereği hissediyorum," dedi. Kürsüye ulaşan Prenses Sojiana'ya bir kez daha baktı ve fısıldadı, "imparatoriçeden sonra, bu salonda bulunan en tehlikeli kadındır. Ve bu onu dünyadaki ikinci en tehlikeli kadın yapar."

Locklear küstahça bir sırıtmayla, "İnanırım. Nefes kesici. Ama sanırım meydan okumak için ortaya çıkabilirim."

Gamina bu kaba şaka karşısında ona karanlık bir bakış attı, ancak çöl adamı zoraki bir şekilde gülümsedi. "Size bu ayrıcalığı verebilir. Zevklerinin... maceraperest olduğu söylenir."

Locklear'ın kadından başka bir şeyi dinleyemeyecek kadar büyülenmiş olmasına karşın, James, Kafi'nin asıl mesajını kaçırmadı. James, Kafi'ye teşekkür mahiyetinde hafif bir baş hareketi yaptı.

Awari ve Sharana'dan farklı olarak, Sojiana imparatoriçenin önünde sadece eğilip, imparatorluk ailesine ayrılmış masaya çekilmedi; eğildi ve konuştu.

"Annem iyiler mi?" diye sordu resmi bir tonla.

"İyiyim, kızım. Bugün de Kesh'de hükmümüz sürüyor."

Prenses eğildi ve "Öyleyse dualarım kabul olmuş," dedi. Ardından kardeşinin ve kızının yanına oturmak için hareketlendi ve hizmetçiler salona girdiler. Dikkate değer sayıda çeşitli tabak çanak birbiri arkasına sunuldu ve Erland her an neyi deneyeceğini düşünmek zorunda kaldı-Şaraplar sunuldu, sert ve tatlı, kırmızı ve beyaz, sonuncusu Koruyucu Dağlar'ın tepelerinden getirilmiş buzlarla serinletilmişti.

Erland Keshli'ye "Söyleyin bana bakalım, neden imparatorluk ailesi en son girdi?" diye sordu.

Kafi, "Bizler Kesh'te işleri tuhaf yollardan hallederiz, en az öneme sahip olanlar önden girer, köleler ve hizmetçiler ve ikinci dereceden saray görevlileri; bunlar her şeyi asil doğanlar için hazırlarlar. Ardından, Adı Kesh Olan girer ve kürsüsündeki yerini alır ve sonra asil doğan ya da layık olanlar girerler, yine en azdan en çok önemliye doğru. İmparatorluk ailesi hariç, davetliler arasında en yüksek rütbeli soylu sizsiniz, bu yüzden Prens Awari'den hemen önce girdiniz."

Erland başını salladı, derken bir tuhaflık dikkatini çekti. "Bu demek oluyor ki yeğeni, Sharana..."

"Bu sarayda prensten daha yüksek bir mevkide," diyerek tamamladı Kafi, odaya göz gezdirerek. "Bu aile içi bir münakaşayla alakalı bir şey, prensim." Ve burada konuşmak istemediği bir şeyler, diye ekledi Gamina. Erland ona baktı, onun düşüncelerini okumuyorum, ekselansları. Bana izin vermeyen kimseye bunu yapmam, ancak o... düşüncelerini resmen ilan

ediyor. Daha iyi açıklayamam, ancak birçok şey hakkında konuşmamak için kendisini zorluyor.

Erland fazla üstelemedi ve saray hakkında sorular sormaya başladı. Kafi, sorular onu komik, utandırıcı ya da skandal anekdotlara yönlendirebileceği zamanlar hariç, sorulara az çok, sıkılmış bir tarih hocasının yapacağı şekilde cevaplar verdi. Dedikoducunun teki olduğu belli olmuştu.

James, Kafi'nin cevaplarını akıl süzgecinden geçirirken, daha ziyade diğerlerinin konuşmasını tercih etti. Yemek devam ederken, ipuçlarını, ondan bundan umutlandırıcı ufak kısımları birleştirdi ve zaten bilmekte olduğu şablonla örtüştürdü. Kesh, karınca yuvası gibi bir yerdi ve düzeni sağlayan yalnızca bu yuvanın kraliçesi, imparatoriçenin varlığıydı. Hizipler, eski ulusal rakipler ve uzun süren düşmanlıklar Kesh saray hayatının bir parçasıydı ve İmparatoriçe imparatorluğu, bir hizbi diğerine karşı kullanarak ayakta tutuyordu.

James güzel, keskin, kırmızı şarabı yudumladı ve bu piyesteki rollerinin ne olması gerektiğini düşündü, çünkü varlıklarının, politik çıkarlarını ilerletmek isteyen birileri tarafından zaptedileceğini çizmelerinin vurduğunu bildiği kesinlikle biliyordu. Soru, bunu kimin, hangi güdülerle yapacağıydı. Kendi kendine, böyle birisinin, Erland'ın saraydaki varlığından nasıl faydalanmaya kalkışabileceğini hatırlattı. Sarayda en azından bir hizibin Erland'ın ölmesini ve krallıkla imparatorluk arasında savaş çıkmasını istediği aşikârdı. James odaya bakındı ve tekrar keskin kırmızı şarabın tadına baktı. Şarabın tadını çıkarırken, çok tuhaf bir ülkede bir yabancı olduğunu ve burada yolunu bulmayı çabucak öğrenmesi gerekeceğini düşündü. Etraftaki yüzlere dikkat ederek ve karşılığında yarım düzineden fazlasının kendisini incelediğini fark ederek bakışlarını ortalıkta dolaştırdı.

İç geçirdi. Zamanı olacaktı ve saraydaki ilk gecelerinde birçok belanın geleceğinden şüphelendi. Çünkü eğer kendisi Erland'ı öldürmekle görevli olsaydı, bunu şüpheleri çekecek daha çok konuğun bulunduğu bir zamanda yapardı ve ölümün etkisini imparatoriçenin yıldönümünü daha da çok mahvederdi. Tabi Erland'ın ölmesini isteyen, imparatoriçenin kendisi

değilse diye düzeltti. Tabağından, incelikle hazırlanmış bir parça kavun aldı ve yedi. Kavunun tadına varırken, ülkenin sorunlarını birkaç saatliğine unutmaya karar verdi. Fakat bir dakikadan daha kısa bir süre içinde, bakışlarının bir sonraki atağın nerden gelebileceğine dair bir ipucu ararken yeniden odada dolaştığını fark etti.

YOL ARKADAŞI

Gözcü işaret etti.

"Farâfra!"

Kaptan burnu döner ve Kesh limanı görüş alanlarına girerken yelkenleri düzeltmelerini söyledi. Küpeştedeki bir gemici Borric'e döndü ve "Bu gece eğlence var, ha, deli?" dedi.

Borric hazin bir şekilde gülümsedi. Arkadan kaptan, "Yukarı çıkın ve camadan vurmaya hazır olun!" dedi. Gemiciler emre uymak için sıçradılar. "Limana iki kerte," emrini verdi kaptan ve Borric büyük geminin dümenini döndürüp gemiyi gösterilen kerterize yöneltti. İyi Yolcu'nun mürettebatına katıldığından beri, kaptanla tayfaların istemeden saygısını kazanmıştı. Bazı görevleri güzelce yaparken, diğerlerini anlamıyora benziyordu, ama hızlı öğrendi. Gemi hakkındaki sezgileri ve akıntı ve rüzgârdaki değişiklikler, bunları çocukken küçük tekneler kullanırken öğrenmişti, ona dümencilik işini kazandırmıştı, kaptanın görevi üstlenmelerine izin verdiği üç gemiciden biriydi. Borric gözlerini kaldırıp Suli'nin seren boyunca koştuğu, iskota ve halatları bir maymun gibi bağladığı yere baktı. Denizde geçirdikleri ay boyunca çocuk bedeni hafif bir hacim ve kas yapmış, sürekli talim ve sade ama doyurucu yemekle güçlenmiş, günün birinde olacağı erkeğin ipuçlarını vermişti.

Prens kim olduğunu kendine saklamıştı ki bunun büyük ihtimalle bir önemi yoktu. Bıçakla sergilediği delice davranıştan sonra, tayfalar ve kaptan tarafından 'deli' olarak çağırılıyordu. Adalar Prensi olduğunu iddia etmenin fikirlerini değiştirmesi olası değildi, bundan emindi. Suli sadece 'çocuk'tu. Kimse onları neden neredeyse batmak üzere olan bir teknede denizde sürüklenmekte oldukları konusunda sıkıştırmamıştı.

Kaptan arkadan, "Farâfralı bir kılavuz kaptan bizi limana götürecek. Körolası baş belası, ama Liman İdaresi işlerin böyle yürütülmesinden hoşlanıyor, bu yüzden gemiyi durdurmak ve beklemek zorundayız," dedi. Kaptan yelkenleri küçültmeleri ve demir atmak için hazırlanmalarını

bağırdı. Bir çift yeşil ve beyaz flama çekildi, kılavuz kaptan talebi. "Burada bizden ayrılıyorsun, Deli. Kılavuz kaptan bir saat içinde burada olur, ama seni bir yana bırakıyorum, şehrin dışında bir kumsala kürek çekmek zorundasın."

Borric hiçbir şey söylemedi. Kaptan, prensin yüzünü inceledi ve "Formda bir delikanlısın, ama güverteye çıktığında gerçek bir gemici değildin," dedi. "Bir gemiyi bir yelkenli yöneticisinin tanıdığı kadar tanıyorsun, tayfalar gibi değil; gemicilerin sıradan görevleri hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," derken kaptanın gözleri kısıldı. Kaptan konuşurken herkesin görevlerini olması gerektiği gibi yerine getirdiğinden emin olmak için etrafa bakınmaya devam etti. "Sanki günlerini kıç güvertede geçirmişsin ve bir dakikalığına bile aşağıda ya da yukarıda bulunmamış gibisin - bir çocuk kaptan-."

Sonra sesini alçalttı, "Ya da gemileri olan zengin bir adamın oğlu gibi." Geminin hızı düşerken Borric dümeni hafifçe kırdı ve kaptan konuşmaya devam etti, "Ellerinde nasırlar var, ama bir binicinin, askerin nasırları, bir gemicininkiler değil." Herhangi birinin işten kaytarıp kaytarmadığını görmek için bakındı. "Şey, hikâyeni öğrenmek için sormuyorum, Deli. Ama kullandığın o küçük yelkenlinin Durbin'den olduğunu biliyorum. Durbin'den aceleyle uzaklaşmak isteyen ilk çift olamayabilirsiniz. Hayır, üzerinde düşündükçe, daha az şey bilmek istiyorum. İyi bir gemici olduğunu söyleyemem Deli, ama elinden gelenin en iyisini yaptın ve şikâyet etmeyen, oldukça iyi bir güverte tayfası oldun ve kimse daha fazlasını isteyemez."

Yukarıya baktı, bütün yelkenlerin indirildiğini gördü ve demir atılması için seslendi. Borric sabit tutarken dümene vuran kaptan, "Normalde adamların geri kalanıyla gün batımına kadar yük taşıtarak ciğerini yarardım, ama sende bana belanın seni uyanıkken izlediğini söyleyen bir şey var, bu yüzden seni göndereceğim ve fark edilmeyeceksin." Borric'i baştan yağa süzdü. "Pekâlâ, aşağı in ve eşyalarını al. Kart hilelerinle adamlarımın donlarına kadar aldığını biliyorum. Onlara henüz ödeme yapmamış olmam iyi bir şey yoksa geri kalanları gibi, bütün kazançlarını da alacaktın."

Borric selam verdi ve "Teşekkür ederim Kaptan," dedi.

Güverteye açılan kapı ağzına doğru döndü ve merdivenden kayıp ana güverteye indi, Suli'ye bağırdı, "Çocuk! aşağı gel ve eşyalarını al!"

Durbinli dilenci çocuk iskalaryalardan aşağı kaydı ve Borric'le baş kasaranın girişinde buluştu. İçeri girdiler ve birkaç parça eşyalarını topladılar. Kınlı bıçak ve kemerin yanı sıra Borric az biraz para, bir çift gemici tuniği, bir pantolon ve Suli için bu türden giysiler de kazanmıştı. Aşağıdan çıktıklarında mürettebat aylak aylak etrafta dolanıyor, Farâfralı kılavuz kaptanın gelmesini bekliyorlardı. Geminin rüzgâr altından sarkan ip merdivene geçerlerken birçoğu ikiliye güle güle dedi. Aşağıda küçük bir kaptan teknesi, onları kıyıya kadar kürek çekerek götürecek iki gemiciyle birlikte bekliyordu.

"Deli! Çocuk!" dedi kaptan merdivenden inmek için döndüklerinde. İkisi de tereddüt etti. Kaptan ufak bir kese uzattı. "Çeyrek yevmiye. Bir adamın bir Kesh şehrine beş kuruşsuz dönmesine izin veremem. Sizi boğulmaya bırakmam daha nazikçe olurdu."

Suli keseyi aldı ve "Kaptan nazik ve cömert," dedi.

Tekne kıyıya vuran büyük dalgalara doğru ilerlerken Borric para kesesini aldı ve elinde tarttı. Keseyi tuniğinin içine, Salaya'dan aldığının kesenin yanına koydu. Nefesini salarak bir sonraki hareketini düşündü. Açıkça, Kesh şehrine ulaşmaktı, ama soru, nasıl olacağıydı. Ayakları toprağa basana dek bu konuyu düşünmemeye karar vererek Suli'ye, "Kaptan bir adamın bir Kesh şehrine beş kuruşsuz dönmesine izin veremem demekle ne kastetti?" diye sordu.

Çocuk konuşamadan iki gemiciden biri cevap verdi. "Kesh'te parasız olmak leş olmak demektir, Deli." Borric'in cehaleti karşısında başını hafifçe iki yana salladı. "Kesh'te hayat ucuzdur. Lanet olasınca Queg Kralı olabilirsin, ama üzerinde tek kuruş yoksa sokakta ölmene izin veririler, kendi işlerine koyulurken üzerinde geçerler ve cesedin yollarına çıktığı için ruhunun Yedi Aşağı Cehenneme gitmesi için ilenirler."

Suli, "Bu doğru. Keshliler hayvandır," dedi.

Borric güldü. "Sen de Kesh'lisin."

Çocuk tükürdü. "Biz Durbinliler gerçekten Keshli değiliz, çöl adamlarından fazla değil, onlar tarafından fethedildik; vergilerini ödüyoruz, ama Keshli değiliz." Şehre doğru işaret etti.

"Bunlar Keshli değil. Bunu unutmamıza asla izin verilmedi. Kesh şehrinde gerçek Keshliler bulunur. Göreceksiniz!"

"Çocuk haklı, Deli," dedi konuşkan gemici. "Gerçek Keshliler tuhaf bir guruptur. Ejderha Denizi'nde ya da Overn Deep civarından başka bir yerde göremezsin onları. Kafalarını kazıtırlar ve etrafta çıplak dolaşırlar, evet dolaşırlar ve kadınlarıyla aşk yapsan da umursamazlar. Bu bir gerçek!" Diğer gemici sanki bu hikâye onun tatminini sağlamak için anlatılmış gibi homurdandı. İlki, "İki tekerli arabalarıyla gezerler ve bizden üstün olduklarını düşünürler. Seni sana bakar bakmaz öldürürler," dedi. Kıyıya yaklaştıklarından iki gemici de daha kuvvetli kürek çekmeye başladılar ve Borric teknenin uzun ve yüksek bir dalganın sırtında yükseldiklerini hissetti. İlk gemici hikâyesine döndü. "Ve eğer içlerinden biri seni öldürürse, mahkemeler onu sadece serbest bırakır.

Senin kadar halktan olsa bile Deli. Bu safkan olmakla ilgili."

İkinci gemici, "Bu yeterince gerçek. Safkanlara dikkat edin. Bizden farklı düşünüyorlar. Onurları farklı. Birine meydan okursan seninle dövüşebilir de dövüşmeyebilir de, onuru zerre umursamazlar. Ama seni şikâyet ederek tuzağa düşürebileceğini düşünürse, bir hayvanı avlayacakmış gibi izler seni," dedi. İlk gemici ekledi, "Ve bu izleme gerekirse dünyanın ucuna kadar sürebilir; bu da bir gerçek."

Kıyıya vuran büyük dalga tekneyi yakaladı ve sahile attı. Borric'le Suli bellerine gelen suya atladılar ve iki kürekçinin tekneyi döndürmelerine yardım ettiler, sonra gelgit denize doğru yükselmeye başladığında tekneyi ittirdiler ki, kürekçiler onları dalganın üstüne taşıyacak hızı kazansınlar.

Sudan çıkarken prens dilenci çocuğa döndü ve "Kesh'ten beklediğim karşılama bu değildi, ama en azından hayattayız," dedi -keseyi tuniğinin

altından salladı- "yemek yiyecek paramız var ve kovalanmaktan kurtulduk." Geminin Keshli kılavuz kaptanı beklediği yere baktı. Denizcilerden birinin er ya da geç Durbin'in dışında gemiye alınan adamla çocuktan bahsedeceğini ve imparatorluğun bu kısmında ondan haber edinmeye uğraşanların bu gerçeği kaçışla ilişkilendireceklerini biliyordu.

Sonra av tekrar başlayacaktı. Derin bir nefes alan Borric, "En azından şu an için kovalanmıyoruz," dedi. Çocuğun sırtına şakacıktan vurarak, "Gel de bu Kesh şehrinin iyi, sıcak bir yemek adına neler sunacağını görelim!" dedi.

Suli bu olasılığa hareketli bir şekilde katıldı.

Durbin kalabalık, kirli ve sefil bir yerken Farâfra egzotikti. Ve kalabalık, kirli ve sefildi. Şehir merkezine giden yolu yarıladıklarında Borric kaptanın sözüyle ne demeye çalıştığını tamamen anlamıştı. Çünkü deniz kapısından yirmi metre ilerde, şehre girdikleri limanların yakınında ölü bir beden güneşte çürüyerek yerde yatıyordu. Üzerinde sinekler dolaşıyor ve gövdenin ezilmiş görüntüsüne bakılırsa şafaktan önce bir vakitte köpekler kendilerine ziyafet çekmişlerdi. Cesedin yanından geçenler onu görmezden geliyordu, açık tek tepki ara sıra gözlerin başka yöne çevrilmesiydi.

Borric etrafa baktı ve "Şehir nöbetçisi ya da biri bir şey yapmıyor mu?" dedi.

Suli her yana dikkatle bakıyor, sürekli birkaç kuruş kapabilme fırsatı için etrafı gözetliyordu. Düşünmeden, "Civardaki bir tüccar kokunun işini kötü etkilediğine karar verirse, bazı çocuklara limana çekmeleri ve denize atmaları için para verir. Aksi taktirde artık orada olmayana kadar orada kalır," dedi.

Suli er geç bir büyünün cesedi yok edeceğini arzediyormuş gibi görünüyordu.

Birkaç metre ötede cüppeli bir adam yoldan geçenlere aldırmadan çömeldi.

Borric seyrederken adam ayağa kalktı ve geride herhangi bir tanrıya dua etmek için değil, daha ziyade doğanın çağrısına cevap vermek için

çömeldiğine dair taze kanıtlar bırakarak, trafiğin akışına katıldı "Gökteki Tanrılar," dedi Borric. "Bu şehirde umumi hela yok mu?"

Suli ona yüzünde meraklı bir ifadeyle baktı. "Umumi mi? Hiç öyle şey duymadım. Onları kim inşaa edip temizleyecek? İnsanlar neden zahmet edecekler ki?"

Borric, "Boşver. Bazı şeylere alışmak zor," dedi.

Limandan şehre doğru trafiğin akışına girdiklerinde, Borric insanlardaki imkânsız çeşitlilik karşısında şoke oldu. Her türden konuşma duyulabiliyordu ve her tarz giysi gözlemlenebiliyordu. Daha önce gördüğü ve görmeyi umduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Çöl giysilerine bürünmüş, baştan aşağı sade mavi ya da kahverengi cüppeler giymiş, gözleri dışında hiçbir yerleri görünmeyen kadınlar geçti.

Birkaç metre ötedeyse çimenli düzlüklerden gelen avcılar malları inceliyorlardı. Koyu tenli, yağlanmış vücutları ince sırımdan bir don dışında çıplaktı, ama taktıkları bakır bilezikler, kolyeler ve küpeler ve silah seçimleri kibirlerini gösteriyordu. Burada bir kabile dövmesi yapılmış bir yüz, orada tuhaf tapınak cüppeleri görmek mümkündü.

Sabah kahvesi kadar koyu renk tenli kadınlar koltuk altından dizlerine kadar sarılı parlak renkli kumaşlar, aynı kumaştan uzun konik şapkalar giymişlerdi. Ciddi gözlü bebekler annelerinin sırtına asılmış askılarda arkayı kolluyorlardı. Mümkün olan her türden çocuk sokaklarda koşturuyor, önündeki insan bacağı ormanından kurtulmaya çalışan bir köpeği kovalıyorlardı. Borric güldü. "Şu köpek hayatı buna bağlıymış gibi koşuyor."

Suli omuz silkti. "Öyle. Bu sokak çocukları aç."

Borric bunu güçlükle kabul edebildi. Kavranması gereken çok fazla çok yeni şey vardı. Baktığı her yerden yüzlerce insan geçiyor, bir ya da öbür yana gidiyor, bazısı geziniyor, diğerleri acele ediyordu, ama hepsi de onları çevreleyen kalabalığı unutmuş gibiydi. Ama vücutların sıkıştırması ve seslerin sürekli gevezeliğinden çok koku vardı. Yıkanmamış vücutlar,

pahalı parfümler, insan dışkısı, yemeklik, egzotik baharatlar, hayvan kokuları, hepsi de burnunu bu yabancı memleketin kötü kokusuyla doldurdular. Sokak tıklım tıklımdı yabancılara dokunmadan geçecek yer yoktu. Borric tuniğindeki iki kesenin ağırlığının farkındaydı, onların bulabildiği en güvenli yer orasıydı. Herhangi bir yankesici elini Borric'in gömleğinin önünden içeri sokmak zorunda kalacaktı ki bu olası gözükmüyordu. Borric duyularının saldırıya uğradığını hissetti ve bir molaya ihtiyaç duydu.

Bir birahaneye geldiler ve prens çocuğa içeri girmesini işaret etti. Görece karanlıkta köşedeki bir masada yavaşça konuşmakta olan bir çift adam gördüler, ama bunun dışında içerisi boştu. Borric kendine bir sert bira ve çocuğa bir hafif bira ısmarladı, diğer keseyi gömleğinin önünde saklı tutmayı yeğleyerek kaptanın verdiği küçük keseden ödedi. Bira ortalama bir kalitedeydi, ama Borric böylesini bile tadalı uzun zaman geçtiğinden memnuniyetle karşıladı.

"Yolu açın!" Bir kadının çığlığını takırtılar ve başka bağırışlar izledi, bir kamçının şaklamasıyla noktalandı. Borric de Suli de yaygaranın sebebini görmek için döndüler. Birahanenin önünde garip bir hadise baş gösteriyordu. Şatafatlı bir arabayı çeken bir çift fevkalade at sürücü tarafından durdurulurken kişniyorlardı.

Ani durmanın sebebi sokağın ortasında cesur bir şekilde dikilen iri bir adamdı. Sürücünün arkasında arabacı bağırdı "Aptal! Gerzek! Çekil yoldan!" Sokaktaki adam iki ata doğru yürüdü ve her birini başlıklarından kavradı. Dilinin kenarıyla gıdakladı ve atları geri hareket ettirecek şekilde itti.

Sürücü kamçısını atlardan birinin kulağının arkasında şaklattı. Ama atlar arkadan gelen ses yerine, önden gelen sabit baskıya itaat ettiler. Araba sürücünün beddualarıve itirazlarına rağmen geriliyordu, bu arada arabacı sersem bir inanmazlıkla bakıyordu. Sürücü kamçısını tekrar şaklatmak için geri çekildi ve atları iten adam, "O şeyi bir kez daha şaklatırsan bu hayatının son aptal hareketi olur!" dedi.

"İlgi çekici," dedi Borric. "İri dostumuzun bunu neden yaptığını merak ettim."

'İri dost' görünüşüne bakılırsa paralı bir askerdi, yeşil tuniğiyle pantolonunun üzerine deri bir zırh giymişti. Başında epeyce çökmüş ve telle fırçalanmaya ve cilalanmaya ihtiyacı olan eski metal bir miğfer vardı ve sırtında içinde bir buçuk el ya da piç kılıcı gibi görünen deri bir kın vardı.

Yanlarındaki iki uzun kama kabzası kemerindeki silahları gösteriyordu.

Sürücünün arkasındaki adam yolunu kapatan adama büyük bir öfkeyle bakıyordu. Adam sadece beyaz bir eteklik ve tuhaf bir silahın takımlarını, omuzlarının üzerinden göğsünde bir X oluşturacak şekilde çaprazlanmış deri kayışlar giyiyordu. Mızraklar kolay ulaşabileceği yerde, arabanın yanına bağlanmış durumdaydı, dosdoğru yukarıyı işaret ettiklerinden bir teknenin direği gibi görünüyorlardı. Taşıtın bir yanına bir yay atılmıştı. Yüzü kızaran arabacı bağırdı, "Yolu aç, seni sersem!" Suli Borric'e fısıldadı, "Arabadaki adam gerçek Kesh soyundan. Ayrıca İmparatorluk Arabacıları Takımı'nın bir üyesi. O nedenle imparatorluk işleriyle meşgul. Onları durduran adam ya çok cesur bir adam ya da bir aptal."

Atları tutan adam yalnızca başını iki yana salladı ve tükürdü. Araba sağa dönmeye başlayıp bir çömlekçinin küçük dükkânına yönelene kadar atları geri çekilmeye zorladı. Çömlek satıcısı uyarmak için bağırdı ve zarar görmemek için sıçrayarak yoldan çekildi, ama büyük kılıçlı adam atları adamın rızkına çok zarar vermesine ramak kala itmeyi bıraktı. Paralı asker atların başlıklarını bıraktı ve bir şey almak için eğildi, sonra kenara çekildi. "Şimdi gidebilirsiniz," dedi.

Arabanın sürücüsü atları tekrar yola koymak üzereydi ki arabacı kamçıyı elinden çekip aldı. Savaşçı deri kamçı havada şaklarken hareketi bekliyormuşçasına döndü ve sol koluna taktığı deri bir kuşakla kamçıyı yakaladı.

Kamçıyı hızla kavrayarak sert bir şekilde aniden çekti ve arabacıyı neredeyse arabasının yan tarafına çekti. Sonra, tam adam dengesini kazanırken, paralı asker iki uzun kamasından birini çıkardı ve kamçıyı

kesti. Arabacı geriye düştü ve neredeyse diğer yana devrildi. Kızgın arabacı kendini toparlamaya başlarken paralı asker yakınındaki atın böğrüne ciğerlerini patlatırcasına "Deh!" diye bağırarak vurdu. Habersiz yakalanan sürücü atları çevirmeyi güçbela başardı ve tüccarlar ve dükkân sahipleriyle ağzına kadar dolu bir kalabalığa dalmadan sokaktan aşağıya yöneltebildi.

Kızmış arabacı iri savaşçıya küfürler savururken caddeyi kahkahalar doldurdu. Savaşçı gitmekte olan arabayı seyretti, sonra birahaneye girdi ve gelip Suli'nin yanında durdu.

"Bira," dedi sokakta yerden almış olduğu şeyi koyarak. Bu bakır bir paraydı. Borric kafasını iki yana salladı. "Bir bakırlığı almak için eğildiğinden mi az kalsın eziliyordun?"

Adam metal miğferini çıkardı, kafasına yapışmış nemli saçları açığa çıktı, adam en azından kırklı ya da ellili yaşlarında olduğundan tepesindeki saçlarının çoğu dökülmüştü. "Bekleme riskini göze alamazsın dostum," dedi yavaşça, aksanı konuşurken boğuk sesliymiş havası veriyordu, sanki yanaklarına pamuk doldurulmuş gibi konuşuyordu. "Bu beş luni. Bir ayda gördüğüm paradan fazla."

Aksanındaki bir şey Borric'in kulağına tanıdık geldi ve "Adalar'dan mısın?" diye sordu.

Adam kafasını hayır anlamında salladı. "Langost, Sükûnet Zirveleri'nin tepelerinde bir kasaba. Halkımız Adalar soyundan yine de. Büyükbabamın babası Deep Tunton'dandı. Sen Adalar'dansın o halde?"

Borric gerçekten önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Geçenlerde Durbin'den geldim," dedi. "Ama ondan önce Adalar'daydım."

"Farâfra cennet değildir, ama o böcek deliği Durbin'den daha iyi bir yerdir." Adam elini uzattı. "Ghuda Bule, kervan muhafızı, son dönemde Hansule'ın ve ondan önce Gwalin'in ve daha da önce Ishlana'nın."

Borric adamın yıllarca hem kılıç hem çiftlik hayvanı tutmaktan nasırlanmış elini sıktı. "Dostlarım bana Deli der," dedi sırıtarak. "Bu da Suli."

Suli savaşçıyla ciddi bir şekilde, sanki onun dengiymişçesine tokalaştı.

"Deli mi? Bu adın bir hikâyesi olmalı yoksa baban seni sevmiyor muydu?" Borric güldü. "Hayır, bir zamanlar çılgınca şeyler yaptım ve isim üzerime yapıştı kaldı." Borric kafasını iki yana salladı.

"Kervan muhafızı ha? Bu o atları nasıl hareket ettirdiğini açıklar."

Adam dudaklarını hafifçe bükerek gülümsedi, ama mavi gözleri dans ediyordu.

"Arabacılar ve sürücüleri bana gaz veriyor. Ve atlarla ilgili bildiğim tek şeyse biri yüzlerini ittiğinde bundan hoşlanmıyorlar ve geriliyorlar. Dizginlerini bir aptal hareket ettirir ve kulaklarının arkasına bir kamçı sallarken bunu deneyebilirsin, ama üstlerinde güçlü bacakları ve bir çift mızrağı olan bir binici varken denemezdim." Kıkırdadı. "Epey aptalcaydı, değil mi?"

Borric güldü. "Evet, öyleydi."

Ghuda Bule kupasındaki biranın kalanını da içti ve "Pekâlâ, kervansaraya doğru yola koyulsam iyi olacak," dedi. "Son kadınım sonunda onunla evlenmeyeceğimi ve şehirde bir iş bulmayacağımı anladığında, beni bu sabah karyolasından attı. Bu yüzden, param yok ve bu da iş bulma zamanı geldi demektir. Ayrıca, Farâfra'ya doydum ve bir dekor değişikliği yapabilirim. İkinize de iyi günler."

Borric bir an tereddüt etti, sonra, "Bırak da sana bir bira ısmarlayayım," dedi.

Ghuda az önce aldığı miğferini tekrar bara koydu. "Beni ikna ettin, Deli." Borric bir tur daha ısmarladı. Barmen içkileri getirdiğinde, Borric paralı askere döndü ve "Kesh şehrine gitmeliyim Ghuda."

Ghuda nerede olduğunu görmek istiyormuşçasına öbür tarafa döndü. "Pekâlâ, Işık Kuleleri'nin güney ucuna ulaşana kadar," dedi sokağın aşağısını işaret ederek, "önce şu yönde yürü -büyük bir dağ sırasıdır; onları yolunun üzerinde göreceksin. Sonra etraflarından dolaşmak için sola dön,

sonra Sarne Nehri'nin Koruyucular'ın kuzey ucu boyunca aktığı yerden sağa. Nehri Overn Deep'te bir sürü insanın yaşadığı bir yere kadar takip et, işte Kesh şehri orası. Kaçırman mümkün değil. Şimdi yola koyulursan, altı ya da sekiz hafta içinde orada olursun."

"Sağol," dedi Borric kuru bir ifadeyle. "Oraya gitmem gerektiğini ve o tarafa giden bir kervanda iş bulmak istediğimi kastetmiştim."

"Ah-ha," dedi Ghuda ne kastettiği belirsiz bir şekilde, başını sallayarak.

"Ve buralarda tanınan biri bana kefil olsa iyi olurdu."

"Ah-ha," dedi Ghuda. "Yani seni kervansaraya götürmemi ve bir şeyden kuşkulanmayan bir kervan sahibine benim memleketten eski bir arkadaşım, gerçekten iyi bir kılıç ustası olduğunu ve bu arada sana Deli dendiğini söylememi istiyorsun."

Borric başı ağrıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Tam olarak öyle değil." "Bak dostum, içki için sana teşekkür ederim, ama bu sana zaman içinde bana kötü bir şekilde dönecek tavsiyelerde bulunarak iyi namımı tehlikeye atmamı isteme hakkını vermez."

Borric, "Dur bir dakika! Sana kötü bir şekilde döneceğini kim söyledi? Ben işinin ehli bir kılıç ustasıyım," dedi.

"Kılıçsız bir kılıç ustası mı?"

Borric omuz silkti. "O uzun bir hikâye."

"Hep öyledir." Ghuda miğferini aldı ve çarpık bir şekilde kafasına koydu.

"Üzgünüm."

"Sana para veririm." Ghuda miğferini çıkardı ve barın üstüne koydu. Barmene bir bira daha getirmesini işaret etti. "Peki o halde, iyisi mi doğrudan konuya girelim. İtibarın belli bir değeri vardır, değil mi? Ne öneriyorsun?"

"Buradan Kesh'e bir yolculuk yaparsan ne kazanırsın?"

Ghuda düşündü. "Epey sakin bir güzergâh, ordu tarafında iyi devriye geziliyor, bu yüzden fazla para yok, zaten bu nedenle muhafıza ihtiyacı olan kervanlar hep var. Büyük bir kervanda belki on ekü. Küçük birinde beş. Ve yolculuk sırasında yemek elbette. Yolda dövüşmemiz gereken eşkıyalar varsa ikramiye belki."

Borric kafasında hızlı bir hesap yaptı -sadece krallık parasıyla düşünebiliyordu- ve Salaya'dan aldığı kesedeki ve gemide pokerde kazandıklarını gözden geçirdi. "Bak sana ne diyeceğim. Üçümüze bir kervanda muhafız olarak iş bul ve ben de sana ödenenin iki katını vereyim."

"Bakalım doğru anladım mı? Seni Kesh'e giden bir kervana sokuyoruz ve oraya vardığımızda sen bana yevmiyelerinizi veriyorsun?"

"Doğru."

"Hayır," dedi birasını bitirerek. "Ben tahsilatı yapamadan sizin tüymeyeceğinize dair ne garantim var?"

Borric ona bir kızgın bir ifadeyle baktı. "Sözüme güvenmiyor musun?" "Sözüne güvenmek mi? Evlat, daha yeni tanıştık. Sen benim yerimde olsaydın ve bu teklif sana 'Deli' denen biri tarafından yapılsaydı sen ne düşünürdün?" anlamlı bir ifadeyle boş bira kupasına baktı.

Borric başıyla bir tane daha getirilmesini işaret etti. "Pekâlâ, yarısını yola çıkmadan, kalanını oraya vardığımızda ödeyeceğim." Ghuda hâlâ ikna olmamıştı. "Ya çocuk? Kimse onu inanılır bir muhafız olarak değerlendirmez."

Borric dönüp artık üç biranın etkisiyle açıkça sallanan Suli'ye baktı.

"Onu kervana aşçı yamağı olarak alırız."

Suli sadece başını salladı, gözleri kızarmıştı. "Aşçı."

"Ama, kılıç kullanabilir misin Deli?" diye sordu Ghuda, ciddi bir ifadeyle.

Borric sakin bir şekilde, "Karşılaştığın bütün erkeklerden iyi," dedi.

Ghuda'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Övünüyorsun!"

Borric sırıttı. "Hâlâ hayattayım, değil mi?"

Ghuda bir an Borric'e dikkatle baktı, sonra kafasını geriye atarak kahkaha attı. "Ah, bu güzel." Kalan birasını içen Ghuda iki uzun kamasını çıkardı ve sol elindekini tersine döndürerek Borric'e uzattı. "Göster marifetini Deli." Birden Borric tehlikeli bir saldırıyı bertaraf ederken buldu kendini, potansiyel olarak öldürücü bir darbeden güçbela kurtuldu. Paralı askerin kafasına sol eliyle olabildiğinde sert bir darbe indirmekte tereddüt etmedi. Ghuda kafasını toparlamak için sallarken Borric ona saldırdı ve paralı asker olduğu yerde sırtı bir masaya çarparak yere düştü.

Barmen bağırdı, "Siz ikiniz! Dükkânımı kırıp dökmeyi bırakın!"

Borric onu tartarken, Ghuda masaya yanaştı. "İkna olduğun an bırakabiliriz," dedi prens sırtını kamburlaştırmış, kamanın ucu Ghuda'ya çevrili, ağırlığını ayaklarında dengeleyerek.

Paralı asker sırıttı, tavrı şakacıydı. "İkna oldum."

Borric kamaya fiske attı, bıçağı baş ve işaret parmaklarının arasında yakaladı ve Ghuda'ya geri verdi. Paralı asker kamayı aldı ve "Pekâlâ, bir silah tüccarı bulsak ve seni donatsak iyi olur. Bir silahı nasıl tutman gerektiğini biliyor olabilirsin, ama silahın olmazsa bunun sana pek bir faydası yok."

Borric elini sarkık tuniğinin önüne soktu ve kesesini çıkardı. Bir çift bakır para çıkardı ve onları öfkeli barmene uzattı. "Suli, hadi gidelim..."

Çocuğun barın dibine düşmüş, yüksek sesle horlamakta olduğunu fark etti. Ghuda kafasını iki yana salladı. "İçkisine sahip olamayan birine güvenebileceğimi söyleyemem."

Borric sarhoş çocuğu ayağa kaldırırken güldü. Çocuğu şiddetle sarsarak, "Suli, gitmeliyiz," dedi.

Çocuk kızarmış gözleriyle, "Efendim, oda neden dönüyor?" dedi. Ghuda miğferini aldı ve "Sizi dışarda bekleyeceğim Deli. Sen çocukla ilgilen." Paralı asker dükkândan çıktı ve birahaneden kusan bir çocuğun sesleri gelirken yan taraftaki dükkândaki bakırdan bir mücevheri inceledi. Üç saat sonra, iki adam ve çok solgun bir çocuk şehrin doğu kapısından geçtiler ve kervansaraya girdiler.

Üç tarafı çadırlar ve kulübelerle çevrili büyük alan, tam şehrin batısında, Farâfra'nın kapılarından çeyrek mil uzaktaydı. Çeşitli büyüklüklerdeki neredeyse üç yüz yük arabası çayıra dağılmıştı. Atlar, vahşi sığırlar ve develer bir yerden ötekine hareket ederken havayı toz kaplıyordu. Suli taşıdığı, Ghuda'nın satın almalarında ısrar ettiği çeşitli şeylerle dolu olan büyük çuvalı ağırlığını denemek için kaldırdı. Borric, konu kendi zırhına gelene kadar, paralı askerin liderliğini kabul etmişti.

Borric şimdi eski ama işe yarar deriden bir ceketle tozluk ve kolluk giymişti. Hafif bir miğfer bulamamıştı, bu yüzden istemediği bir şeydense, uzayan saçlarını arkada ve teri gözlerinden uzak tutmak için kumaştan bir başörtüsü olan deri bir sargı seçmişti. Örtü, ensesini sert Kesh güneşinden de koruyordu. Sol kalçasından kıvrık bir uzun kılıç sarkıyordu ve sağından da bir kama. Düz ve uzun bir kılıcı tercih ederdi, ama Farâfra'da Krondor'da olduğundan az bulunuyordu. Yaptıkları alışveriş az sayıdaki madeni parasını tüketmişti ve Kesh şehrinden hâlâ uzakta olduğunun farkındaydı.

Atların tutulduğu ağılların yanından geçerken, bir dizi yük arabasının iki sıra halinde durduğu bir ana meydana geldiler. Yük arabalarının arasında, mallarını naklettirmeye çalışan tüccarlar kadar, hepsi de silahlı çok sayıda adam da geziniyordu.

Meydandan aşağı yönelen üçlü her arabanın üstündeki adamlar tarafında çağrıldılar. "Kimri'ye gidiyor. Kimri için muhafıza ihtiyacım var!" Bir sonrakinde bir adam onlara, "Ghuda! Teleman için muhafıza ihtiyacım var!" diye bağırdı. Üçüncü, "En yüksek ücret. Yarın Hansule'ye gidiyoruz!" diye seslendi. Meydanı yarıladıklarında Kesh şehrine giden bir kervan buldular.

Kervan sahibi onlara şöyle bir baktı ve "Seni ismen tanıyorum Ghuda Bule. Seni ve arkadaşını kullanabilirim, ama çocuğu istemiyorum."

Borric konuşacaktı ki Ghuda sözünü kesti. "Uğurlu Aşçım olmadan bir yere gitmem."

Tombul kervan sahibi Suli'ye baktı, "Uğurlu Aşçı mı?" derken kel kafasından ter akıyordu.

Ghuda, sanki bu hakkında yorum yapmasını gerektirmeyecek kadar açık bir şeymiş gibi, başıyla evetledi. "Evet."

"Ah Bitlerin Efendisi, Uğurlu Aşçı da neyin nesi?"

"Ben Taymus Rioden'in Querel'den Ashunta'ya giden kervanında muhafızken, yedi yıl önce, eşkıyalar tarafından baskına uğradık. Yıldırımla çarpılmış gibi. Ölüm Tanrıçası'na dua etmeye bile vaktimiz olmadı." Kervan sahibi gibi, bir iyi şans işareti yaptı. "Ama Uğurlu Aşçım gibi hayatta kaldım. Başka kimse sağ çıkmadı. O zamandan beri Uğurlu Aşçımı hep yanımda götürüyorum."

"O çocuk on iki yazdan fazla olmayacağına göre, Yalancıların Babası, yedi yıl önce kervan aşçısı olması için gerçekten erken gelişmiş olmalı."

"Ah, o değildi," dedi Ghuda, kafasını bunun açık olması gerekirmiş gibi iki yana sallayarak. "Başka aşçı. Eşkıyalar saldırdığında sel yatağında, pantolonum ayak bileklerimde hayatımdaki en kötü kaçışı yaşadım. Dövüşmek için ayağa bile kalkamadım. Beni hiç bulamadılar." "Aşçı nasıl hayatta kaldı?"

"Birkaç metre ötede çömelmişti."

"Ya ona ne oldu?" diye sordu kervan sahibi, gözlerini kısıp Ghuda'ya ilgiyle bakarak.

"Piçi beni az kaldı zehirliyor diye öldürdüm."

Kervan sahibi kendini gülmekten alamadı. Gülmesi geçince Ghuda, "Çocuk size sorun çıkarmaz. Geceleri kamp ateşinin etrafında aşçıya yardım edebilir ve ona para ödemenize gerek yok. sadece Kesh'e varana dek her gün karnını doyurun yeter."

"Anlaştık!" dedi kervanın sahibi, eline tükürüp uzatarak. Ghuda da kendi eline tükürdü ve tokalaştılar. "İyi bir yalancıyı geceleri ateşin etrafında kullanabilirim. Yolculuğun hızlı geçmesini sağlar." Suli'ye dönerek, "Git ve aşçımı bul evlat," dedi. Parmağıyla omzunun üzerinden bir düzine nakliye arabasının arasında bir aşçı vagonun durduğu yeri gösterdi. "Onun yeni aşçı yamağı olacağını söyle."

Suli Borric'e baktı, Borric başıyla gidebileceğini işaret etti. Suli gidince kervan sahibi, "Ben Janos Saber, Keshli bir tüccar. Yarın sabahın ilk ışıklarıyla ayrılıyoruz." Ghuda omzunda taşıdığı küçük bohçayı indirdi. "Bu gece arabalarınızın altında uyuruz."

"Güzel. Şimdi beni rahat bırakın, çünkü akşam karanlığından önce dört muhafıza daha ihtiyacım var."

Borric'le Ghuda oradan ayrıldılar ve geniş bir ağacın altında biraz gölgelik bir yer buldular. Ghuda miğferini çıkardı ve elini terli yüzünden geçirdi. "Artık dinlenebilirsin, Deli. Yarın çok berbat olacak."

"Berbat mı?" dedi Borric.

"Evet, Deli. Bugün yalnızca terledik ve sıkıldık. Yarın susamış, kirlenmiş, yorulmuş, terlemiş ve sıkılmış olacağız."

Borric kollarını göğsünde kavuşturdu ve dinlenmeye çalıştı. Çocukluğundan beri bir askerin fırsatını her bulduğunda dinlendiği kafasına sokulmuştu. Ama zihni çalışmaya devam ediyordu. Erland için işler nasıl gidiyordu ve Kesh'te neler oluyordu? Tahminlerine göre, Erland ve diğerleri şimdiye Kesh'e varmışlardı. Erland güvende miydi? Borric öldü mü biliyorlardı yoksa sadece kayıp mı?

Yüksek sesle iç geçirerek yerleşti. Çok geçmeden öğle sıcağında kestiriyordu, işlek kervansarayın gürültüsü kulağa yatıştırıcı geliyordu.

AV

Aslan hareketsiz durdu.

Kedi gözlerini otlayan bir antilop sürüsüne dikmiş beklerken Erland ilgiyle izledi. Atının üzerinde, James'le Locklear'ın ve çöl adamı Kafi Abu Harez'in yanında duruyordu. Yakında sıralanmış yarım düzine araba vardı, Kesh ordusunun geleneksel çekirdeği. İmparatorluk Arabacılarının Komutanı Lord Jaka, oğlu Diigai kediyi avlamak için hazırlanırken onu seyretti. Epey yaşlı olan komutanın yüzünde, aşınmış siyah taştan oyulmuş gibi sabır dolu bir huzur vardı, oğlunun meydan okumaya yaklaşması karşısında hiçbir heyecan göstermiyordu.

Kafi, aslanın uzun otların arasında dolandığı yeri işaret etti. Erland'a, "Bu genç erkekte haysiyet yok," dedi. Erland, krallığın dağlarında avlandıkları küçük aslanlardan daha iri olan devasa hayvana dikkat etti. Ayrıca Erland'ın görmüş olduğu aslanlarınki tamamen sarımsı kahverengiyken, bunun hemen hemen siyah kocaman bir yelesi vardı. Gerçekten ihtişamlı bir hayvandı. "Kendisi için avlanıyor," diye devam etti Kafi. "O aslan bugünü çıkarırsa, günün birinde kendisi için avlanacak dişi aslanları olan tombul, tembel bir aslan olacak." "Hayatta kalabilir mi?" diye sordu Locklear. Kafi omuz silkti. "Büyük ihtimalle hayır. Tanrının buyruğu böyle. Çocuk sakatlanmadığı sürece otlaktan ayrılmayacak ki, bu da onun rütbesinde biri için ölümle aynı anlama geliyor Babası imparatorluktaki en önemli lordlar arasında, bu yüzden bir sah-dareen -avlanamayan- rütbesine düşürülmek ailenin kaldıramayacağı ve toplumdaki yerini koruyamayacağı kadar büyük bir utanç olacaktır. Çocuk büyük ihtimalle ortaya çıkacak ve korkunç derecede aptalca ve cesur bir şey yapacak, ama yine de utanca kefaret olarak ölecektir."

Aslan başı aşağıda ve gözleri avına dikilmiş halde sessizce ilerledi. Zayıf bir sürü üyesini çoktan gözüne kestirmişti, genç bir danayı veya hastalıklı yaşlı bir erkek ya da dişi geyiği. Derken rüzgâr yön değiştirdi ve antilopların kafaları, tek vücutlarmış gibi havaya dikildi. Sürü rüzgârı yaklaşan tehlikenin kokusuna karşı ölçerken siyah burunlar seğirdi.

Aniden, bir erkek geyik görünüşte imkânsız bir şekilde dört ayağı üzerinde sıçradı ve sürü hareketlendi. Aslan sürüye yetişmek için alışılmışın dışında bir hızla peşlerinden atıldı. Yaşlı olduğundan zayıf düşmüş bir erkek geyik, aslanı bir an yön değiştirmesine neden olacak şekilde tekmeledi. Genç aslan şaşkınlıkla durdu. Antilopların bunu yapmamaları gerektiğinden emindi. Derken aslan esintide yeni bir koku yakaladı ve birdenbire artık avcı değil, av olduğunun farkına vardı.

O anda, Diigai bir çığlık attı ve sürücüsü kamçısını şaklatıp atlarının takibe başlamalarını sağladı. İşaret buydu ve av başlamıştı. Erland'la arkadaşları atlarını topukladılar ve arabalara ayak uydurmak için dörtnala gitmeye başladılar.

Arabalar askeri bir manevrayla aslan sağa ya da sola yön değiştirirse diye yolunu kesmek için yelpaze pozisyonunu aldılar. Genç Keshli avcılar, av tanrıları Guis-wa'ya kadim dualar haykırırlarken havayı av çığlıkları doldurdu. Krallıkta esrarlı bir tanrı olarak görülen Kırmızı Ağızlı Avcı, Kesh'te büyük bir ilahtı ve bütün Keshli avcıların koruyucu tanrısıydı.

Aslan çimenlik düzlükte hızla koşuyordu. Aslan uzun süre etkin bir biçimde koşamazdı ve görünüşte açık bir saklanma yeri de yoktu. Diigai ve diğer arabacılar kaçan kedinin peşinden gittiler.

Birden James dizginlerini çekerek Erland'a durmasını söyledi. Kafi Abu Harez gibi, krallık binicileri de dizginleri çektiler. "Ne?" dedi Erland.

James, "Bırakalım da şu düzenli karmaşa biraz önümüze geçsin, hepsi bu.

Kendini kazara onların önünde bulmanı istemem."

Erland itiraz edecek oldu, sonra James'in ne demek istediğini anladı. Bu kendini 'kaza' olarak gösterecek türden bir dekordu. Başını salladı ve hayvanını döndürüp eşkin sürdü; bu sürüş ön tarafta ne olup bittiğini ava katılma riski olmadan görebileceği kadar hızlıydı.

Birdenbire arabalar Diigai'ye aslanla karşılaşması için rahat bir boşluk bırakarak durmaya başladılar. Erland'ın gurubu onlara yetiştiğinde, Diigai

arabadan inmiş, uzun bir kargı ve hayvan derisinden bir kalkanla aslana yaklaşmaktaydı.

Erland, "Bunlar o cüssede bir kediyi avlamak için epey ilkel silahlar. Neden yay kullanmıyor?" dedi.

Kafi, "Bu onun erkeklik töreni. Lord Jaka'nın en büyük oğlu olduğundan, o çok önemli bir çocuk. Safkanlar sürüsünü kovalayan bir hayvanı öldürmek için yay kullanırlar, ama büyük bir avcı -bir simbanb- olmak, resmi kutlamalarda bir aslanın yelesini başlık olarak kullanmak için, atalarının silahlarını kullanmak zorundasın," dedi. Erland başını salladı ve atını Diigai'nin arabasının yanına götürdü. Arabanın sürücüsü, aynı yaşlarda bir çocuk endişeyle izliyor, genç soylunun güvenliği için açıkça kaygılanıyordu. Tecrübesiz avcı artık arabasının elli metre ilerisindeydi, aslanla arasındaki mesafeyi yarılamıştı.

Aslan çömeldi, dinlenmek için soluklanırken dili ağzından dışarı sarkıyordu. Tehlikenin yaklaşıp yaklaşmadığını ve yaklaşıyorsa nereden geldiğini anlamaya çalışırken gözleri açıldı ve başını çevirdi. Sonra kalçalarının üzerinde dikilip etrafa baktı. Atlı arabalardan oluşmuş bir çember kaçışını her yönden kapatmaya hazır beklediğinden, kaçacak bir yeri yoktu. Sonra yaklaşan şekli inceledi. Öfke ve korkuyla kükredi.

Birkaç at şahlandı ve hareket etmeye çalıştı, ama sürücüleri onları sabit tuttular. Erland, Kafi'ye döndü ve "Ya atışı kaçırırsa?" dedi.

Kafi, "Atmayacak. Bu çok tehlikeli. Hayvana dürterek saldırmaya çalışacak ve kargısıyla onu delip geçecek ya da en azından ona saplayacak kadar yaklaşacak," dedi.

Erland bunu, anca bu barbarca töreni bulduğu kadar mantıklı buldu. Sürülere baskın yapan aslanları, ayıları, kurtları ve wyvernleri avlamak mantıklıydı. Yiyemeyeceğin bir şeyi, kafasını ganimet olarak takabileceğin bir şeyi avlamaksa mantıklı gelmiyordu.

Derken aslan hücum etti. Arabacıların birçoğunun dudaklarının arasında hafif bir hayret nidası kaçtı ve Erland'la arkadaşları bunun bu cins aslan için

alışılmadık bir davranış olduğunu anladılar. Diigai tereddüt etti ve o dakikada hazır olma fırsatını kaybetti. Aslan saldırdığında kargısı yanlış duruyordu ve aslanı sadece sıyırıp geçti. Birdenbire her şey karıştı: Çocuk yere serildi, aslan körlemesine acısının kaynağına atılırken, kalkanı çocuğu korkunç bir tırmıktan korudu. Sonra hayvan sanki bir düşman ona o taraftan saldırıyormuşçasına böğrünü ısırdı. Genç adamın kargısı aslanın böğründen dışarı çıkmıştı.

Aslan sadece iki şeyin farkındaydı; acı ve kan. Kükredi ve genç adam kendini kalkanla perdeleyerek gerilemeye çalıştı. Aslan kargıyı ısırmaya çalışarak bir daire çizdi, derken silahı yerinden çıkardı. Ve Diigai, kargısıyla arasında öfkeli, yaralı bir aslan olduğunu fark etti.

"Öldürülecek!" diye bağırdı Erland.

Kafi, "Kimse karışmayacak. Öldürmek ya da öldürülmek onun hakkı," dedi. Çöl adamı omuz silkti. "Ben de bunda pek mantık göremiyorum, ama safkan adeti böyle." Birden Erland eyerinde geriye çekilerek ayaklarını üzengilerden çıkardı. Sağ dizinin altına uzandı ve sağ üzengi derisinin tokasını hızla açtı. Onu eyerden kurtararak tekrar bağladı ve sol üzengi demirini yukarı çekti ki atına çarpmasın. Sağ üzengisinin derisini sağ eline iki kere doladı, ağırlığını ve onunla ne kadar uzağı vurabileceğini tartmak için ağır demiri elinde salladı. James, "Sen ne yapı..." diyordu ki, sorusunu bitiremeden Erland atını genç avcıya doğru sürmeye başlamıştı bile.

Aslan çömeldi ve sıçrama anı gelene kadar aşağıda durarak, hızla sürünerek harekete geçti, ama hücumu karşılamak için kalkanını kaldırmış olan genç adama yaklaştığında yeni bir saldırı gerçekleşti.

Erland aslana ağır üzengi demiriyle vurarak saldırdı. Aslan acıyla kükredi ve Erland'ın atı içgüdüsel olarak yanlamasına hareket etti. Aslan döndü ve kocaman pençesini salladı, ama at gitmişti. Büyük kedi arkasından gitmeye davrandı, sonra yüzleşmesi gereken başka bir düşman olduğunu hatırladı. Erland'ın müdahalesi yeterliydi. Diigai kargısının olduğu yere sıçradı ve hazıra geçti. Erland arkadaşlarının yanına dönerken, genç Keshli soylu, avcı çığlığını attı ve aslan döndü Acıdan çıldırmış ve her yandan gelen saldırılardan kafası karışmış genç kedi Diigai'nin üzerine sıçradı. Bu defa

kargı doğru tutulmuştu ve aslanın heybetli gövdesine saplandı. Kendi momentumu aslanı ileri taşırken, kargının ucunu da kalbine sürdü.

Arabacılar bağırdılar ve genç adam seğiren kedinin tepesine dikildi. Erland kan kokusundan ürken atını döndürdü. Onu üzengiler olmaksızın kontrol altına alması bir an sürdü, ama mükemmel bir binici olduğundan prens, hayvanını hızla döndürdü ve bağıran safkan erkeklerden tırısta uzaklaştırdı. Bir arabacı yaklaştı ve Erland, Lord Jaka'nın geçmekte olduğunu fark etti. Tepkisel davranışının kötülüğü birden Erland'ın kafasına dank etti. Aslanı oyalayarak temel bir kanunlarını mı çiğnemişti? Birbirlerinin yanından geçerken Erland'la Jaka'nın gözleri buluştu. Erland yaşlı adamın bakışında bir şey aradı, onay ya da kınama, ama Arabacıların Efendisi geçerken hiçbir şey belli etmedi, genç prense hiçbir işaret ya da jest yapmadı. Erland oturmuş derileriyle demirlerini yerine takarken James yanına geldi ve "Sen deli misin? Bu kadar aptalca bir şey yapmana neden olan şey nedir?" dedi.

Erland, "Ölebilirdi. Diğerleri o zaman aslanı öldürürlerdi. Şimdi sadece aslan öldü. Bana mantıklı geldi," dedi.

"Ya atın bir saniye önce ürkseydi, aslanın ilk kurbanı sen olabilirdin!"

James, Erland'ın tuniğini kavradı, onu neredeyse atından aşağı düşürüyordu. Onu yakına çekti. "Sen isimsiz bir soylunun aptal bir oğlu değilsin. Sen zengin bir tüccarın sersem çocuğu değilsin. Bu aptallığı bir daha yapacak olursan, seni bizzat canını çıkarana kadar döverim."

Erland, James'in elini itti. "Bunu unutmamıştım." Erland atını döndürdü, yüzünde öfke vardı. "Bunu bir an için bile unutmamıştım, Kontum. Kardeşim öldüğünden beri!" Birden, Erland hayvanını tekmeledi ve şehre doğru hızlı bir koşu tutturdu. James başıyla işaret verdi ve Krallık Onur Muhafızları peşine düştüler. Onu durdurmaya çalışmayacaklardı, ama korumasız at binmesine de izin veremezlerdi.

Locklear şimdi tek başına olan James'in yanına geldi ve "Çocuk işleri kolaylaştırmıyor, değil mi?" dedi.

James başını iki yana salladı. "Senin ya da benim onun yaşındayken yapacağımız türden bir şey."

Locklear, "Gerçekten bu kadar aptal mıydık?"

"Korkarım öyle, Locky." James etrafa bakındı. "Aslanın kafasını alıyorlar, yani saraya döneceğiz. Ve bizi bir başka kutlamaya davet edecekler."

Locklear yüzünü buruşturdu. "Herhangi biri bu insanlara bir defada elliden az kişinin birlikte yemek yemesinin kabul edilebilir olduğundan hiç mi bahsetmedi?"

"Görünüşe göre hayır," diye cevap verdi James, atını tekmeleyip harekete geçirerek.

"Hadi gidip prensimizin yaralı onurunu iyileştirelim," dedi Locklear. James, muhafızı tarafından yakından takip edilen Erland'ın uzaktaki şekline doğru bakarak, "Yaralanan onuru değil, Locky," dedi. Aslanın törensel parçalanmasına göz atarak, "Diigai, Erland... ve Borric'le aynı yaşta. Erland ağabeyini özlüyor," dedi. Neredeyse yüksek sesli bir iç geçirme gibi, uzun bir soluk verdi. "Hepimizin özlediği gibi. Hadi, hâlâ onunla konuşmamız lazım." İki danışman beklemekte olan Kafi Abu Harez'e yaklaştılar, adam atını döndürdü ve şehre at sürmek için onlara katıldı.

Kutlayan Keshliler'den ayrıldıklarında Locklear, "Kafi, Erland yardım etmekle ne yaptı?" diye sordu.

Adam, "Bilmiyorum, efendim. Genç Prensiniz aslanı öldürmüş olsaydı, o zaman dünyaya çocuğun avlanamadığını göstererek sadece Diigai'yi utandırmış olmayacak, Lord Jaka gibi güçlü bir düşman da kazanmış olacaktı. Neyse ki, sadece hayvanın dikkatini dağıttı, çocuğun silahını tekrar ele geçirmesine ve kediyi öldürmesine izin verdi." Kafi omuz silkti ve atını James ve Locklear'la beraber eşkinde gitmek için mahmuzlarken gülümsedi. "Belki de bir şey olmayacak. Safkanlar söz konusu olduğunda, kim bilebilir ki?"

James, "Çok yakında öğreneceğimizden eminim," dedi.

Şehre yaptıkları geri dönüş yolculuğunun kalan kısmında hiç konuşmadılar. Miya havuzda Erland'ın arkasına oturmuş, ense ve omuzlarındaki gerginliği almak için mesaj yapıyordu. Erland diğerlerini göndermiş olduğundan yalnızdılar. Keshli kadın hizmetlilerin istekli oluşlarının kendi avantajına kullanmış olsa da, Miya'nın arkadaşlığına gitgide daha çok yöneldiğini fark etmişti. Genç Keshli hizmetçiye karşı sevgi diyebileceği bir şey hissetmiyordu, ama onunlayken gevşemenin ve canını sıkan şeylerden konuşmanın rahatlığını hissediyordu. Kadın ne zaman sessiz kalacağını, Erland'ın kafa karışıklığını gideren irdeleyici soruyu ne zaman soracağını biliyora benziyordu. Ve sevişmeleri yeniliğin heyecanı ve arzunun acemi çarpışmasından, birbirlerinin ihtiyaçlarını anlayan iki insanın daha ağırbaşlı samimiyetine doğru gelişmişti.

Bir başka hizmetçi içeri girdi ve "Ekselansları, Lord James gelmek için izin istiyor," dedi.

Erland reddetmek istedi, ama bugün bir ara James'le konuşmak zorunda kalacağının farkına vardı, bu yüzden başını bir kez salladı. Bir dakika sonra, James banyo odasına girdi.

James çıplak çifte baktı ve kızın Erland'la birlikte olmasından irkildiyse bile, bunu sakladı. Odada kalan hizmetçiden hiçbir şey istemedi, ama pelerinini çıkardı ve genç kadına uzattı, genç kadın pelerini ondan aldı. Sonra küçük bir tabureye doğru ilerledi, tabureyi kendisi havuzun yakınına taşıdı.

James oturarak, "Pekâlâ, daha iyi misin?" diye sordu.

Erland, "Hayır. Hâlâ kızgınım," dedi.

"Kime kızgınsın Erland?"

Genç adam bir an sessiz kaldığında hayal kırıklığı yüzünde açıkça görüldü. Sonra Miya ense ve omuzlarındaki gerilim boğumlarını yoklamaya devam ettikçe hayal kırıklığı kaybolup gitti.

"Evrene, sanırım. Kader ve şans tanrılarına. Sana. Babama. Herkese." Sonra sesi kaybolur gibi oldu. "En çok da kendini öldürttüğü için Borric'e kızgınım." James başını salladı. "Biliyorum. Ben de öyle hissediyorum."

Erland uzun uzun iç geçirerek gerilimini salıverdi ve "Yaptığım şeyi bu yüzden yaptım sanırım. O çocuğun aslan tarafından öldürülmesini göremezdim. Belki çocuğun bir kardeşi vardır..." Gözyaşları kendiliğinden akarken konuşamadı. Erland, bir an, ılık havuzda oturdu, kederi eşkıya saldırısından bu yana kendini ilk kez gösterdi. Genç Prens ölü ağabeyi için ağlarken James bekledi, bu sergilemeye karşı ne mahcup oldu ne mahcubiyet gösterdi. James kendi ağlamasını bir hafta önce, karısının kollarında gerçekleştirmişti.

Bir an sonra, Erland öğretmenine kızarmış gözlerle baktı.

"Neden, lanet olsun?"

James sadece başını iki yana sallayabildi. "Neden mi? Sadece tanrılar bilir ve onlar da konuşmuyorlar. En azından benimle." Uzandı ve elini suya soktu. Bir an sonra elini çekti ve kaşlarını çattı. "Bazı şeyler mantıklıdır, diğerleri değildir. Bilmiyorum."

James bir süre düşünceli bir halde durdu, sonra, "Bak, sana bunu söylemedim. Baban hayatımı kurtardı. Birkaç kez. Şimdi Adalar Prensi'nin bir çocuk hırsızın hayatını neden kurtardığı hakkında, bir diğer Adalar Prensi'nin bir doğum günü partisine giderken neden yolda pusuya düşürülerek öldüğü konusunda olduğumdan daha fazla uzman değilim. Sana sadece kimsenin bana hayatın mantıklı olduğunu asla, asla söylemediğini söyleyebilirim. Hayat sadece böyle," dedi.

Erland, Miya'nın yumuşak bedenine yaslandı ve sıcaklığın içine akmasına izin verdi. İç geçirdi ve içerden bir şeyin, pusudan beri her dakika orada olmuş bir sızının gittiğini hissetti. "Çok tuhaf," dedi alçak sesle. "Borric'in ölmüş olması gerektiği kafama şimdi dank etti. Yine de..."

"Ne?" dedi James alçak sesle.

"Bilmiyorum." Erland, James'e baktı, gözlerinde soru dolu bir ifade vardı. "Kendimi nasıl hissetmem gerek? Demek istediğim, Borric'le ben şimdiye dek birkaç günden fazla ayrı kalmadık. Sanki... birbirimizin parçası gibiydik. Onu kaybedersem, ya da o beni, düşünmüştüm ki... bunu hissederiz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

James ayağa kalktı. "Sanırım. En azından hayatında sizin birbirinizle olduğunuz gibi yakın olacak biri olmayan herhangi birinin anladığı kadar anladığımı düşünüyorum. Ama sizi bebekliğinizden beri izledim ve kavga ettiğinizi ve oynadığınızı gördüm. Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

Erland tekrar iç geçirdi. "Sadece farklı hissedeceğimi düşünmüştüm. Hepsi bu. Ölmüş gibi değil, anlarsın, sanki çok uzaktaymış gibi." Erland'ın gözleri doldu ve gözlerini kapattı. Bir an sonra nefes alıp verişi daha düzenli bir hal aldı ve uyuyakaldı.

James pelerinini tutmakta olan hizmetçiye pelerini getirmesini işaret etti.

Miya'ya, "Bu akşam yine imparatoriçeyle yemek yiyeceğiz. Vakti geldiğinde onu uyandır," dedi.

Miya, uyuyan prensi uyandırmamak için konuşmadan sadece başını salladı.

James pelerinini koluna attı ve gitti.

Miya Lord Jaka'nın geldiğini ilan ederken Erland giyinmeyi bitirdi. Prens, Diigai'nin babasından bu öğleden sonra olanlarla ilgili bir tepki geleceğine dair bir his taşıdığından şaşırmamıştı. Erland iki hizmetçiye Keshli soyluyu kabul etmelerini işaret etti ve uzun boylu savaşçı birkaç dakika sonra içeri girdi. Miya, kulak misafiri olmayacağı kadar uzak, ancak Erland'ın ona ihtiyacı olursa diye de yeterince yakın bir mesafeye çekildi.

Jaka Erland'ın karşısında eğildi, sonra, "Prensim, uygunsuz bir zamanda gelmedim umarım?"

"Hayır, Lord Jaka. İmparatoriçenizle yemeyi dört gözle beklediğim akşam yemeği için giyinmeyi henüz bitirdim."

Jaka iki eliyle birden bir hareket yaptı, ellerini birbirine paralel tutup, aşağı ve dışarı doğru hareket ettirdi, Kafi ona bunun 'Cennet korusun' ya da 'Cennet cömert davransın' anlamlarına geldiğini söylemişti.

İhtiyar savaşçı, "Sizinle bu öğleden sonra yaptığınız şey hakkında konuşmaya geldim." "Evet?"

Jaka söylemeyi istediği sözlerle boğuşuyormuş gibiydi. "Büyük namı olan bir avcı olarak, oğlumun bugün bu erkeklik avında başarısız olması utanç verici bir şey olurdu. Böyle bir şeyi kabullenmek zor.

"Oğlumdan mert bir ölümü çaldığını ya da müdahalen yüzünden avının lekelendiğini söyleyenler çıkacaktır."

İşte geliyor, diye düşündü Erland. Böyle bir şeyi yarı yarıya bekliyordu. "Yine de," diye devam etti Jaka, "hayvanı oğlumun kargısını tekrar almasına yetecek kadar uzun süre taciz ettiniz."

Erland başıyla evetledi. "Av onundu."

"Bu doğru. Bu yüzden, avın zarafetiyle ilgili duygularım, derinden sevdiğim bir çocuğun babası olarak kısmen karışık olsa da, erkekliğini ispatlamasına izin verdiğiniz için size teşekkür etmek isterim." Yumuşak bir şekilde ekledi "Ve hayatını kurtardığınız için."

Erland ne söylemesi gerektiği konusunda debelenirken, bir an hareketsiz durdu. Sonra bu koşullar altında babaya en onurlu olasılığa izin verecek yolu seçti. "Belki de kargıyı benim yardımım olmadan tekrar ele geçirecekti. Kim bilebilir ki?"

"Kim bilebilir ki gerçekten?" dedi yaşlı adam. "Genç bir kediydi, tecrübesizdi ve çok acı çekiyordu. Daha deneyimli bir avcı kalkanın yassı kısmıyla yüzüne vururdu, zarar vermezdi, ama gürültü çıkarır ve acı verirdi. Kedi kalkana saldırırsa, deneyimli avcı saldırmasına izin verir ve kargıyı ele geçirmeye çalışır. Bu öğrettiğimiz bir şey, yine de anın heyecanı içinde kolaylıkla unutuluyor. Kolaylıkla unutuluyor, ekselansları.

"Ayrılmam gerek prensim. Ama ayrılmadan önce, ihtiyacınız olursa, size borçlu olduğumu bilin."

Erland bu kadar apaçık bir teşekkür teklifine karşılık söyleyecek uygun bir şey düşünemiyordu, bu yüzden ancak, "İncelikli ziyaretiniz ve varlığınızla şeref verdiğiniz için teşekkür ederim Lord Jaka," diyebildi.

İmparatorluk Arabacılarının Komutanı, Prens Erland'a selam verdi ve ayrıldı.

Erland, Miya'nın olduğu yere döndü ve "Bu gece ilerleyen saatlerde seni görmeyi bekliyorum," dedi.

Miya, Erland'a yaklaştı ve bir an Erland'ın tuniğini düzelterek durdu, gerçek bir ihtiyaçtan ziyade sağladığı yakınlık yüzünden ve "Sizi çok yakında göreceğim prensim. İmparatoriçenin huzuruna çıkmam emredildi."

"Ters bir şey mi var?"

Miya omuz silkti. "Hiçbir şey. Adı Kesh Olan'ın sarayında hizmet eden herkesin zaman zaman imparatoriçenin sarayının ihtişamını paylaşmasına izin verilir."

"Güzel. Orada görüşürüz."

Erland dairesinin kapılarının açılmasını işaret etti ve iki genç kadın kapıları ardına kadar açtılar. Dışarıda, resmi üniformaları içinde dört Krondor Saray Muhafızı bekliyordu. Erland'ın etrafına dağıldılar ve sarayın büyük koridorlarından aşağı eş zamanlı adımlarla ilerlediler.

Yol üzerinde James'le Gamina, sonra Locklear ve son olarak da Kafi onlara katıldı. Sarayın imparatorluğa ait kompleksine ulaştıklarında, yabancı bir ulusun askerlerinin imparatorluğun huzuruna yaklaşmalarına izin verilmediği için Krondorlu Muhafızlar durdular.

Erland trompetlerin çaldığı giriş müziğiyle içeri girdi. Mevkice oldukça kıdemli olduğundan, küçük gurubunun başını çekerek önce imparatoriçeye hitap etmesi gerekiyordu. Keshli Törenler Efendisi yaklaşan prens için uzun

bir övgü listesini okuyordu ve Erland aldığı özel derslerden bunun resmi bir toplantıya işaret ettiğini anladı. Resmi yemekle resmi olmayan arasında imparatoriçe için sadece bir niteleme farkı olduğunu düşününce gülümsemesini tuttu. Krondor'da olmayı, mutfağın köşesinde sade bir masada Borric'le yemek yemeği istiyordu fena halde, bu ebeveynleriyle yedikleri resmi yemeklere katlanmaktan daha sık yaptıkları bir şeydi. Kürsünün dibine ulaşan Erland selam verdi ve Törenler Efendisi, "Adı Kesh Olan, size Adalar Krallığı Tahtı Varisi, Batı Alemi'nin Kumandanı, Ekselansları Prens Erland'ı takdim etmekten şeref duyarım."

Erland dimdik durdu ve "Majesteleri, cömertliğinizi ben ve arkadaşlarımla paylaşma lütfunu gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Size..." ve imparatoriçenin her karşısına çıktıklarında yaptığı gibi, arkadaşlarını takdim etme formalitesini yerine getirdi. Bu saçmalığın imparatoriçe için günün her öğününde devam edip etmediğini merak etti.

İmparatoriçe, "Raporlara bakılırsa, ekselansları yoğun bir gün geçirmişler," dedi. Erland bir şeyler daha söylemesini bekledi, ama tek söylediği, "Tekrar bize katılmanız bize şeref verdi ekselansları. Lütfen, sofralarımızın cömertliğinin keyfini çıkarın."

Erland döndüğünde Prens Awari birkaç arkadaşıyla birlikte salona giriyordu.

Erland'a en yakın olanı geçerken yere, prensin önüne tükürdü.

Erland durdu, gözleri faltaşı gibi açıldı ve yüzü kızardı. Tüküren genç adam ilerlemeye davranırken Erland döndü ve "Sen!" dedi.

Bütün gözler iki genç adama bakmak için döndü. Genç adam Erland'a kısık gözlerle baktı. Bir safkandı, prense yakınlığına bakılırsa, büyük ihtimalle önemli bir soylunun oğluydu ve bedeni kaslı ve güçlüydü. Erland kavganın kokusunu aldı ve bunu önleyecek ruh halinde değildi.

"Erland!" James'in sesi prensin kulağında tısladı. "Vazgeç!"

İmparatoriçe seyrediyor, diye uyardı onu Gamina.

Genç soylu gelip karşısında dikilirken Erland tahta baktı. İmparatoriçenin dikkati yüz yüze durmakta olan ikiliye yönelmişti. Bir saray soylusu araya girmek için davrandı, imparatoriçe ona yanına gelmesini emretti. Onu müdahale etmekten caydırarak istiyora benziyordu. Gözlerinde hevesli bir parıltı vardı. Erland bunun, Kesh'in ilerleyen yıllarda ne çeşit bir Adalar hükümdarıyla karşı karşıya kalacağını tayin etmek için bir tür imtihan olup olmadığını merak etti.

Eğer öyleyse, diye düşündü Erland, gerekirse sadık bir düşman bulacaklardı.

Genç adam prensten birkaç santim uzaktayken, "Ne var, sah-dareen dedi. Birkaç kişinin mırıldandığı duyulabiliyordu. Bu sarayda bir avcı olmamak mevkice soyluluktan aşağıdaydı ve böyle hitap edilmek ölümcül bir hakaretti. Erland müdahale edecek mi diye Prens Awari'ye baktı. Prens gözlerinde ilgiyle izliyordu ve dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Erland o anda genç adamın kendisine Prens Awari'nin emriyle hakaret ettiğini anladı. Erland derin bir nefes aldı, sonra, mümkün olduğunca hızlı göğsüne çekti ve genç adamın suratına elinin tersiyle vurdu.

Delikanlı dizleri bükülürken sendeledi. Yere yığıldı, ama yere düşmeden Erland delikanlıyı boğazındaki süslü gerdanlıktan yakaladı ve onu gerdanlığı tutarak kaldırdı.

"Kesh sarayında bana hakaret eden kişi Adalar Krallığı'na hakaret etmiş demektir. Bunu cezasız bırakamam." Genç adamı, gerdanlığını bırakarak itti.

Delikanlı sendeledi ama toparlandı. Erland, "Silahı sen seç," dedi.

James Erland'ın kolunu kavradı. "Bu düelloya çıkamazsın İstedikleri de bu," diye fısıldadı.

Ama genç adam sadece, "Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi. Erland, "Sana vurdum. Düello yaparken kullanacağımız silahı seçmeye hakkın var," dedi.

Genç adamın yüzü samimi bir şaşkınlık ifadesiyle boğum boğum oldu. "Düello mu? Seninle neden dövüşeyim? Beni öldüreceğin muhakkak."

Erland ne diyeceğini bilemedi. İmparatoriçe sayesinde bir şey deme zorunluluğundan kurtuldu. "Lord Kilâwa."

Odanın arka tarafına yakın yere yerleştirilmiş bir masadan orta yaşlı bir adam ayağa kalktı. "İmparatoriçemin emirleri nedir?"

"Oğlun bir soytarı, Kilâwa. Evimde bir misafire hakaret ediyor. Ona ne yapılmalı?"

Adamın yüzü soldu. Ama konuşurken dimdik durdu. "İsteğiniz nedir majesteleri?"

İmparatoriçe tereddüt etti, sonra, "Kafasının bal ve şarap dolu bir kavanozda hatıra olarak Prens Erland'a sunulmasını sağlardım, ama bizim adetlerimiz ekselanslarının adetleriyle bir olmadığından, sanırım bu sadece ona daha çok sıkıntı verirdi," dedi. Duraksadı, sonra, "Genç Rasajani," dedi. Erland'a hakaret etmiş olan delikanlı anında başını imparatoriçeye doğru eğdi. "Majesteleri?"

"Seni görmek beni rahatsız ediyor. Yukarı şehirden sürüldün. Gözlerimden ışık parladığı sürece platoya asla adımını atma. Sonsuz Güzellik Salonu'na gittiğimde, o zaman benden sonra hükümdar olan merhametli davranıp dönmene izin verebilir- Benden görüp göreceğin bütün hoşgörü bu -ve sadece baban benim için kıymetli olduğundan- acıyan yaşlı kemiklerimde fazla merhamet kalmadı. Şimdi, defol!"

Kendi gurubu için hazırlanmış masaya ulaşan Erland, Kafi'ye döndü ve "Bunun sebebi neydi?" Çöl adamı soruyu tam anlayamamışa benziyordu. "Prensim?" "Dövüşmek istemiyorduysa neden bana hakaret etti?" dedi Erland otururken. Kafi oturup, "Bu bir safkan meselesi ekselansları. Anlamalısınız: Savaşçı bir halk değiller. Avcılar. Savaşçılar bir düşmanın üzerine salıverilme konusunda köpeklerden ileri değildirler. Ah, gerekirse savaşırlar ve bunu vahşetle yaparlar, ama bunu onur saymazlar. Hayır, onur avının izini sürmek ve onu tek vuruşta öldürmek becerisindedir. Bir safkan

için onur budur. Genç Rasajani için sizinle dövüşmek mantıksız olacaktı. Siz şüphesiz yetenekli bir savaşçısınız. Onu çabucak öldürürdünüz. Bunu biliyordu, bu yüzden sizinle dövüşmek tamamıyla budalalık olacaktı," dedi.

Erland, "Bunu anlaması zor," derken kafasını iki yana salladı. Kafi omuz silkti. "Onlar için bir erkeğin bir onur meselesi yüzünden koşulların onu daha iyi bir savaşçı olduğunu bildiği biriyle dövüşmeye zorlamasına izin vermesini anlamak zor. Onların bakış açısına göre bu intiharla aynı şey."

Prenses Sharana'nın gurubu içeri girdi ve bir adım geride Miya yürüyordu. Erland altın tenli prensesin nazarında içti, sonra Kafi'ye, "Benim hizmetçim neden bu gece prensesle?" dedi.

Kafi gülümsedi. "Çünkü sizin 'hizmetçiniz' Leydi Miya, Sharana’nın kuzeni."

Erland'ın gözleri büyüdü. "Kuzeni mi? Prensesin mi? Şaka mı yapıyorsun?" Kafi, "Elbette hayır, ekselansları. İmparatoriçe ne kölelerin ne de benim gibi 'aşağı' olanların sizin kendi konutlarınızda kişisel ihtiyaçlarınızı karşılamalarına izin vermez," dedi. Aşağı kelimesi güçbela sakladığı bir acılıkla telaffuz edilmişti. "Bu yüzden imparatoriçe ve misafirlerine sadece soylu doğan genç erkek ve kadınlar -ikinci dereceden oğul ve kızlar- hizmet edebilir."

Şimdi Erland'ın gözleri yusyuvarlak olmuştu. "Hepsi!" Kafi, "Evet, odanızdaki bütün hizmetçiler asillerin kızları," dedi.

Erland'ın rahatsızlığını seyrederek masanın etrafında oturmakta olan diğerlerini işaret etti. "Elbette, imparatoriçe ve kraliyet soyuyla bağlantılı olanların hepsi sizin dairenizdekiler ekselansları."

Erland, "Tanrılar ve iblisler. İmparatorluktaki kraliyet kızlarının yarısıyla yattım korkarım," dedi.

Kafi güldü. "Onda biriyle bile değil, ekselansları. Çoğu uzak da olsa majesteleriyle bağlantılı. Hem yaptıysanız ne olmuş? Safkanlar bedenle ilgili konulara sizden ya da benden farklı bakarlar. Onların kadınları

erkekleri aşık olarak almakta özgürdür. İmparatorları kadar imparatoriçeleri olmasından kaynaklanan bir şey." Son gözlemde yine bir acılık iması vardı.

Protokol icabı, Prenses Sojiana ve maiyeti en son girdiler ve prenses resmi bir şekilde annesinin sağlığını sordu. Sınıflar icap ettiği gibi tanıştı ve yemek başladı.

Prensesin gurubu oturduğunda hizmetçiler belirdi ve yemek başladı. Erland'ın masasında, prens de Locklear da odanın karşısına, Erland, Prenses Sharana ve Leydi Miya'ya ve Locklear da Prensesin annesine bakmaktan hoşnut oldukları için fazla muhabbet olmadı.

O gece ilerleyen saatlerde James, Erland'ın Gamina'yla kendisine saray bahçelerinin birinde yürüyüş yapmaya eşlik etmesini istedi. Tuhaf ricanın bir nedeni olduğunu düşünen Prens kabul etti.

Bahçeye girerlerken Gamina'nın sesi Erland'ın zihnine girdi. Bu bahçenin ortasında bile dinlenebileceğimizden, James benim aracılığımla konuşmanızı istiyor. Yüksek sesle, "Ev gibi değil, ama sevimli, sizce de öyle değil mi?"

Erland, "Tamamen aynı fikirdeyim," dedi.

Gamina'nın yardımıyla James'in sesi Erland'ın zihnine ulaştı. Nihayet saraydaki ajanımızla temas kurdum. Nihayet mi? Bir sorun mu çıktı?

Bir sorun mu? James'in cevabında bir nükte hissi vardı. Sadece sürekli gözetim altında olmamız. Dairelerimizdeki 'hizmetçilerin yarısının' Keshli casuslar olması büyük ihtimal -yaptığımız herhangi bir şey casus olmayanlar tarafından rapor edileceği için bu fazla bir fark yaratmıyor. Sanırım çok önemli bir şey oluyor.

Erland, Gamina'ya gününün nasıl geçtiğini sordu ve önemsiz şeyler hakkında çene çaldılar, mermerden fevkalade bir su çeşmesi buldular. Komik görünüşlü üç iblis hareket halinde tuzağa düşürülmüştü ve güzel bir kadın üzerlerinde iki tekerlekli bir savaş arabasıyla onları avlıyordu. İblisler

havuzun ortasına doğru sürülürken su arabanın üç kenarından dökülüyordu. Her nasılsa aşağıdan bir ışık parlıyordu ve etkisi gerçekten harikaydı.

Erland yüksek sesle, "Bu ışık olayının nasıl yapıldığını sormalıyım. Krondor'da bunun gibi bir şey inşa ettirmeliyim," dedi. Zihnen, Sence neler oluyor? Dedi.

Henüz emin değilim, cevabını verdi James. Sadece bu kadarını biraraya getirebildim. İmparatoriçenin sağlığı kötü. Göründüğünden de hasta. Sarayda ve aşağıda şehirdeki yaygın dedikodu bu yönde. Bilmedikleriyse Prens Awari'yi vârisi ilan etmesinin beklendiği, ama bütün işaretlerin kendi oğlundan önce Sojiana ya da hatta Sharana'yı vâris ilan edeceğini gösterdiği. İmparatoriçe ve oğlunun yıllardır anlaşmazlıkları var ve bazen nadiren konuşuyorlar.

Yani bir taht mirası sorunu var?

Görünüşe göre, diye cevap verdi James. Taht genelde en büyük, çocuğa geçer.

"Güzel bir gece," dedi Erland yüksek sesle. Ama bu Sojiana.

Doğru, ama Awari'yi tahtta gören soylulardan oluşan önemli bir hizip var. İlkin son hükümdarlar kadın olduğundan ve Kesh 'in hükümdarlığa tâbi birçok ulusu kuvvetle ataerkil ve bir sırada üç kadın hükümdarın Kesh'i anaerkile döndürebileceğinden korktuklarından. Eski zamanlarda, Kesh halkı böyle bir dönem geçirdi. Ama Awari'nin vâris ilan edilmesinin istenmesinin en önemli nedeni çoklarınca daha yetenekli görülmesi. Sojiana... çoklarınca zayıf bulunuyor. Rahmetli kocası Lordlar ve Efendiler Gurubu'nda, bizim Lordlar Kongremizle aynı şey, güç sahibi bir sesti. Ama diğerleri Sojiana'nın... tehlikeli olmasından korkuyorlar. Awari'yle diğer lordları kendi çıkarları için kullanabilir... Öyle ki Awari bir sonraki imparator ilan edilirse, Sojiana gurupta yine de güçlükler yaratabilir.

Bunun kardeşimin... öldürülmesi teşebbüsüyle bir ilgisi var mı?' Hadi, bu bahçe başka ne harikalar sunuyor görelim."

"Evet," dedi Gamina. "Burası öyle güzel ki."

James, "Bir süreliğine. Korkarım yarın korkunç derecede hareketli bir gün geçireceğiz. Resmi karşılama ve kutlamanın başlangıcı yarın. İmparatorluğun bütün hükümdarları burada olacak ve ilk kez biraraya gelecekler. Çok iyi görünmeliyiz."

Derken James'in düşünceleri Erland'a ulaştı. Büyük ihtimalle çöldeki saldırıyla ilgisi var. Awari'nin hizbi imparatorluğun kalbinde çok güçlü, Sojiana'nın gücü en çok bu platoda oysa. Kuzeyde savaş patlak verecek ve Köpek Askerler'in alışılmış gurupları üzerimize gönderilecek olursa bu, Awari'nin buradaki varlığını zayıflatır. Üstelik orduyu üzerimize sürecek. kişinin o olması da olası. Aber Bukar. Ordular Başkanı yaşlanıyor. Lord Jaka mantıklı bir seçim olurdu, ama Atların Kardeşliği ve diğer birkaç hizip daha, çoktan İmparatorluk Arabacılarını fazla etkili varsaydı, bu yüzden imparatoriçenin komutayı ona vererek açık bir ihlali riske etmesi mümkün değil. Hayır, hepsinin sorgusuz sualsiz izleyeceği tek zorlayıcı figür prens olacaktır. Ayrıca, bir başka lord daha gurupta yükselmeyi istiyor.

Kim? Dedi prens.

Lord Ravi, Atlar Kardeşliği'nin Amiri. Ama safkan değil ve süvari birlikleri imparatorluğun bize karşı girişeceği herhangi bir harekette önemli olsa da, arabacıların prestijinden yoksunlar.

Ayaklarını sürüyen bir saray resmi çizdin.

Belki, ama imparatoriçe hükmettiği sürece, herkesin ona itaat ettiğini unutma. Öldüğünde, karmaşa, hatta iç savaş çıkması mümkün. Ama savaş çıkarmaya çalışan her kimse açıkça onun ölümünü beklemiyor. Bu yapbozun bazı parçaları bâlâ belirsiz.

Erland yüksek sesle, "Pekâlâ, yarın zinde olacaksak, geri dönmemiz gerek," dedi. Dairesine giden koridora dönünce, sessizleşmiş göründü. Bu yapbozun büyük kısmı belirsiz. Umalım da çatışmadan çözebilelim. Sessizce fikir birliği ettiler.

SAKINMA

Borric işaret etti.

"Bu da ne?" diye sordu Ghuda.

Kervan iyi kullanılmış imparatorluk anayolunda miller boyunca uzanan çiftlik alanlarından geçerek Farâfra'dan Kesh'e yolculuk ediyordu. Yolculuk şimdiye kadar olaysız geçmişti.

Yolun kuzeyinde, at sırtında üç adam, sade, dizlerine kadar gelen sarı bir cüppe giymiş, tuhaf görünüşlü yayan bir başka adamı yakalamaya çalışıyorlardı. Saçları keşişlerinki gibi tıraşlanmıştı, ama giysisi Borric'in krallıktaki herhangi bir tarikatta giyildiğini gördüklerine benzemiyordu. Ve çok eğleniyora benziyordu ve Borric'i gözlemlediği herhangi bir keşişe göre hayli fazla gürültü çıkarıyordu. Biniciler adamın cüppesini kavramaya çalıştıklarında yana kaçıyor, zaman zaman atların boyunlarının altına saklanıyor, bütün bunları yaparken şiddetle haykırıyor ve gülüyordu.

Ahşap bir değnek taşıdığı ve omzunda, kumaşı göğsünün bir yanından diğer yanına uzanan bir sırt çantası asılı olduğu halde bütün bunların üstesinden geliyordu. Kendisini sözüm ona yakalayanlara işkence etmek için saçma sapan şeyler geveleyerek koşuyordu. Bu delice hoplayıp zıplamalar Ghuda'yla Borric'in gülmesine neden oldu. Binicilerden biri sese döndü, kahkaha onu daha da sinirlendirmişe benziyordu.

Binici egzotik görünüşlü bir sopa çekti ve ona vurma niyetiyle dans eden adama doğru sürdü atını, ama adam yerde yuvarlanarak darbenin altına girdi ve ilk binici daha atını döndüremeden ayağa kalkmış ve tekrar dans etmeye başlamıştı. Üçüne de arkasını döndü ve onlara duyduğu küçümsemeyi göstermek için gaz sesi çıkarak kıçını oynattı.

"Kim bunlar?" diye sordu Borric komediye gülerek.

Ghuda, "Şu sıçrayan şahıs giysisine bakılırsa bir İsalan. Shing Lai'den, Kesh'in kuzeyinden gelen bir halk.

"Diğerleri Ashuntalı, ovada yaşayan adamlar. Saçlarını yapış şekillerinden ve şuradakinin İsalan'ın kafasına indirmeye çalıştığı törensel savaş sopasından anlayabilirsin." Borric o zaman üç adamın da, geniş bir giysi farklılığına rağmen, saçlarının benzer şekilde yapılı olduğunu gördü; biri geyik derisinden pantolon giymişti, gömleksizdi ve deri bir yeleği vardı, diğeri deri bir zırh giymişti ve üçüncüsü atlı şövalye çizmeleri, süslü bir gömlek ve tek tüyü olan bir şapka giymişti. Hepsinin de saçları arkada toplanmış, tüy takılı bir halka takımıyla bağlanmış ve sırtın ortasına değecek kadar uzun bir kuyruk halinde sarkıtılmıştı.

"Neler oluyor sence?"

Ghuda omuz silkti. "Söz konusu bir İsalan olunca kim bilebilir ki? Gizemlidirler -gaipten haber verirler, şamanlık, falcılık yapar, kehanette bulunurlar; ayrıca Kesh'teki en büyük hırsız ve dolandırıcı takımıdırlar. Büyük ihtimalle şu üçünü dolandırdı."

Üç adamdan biri bir hayal kırıklığı çığlığıyla kılıcını çekti ve İsalan'a hevesle savurdu. Borric, yol Işık Kuleleri'nin tepelerine doğru yavaşça yükseldiği için ağır gitmekte olan arabadan atladı, Janos Saber, kervan sahibi, onları korumak için atını ağır ilerletiyordu. Saber bağırdı, "Deli, arabana dön!

Kendi hallerine bırak."

Borric elini belirsiz, şüphe giderici bir hareketle salladı ve tuhaf kovalamaca oyununa doğru acele ederken, "Burada neler oluyor?" diye bağırdı. Tuhaf görünüşlü yayan adam kaçışını bir an için bile durdurmadı, ama binicilerden biri -tüylü şapkası olan- döndü ve bağırdı, "Bu meseleden uzak dur yabancı."

"Sabrının taştığının farkındayım, dostum, ama silahsız bir adama kılıç çekmek aşırı görünüyor."

Binici ona aldırmadı ve bir çığlıkla atını mahmuzlayarak doğrudan İsalan'ın üzerine sürdü. Bir diğer binici de benzer bir atağa kalkmıştı ve aynı anda İsalan ikisinin arasında hareket etmeye başladı. İlk binici yön değiştirdi ve

yanlış kararı vermiş olduğunun çok geç farkına vardı. İsalan uzaklaşırken iki at çarpıştı ve biri diğerini ısırma vakti olduğuna karar verdi ki, bu da ikinci atın ilkini tekmeleme vakti olduğuna karar vermesiyle sonuçlandı, tekmenin etkisiyle ikinci binici attan düştü. Birinci binici küfrederek, kaza tekrarlanabilir diye, üçüncüye eliyle gelmesini işaret etti. Sonra dönünce İsalan'ın değneğinin ucunun suratına çarpmak üzere olduğunu keşfetti ve bir anda o da kendini yerde buldu.

Üçüncü binici -deri yelekli- tereddüt etmeden arbedeye doğru eşkinde geldi ve son anda yana döndü. İsalan onu değneğiyle düşürmeye çalışırken eyerinde yana kaydı. Binici solunda duran İsalan'ın darbesinden sakındı ama birdenbire sağ taraftan güçlü ellerin tuniğine asıldığını fark etti. Borric biniciyi eyerinden çekti ve yarı fırlatarak yarı iterek diğer ikisinin ayaklanmakta oldukları yere fırlattı.

"Bu hataydı," dedi uzun kılıcını çekip çıkarmış olan ilk binici. Ve yaklaşırkenki yüz ifadesine bakılırsa kan dökmeye niyetleniyordu.

"Pekâlâ," dedi Borric, diğer iki binici dikkatlerini silahlı paralı askere çevirirlerken kavgaya hazır konuma geçerek, "yaptığım ilk hata olmayacak." Nefes alırken, "Umalım da son hata olmasın," dedi.

İlk savaşçı Borric'i hazırlıksız yakalamak için hızla yaklaştı. Borric, çekilirken adamın uyluğunun arkasını keserek -deri zırhının korumadığı birkaç yerden biri- ustaca yana çekildi, adam acı veren ve onu kılıç tutamaz hale getiren, ama er geç iyileşecek yarayla yere serildi.

İkinci ve üçüncü biniciler çok becerikli bir düşmanla karşı karşıya olduklarının farkına vardılar. İkiye ayrıldılar, tüylü şapkası olan adam sağa doğru daire çizerek ve deri yelekli adam sola hareket ederek Borric'i saldırıya karşı iki tarafını da korumak zorunda bıraktılar. Borric kendi kendine konuşmaya başladı, çocukluklarından bu yana Erland'ın alay konusu ettiği bir alışkanlık. "Eğer bir kilo karabiber kadar akılları varsa, soldaki cani bana gelirken sağımdaki hödük saldırır gibi yapacak."

Birdenbire Borric darbeyi savuşturan kamasını geri çekip sola sıçrayarak, sağ taraftaki saldırıyı geride bıraktı. Sağındaki adam saldırıya açık arkasıyla

sunulan fırsatı değerlendirmeye yeltenirken Borric anında döndü. Ama adamın darbe indirmeye çalıştığı anda, Borric darbeyi kamasıyla karşıladı, bir saniye sonra karşı atağa geçerek süslü gömleği ve atlı şövalye çizmesi olan adamın midesinde ciddi bir yara açtı.

Adam dudaklarında bir acı çığlığıyla düşerken Borric döndü ve kalan son binicinin ona dikkatle yaklaşmakta olduğunu gördü. Borric kendi kendine küfretti. "Lanet olsun. Bu ne yaptığını biliyor." Prens deri yelekli adamın diğer ikisiyle aynı hatayı yapmasını ve ona hücum etmesini ummuştu.

Binici, prense sakıngan bir tavırla yaklaştı. Gördükleri ona gerçekten çok usta bir savaşçıyla karşı karşıya olduğunu göstermişti. İki adam başka hiçbir şeye dikkat göstermeden, birbirlerinin etrafında daire çizdiler. Derken prens bir adım düzeni gördü. Borric kendi kendine yumuşak bir şekilde, "Adım at, kay, at, kay, karşıya geç. Hadi güzelim tekrarla. At, kay, at, kay, geç," dedi. Borric sırıttı ve adam tekrar karşı adım attığında saldırıya geçti. Adamın vücudunun hafifçe dönmesi Borric'in ihtiyaç duyduğu açıklığı sağladı. Kamçı gibi indirdiği darbeler ve kamayı batırması adamı geri püskürttü.

Sonra binici karşılık verdi ve hücuma geçti ve Borric kendini geri püskürtülürken buldu. Eline tek tarafı keskin kılıç yerine bir uzun kılıç veren kadere lanet ederek darbeyi savuşturmaya ve tekrar dengesini sağlamaya çalıştı.

Nefesinin altından mırıldandı, "Bu piç iyi!"

Beş dakikadan fazla olmayan, ama Borric'e saatler gibi gelen bir süre boyunca iki adam darbeler savurdular, her saldırıya bir karşı saldırıyla, her savuşturmaya hızla karşılık verdiler. Sıcak güneşin altında mücadele ederken iki adam da terden sırılsıklam oldu. Borric öğrenmiş olduğu bütün kombinasyonları denediğinde, rakibinin kendine denk olduğunu gördü sadece.

Sonra bir durgunluk oldu, iki adam da sıcak öğle güneşinin altında soluklanmaya çalışarak durdular, sadece sineklerin vızıltısıyla rüzgârın uzun geniş otların arasındaki hışırtısı duyuldu. Borric, bitkinliğin kendisini ele geçirmeye başladığını hissederek kılıcının kabzasını sıkıca kavradı.

Artık mücadele daha tehlikeli bir hal alıyordu, çünkü ustalık meselesi bir yana, her iki adam da bitkindi ve bitkinlik ölümcül bir hataya neden olabilirdi. Bunu sonlandırmaya çalışan Borric öne sıçrayarak adamın kafasının tepesine bir darbe, onun ardından da bacaklarına ani bir darbe indirdi. Ama kamasıyla darbeleri savuşturabilme ve solunu kılıcıyla koruma ihtiyacından kurtulmuş olması avantajına rağmen, çekişmeyi sona erdirme konusunda yeterli sonuç alamıyordu.

Avantaj bir ileri bir geri yer değiştirdi, önce Borric'e sonra adama, ama her iki adam da diğerinin boyunun ölçüsünü başarıyla aldı. Adamın çıplak göğsünden akan ter Borric'in gömleğini ıslatarak parmakların kabzaları tutmasını güçleştirdi. Güneş en merhametsiz rakip olmaya devam ettiği için hızlı soluklanmalar şeklinde nefes alıyorlardı. Havaya kalkan toz burunları tıkıyor, boğazları kurutuyor ve yine de hiçbiri dövüşü sonlandıramıyordu. Borric çocukluğundan beri kendisine öğretilen her numarayı denedi ve birçok defa rakibini yaralamaya çok yaklaştı. Ama tüm elde ettiği yaklaşmaktı. Ve birçok durumda yara almaktan güçbela kurtuldu.

Derken Borric irkiltici bir açıklıkla sonunda kendini aştığının farkına vardı; şimdiye dek gördüğü en iyi kılıç ustasıyla, kendisinden daha az doğal yeteneği, ama çok daha engin tecrübesi olan biriyle karşı karşıyaydı. Bir an için, ikisi de birbiriyle yüz yüze, çömelmiş, tükenmiş bedenleri bitkinlik ve gerginlikten titreyerek duraksadılar. İkisi de ilk hata yapanın öleceğini biliyorlardı.

Borric son bir enerji yedeği bulmaya çalışarak, soluk soluğa nefes aldı. Adamın da aynını yaptığını bilerek rakibine baktı. İkisi de saldırıyı tekrar başlatmaya yetecek gücün geri geleceği anı beklerken, hiçbiri konuşmakla nefes tüketmedi. Derken, adam yüksek sesle nefes alarak ayağa fırladı, bir öfke çığlığı salıverdi ve aralıksız bir hücuma zorladı kendini. Borric yana kaydı ve kılıcıyla kamasını kesiği bloke etmek için kaldırdı, sonra dizini adamın midesine indirdi.

Adamın nefesi boşalırken, Borric kılıcıyla bağlantısını keserek adamı çizmesiyle uzaklaştırdı. Adam geri düştü, bir başka nefes patlamasıyla yere çarptı. Geriye sıçrayan Borric rakibi yuvarlanarak uzaklaşırken, kılıcını

kamasının üzerine getirdi. Sonra topuklarının arkasında bir şey hissetti ve dengesini kaybetti.

Borric fazla yaklaşmıştı ve adam ona çelme takmıştı. Şimdi Borric yerdeydi ve uzaklaşmaya ve ayağa kalkmaya çalışarak yuvarlanıyordu. Dönerek dizlerinin üzerine kalktığında, bir kılıcın ucunun yüzüne gelmekte olduğunu gördü. Derken bir başka kılıç ikisinin arasına girdi ve ilk kılıç uzaklaştırıldı.

Borric göğün parlaklığına baktı ve Ghuda'nın iki savaşçının arasına giren eli ve kılıcıyla durmakta olduğunu gördü. "İşiniz bitti mi?" dedi.

Binici yukarı baktı ve içindeki kavga isteği kurudu. Kavgacı davranmaya devam ederse karşısında saldırmaya hazır, zinde bir rakip olduğu açıktı ve Ghuda'nın görünüşüne ve taşıdığı kılıcın cüssesine bakılırsa, istekli ve epey zarar verebilecek türden bir rakipti. Borric sadece elini kaldırarak ve zayıf bir şekilde sallayarak yumuşadığını gösterdi. Binici birkaç adım geri çekildi, sonra sadece başını iki yana salladı. "Pes," dedi, kelime toza bulanmış gırtlağından gaklar gibi çıkmıştı.

Suli iri savaşçının arkasından etrafı gözetledi ve Borric'e bir su tulumundan içecek vermek için yaklaştı.

Ghuda biniciye, "İki arkadaşının yardıma ihtiyacı var. Biri kanamadan ölme tehlikesi geçiriyor. Onu bir doktora götürmen büyük ihtimalle onun yararına olur," dedi.

"Ve sen," dedi Borric'e dönerek, "bu aptal çocuklarla eğlenmek yerine nerede olman gerektiğini görmek için yola baksan iyi edersin."

Borric adamın dikkatini arkadaşlarına yöneltmesini seyretti. Bacağı yaralanan adamın ayağa kalkmasına yardım etti ve ikisi birlikte midesinden yaralanan adamı incelediler.

"O zıplayan çılgın nerede?" diye sordu Borric sudan bir yudum daha alarak. "Bilmiyorum," dedi Ghuda alayla. "Siz iki dâhinin arasına girdiğimde onun izini kaybettim."

"Şey, ortadan kaybolmuş olamaz, değil mi?" dedi Borric.

"Tanrı bilir, Deli, bilmiyorum. Umurumda da değil. Janos Saber sizin öyle koşuşturduğunuzu gördüğü için pek eğlenmedi. Ya bu gurup bu tepenin öbür tarafındaki bir pusunun aldatmacası olsaydı? Kötü bir şok olabilirdi ve bu bir gerçek."

Büyük kılıcını bir kenara koyan Ghuda genç adama elini uzatmasını işaret etti ve Borric'in ayağa kalkmasına yardım ederken iri eldivenli yumruklarından biri Borric'in kafasının yanına indi ve onu yere serdi. Çınlayan kafasını sallayan Borric, "Bu ne içindi?" dedi.

Ghuda, Borric'e yumruk salladı, "Aptal herifin teki olduğun için! Lanet olsun evlat, sorumlu bir muhafız gibi davranmayı öğrenecek ve işini yapacaksın. Pusu olabilirdi, değil mi?"

Borric başıyla onayladı ve "Evet, sanırım olabilirdi," dedi.

Borric kendi başına ayağa kalktı ve Ghuda, prensle çocuğa gelmelerini işaret etti. Yola çıktıklarında Borric, "İnsanların öğretmenin en iyi yolunun beni dövmek olduğunu düşünmelerinden vazgeçmelerini isterdim," dedi.

Ghuda bu yorumu duymazlıktan geldi ve "Kılıçla çok fazla vakit harcadın, Deli," dedi.

"Ha?" dedi bitkin prens. "Ne demek istiyorsun?"

"O aptalı şişe geçirmeye çalışmaya devam ettin ve uzun kılıçla bu güç bir iştir. Mantıklı değil ve uzmanlığını birdenbire kavrayıp o şeyi gerçekten sürdürmedikçe, zırhlı bir rakibe karşı tek yapacağın onu sinirlendirmektir. Kafasını bloke eden yarım düzine şansı kaçırdın, bana sorarsan. Uzun bir hayat süreceksen, kılıcı avantajlı kullanmayı, Krondorlu domuz dürtenlerden biri kadar iyi öğrensen iyi edersin."

Borric gülümsedi. Düz ve uzun kılıç, babası gibi kılıç tutan iyi bir kılıç ustası prens olana kadar popüler bir silah olmamıştı. Sonra moda olmuştu, ama besbelli Düşler Vadisi'nin güneyinde değil. "Sağol. Talim yapacağım." "Sadece bir dahaki sefere seni öldürmeye kararlı bir rakip seçme." Yoldan aşağı Janos Saber'in arabalarının çıkardığı toza bakarak ekledi, "Artık yokuş

aşağı ilerledikleri için, onları yakalamak yarım günümüzü alacak. İyisi mi davranalım."

"Ah, davranmayalım," cevabını verdi sıcakta çaba göstermekten bitkin düşen Borric. Kesh'in zalim öğle güneşine gittikçe alışmaya başlamıştı, ama henüz güneşin altında hareket etmek konusunda onun altında doğanlar kadar usta değildi. Ghuda ve Suli gibi bolca su ve meyve suyu içti, ama yine de sıcakta hızla zayıf düştüğünü fark etti. Jal-Pur Çölü'nde ne kadar şeyin ölümle temasına bağlı olduğunu merak etti.

Tepeyi tırmanınca Janos Saber'in kervanının yolda sakin bir şekilde ilerlemekte olduğunu gördü. Ve son arabanın ucunda, ayaklarını arabanın arka kapağından sarkıtmış İsalan oturmuş, büyük, parlak bir portakal yiyordu. Ghuda işaret etti ve Borric kafasını iki yana salladı. "Akıllı olan o, değil mi?" Ghuda yoldan aşağı koşmaya başladı ve kol ve bacaklarını nemli pamuk gibi hissetse de, Borric de kendini aynını yapmaya zorladı. Birkaç dakika sonra son arabaya yetiştiler ve Borric kendini arka kapağın üstüne çekmeyi başardı, bu sırada Ghuda sürücünün yanına tırmandı ve Suli de yemek arabasına doğru koşuşturdu.

Borric uzun uzun iç geçirdi, sonra üç ovalıdan kurtarmış olduğu adamı iyice bir inceledi. İsalan bakılacak gibi değildi; Bir akbabanın hatlarına sahip, çarpık bacaklı, kısa boylu bir adamdı. Kafası tıknaz bir asimetriye sahipti, neredeyse kareydi ve sırık gibi bir boynun tepesine acayip şekilde tünemiş, adama komik bir görünüm vermişti. Başının tepesinde ve kulaklarının üzerinde bitmiş bir tutam ince saç, doğaya tüy dökme görevinde çok az yardım etmesi gerektiğini gösteriyordu. Borric'e sırıtırken gözleri kısık yarıklar gibiydi ve teni altın rengindeydi, Borric'in sadece birkaç kez Tsurani kökenli LaMut vatandaşlarında gördüğü bir renk. İsalan çakıllı sesiyle neşeli bir tonda, "Portakal ister misin?" dedi.

Borric başıyla evetledi ve garip görünüşlü adam üç biniciyle karşı karşıyayken şiddetle tutmaya çalıştığı sırt çantasından bir portakal çıkardı. Borric portakalın kabuğunu soydu ve bir dilim çekip portakalın tatlı suyunu emerken, tuhaf adam Ghuda'ya da portakal uzattı. İhtiyar kervan muhafızı, "Orada neler oluyordu?" diye sordu.

Adam sırıtmayı bırakmadan omuz silkti. "İskambilde hile yaptığımı düşünüyorlardı. Çok kızdılar." "Yaptın mı?" diye sordu Borric.

"Belki, ama fazla önemi yoktu. Onlar bana hile yapıyorlardı."

Borric bütün bunlar bir şekilde mantıklıymış gibi başını salladı. "Bana Deli derler."

Adamın sırıtışı büyüdü. "Bazen ben de öyleyimdir. Diğer zamanlarda bana Mavi Binici Nakor derler."

Ghuda, "Mavi Binici mi?" dedi. Israrlı bir baş sallamayı, "Çok iyi dokunmuş canlı maviden bir cüppe giyip, çok etkileyici bir yapıya sahip siyah bir küheylana bindiğim zamanlardan kalma. Bazı yerlerde çok meşhurumdur," sözleri takip etti.

"Ama burası o yerlerden biri değil," dedi Ghuda.

"Yazık ki öyle. Burada nispeten yabancıyım. Ancak, mavi giysimin ve iyi küheylanımın olduğu o zamanlarda, nereden geçsem hızla ün kazanırdım, çünkü güzelliğime rakip olabilecek çok az insan vardı."

Borric solmuş sarı cüppeye dikkatle baktı ve "Bunun o zamanlardan kalma olmadığının sonucuna varıyorum," dedi.

"Bu da öyle olduğundan, yine yazık ki demek zorundayım. Atım öldü ki, bu onu sürmeyi zorlaştırıyor ve cüppemi de iskambilde benden iyi hile yapan bir adama kaybettim."

Borric bu son söze güldü. "Pekâlâ, en azından genelde karşılaştıklarımdan daha açık sözlü bir üçkâğıtçısın."

Nakor da güldü. "Ben sadece bana hile yapanlara hile yaparım. Bana karşı dürüst olanlara dürüst davranırım. Zorluk, genelde, dürüst adam bulmakta." Borric bu tuhaf küçük adamı eğlenceli bularak başını salladı. "Son zamanlarda kaç dürüst adamla oynadın?"

Nakor omuz silkti, kafası hafifçe hızla eğilip kalkarken omuzları abartılı bir şekilde hareket etmişti. "Hiç. Ama yine de günün birinde öyle biriyle karşılaşacağıma dair umudum var."

Borric kafasını iki yana salladı ve güldü, bu çılgın adama olduğu kadar, bu çılgını kurtarma zahmetine giren kendisine de.

Gece bastırmaya başladığında, arabalar kamp ateşinin etrafında daire oluşturdu, kervanlar kadar eski bir gelenek. Janos Saber bela arayan herhangi bir muhafızın onu ilgilendirmediğini Borric'e şüpheye yer bırakmayacak şekilde göstermişti ve Ghuda'yı onun arkasından gidecek kadar akılsız olduğu için sorguya çekmişti. Çocuğu, bir çocuk olduğu için affetmişti, çocukların akılsızca şeyler yapması beklenirdi.

Bir nedenle, İsalan'ın kervanına sormadan katılmış olmasından azıcık olsun rahatsızlık duymamıştı. Borric tuhaf küçük adamın genelde sert olan kervan sahibini şaşırtmayı bir şekilde başardığından emindi, ama bu küçük adamın biraz büyü gücü ya da onun gibi bir şeye sahip olduğunu gösterirdi. Borric, Jimmy Amcanın bile o kadar iyi olduğunu iddia edemeyeceğini düşündü.

James'i düşününce, bir kez daha içinde bulunduğu durumunun gerilimini hatırladı. İmparatoriçenin sarayına nasıl güvenle ulaşacak ve James'e hâlâ hayatta olduğu haberini nasıl ulaştıracaktı? Durbin Valisi'nin evinde öğrendiği gerçekler imparatorlukta yüksek mevkiye sahip önemli adamların hayatıyla ilgili bu kumpasa dahil olduklarını gösteriyordu. Ve saraya yaklaştıkça, oraya varmanın daha da zorlaşacağından emindi.

Ateşin yanına yerleşen Borric yolculuk ettikleri sürece bu konunun üzerinde duracağını düşündü. Şu an bulunduğu yerle sarayın kapıları arasında hâlâ epey bir yol vardı. Gecenin ılıklığında, sıcak bir yemekten sonra, Ghuda gelip onu tekmeleyerek uyandırana kadar kestirdi. "Sıra sende, Deli."

Borric ayağa kalktı ve diğer iki muhafızla birlikte nöbeti devraldı, tarih boyunca benzer durumlarda kalmış erkeklere uygun mırıltı ve küfürlerle, her biri yolun üçte birine yerleşti. "Jeeloge!" diye bağırdı Ghuda.

Borric kendini kollarının üstünde kaldırıp, Ghuda'yla arabayı süren adamın arasından dışarıyı gözetledi ve yaşça büyük muhafızın işaret ettiği yere baktı. Kervanın bu ucunda fazladan muhafız olduğundan, Özgür Şehirler'den ithal edilen ipek balyalarının üzerine uzanıp öğle güneşinde kestirerek gidebilirdi. Bir tepeyi tırmanırlarken ufkun üzerinde bir kasaba belirdi. Büyüklüğü güzele benziyordu. Krallıkta küçük bir şehir bile sayılabilirdi, ama Borric, Kesh'le kıyaslandığında, krallığın daha az iskan edilmiş olduğunun uzun zaman önce farkına varmıştı. Prens kestirmeye devam etti. Tekrar Kesh'e doğru yola koyulmadan önce gece Jeeloge'de konaklayacaklardı ve kervan sürücüleriyle muhafızların çoğu kutlama ve kumarla geçecek bir gece planlıyorlardı. Bir gün önce Koruyucu Dağlar'ın kuzey ucunu, Overn Deep'i batıdan sınırlayan dağları dönmüşlerdi. Şimdi Sarne Nehri'ni Kesh'e doğru takip ediyorlardı. Manzarayı küçük çiftlikler ve çiftçi topluluklar oluşturuyordu. Borric, Kesh'in içeri bölgelerinde kervan görevinin neden düşük riskli bir iş olarak değerlendirildiğini şimdi anlayabiliyordu. Olaylar imparatorluğun başkentine yaklaştıkça asayişe yakın bir hal alıyordu.

"Bütün bunlar ne demek oluyor merak ediyorum," dedi Ghuda.

Borric başını kaldırıp baktı ve atlı bir gurup erkeğin kasabanın ucunda kontrol noktası oluşturmuş olduklarını gördü. Arabacı kulak misafiri olmasın diye Ghuda'nın kulağına konuşabilmek için sağa doğru hareket eden Borric, "O adamlar beni arıyor olabilirler," diye fısıldadı.

Genç muhafıza doğru dönen Ghuda'nın gözleri, "Bu ilginç değil mi?

İmparatorluk mahkemesine çıkarılmadan bilmem gereken başka harika haberlerin de var mı?" derken öfkeden neredeyse alev alev yanıyordu. "Ne yaptın?" "Durbin Valisi'nin karısını öldürdüğümü söylüyorlar," diye fısıldadı Borric.

Ghuda'nın verdiği tek tepki gözlerini bir dakika için kapatmak ve başparmağıyla işaret parmağını burnunun köprüsüne bastırmak oldu. "Neden ben? Tanrıları bu kadar sinirlendirmek için ne yaptım?" Doğrudan Borric'in gözlerine bakarak, "Bunu yaptın mı Deli?"

"Hayır, elbette hayır."

Ghuda'nın kısık gözleri Borric'inkileri uzunca bir süre inceledi, sonra, "Elbette yapmadın," dedi. İç geçirerek, "Toslayacak olursak bir eşkıya gurubuna katılabiliriz, ama sıkıştırılırsak, o imparatorluk askerleri bizi dakikasında bir av kuşu gibi dertop ederler. Sana ne diyeceğim: Sorarlarsa Odoskoni'den kuzenimsin," dedi.

"Odoskoni nerede?" diye sordu Borric, arabalar atlılara yaklaşırken. "Sükûnet Zirvelerinde küçük bir kasaba, en yakın şehir Kampari. Oraya ulaşmak için Yeşil Düzlük te yüz mil gitmek zorundasın, bunu çok az insan yapar. Bu çocukların oraya bir yıllık mesafede bulunmuş olma ihtimalleri çok az."

İlk araba yavaşladı, sonra durdu ve diğerleri de aynını yaparken Borric, Ghuda ve diğer muhafızlarla birlikte arabalarından indiler ve gelip patronlarının karşısında durdular. Ancak subaylarının Janos Saber'e yaklaşma şeklinden, bunu gerçekten bir İmparatorluk Birliği olduğu açıktı; bu subay derhal itaat edilmeyi bekliyordu. Guruptaki adamların her biri kırmızı ipekten şatafatlı bir tunik ve etrafı kürk bir bantla çevrili metal miğferler giymişlerdi -bu gurubunki leopar derisindendi. Her birinin yanında mızrağı ve kılıcı vardı ve eyerlerinin arkasından bir yay sarkıyordu. Borric, Ghuda'nın fikrine katıldı. Guruptaki adamlarda mevsimlik asker havası vardı. Borric, Ghuda'nın kulağına fısıldayarak, "Kesh'in yeşil birliği yok mu?" dedi.

Ghuda fısıldayarak cevap verdi: "Çook, Deli. Mezarlıklar onlarla dolu." Subay, Saber'e hitaben, "Durbin'den kaçmış iki köleyi arıyoruz. Yirmi yaşlarında genç bir adamla on bir on iki yaşında bir çocuk," dedi. Janos, "Efendim, adamlarımın hepsi kervan muhafızı ve sürücüdür, ya tanıdıklarım ya da bana tanıdıklarımın kefil oldukları adamlardır ve buradaki çocuk da aşçı yamağımızdır."

Subay, kervan sahibinin söylediklerinin pek bir önemi yokmuş gibi baş salladı. Ghuda düşünüyormuş gibi çenesini sıvazladı, aslında Borric'e bir şeyler fısıldarken yüzünü saklamak istiyordu. "Burada arabaları aramaları

ilginç. Durbin'den kaçan bir köle imparatorluktan uzaklaşacağı yerde, neden imparatorluğun kalbine gitsin ki?"

Janos, Borric ve Suli'yle muhafızların aradığı çift arasında bağlantı kurduysa bile hiçbir şey söylemedi. Bir muhafız Ghuda'yla Borric'in durduğu yere geldi. Muhafız, Ghuda'yı hızla süzdü, ama Borric'i incelemek için oyalandı. "Nerelisin?" diye sordu Borric'e. Hareketleri gözden geçirme ihtiyacı hisseden biri gibi sormuştu soruyu, çünkü gerçeği bilmediğinden kaçak bir köleyi aradığını sanıyordu. Bir kölenin karşısında sakin bir şekilde, silahlı ve zırhlı durması muhafız için çok ihtimal dışıydı, ama görev gereği soruyordu.

Borric, "Ordan burdan. Odoskoni'de doğdum."

Borric'in konuşmasındaki bir şey ya da kendini taşıma şekli muhafızın ilgisini çekti. "Tuhaf bir tonlamayla konuşuyorsun."

Borric cevap verirken vurguyu atlamadı, "Sen de bana yabancı geliyorsun asker. Halkımın hepsi benim gibi konuşur."

"Gözlerin yeşil."

Aniden muhafız Borric'in kafasındaki başlığı çekince siyah saçları ortaya çıktı. "Hey!" diye söylendi Borric gördüğü muameleye. Borric'le Suli boyanın kalanını birkaç gün önce kullanmışlardı ve kızıl saç diplerinin onu ele verecek kadar uzun olmamalarını umdu.

"Yüzbaşı!" diye bağırdı asker. "Bu tanıma uyuyor."

Derken Borric, onu öldürmeye çalışanlar kızıl saçlı olduğunu bildikleri halde, kaçak kölenin tanımının limanda peşine düşen gemiciler tarafından verilen tarifle uyması için değiştirilmiş olması gerektiğini düşündü. Ne kadar da aptalım, diye düşündü. Başka bir boya bulmalıydım.

Yüzbaşı Borric'i incelemek için yavaşça geldi ve "Adın?" dedi.

Borric, "Herkes bana Deli der," dedi.

Yüzbaşı, "Tuhaf. Neden?" derken bir kaşını kaldırmıştı.

"Kasabamdan çok ayrılan yoktur ve ayrılmadan önce..."

"Aptalca şeyler yapmakla tanınırdı," diye bitirdi cümleyi Ghuda. "Kuzenim olur."

"Gözlerin yeşil," dedi yüzbaşı.

"Annesininkiler de öyleydi," diye cevap verdi Ghuda.

Yüzbaşı dönüp Ghuda'ya baktı. "Onun yerine hep sen mi cevap .verirsin?" "Becerebildiğimce sık, efendim. Dediğim gibi, aptalca şeyler yapar. Odoskoni halkı ona sevgilerinden Deli demezlerdi." Gözlerini şaşı yapıp dilini ağzının kenarından dışarı çıkararak, kıt akıllı bir adamı taklit etti.

Bir başka muhafız Suli'yi kolundan çekiştirerek yaklaştı. "Ne bulduk?" diye sordu yüzbaşı.

"O aşçı yamağı," diye cevap verdi Janos.

"Adın ne çocuk?" diye sordu yüzbaşı.

Ghuda, "Odoskoni'den Suli," dedi. Yüzbaşı döndü. "Kes sesini!"

Borric, "Kardeşim," dedi.

Yüzbaşı eldivenli elinin tersiyle Borric'in suratına vurdu. Borric'in gözleri yaşardı, ama İmparatorluk Kesh Muhafızlarının yüzbaşısını şişlemek istediyse de, kendini tuttu.

Yüzbaşı Suli'nin çenesini kavradı ve onu inceledi. "Gözlerin siyah."

Suli kekeledi, "An... annemin gözleri siyahtı."

Yüzbaşı sert bir yüz ifadesiyle Ghuda'ya baktı. "Annesinin gözlerinin yeşil olduğunu söylediğini sanmıştım."

Ghuda cevabı hemen yapıştırdı, "Hayır, onun annesinin gözleri yeşildi," dedi Borric'i göstererek. Suli'yi işaret ederek, "Onun annesinin gözleri siyahtı.

Ayrı anneler; aynı baba," dedi.

Bir başka muhafız yaklaştı ve "Tanıma uyan kimse yok, efendim," dedi. Asker Suli'yi tutarak, "Baban kim?" diye ısrar etti. Suli Borric'e baktı, ama asker, "Cevap ver bana!" dedi.

"Odoskonili Suli," dedi çocuk. "Onun adını almışım."

Yüzbaşı askere vurdu. "Sersem." Borric'i işaret etti. "Diğeri adı duyabilirdi."

Borric, "Yüzbaşı çocuğu uzaklaştırın ve ona diğer kardeşimizin adını sorun," dedi.

Yüzbaşı denilenin yapılmasını işaret ederken Borric, Ghuda'ya, "Bizi alıkoyacak," diye fısıldadı.

"O halde bu saçmalığa ne gerek var?" diye sordu Ghuda alçak sesle. "Çünkü doğru çifti bulduğundan emin olduğu dakika, bir sonraki dakika gelmeden ölmüş oluruz."

"Görüldüğü yerde öldürülsün emri mi verildi?" diye tısladı Ghuda.

Yüzbaşı gelip karşılarında dikilirken Borric başıyla evetledi. "Şimdi, siz iki yalancının hayali kardeşi kim?"

"Rasta adında, ayyaş bir kardeşimiz var," cevabını verdi Borric, çocuğun Durbin'de Salaya ile karşılaşmalarından önce aralarında geçen diyaloğu hatırlamış olması için sessizce dua ederek.

Bir dakika sonra asker döndü ve "Çocuk Rasta adında kendilerinden büyük ayyaş bir kardeşleri olduğunu söyledi," dedi.

Borric çocuğu öpebilirdi, ama gülümsemesini tuttu. Yüzbaşı, "Siz ikinizde hoşuma gitmeyen bir şey var," dedi. Janos Saber'in beklemekte olduğu yere baktı. "Sen ve adamlarının geri kalanı gidebilirsiniz, ama bu ikisini gözetim altına alıyorum." Sonra Ghuda'ya baktı ve "Bunu da getirin," dedi.

Ghuda, askerler silahlarını alıp bileklerini bağlarken, "Harika," dedi. Borric ve Suli de aynı şekilde silahları alındıktan sonra bağlandılar ve üç tutsak çok geçmeden bir ipe bağlanmış, atların arkasından ellerinden geldiğince iyi koşarak gidiyorlardı. Jeeloge kasabasında hücresi olmayan bir polis bürosu vardı, çoğunlukla kavga çıkaran baş belası çiftçilerle çobanları tutmak için kullanılıyordu.

Şimdi o mekân yerel polisin had safhadaki hoşnutsuzluğuna rağmen, İmparatorluk Muhafızlarının yüzbaşısıyla gurubunun olmuştu. Polis, sakalında griler ve kemerinden taşan bir göbeği olan emekli bir askerdi, kavgacı, ama ciddi bir kavgaya karışması pek mümkün olmayan çiftçi çocukları hizaya sokacak türden bir adamdı. Yüzbaşının binadan kaybolması talebine hızla katılmıştı. Borric onun çavuşuna, üç mahkûmla ne yapılması gerektiğini soran atlı bir ulağın mümkün olduğunca çabuk Kesh şehrine göndermesini söylediğine kulak misafiri olmuştu.

Borric konuşmanın sadece bir kısmını duyabilmişti, ama emirlerin orduda yüksek mevkide olan biri tarafından verildiği açıktı ve bu kapsamlı aramaya karşı yersiz bir dikkat gösterilmemesi için önlemler alındığı da kesindi. Kesh'le ilgili bildiğim bir şey varsa, diye düşündü Borric, çok şey yapan çok sayıda insandan oluşan bu ulusta bu türden bir operasyonun yüz vatandaştan belki sadece birinin duyacağı kadar uzun bir süre sürdürülebileceği.

Gün bitmişti ve artık akşam bastırıyordu. Suli bir saat önce polis memurunun akşam yemeği vermesinden umudu kesmiş, uyuyakalmıştı. İmparatorluk Muhafızı mahkûmlarını açlıkları gibi sıradan bir konuyla fazla ilgileniyora benzemiyordu. Pencereden, "Merhaba!" diyen neşeli bir ses geldi. Suli sıçrayarak uyandı. Hepsi başlarını kaldırıp baktılar ve bulundukları hücrenin tepesindeki küçük pencerede sırıtmakta olan bir yüz gördüler. "Nakor!" diye fısıldadı Borric.

Ghuda'ya kendisini kaldırmasını işaret eden Borric, Ghuda'nın omuzlarına basarak kendini pencerenin çubuklarına çekti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir portakal daha istersin diye düşündüm," dedi sırıtan küçük adam.

"Hapishane yemeği asla çok güzel değildir."

Küçük adam çubukların arasından bir portakal uzatırken Borric sadece budala gibi kafa sallayabildi. Borric portakalı Suli'ye uzattı, çocuk portakaldan açlıkla bir ısırık aldı ve kabuğunu tükürdü. "Bu konuda sözüne güvenmek zorundayız," dedi prens. "Bizi doyurmak zahmetine katlanmadılar."

Sonra Borric aniden, "Oraya nasıl çıktın?" dedi. Pencere duvardan en aşağı iki buçuk metre yukarıdaydı ve küçük adam çubuklara tutunuyormuş gibi görünmüyordu. "Boşver. Dışarı çıkmak istiyor musunuz?" Borric'in ağırlığı altında biraz sallanmaya başlayan Ghuda, "Son bin yılda ölümlü bir insan tarafından sorulmuş en aptalca soru. Elbette istiyoruz!" dedi. Isalan kocaman sırıtarak, "O halde o köşede durun ve gözlerinizi kapayın," dedi.

Borric Ghuda'nın omuzlarından aşağı atladı. Köşeye giderek gözlerini kapadılar. Bir an sessizlikte hiçbir şey olmadı, sonra birdenbire bir sarsıntı Borric'e çarptı, sanki kocaman bir el onu duvara çarpmış gibiydi ve yüksek sesli bir gümbürtü kulaklarını sağır etti. Yüzünü buruşturdu, sonra gözlerini açtı. Duvar yarılmıştı. Polisin hapishanesi toz ve sülfür kokusuyla dolmuştu. Birkaç muhafız onlara her ne destek veriyorsa tutunmuş, diğerleri duvarı her ne açmışsa ondan açıkça körleşmiş halde yerde yatıyorlardı.

Nakor hepsi de İmparatorluk Ordusu sorgucu taşıyan eyerler takılı dört atın yanında duruyordu. "Bunlara ihtiyaç duymayacaklarından eminim," dedi, dizginleri Borric'e uzatarak.

Suli, "Efendim, ben at binmeyi bilmem," derken korkuyla duruyordu. Ghuda çocuğu kaldırdı ve en yakındaki hayvanın eyerine oturttu. "O halde hızla öğrensen iyi olur. Düşecek gibi olursan, sadece atın yelesini kavra ve düşme!" Borric eyere oturmuştu, "Çok geçmeden peşimize düşerler," dedi. "İyisi mi..."

"Hayır," dedi Nakor. "Bütün semer kolanlarını ve at başlıklarını kestim."

Olayı örneklemek ister gibi, nereden çıkardığı belli olmayan kötü görünüşlü bir bıçağı gösterdi. "Ama yine de sesi duyanlar neler olduğuna bakmaya gelebilir diye yola koyulmak akıllıca olur."

Kimsenin buna bir diyeceği yoktu ve ilerlediler, Suli hayatı için güçbela tutunabiliyordu. Yoldan biraz aşağı ilerlediklerinde Borric atından indi ve Suli'nin üzengi derilerini düzeltti. Suli'nin tecrübesiz bir binici taşıdığının farkında olan atı kötü numaralarla doluydu, bu yüzden Borric sadece, aceleyle ilerlediklerinde gerçekleşeceği kesin herhangi bir düşüşten çocuğun sağ çıkmasını umabiliyordu.

Artık uyanmış olan Jeeloge kasabasından ayrıldıklarında Borric, Nakor'a, "Neydi o?" dedi.

"Ah, yolda öğrendiğim küçük bir hokkabazlık," dedi sırıtan adam.

Ghuda itiraz ettiğini belirten bir işaret yaptı ve "Büyücü müsün?" dedi. Nakor güldü. "Elbette. Bütün Isalanlar'ın büyü yapma kabiliyeti olduğunu bilmiyor musunuz?"

Borric, "Pencereye de böyle mi ulaştın? Büyü kullanarak mı yükseldin?"

Nakor'un kahkahası arttı. "Hayır, Deli, atın sırtına çıktım!"

Bu kaçıştan rahatlama ve neşe duyan Borric atını topukladı ve hayvan eşkin gitmeye başladı. Bir an sonra diğerlerinin sesini arkada duyabiliyordu, bir çığlık ve tatsız bir çarpma sesi ona Suli'nin atının onu sırtından attığını söyleyene kadar.

Çocuğun ciddi şekilde yaralanıp yaralanmadığını görmek için dönen Borric, "Bu tarihteki en yavaş kaçış olabilir," dedi.

KUTLAMA

Erland sessizce durdu.

Ne kadar çabalarsa çabalasın, gördüğü şeyin büyüklüğünü: İmparatoriçenin Yetmiş Beşinci Yaş Kutlaması'nın ilk gün merasimlerinin yerini, kabullenemiyordu. Erland'ın bizzat gördüğü en etkileyici tek inşaat başarısı olana dek, Kesh'in en iyi mühendisleri asırlar boyunca yeniden döşemiş, genişletmiş ve eklemeler yapmışlardı. Yukarı şehrin -İmparatorluk Sarayının- konumlandığı platonun yanına oyulmuş, zanaatçıların yeteneği, inşaatçıların teri ve kölelerin kanıyla inşaa edilmiş elli bin -Rillanon ve Krondor'un nüfuslarının toplamından fazla- kişinin rahatça oturabileceği kadar geniş, dev gibi bir amfiteatrdı.

Erland refakatçilerine onunla birlikte yürümelerini işaret etti, çünkü resmi saray piyesindeki rolünün başlamasına neredeyse bir saat vardı. Hiç yanından ayrılmayan rehberi Kafi Abu Harez soruları cevaplamak için dirseğinin dibindeydi.

Erland sonunda, "Kafi, bunu inşaa etmek ne kadar sürdü?" dedi." Asırlar ekselansları," cevabını verdi çöl adamı. Uzakta bir yeri, platodan kesilmiş devasa takozun temeline yakın bir yeri gösterdi. "Orada, aşağı şehrin kenarına yakın yerde, yıllar önce, Kesh'in bir İmparatoru, -Cömert denen- Sujinrani Kanafi safkan olmayanların geceleri platoda kalmalarına karşı konan yasağın vatandaşlarının bazı gerekli imparatorluk işlevlerini, hainlerin halka açık idamlarını olduğu kadar, bilhassa Sujinrani'nin cömertliğini doğrulayan törenleri de gözlemlemelerine engel olduğuna karar verdi.

Alınacak ibretin onu ilk elden gözlemlemenin yararına olacak çoğundan esirgendiğini hissetti. "Bu yüzden bu platodaki her şeyin, aşağı kısmı da dahil, yukarı şehrin parçası olduğuna karar verdi. Sonra orada bugünkünden üç buçuk dört metre yüksek, küçük bir amfiteatr oluşturdu." Kafi bir sonraki sözünü küçük bir el hareketiyle resimledi. "O zaman kayadan bir takoz oyuldu ki, yukarı şehre çıkmasına izin verilmeyenler hükümdar ve maiyetini görebilsinler."

"Ve o günden bu yana defalarca genişletildi," dedi Locklear.

"Evet," dedi Kafi. "Sadece giriş beş sebeple genişletildi. İmparatorluk locası üç kez yeniden yerleştirildi." Tepesinde iyi ipekten devasa bir sayvan sarkan büyük bir alanı, Erland'la gurubunun üzerinde yürüdükleri büyük taştan hilalin orta noktasını işaret etti. Kafi, prensi koluna nazikçe dokunarak durdurdu ve imparatoriçenin hususi seyretme alanına işaret etti. "Adı Kesh Olan, hayır dualarımız onunla olsun, festivali oradan seyredecek. Altından tahtı küçük bir kürsünün üzerine yerleştirildi, ailesi ve hizmetkârları ve kraliyet soyundan gelenler etrafında rahatça dinlenecekler. Sadece imparatorluktaki en yüksek soyluların o bölgeye girmesine izin var. İmparatorluk emri olmadan girmek ölmek demektir, çünkü majestelerinin Izmali muhafızları her girişte bulunacaklar." İmparatorluk locasından uzaklaşırlarken, her biri bir öncekinden hafifçe aşağıda olan bir loca sırasını işaret ederek, "Majestelerine en yakın olanlar imparatorlukta en soylu doğanlar, Lordlar ve Efendiler Gurubu oluşturanlar," dedi. Yanından geçmekte oldukları yerin tamamını gösterdi.

Erland, "Sadece burada beş, altı bin kişi durabilir, Kafi," dedi. Çöl adamı başıyla evetledi. "Belki fazlası. Bu düzey aşağı uzanır ve aşağıdaki katı bir bedeni saran kollar gibi içine alır. Uzak ucunda imparatoriçenin tahtından tamı tamına otuz metre aşağıda olacağız. Gelin, izin verinde size fazlasını göstereyim."

Kopkoyu bir mavi ve saf beyazdan bir resmi tören cüppesi giymiş olan çöl adamı, onları bir başka seviyeye tepeden bakan bir tırabzana götürdü. Yürürlerken, imparatoriçeye takdimde Erland'ın gurubundan önde olan soylulardan çok azı Adalar krallığının prensine hafifçe selam vererek aceleyle geçtiler. Erland, locaların arkasındaki geniş geçide açılan yarım düzine tüneli fark etti.

"Bütün bunlar kendiliğinden saraya çıkıyor olamaz, değil mi?"

Kafi başıyla onayladı. "Ah, ama çıkıyorlar."

Erland, "İmparatoriçenin güvenliğinin yılda bir ya da iki kez buraya gelme ihtiyacında olan soyluların rahatlığından önde geldiğini düşünürdüm. O tüneller saraya girmenin yollarını arayan istilacılara davetiye çıkarıyor," dedi. Kafi omuz silkti. "Kuramsal, dostum. Bir istilacının tünelleri tehdit etmesi için aşağı şehri elinde tutması gerektiğini anlamalısınız ve bir istilacı aşağı şehri ele geçirirse, imparatorluk çoktan kaybedilmiş demektir. Çünkü aşağı şehri ele geçirirlerse, Kesh'in gücü zaten toz olmuştur. Burası imparatorluğun kalbi ve bir istilacı şehri görene kadar yüz binlerce Keshli askerin ölmesi gerek. Anlıyor musunuz?"

Erland bunu düşündü, sonra başıyla evetledi. "Sanırım haklısın. Bir adada, bir düzine başka ulusun yelken açtığı bir denizde doğmuş bir ulus olarak... olaylara farklı bakıyoruz."

"Anlıyorum," dedi Kafi. Aşağı uzanan localarla amfiteatrın zemininin arasında bir yeri gösterdi. Kaya alçalan, ortak merkezli hilaller şeklinde kesilmiş, böylece platonun kayasından bir kapalı tribün oyulmuştu. Yukarıdaki kattan, locaların hemen altındaki seviyeye giden bir düzine merdiven şimdiden renkli giyinmiş vatandaşlarla ağzına kadar dolmuştu. "İkincil soyluların, lonca patronlarının ve şehrin nüfuzlu tüccarlarının minderler ya da çıplak taş üzerinde oturdukları yer orası. Merkez, imparatoriçeye takdim edilenler için boş tutuluyor."

Kafi, "Siz ve gurubunuz, bütün ulusların büyükelçileri gibi, Kesh soylularından sonra ve halktan önce oradan gireceksiniz ekselansları. İmparatoriçe delegasyonunuzu diğerlerinin önüne koyarak size lütuf gösterdi, Adalar krallığının Midkemia'da heybet açısında Büyük Kesh İmparatorluğundan sonra sadece ikinci sırada geldiğinin itirafı," dedi.

Erland düşünmeden yapılmış iltifat üzerine James'e çarpık bir bakış attı, ama sadece, "Majestelerine inceliği için teşekkür ederiz," dedi.

Kafi istihzayı anladıysa bile, bu gerçeği güzel sakladı. Uygunsuz hiçbir şey söylenmemiş gibi ilerleyerek konuşmaya devam etti, "Kesh'in sıradan insanlarının kutlamaları girişin karşısında, çatı tepelerinden ve diğer birçok avantajlı noktadan seyretmelerine izin verildi."

Erland aşağı şehre, binlerce sıradan insanın bir sıra asker tarafından geride tutulduğu yere doğru baktı. Amfiteatrın önünden geçen sokağın ötesinde insanlar binaların çatılarına avantajlı bir nokta sağlayan bütün pencerelere üşüşmüşlerdi. Erland sırf bir yerdeki insan sayısını nefes kesici buldu. Kocasının yanında sessizce yürümekte olan Gamina, "Pek bir şey görebileceklerinden şüpheliyim," dedi.

Kafi kafasını iki yana salladı. "Belki de, ama yine de, Sujinrani Kanafi'nin hükümdarlığından önce, saray merasimini hiç göremezlerdi." "Abu Harez," dedi Locklear, "Devam etmeden önce, siz ve ben prensin bugün için hazırladığı konuşmayı, kimseyi istemeden gücendirmemek için gözden geçirebilir miyiz?"

Kafi yokluğunun açıkça istendiğini gördü, ama kabul etmemek için bir neden olmadığından, Locklear'ın, James, Gamina ve Erland'ı görece yalnız bırakarak kendisini uzaklaştırmasına izin verdi. Birkaç Keshli hizmetçi hazırlıkların bir dolu ayrıntısıyla ilgilenerek yakınlarda dolanıyordu. Birkaçı imparatorluk sarayının casusları hiç şüphesiz, diye düşündü Erland, James'i süzerken. James döndü ve büyük amfiteatra bakarmışçasına galerinin mermer tırabzanına dayandı. "Gamina?" dedi yumuşak bir şekilde.

Gamina gözlerini kapadı, sonra sesi Erland'ın kafasına girdi. İzleniyoruz. Erland etrafına bakmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Bunu bekliyorduk, cevabını verdi.

"Hayır, büyüyle. "

Erland küfretmemek için kendini tuttu. Bu şekilde konuştuğumuzu duyabilirler mi?

Bilmiyorum, diye cevapladı Gamina. Babam yapabilirdi, ama onun gücüne sahip olan çok az insan var. Sanmıyorum.

James'in sesi, "Muhteşem," derken zihinsel mesajı şu oldu: Yapamayacaklarını varsayacaktım yoksa sen hissederdin. Ve bu yakınlarda daha az inceleme altında olacağımızı sanmıyorum, bu yüzden haklı olduğumuzu da umabiliriz.

Evet, diye James'in fikrine katıldı Gamina. Aramadan önce büyünün farkında değildim. Çok incelikli. Ve iyi. Bence büyüyü kullanan kimse ne dediğimizi duyabilir, belki nasıl davrandığımızı bile görebilir. Ama düşüncelerimizi duyabiliyor olsalardı, sanırım bunu bilirdim.

Gamina sıcaktan başı dönmüş gibi gözlerini bir an kapadı. James bir an için onu sakinleştirdi. Bir zihin olduğunu sanmıyorum, yoksa arkasında bir amaç hissederdim.

Ne demek istiyorsun? diye sordu Erland.

Sanırım bir aletin odağı altındayız. Belki bir kristal küre ya da ayna. Babam yıllar içinde çalışmalarında bir kaçını kullanmıştı. Eğer öyleyse, o zaman görülebileceğimiz kesin ve ya dudak hareketlerimiz eğitimli biri tarafından okunuyor ya da yüksek sesle duyuluyoruz. Düşüncelerimiz güvende, eminim.

Güzel, dedi James. Nihayet buradaki ajanlarımızdan haber aldım. Bana haber ulaştırmak ölesiye zor oldu.

"Bu tören boyunca ne kadar süre ayakta durmamız bekleniyor merak ediyorum," dedi Gamina kayıtsızca.

"Saatlerce, hiç şüphesiz," yorumunda bulundu James. Erland'a, Bir güvecin içine girdik ve güveç hızla kaynama noktasına ulaşıyor. İmparatoriçenin hükümdarlığını düşürmek için komplo kurulmuş, ajanlarımızın en iyi tahmini bu, dedi sıkıntıdan esnermiş gibi yapan prens, "Umarım başından sonuna kadar tetikte olabilirim," dedi. Zihniyse şunları söyledi, Bunun Kesh'le Krondor'u savaş sürüklemekle ne ilgisi var?

Bunu biliyor olsaydık, bu isyanı kimin başlatmaya çalıştığı hakkında da daha iyi bir fikrimiz olurdu. Bu konuda içimde kötü bir his var Erland. "

"Neden? "

Apaçık tehlikelere rağmen, bu öğleden sonra bu şehirde bir sürü asker olacak. Bütün hedef hükümdarlar onur muhafızları gurupları getiriyor

olacaklar. Önümüzdeki iki ay içinde Kesh'in duvarları arasında imparatoriçenin doğrudan emri altında olmayan binlerce asker olacak.”

Erland, Büyüleyici, karşılığını verdi. "Şey, belki de bu ateşten gömlek başlamadan dinlenmeliyiz."

James, "Evet, en iyisi bu olur, bence," dedi.

Gamina her iki adamın da zihnine konuştu, Ne yapmalıyız James?

James'in cevabı, Beklemek. Bütün yapabileceğiz bu, oldu. Ve tetikte olmak.

Kafi dönüyor, dedi Gamina.

Çöl adamı, "Ekselansları, sözleriniz içtenlikleri ve özlükleri açısından takdir edilecek. Bugünün törenlerinden sonra, korkarım konuşma ekonomisinin bir imparatorluk özelliği olmadığını göreceksiniz," dedi.

Erland cevap vermek üzereydi ki Kafi, "Bakın! Başlıyor," dedi.

Uzun boylu, yaşlı ama hâlâ kaslı bir adam İmparatorluk Locası'na girdi ve en uca geldi. Bütün safkanlar gibi eteklik ve sandalet giyinmişti, ama ayrıca Erland'ın bir deri zırh kadar ağır olması gerektiğini tahmin ettiği altın bir gerdanlık da takmıştı. Altından ince bir tabakayla kaplı, tepesinde tuhaf görünüşlü altından bir tasarım olan ahşap bir değneğe benzeyen bir şey taşıyordu. Altın bir disk üzerine tünemiş bir doğan.

Herhangi birinin onları duyması Erland'a imkânsız göründüyse de Kafi fısıldadı. "Kesh'in Doğanı, kraliyet işareti. Alenen sadece en yüce festivallerde görülürler. Güneşin küresini kavrayan doğan, safkanlar için kutsaldır."

Yaşlı adam değneği kaldırdı ve taşların üzerine getirdi ve Erland sesin ne kadar yüksek çıktığına şaşırdı. Sonra adam konuştu, "Ey Kesh, Ulusların en Büyüğü, bana kulak ver!"

Amfiteatrdaki akustik mükemmeldi. Kalabalık sustuğundan, bulvarın karşısında, binaların tepelerinde oturanlar bile adamı kusursuz bir şekilde

duyabiliyorlardı.

"Geldi! Geldi! Adı Kesh Olan geldi ve varlığıyla hayatlarınızı şereflendiriyor!" Bunun üzerine yüzlerce safkandan oluşan bir alay yavaşça İmparatorluk Locası'na girmeye başladı. "O yürür ve yıldızlar onun ihtişamına teslim olur, çünkü ihtişamın kalbi o! O konuşur ve kuşlar ötüşlerini bırakır, çünkü onun kelimeleri bilgidir! O düşünür ve âlimler gözyaşı döker, çünkü onun bilgeliği kesindir. O yargılar ve suçlu umutsuzluğa kapılır, çünkü bakışları insanların yüreklerini görür!" Her yaş ve mevkiden daha ve daha fazla safkan İmparatorluk Locası’na girerken, imparatoriçenin harika vasıflarının sayılması devam etti.

Erland, imparatorluk için önemli olan insanların epeycesiyle karşılaşmış olduğunu düşünüyordu, ama sadece imparatorluk gurubunda düzinelerce yabancı vardı. Ve bir defadan fazla konuştuğu tek kişi Lord Nirome'ydi, onları yukarı şehrin sınırında Prens Awari'nin yardımcısı olarak karşılamış tombul ve elinde olmadan komik olan soylu. Erland, Nirome'un kraliyet ailesiyle bağlantısı olduğunu keşfettiğine şaşırmıştı. Derken, derinlemesine düşününce, o kadar belirgin bir şekilde beceriksiz bir adamın hükümette nasıl bu kadar yüksek bir mevkiye geldiği de mantık kazandı. Kraliyet soyundan erkek ve kadınlar locaya girmeye ve Törenler Efendisi, imparatoriçenin erdemlerini saymaya devam ederken yerlerini almaya devam ettiler. Etkileyici, diye düşündü Erland, Gamina'yla bağlantı kurmaya çalışarak.

James'in karısı, Evet. James de öyle düşünüyor, diye cevaplarken koluna hafifçe dokundu. "Kafi," dedi Erland.

"Ekselansları?"

"Bir süre daha burada kalmamıza izin verilir mi?"

"Zamanında giriş yaptığınız sürece verilmemesi için neden yok ekselansları." "Güzel," dedi Erland, çöl adamının yararına gülümseyerek. "Birkaç soruyu cevaplar mıydın?"

"Becerebilirsem," diye yanıtladı Kafi.

Ve sen de bildiklerinle lafa karışabilirsen James, diye ekledi. Gamina mesajı göndermişti, çünkü James hafifçe başını salladı.

"Büyük lord ve üstatları henüz görmediğim halde, nasıl oluyor da İmparatorluk Locası'nda bu kadar çok insan var?"

Kafi, "Sadece imparatoriçeyle kan bağı olanlar ona İmparatorluk Locası'nda katılabilir, hizmetkârlar ve muhafızlar da, elbette," dedi.

"Elbette," dedi Erland.

Ki bu da tahtta tanınan, yasal hak iddia edecek en az yüz kişi olduğu anlamına geliyor, diye ekleme yaptı James.

Yeterince insanın uygun sırayla ölmesi sağlanırsa, diye ekledi Erland kuru bir ifadeyle.

"İşte, " dedi James.

Akrabalar girdikten sonra, ilk ahenksiz nota duyuldu: Birden siyahlara bürünmüş savaşçılar belirdi. Her biri sadece gözlerini açıkta bırakan bir yüz örtüsü olan siyah bir başörtü takmıştı. Uzun cüppeler kolay, hızlı hareket edilmesini sağlamak için tasarlanmıştı ve her birinin belinde siyah kılıç kını vardı. Erland bu adamlardan bahsedildiğini duymuştu: Izmaliler, Kesh'in efsanevi Gölge Savaşçıları. Hikâyeler anlatım esnasında bu savaşçılara neredeyse doğaüstü gözüyle bakılana kadar değişmişti. Sadece imparatorlukta en yüksek mevkide olanların mali gücü böyle koruma görevlilerine yetebilirdi. Üstün nitelikli casuslar oldukları kadar, büyük savaşçılar -ve eğer gerekirse suikastçi oldukları da addedilirdi, fısıltıyla.

James, "Kafi, imparatoriçenin alışıldık İmparatorluk Muhafızları tarafından kuşatılmış olması daha olağan olmaz mıydı?" derken sesine kayıtsız bir hava vermeye çalıştı.

Çöl adamının gözleri hafifçe kısıldı, ama ses tonunu değiştirmeden, "Izmalileri kullanmanın daha sağgörülü olduğu düşünülür. Onların emsali yoktur," dedi.

Ki bu da, diye düşündü James, Gamina üzerinden Erland'a, imparatoriçenin kendi İmparatorluk. Muhafızları'na bile güvenemediği anlamına gelir.

Izmaliler yerlerine yerleştiklerinde, vücutları yağlanmış bir düzine güçlü kuvvetli köle, üzerinde imparatoriçenin oturmakta olduğu bir tahtırevanı taşıyarak girdi. İmparatorluk gurubunun girişi boyunca altın değnekli yaşlı adam uzun, adet olmuş bir girişi seslendirmiş, İmparatoriçe Lakesiha'nın hükmü altında elde edilen büyük başarıları belirtmişti. Birdenbire Erland gerilimde bir kayma yakaladı ve girişi dinlemeye başladı.

"...Küçük Kesh'teki isyanı bastırdı," dedi yaşlı adam. Erland Kesh tarihi çalışmalarından, onun doğduğu dönemde kıtanın -Kesh Burnu- içinden geçen iki dağ sırasının güneyindeki bütün ulusların yirmi yıllık başarılı bir isyanın ardından dize getirildiğini hatırladı. Kendini Kesh Konfederasyonu ilan edenlerin isyanın bedelini içtenlikle ödemeleri sağlanmıştı. Binlerce insan ölüme mahkûm edilmişti ve krallığa ulaşabilen birkaç rapordan anlaşıldığı kadarıyla, yıkım krallık tarihindeki hiçbir şeye benzemiyordu -şehirlerin tamamı ateşe verilmiş ve nüfusları köle olarak satılmıştı. Bütün halklar, ırklar, diller ve kültürler, köleler arasındakiler hariç, yok olmaya yüz tutmuştu. Kalabalıktan duyulabilen sadece sokaklardaki sıradan insanlar değil, aşağıdaki amfiteatrdaki ikincil soyluların çoğundan da gelen- öfkeli mırıltılardan, o kurbanlarla hükümdarları arasında hâlâ düşmanlık olduğunu gösteriyordu.

Gamina soldu ve Kafi bunu fark etti. "Leydim kendilerini kötü mü hissediyorlar?" Gamina, James'in kolunu tuttu ve bir an titrek ayakları üzerinde durdu.

Kafasını iki yana salladı ve "Sıcak, lordum. Biraz su alabilirsem," dedi. Kafi yalnızca işaret etti ve anında bir hizmetçi yanlarında bitiverdi. Kafi ona talimat verdi ve bir dakika sonra hizmetçi Gamina'ya bir bardak soğuk su verdi. Gamina, James, Locklear ve Erland'la sessizce konuşurken suyu yudumladı. Buna hazırlıksız yakalandım. Ani öfke ve nefret akışına.

Buradakilerin birçoğu imparatoriçeyi seve seve öldürebilir. Ve öfkeli zihinlerin epey büyük kısmı İmparatorluk Locası'nda.

James karısının koluna hafifçe vururken rahatlatıcı sesler çıkardı ve Locklear, "Günün geri kalanında burada dikilip durmanın sana fazla geleceğini düşünüyorsan Gamina..."

"Hayır Locky. İyiyim. Sanırım, sadece biraz daha su içmeye ihtiyacım var."

Kafi, "Bu akıllıca," dedi.

Erland dikkatini girecek bir sonraki guruba çevirdi. Prens ve Kesh Prensesleri annelerinin arkasından girmişlerdi ve şimdi imparatorluktaki en güçlü lord ve üstatlar ilan ediliyordu.

İmparatorluk Arabacılarının Komutanı Lord Jaka girdi. "Arabacılar ne kadar önemli Kafi?" diye sordu Erland.

"Anladığımdan emin değilim ekselansları."

"Demek istediğim, konumları sadece geleneksel mi yoksa gerçekten de ordunun kalbinde mi yer alıyorlar? Geçmişte uluslarımızın farklılıkları olduğu durumlarda, hep sizin korkulan Köpek Askerlerinizle karşılaştık." Kafi omuz silkti. "Arabacılar, Konfederasyonu ezenlerin öncüleriydi ekselansları. Ama sınırlarınız kuzeyde uzağa uzanıyor ve Arabacılar, başkentten o kadar uzağa ancak çok büyük bir ihtiyaç olursa sevk edilirler."

İmparatoriçeyi devirme girişimini gerçekleştirebilecek ya da bozabilecek olan adam Jaka, dedi James.

Erland, Kafi'nin sözlerini düşünüyormuş gibi kafa salladı. Gamina, Locklear ve James'e doğru düşündü, Dışarıdan bakıldığında epey güvenilir gözüküyor. O önemli bir adam Erland, cevabını verdi James. Hiçbir askeri darbe onun katılımı ya da etkisizleştirilmesi olmaksızın gerçekleşemez.

Kafi, Erland'ın koluna dokundu. "Köpek Askerlerden bahsetmişken, işte amirleri Sula Jafi Butar, Orduların Prens Naibi ve Kistan, Isan, Paji ve ordularımızın toplandığı diğer eyaletlerin hükümdarlık vârisi."

Giren adam, safkanın siyah derili bir versiyonu gibi görünmesi dışında, tanımlanması zor biriydi. Giyimi aynıydı, beyaz eteklik, sandaletler ve tıraşlanmış kafa, ama teni güneşte abanoz gibi parlıyordu. Yandaşlarının çoğu, sadece birkaçı Erland'ın tecrübesiz gözüne safkan olarak göründüyse de, aynı derecede siyahtı.

Erland James'e bakınca James cevap verdi, Yabancı bir oyuncu Erland. Açıkça sadık gözüküyor. Halkı komşuları tarafından ilk fethedilecekler arasında, bu yüzden ulustaki en eski soylar arasındalar, sadece safkanlar için ikinci sıradalar. Orduların Efendisi Aber Bukar gerçek komutan, ama bu adam orduda epey etkili.

Kafi, "Belki de aşağı doğru ilerlemeye başlamalıyız Prens Erland. Böylece inceliği bozma riskine atılmamış oluruz," dedi.

Erland, "Lütfen. Önden buyurun," dedi.

Bir gurup asker Erland'la arkadaşlarının etrafını çevirdi ve prens bir an için irkildi. Kalabalıkta yaklaştıklarını fark etmemişti. Haykırmamışlardı, buna ihtiyaçları da yoktu. Locaların arkasındaki rampadaki insanlar yaklaştıklarını içgüdüsel olarak sezmiş gibiydiler ve yol açtılar.

James, "Bu sosyal tabakada, insanlar daha yüksek mevkiden birinin yaklaşma olasılığa karşı tetikte görünüyorlar," gözleminde bulundu. Kafi ellerini aşağı ve dışarı hareket ettirerek omuz silkti ve 'Ma'lish' dedi, Erland bunun Benice'de -Kafi'nin ana dilinde- 'Üzgünüm,' anlamına geldiğini, ama aslında 'Felaketler olur,' dediğini biliyordu. Benice konuşan insanların kısmet ya da kader, tanrıların isteği dedikleri şeydi bu.

Lord Ravi'nin adı Erland'ın dikkatsizliğini dağıttı ve Erland dönüp baktığında bir başka renkli erkek gurubunun girmekte olduğunu gördü. Öndeki her adamın kafası tıraş edilmişti, sadece kafalarının ortasında bir tutam saç korunup, özel bir merhem benzeri bir maddeyle dik durması sağlanmıştı.

Adamlar sadece peştamal giymişlerdi ve vücutları cilalanmış gibi yağlanmıştı. Tenleri bronzdu, ama kırmızımsı bir görünümle, çoğu

Keshli'ninkinden daha açık görünüyordu. Adamların çoğu siyah saçlıydı. Derken arkadan daha genç erkekler geldi, bunlar saçlarını uzatmış, arkadan at kılı tutamı gibi bağlamışlardı, ama kulaklarında ufak halkalar asılıydı.

Kendilerine abartılı bir omuz genişliği veren parlak renkli deri zırhlar giymişlerdi. Bu genç erkekler de pantolon yerine sadece peştamala bürünmüşlerdi. Hepsi de baldırlarının yarısına kadar gelen yumuşak deri çizmeler giymişlerdi.

Erland gurubunu bir an durdurdu. "Kafi, bunlar kim?"

Kafi horgörüsünü güçbela gizleyebildi. "Ashuntalı biniciler prensim. Lord Ravi Atlar Kardeşliğinin Amiri'dir. Ashunta'nın sahaya çıkartabileceği en iyi savaşçıların soyundan gelen bir süvari birliği. En zor insanlardan..." Kafi az kalsın fikrini açık edeceğini anladı ve "büyük güçlükle fethedildiler lordum ve kendi ulusal kimliklerine hâlâ kuvvetle tutunuyorlar. İmparatorluğa sadık kalmalarının nedeni sarayda yükselmelerine izin verilmesidir," dedi.

Ve Şehir devletleri Kesh Burnu'nun yanlış tarafında olduğundan, diye ekleme yaptı James düşüncelerine esprili bir duygu katarak. Raporlarımıza göre, imparatoriçenin Generali Aber Bukar İsyancı Konfederasyon'a karşı süvarilerini yollamaları için onları tehdit etmek zorunda kalmış.

Gurup amfiteatrın altına doğru yolculuklarına devam ederken Erland, "Hiç kadın görmüyorum. Bunun bir nedeni var mı?" dedi.

Kafi, "Ashuntalar garip bir halktır. Kadınları" -gücendirmek niyetinde değilmiş gibi Gamina'ya baktı- "kadınlarını mal olarak düşünürler. Takas edilir, alınır ve satılırlar. Ashuntalar onları insandan saymazlar," dedi. Kafi bunu nahoş buluyorduysa bile, bunu güzel sakladı.

Erland beliren fırsata karşı koyamadı. "Senin kendi halkının kadınlara çok az özgürlük verdiği doğru değil mi?"

Kafi'nin yanaklarına kan gelirken koyu renk teni renklendi. "Atalarımızdan öğrendiklerimize göre, öyle görünüyor, ekselansları. Ama komşularımızdan

da öğrenen insanlarız ve artık kızlarımızı deve için satmıyoruz." Omzunun üzerinden locanın Lord Ravi'nin oturduğu kısmına baktı.

"Ama onlar kız çocuklarını satıyorlar ve bir kadın bir erkeğe sorun çıkarıyorsa, adam ona, öldürmek de dahil, dilediğini yapmakta serbest. Sıcak duyguları küçümsemeyi ve bir kadını sevmenin zayıflık olduğunu öğreniyorlar. Tutku ve şehveti erkek çocuk yapmak için gerekli sayıyorlar ama sevgi..." Kafi omuz silkti. "Kendi halkım arasında bir deyiş vardır, 'En asil doğan adam bile kendi yatak odasında bir hizmetçidir.' En iyi hükümdarlarımızın çoğu kendi uluslarının hayrı için karılarının kollarında nasihat alırlar.

"Ama onlar..." Kafi bakışlarını yere çevirdi. "Beni bağışlayın. Ders vermek niyetinde değildim."

"Hayır," dedi Gamina. "Elbette. Bunu çok ilginç buluyorum" Diğerlerineyse şöyle dedi, Ashuntalar’a karşı sosyal adetlerine karşı olmanın da ötesinde kişisel bir hoşnutsuzluğu var. Onlardan nefret ediyor.

Kafi, "Uzun zaman önce, ben çocukken, babam, Adı Kesh Olan'a hizmet etti.

Burada, Lord Ravi'nin oğlunu tanıdım. Sarayda çocuktuk, bütün bildiğimiz buydu. Ravi'nin oğlu Ranavi iyi bir çocuktu ve birlikte at binerdik. İmparatorluğun en iyi binicilerinin kim olduğu, cevabı açık bir sorudur; Ashuntalar mı, biz Jal-Purlular mı? Onun Ashunta midillisiyle benim çöl atımı sık sık şehir kapılarının ilerisindeki çimenliklerde yarıştırırdık. Bir süre sonra dost olduk.

"Bir kız vardı. Tanıştığım Ashuntalı bir kız." Duygularını yüzüne yansıtmayan Kafi, "Onun için takas yapmaya kalkıştım, ama Ravi onu festivallerinden birinde ödül yaptı. Kendi savaşçılarından biri tarafından kazanıldı ve adam onu kendi evine götürdü. Sanırım bu savaşçının üçüncü ya da dördüncü karısıydı," dedi.

Bu çok uzun zaman önce olmuş, neredeyse unutulmuş bir hadiseymiş gibi elini salladı. "Kadınlarını deri tasmalarla bağlarlar ve umuma zincirle

çıkarırlar. Soğuk havada bile, bir peştamal dışında bir şey giymelerine izin vermezler. Onların giyinik olmamalarının safkanlar için pek önemi yoktur, ama imparatoriçe, kendinden önce gelen annesi gibi, kocalarının, oğullarının ve babalarının ellerinden gördükleri muameleyi bizzat tatsız bulur. Lord Ravi ve diğerlerinde imparatoriçenin kınamasını üzerlerine çekmeyecek kadar politik zeka var, bu yüzden kadınları saraya asla getirilmez. Hep böyle olmadı.

İmparatoriçenin büyükbabasının çok genç Ashuntalı kızlara karşı kararlı bir düşkünlüğü olduğu söylenir. Denir ki eğlencesi için ona birçok kız sağlamayı Ashuntalı’lar kendileri istemişler, böylece Atlar Kardeşliği'nin imparatorluk sarayında yükselmesine izin verilmiş."

"Ulusların güçleri böyle şeyler üzerine kuruluyor," diye belirtti Locky kuru bir ifadeyle.

"Öyle," yanıtını verdi Kafi.

Uzun rampanın dibine ulaştılar ve bir muhafız sırası diğer yanda duruyor, kalabalığı içeri girecek ve saraya takdim edilecekler için sahneleme alanından uzak tutuyordu. Erland'ın muhafızları krallığın üniformalarını giymiş ve göğüslerine Krondorlu Kraliyet Sarayı Muhafızlarının nişanını takmış aşağıda onu bekliyorlardı. Erland, Quegli elçinin, Adalar Krallığı'na kendi ulusuna göre üstünlük verilmesine öfkeyle adamlarının arkasında durmakta olduğunu biraz eğlenerek fark etti.

Kafi hikâyesine devam etti. "Ranavi kızı bir hediye olarak benim için çalmanın yollarını aradı. Bir kadını bir rakipten başarıyla çalabilirsen - kadını kendi evine götürebilirsen- kadını alıkoyabilmek de kültürlerinin bir parçası. Ranavi kendi kız kardeşini onu festivalde kazanmış olan adamdan çalmaya kalktığında on yedi yaşında bile değildi. Girişim sırasında öldü."

Konuşurken sesinde bir acılık ya da duygu tınısı olmayan Kafi, "Ashuntalı’ların daha iyi özelliklerini takdir etmememin sebebi, gördüğünüz gibi bu," dedi. Yumuşak bir şekilde ekledi, "O özellikler her neyse." Gamina çöl adamına sempatiyle baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

On dakikadır amfiteatrın girişine gitmeyi bekleyerek oldukları yerde duruyorlardı. Kafi arkadaşının hikâyesini anlattığından beri kimse konuşmamıştı. Locklear konuyu değiştirmek için güzel bir zaman olduğunu düşündü. "Kafi, Özgür Şehirler'in elçileri nerede?"

"Yoklar, lordum," cevabını verdi Kafi. "Kutlamaya kimseyi göndermeyecekler. Bir zamanlar bu insanlar, Bosania İmparatorluğu idi ve hâlâ da imparatorlukla resmi olarak bir işleri yoktur." "Eski kinler zor ölür," dedi James.

Erland, "Anlamıyorum," dedi. "Queg ve imparator benim ömrümde üç savaş yaptılar ve Adalar'la Kesh arasında birçok sınır çatışması oldu. Özgür Şehirler'de durum neden farklı?"

Alayda yerlerini alırlarken Kafi, "Sizin Özgür Şehirler dediğiniz yerde yaşayanlar bir zamanlar bizim sadık vatandaşlarımızda Konfederasyon ilk ayaklandığında yıllar önce, Kesh bütün garnizonlarını Jal-Pur'un kuzeyine geçirerek o kolonide yaşayanları kendi başlarının çaresine bakmaya zorladı. Öte yandan Queg on yıl önce başarıyla ayaklanmıştı. Queg başarılı bir devrimci ulus. Sizin kendi krallığınız hep yabancıydı, ama Özgür Şehirler kendi hükümdarları tarafından aldatılmış bir halktı. Kendi kendilerini savunmak durumunda kalmış çiftçi ve meyhanecilerdi," dedi.

İlan edilmeyi dört gözle bekleyerek birkaç adım ilerlerlerken Erland bu konu hakkında düşündü. Yukarıdaki balkona baktı ve balkonun lord ve üstatların sonuncuları da içeri girdikçe hızla dolmakta olduğunu gördü. Artık krallığın kendi Dukalığı olan Crydee'nin parçası olan ve Erland'ın büyük büyük büyükbabası tarafından fethedilmiş olan Bosania goblinlerin, trollerin ve Karanlık Yolun Kardeşliği'nin yaşadığı sert bir yerdi. Askerler olmadan, sadece hayatta kalmak yıllarca süren devamlı mücadeleyi gerektirmiş olmalıydı. Erland, Özgür Şehirler'dekilerin neden imparatorluğa karşı hâlâ kin güttüklerini anlayabiliyordu.

Sonra adının ilan edildiğini duydu ve Kafi, "Ekselansları. Vakit geldi," dedi.

Bütün topluluk tek vücutmuşçasına yola çıktı, amfiteatrın düz taş zemininde ilerlerlerken sadece Gamina askeri adımlarla yürümüyordu. Kasenin geniş

temelini geçmek tam beş dakika sürdü ama, sonunda Adalar Prensi, Kesh'in kavurucu güneşinin altında Büyük Kesh İmparatoriçesi'ne resmi bir şekilde takdim edildi. Ve Erland, Borric'in ortadan kayboluşundan beri gerçek olan şeyi şu âna kadar gerçekte anlayamamıştı. Şu an dünyadaki en güçlü hükümdarın karşısında ağabeyi değil o duruyordu ve günün birinde bu kadının vârisi onun en ölümcül düşmanı olabilirdi, çünkü günün birinde Borric değil o Adalar Kralı olacaktı. Ve Erland annesinin kollarında taşınan küçük bir çocuk olduğundan bu yana hiç bu kadar korkmamıştı.

Takdim bulanık bir şekilde geçip gitti. Erland resmi saraya takdim edilişini güçbela hatırlıyor ve ezberlemek zorunda bırakıldığı sözleri söylediğini zar zor hatırlayabiliyordu. Kimse dikkat etmediği ya da gülmediği için, onları uygun bir şekilde söylemiş olduğunu tahmin ediyordu ve arkasındaki elçilerin neler söylediklerini hatırlayamıyordu. Şimdi amfiteatrın en aşağıdaki seviyesinde, imparatoriçeye Yetmiş Beşinci Yıl Kutlamasında sağlık ve refah dileklerini iletmeye gelmiş elçiler için ayrılan taştan sırada oturuyordu. Beklenmedik korku nöbetine rağmen dikkatini toplamaya çalışarak, "Kafi, festival neden Banapis'ten sonrasına, bu kadar çok ertelendi?" dedi. Kafi, "Sizin halkınızdan farklı olarak biz Keshliler Yazortası Festivalini kendi doğum günümüz olarak saymıyoruz.

Burada, bunu bilen her adam doğum gününü doğduğu günde kutlar. Bu yüzden, Adı Kesh Olan, tanrılar tarafından dünyaya Dzanin'in on beşinci gününde verildiğinden, doğumu o gün kutlanıyor. Kutlamanın son gününe denk gelecek," dedi.

Erland, "Ne tuhaf. Doğum günü tam doğduğun günde kutlamak. Her gün düzinelerce küçük kutlama olmalı o halde. Banapis'teki büyük festivali özleyecek olsaydım kendimi aldatılmış hissederdim," dedi.

"Değişik adetler," dedi Locklear.

Safkan giysileri giymiş bir hizmetli prensin karşısında belirdi ve yerlere kadar eğildi. Altın bir kurdeleyle mühürlenmiş bir parşömen çıkardı. Resmi rehber ve protokol memuru rolünü oynayan Kafi parşömeni aldı. Balmumundan mühre baktı ve "Sanırım bu kişisel," dedi.

Erland, "Neden öyle düşündün?" diye sordu.

"Prenses Sharana'nın mührünü taşıyor."

Parşömeni Erland'a uzattı, Erland kurdeleyi çekerek mührü kırdı. Daha önce İmparatorluk Kesh'inin yüce diliyle yazılmış bir parşömenle ödüllendirilmediği için, lekesiz parşömeni yavaşça okudu. O okurken Gamina gülmeye başladı. James bir an karısının düşünceleri duyma yeteneğini elinde olmadan açık ettiğinden korkarak aniden döndü, ama o bunu yaparken Gamina, "Erland, kızardığına yemin edebilirim," dedi.

Erland parşömeni kemerine koyarak gülümsedi. "Ah... sadece güneşten, sanırım," dedi, ama ağzını yalnız bırakmayı reddeden utangaç gülümsemeyi saklayamadı.

"Ne o?" diye sordu Locklear şakacı bir tavırla.

"Bir davet," dedi Erland.

"Ne daveti?" diye sordu Locklear. "Bu gece imparatoriçeyle resmi resepsiyonla yemek yiyoruz."

Sırıtmasına engel olamayan Erland, "Bu... yemek ertesi için," dedi. James ve Locklear bilmiş bir şekilde bakıştılar. Sonra Locklear, "Kafi, safkanların... anlaşma yapma usulleri bu mu? Birbirlerine uğramak, yani," dedi. Kafi omuz silkti. "Prenses en asil doğanlardan olduğundan adap sınırlarını diğerlerinden daha fazla esnetebildiği halde, duyulmamış bir şey değil."

"Ya Prenses Sojiana?" diye sordu Locklear.

James sırıttı. "O işe ne zaman sıra geleceğini merak ediyordum."

Gamina gözlerini azıcık kıstı. "O işe mi?"

"Bir konuşma şekli, aşkım. Locky sarayda görüş alanına giren bütün güzel kadınları... şey... tanımaya çalışmasıyla ünlüdür."

Kafi, "Prensesle buluşmayı rica eden bir mesaj gönderirseniz, bunun birçok mesajdan biri olmasına hazırlıklı olun. Ayrıca, şu günlerde onun... Lord Ravi'yle vakit geçirdiği söyleniyor, bu yüzden mesajınızın nazikçe görmezden gelineceğini sanıyorum," dedi.

Locklear üzerine konmuş süslü yastıklara rağmen katı ve sert olan taşın üzerinde rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak arkasına yaslandı. "Şey, onunla buluşmanın bir yolunu bulmam gerekecek sanırım. Bir kez onunla konuşma fırsatını yakalarsam..."

Kafi yine her şey olacağına varır' anlamındaki el hareketini yaptı. "Ma'lish."

James kendi dünyasına dalmış olan Erland'a baktı. Sessizce Gamina'ya hitaben konuştu. Kafi, Prenses Sojiana'yla ilgili bir şeyi söylemiyor. Ne olduğunu söyleyebilir misin?

Hayır, cevabını verdi Gamina. Ama adının anılmasıyla bir izlenim edindim. Nedir?

Büyük tehlike.

PAZARLIK

Borric çenesini ovuşturdu.

"İnsanların mim koymak için bana vurmaktan vazgeçmelerini isterdim," diye yakındı.

Tepesinde dikilmekte olan Ghuda, "Bana maaşıma malolduğu için. İmparatorluk Ordusu'nun yarısı peşimdeyken artık Saber'i de arayamam ve onu bulsam bile, bana borçlu olduğu parayı ödeyeceğinden şüpheliyim. Ve bu senin suçun Deli," dedi.

Borric görünüşe göre onu her fırsatta öldürmeye meyilli bir ulusun ortasında, terk edilmiş bir ahırda nemli samanların üzerinde otururken azıcık da olsa sempatiyi hak ettiğini hissettiği halde, onunla sadece hemfikir olabiliyordu. "Bak Ghuda, bunu telafi edeceğim."

Paralı asker çaldıkları atlardan birinin eyerini kaldırmak için döndü ve omzunun üzerinden, "Ah, gerçekten mi?" dedi. "Peki bunu nasıl yapmayı planladığını söyler misin tanrı aşkına? Orduların Efendisi Lord Bukar'a 'Lütfen, nazik lordum, dostumun cezasını sert bir konuşmayla affedin. Benimle tanıştığında başıma görüldüğü yerde öldürülsün emri konmuş olduğunu bilmiyordu,' diyen nazik bir not mu göndereceksin?"

Borric kırılmadığından emin olmak için çenesini oynatarak ayağa kalktı. Acıyor ve bir yandan yuvasında içeri dışarı oynuyordu, ama sağlam olduğundan oldukça emindi. Gözlerini eski ahırda gezdirdi. Yakınlarda duran çiftlik evi eşkıyalar ya da İmparatorluğun yeterli olduğuna hükmettiği bir nedenden muhafızlar tarafında yakılmıştı, ama her iki durumda da Borric'in küçük gurubuna atları dinlendirme fırsatını veriyordu. Çoğu iyi süvariye şart koşulduğundan, eyer torbalarında arpa vardı, bu yüzden Borric atına bir avuç dolusu arpa vermeye koyuldu. Suli yarı çürümüş bir saman balyasının üzerine büyük bir dikkatle oturdu. Nakor atının eyerini çoktan çıkarmış ve atı bir avuç dolusu bulabildiği en temiz samanla siliyordu. İşini yaparken isimsiz bir melodiyi kayıtsızca mırıldanıyordu. Ve sırıtışı yüzünden bir anlığına bile silinmemişti.

Ghuda, "Atlar dinlendiğinde Deli, sen ve ben ayrılıyoruz. Bir şekilde Farâfra'ya geri dönmek ve Aşağı Kesh'e giden bir gemi bulmak niyetindeyim. Orada işler biraz daha az imparatorluğa özgü, ne demek istediğimi anladıysan. Bu olaydan sağ salim çıkarsam diye," dedi.

Borric, "Ghuda, bekle," dedi.

İri yarı asker eyeri yere çarptı ve "Ne?" dedi.

Borric onu bir el hareketiyle diğerlerinden uzaklaştırdı ve alçak sesle, "Lütfen. Seni bütün bunlara bulaştırdığım için üzgünüm, ama sana ihtiyacım var," dedi.

"Bana ihtiyacın mı var Deli? Ne için? Yalnız ölmeyesin diye mi? Sağol, ama bundan yıllar sonra bir orospunun kollarında ölmeyi tercih ederim."

"Hayır, Kesh'e sensiz ulaşamam demek istedim."

Ghuda bakışlarını yukarı çevirdi. "Neden ben?"

Borric, "Çocuğa bak. Korkuyor ve düşünemeyecek kadar hassas. Durbin'in arka sokaklarını biliyor olabilir, ama başka bir şey bilmiyor. Ve Isalan... şey, tam olarak güvenilir diyeceğim türden biri değil," dedi. Bir parmağını başına koydu ve dairesel bir hareket yaptı.

Ghuda üzgün görünüşlü çifte baktı ve Borric'in fikrine katılmak zorunda kaldı. "Demek derdin bu. Neden umurumda olsun ki?"

Borric düşündü ve tek bir neden bulamadı. Koşullar onları biraraya getirmişti, ama bu gerçek bir dostluk değildi. Kendinden yaşça büyük asker kendi tarzında hoş biriydi, ama Borric'in yoldaş diyeceği biri değildi. "Bak, gerçekten zahmetine değmesini sağlayacağım."

"Nasıl?"

"Beni Kesh'e ulaştır ve bu belayı temizlemek için ulaşmam gereken insanlara ulaşmamı sağla, hayat boyu kervanda çalışmakla göremeyeceğin kadar çok altın öderim sana."

Borric'in sözlerini düşünürken Ghuda'nın gözleri kısıldı. "Laf olsun diye söylemiyorsun değil mi?"

Borric kafasını iki yana salladı. "Sana söz veriyorum." "O kadar altını nereden bulacaksın?" diye sordu Ghuda.

Borric ona bütün hikâyeyi anlatmayı düşündü ama Ghuda'ya o kadar güvenemedi. İşlemediği bir suçtan sorumlu olan isimsiz bir adam olmak bir şeydi; avlanan bir prens olmak başka. Borric kimliğini tahmin eden herhangi birinin muhafızlar onu Borric'in yanında bulurlarsa ölü sayılacağını bilse de, Ghuda şansını zorlamak için ödül düşünceleriyle yeterince yoldan çıkabilirdi. Borric'in paralı askerlerle geçmişte yaşadığı deneyimler kişisel sadakat hisleri hakkında tartışmıyordu.

Borric sonunda, "Politik nedenlerle Durbin Valisi'nin karısını öldürmekle suçlandım," dedi. Ghuda bu açıklama üzerine gözünü bile kırpmadı, bu yüzden Borric doğru yolda olduğunu anladı; politik cinayetler Kesh'te ihtimal dışı görülmüyordu. "Kesh'te beni bu suçlamadan aklayacak insanlar var ve daha fazlası, kaynakları var -oldukça zengin kaynaklar- ve sana" -Krallık standartlarında yeterince etkileyici bir meblağı hızla Kesh parasına çevirdi-

"iki bin altın ekü verebilirler."

Ghuda'nın gözleri bir saniyeliğine büyüdü, sonra başını iki yana salladı.

"Kulağa hoş geliyor Deli, ama bir orospunun sözleri de öyle gelir."

Borric, "Pekâlâ," dedi, "üç bin."

Borric'in kurusıkı atıp atmadığını anlamaya çalışan Ghuda, "Beş bin!" dedi. "Anlaştık!" cevabını verdi Prens. Eline tükürdü ve elini Ghuda'ya uzattı. Ghuda eski tüccar tarzında uzatılan ele baktı ve ya eli alacağını ya da oyunbozan olarak bilinmeye zorlanacağını anladı. Gönülsüzce, avcuna tükürdü ve onunla el sıkıştı. "Kör olasıca Deli! Eğer bu bir yalansa, kılıcımla bağırsaklarını deşerim, yemin ederim! Aptallıktan öleceksem, en

azından Ölüm Tanrıçası'yla karşılaşmadan önceki dakika senin de öldüğünü görmenin zevkini çıkarırım!"

Borric, "Başarırsak, zengin bir adam olarak öleceksin Ghuda Blue," dedi.

Ghuda mümkün olduğunca dinlenmek için kendini nemli samanların üzerine attı.

"Farklı bir şekilde ortaya koysaydın, onu tercih ederdim Deli."

Borric paralı askeri kendi kendine mırıldanmaya bıraktı ve Suli'nin yanına oturdu. "Yapabilecek misin?" diye sordu.

Çocuk, "Evet. Sadece biraz canım yanıyor. Ama bu hayvanın sırtı kılıç ağzı gibi. İkiye bölündüm," dedi.

Borric güldü. "Başlangıçta zordur. Bu gece ayrılmadan önce, burada ahırda biraz ders yapmayı deneriz."

Ghuda, "Bunun çocuğun pek işine yarayacağını sanmıyorum Deli. O eyerleri kaybetmek zorunda kalacağız. Çocuk eyersiz binmek zorunda kalacak," dedi. Nakor başını belirgin bir şekilde salladı. "Evet, bu doğru. Bu atları satacaksak, kimsenin imparatorluk malı olduklarından şüphelenmesine izin vermemeliyiz."

"Satmak mı?" dedi Ghuda. "Neden?"

"Kutlama varken," cevabını verdi Nakor, "şehre nehirden, kiralık bir tekneyle Sarne'den yukarı yolculuk ederek ulaşmamız daha kolay. Kalabalık içinde dört kişi olacağız. Ama böyle yolculuk etmek ödeme yapmayı gerektirir. Bu yüzden para temin etmeliyiz."

Borric Farâfra'dan giysi ve zırh aldıktan sonra kalan azıcık parayı düşündü ve Nakor'un haklı olduğunu anladı. Temiz bir handa birinci sınıf bir yemek almalarına yetecek paraları yoktu.

"Atları kim alır?" diye sordu Ghuda. "Damgalılar."

"Doğru," dedi Isalan, "ama bu halledilebilir. Ne yazık ki eyerler değersizleşme noktasında zarar görmeden değiştirilemez."

Ghuda bir kolunun üzerine yaslanarak kendini kaldırdı. "O damgayı nasıl değiştirebilirsin? Sırt çantanda ısıtılmış bir demir mi var?"

"Daha iyisi," dedi küçük adam sırt çantasına uzanıp küçük, tapalı bir kavanoz çıkararak. Çantayı altüst etti ve küçük bir fırça çıkardı. "Seyret." Mantar tapayı kavanozdan çekip çıkardı ve fırçayı kavanozdaki solüsyona daldırdı. "Isıtılmış bir demir damganın değiştirildiğini kolaylıkla fark ettirecek bir hamlık bırakır. Oysa bu sanatçılar içindir." En yakındaki ata yaklaştı- "Ordu bütün çiftlik hayvanlarını İmparatorluk Ordusu mührüyle damgalar." Sıvıyı fırçayla hafifçe dokunarak atın böğrüne uygulamaya başladı. Hafif cızırtılı bir ses işitiliyordu ve fırçayla dokunduğu yerdeki tüyler alevle dokunulmuş gibi kararmaya başladı. "Atı tut lütfen," dedi Borric'e. "Bu onlara zarar vermiyor, ama ısı hayvanı korkutabilir."

Borric hayvanın başlığını kavrayıp, olup bitenlere sinirlenip sinirlenmemeye karar vermeye çalışan hayvanın kulakları bir o yana bir bu yana dönerken onu tuttu.

Bir dakika sonra Nakor, "İşte. Artık Jung Sût'un, Shing Laili at tüccarının mührü," dedi.

Borric döndü ve baktı. Damga değişmişti ve Nakor haklıydı. Damga tek bir demirle yapılmış gibi görünüyordu. "Kesh'te bu Jung Sût'u bilen birileri olacak mı?"

"Varolmadığından, mümkün değil dostum. Ayrıca Shing Lai'de belki bin tane at tüccarı vardır, yani kim hepsini tanıdığını iddia edebilir ki?"

Ghuda, "Peki o zaman, bu işi bitirdiğinde ve gitmeye hazır olduğumuzda, beni uyandırın tamam mı?" dedi. Böyle diyerek nemli samanın üzerine uzandı ve rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı.

Borric, Nakor'a baktı ve "Nehre vardığımızda bizden ayrılman büyük ihtimalle daha iyi olur," dedi.

"Öyle olacağını sanmıyorum," dedi sırıtarak. "Kutlama olayı para kazanmayı kolaylaştıracağından, her durumda Kesh'e yolculuk etmeye niyetliyim. Bir sürü şans oyunu ve küçük büyülerimin bana hizmet etmeleri için birçok fırsat olacak. Ayrıca, Ghuda ve çocuk birkaç saat önden ya da arkadan olmak üzere birlikte hareket edersek muhafızların aradıkları biz olmayız."

"Belki," dedi Borric, "Ama şimdiye üçümüzün de yeterince güzel bir eşkâlini almışlardır."

"Ama benimkini değil," diyerek sırıttı Isalan. "Arabayı durdurduklarında beni gören muhafız olmadı."

Borric o anı düşündü ve İmparatorluk Muhafızları herkese şöyle bir bakarken her nasılsa Nakor'un ortalarda olmadığım hatırladı. "Evet, konuyu açtığına göre, bunu nasıl yaptın?"

"Bu bir sır," dedi dostça bir sırıtışla. "Ama önemli değil. Önemli olan görünüşünle ilgili bir şey yapmamız gerektiği." Borric'in açık saçlarına bilmiş bilmiş baktı. "Siyah saçların diplerden şüpheli bir şekilde kızıl çıkıyor. Bu yüzden senin için bir başka görünüş planlamalıyız, dostum."

Borric kafasını iki yana salladı. "O çantadan bir sürpriz daha mı çıkacak?"

Çantanın üzerine eğilen Nakor'un sırıtışı alışılmışın dışında genişledi.

"Elbette dostum."

Borric, Suli'nin omuzlarını kararlı bir şekilde sarsmasıyla uyandı. Anında kendine geldi ve dışarda havanın kararmak üzere olduğunu görebildi. Ghuda kapının yanında tetikteydi, kılıcını çekmişti, bu yüzden Borric bir an sonra kendi silahıyla onun yanında bitmişti.

"Ne oluyor?" diye tısladı Borric.

Ghuda susması için elini kaldırarak dinledi. "Biniciler," cevabını verdi. Bekledi, sonra kılıcını kaldırdı. "Batıya at sürüyorlar. Bu ahır yoldan burayı kaçıracakları kadar uzakta, ama Jeeloge'de yayan bıraktığımız gurupla

karşılaştıklarında gübreye üşüşen sinekler gibi buraya doluşacaklar. Gitsek iyi olacak."

Borric dört attan hangisinin Suli için daha iyi olabileceğine karar vermişti ve çocuğu atın üstüne iteledi. Dizginleri ona vererek, "Bir yere aceleyle gitmen gerekirse sol elinle yelesine tutun. Ve ayaklarını elinden geldiğince uzun süre gergin tut; denge için, dizlerinle kavrama. Anladın mı?"

Çocuk başıyla evetledi, ama at üstünde bir yere aceleyle gitme fikrinin, daha çok muhafızla karşılaşmaktan sadece birazcık daha az korkutucu olduğu yüz ifadesinden açıktı. Borric döndü ve Nakor'un eyerleri ahırdan dışarı taşımakta olduğunu gördü. "Onları nereye götürüyorsun?"

Sırıtan Isalan, "Arkada eski bir gübre yığını var. Altına bakmazlar, sanırım."

Borric gülmek zorunda kaldı ve müzmin olarak mutlu küçük adam bir dakika içinde ahıra geri dönmüş, yanından ayırmadığı sırt çantasıyla değneğine rağmen çevik bir şekilde atının sırtına tırmanıyordu. Borric çürüyen çöpün kuvvetli kokusunu aldı ve "Vav. Eğer sen o yığının bir örneğiysen, haklısın. Oraları eşelemeyecekleri kesin," dedi.

Ghuda, "Hadi. Şafaktan önce mümkün olduğunca yol alalım," dedi.

Borric eliyle işaret etti ve paralı asker ahır kapısını iterek açtı, sonra atının sırtına atladı. Atı sert bir şekilde tekmeledi ve Borric, Suli ve Nakor arkasından gelirken tırıs bir koşu tutturdu. Borric yoldaki her dönemecin bir pusu sakladığı yolundaki korkunç hissi bir kenara kaldırdı ve tek bir gerçeğin üzerinde odaklandı: Her geçen dakikanın onu Kesh'e ve Erland'la diğerlerine daha da yaklaştırdığı gerçeğine.

Farâfra'dan başlayıp, kuzeydoğuda Khattara'da sona eren yol, Sarne nehri üzerindeki köprüde birleştiğinden, bunun yamacında kurulmuş Pahes şehri hep kalabalıktı. Köprünün doğusunda, güney kıyısında, yıllar içinde, yük arabacıları ağır arabaları malları imparatorluğun kalbine taşıyan mavna ve nehir teknelerine çektikçe devasa bir ambar ve nehir önü mahallesi oluşmuştu.

Birkaç tane sığlıklarda gidebilen yelkenli tekne görülebiliyordu, hüküm süren rüzgârlar batıdan estiğinden, Kesh'ten Jamila'ya ve kıyı boyunca uzanan diğer kasabalarda sel olduğu zamanlar dışında, yılın çoğu zamanında nehrin yukarısına doğru yelken açmak mümkündü. Ve devasa göl Overn Deep'te, gemicilik Midkemia'nın herhangi bir denizindeki kadar çok yapılıyordu.

Borric şu an giymekte olduğu kıyafetin içinde kendini hâlâ aptal hissederek etrafa bakındı. Daha, bir Bendrifi'nin, Yağmurgölgesi Dağları'nın insanlarının geleneksel kıyafetini giymişti. Giysi renkli boyanmış bir kumaş parçasının belinden dolanması, sonra bir ehram gibi omza çekilmesinden oluşuyordu. Kılıç kolu, bacakları gibi çıplaktı. Çizme yerine artık çapraz bağlı sandaletler giyiyordu. Borric zırhı olmayınca kendini hem gülünç hem de saldırıya açık hissediyordu. Ama iyi bir seçimdi, çünkü Bendrifiler Kesh'in açık tenli birkaç ırkından biriydi.

Borric'in saçları saç derisine kadar kesilmiş ve Nakor'un önceki gece elde ettiği bozuk kokulu bir karışımla boyanmıştı ve şimdi şaşırtıcı derecede beyaza yakın açık bir renkti; saçları kulaklarının üzerinden tıraşlanmış halde dimdik -tatlı kokulu bir pomatla sabitlenmiş- duruyordu.

Bendrifiler ayrıca soğuk, uzak duran bir kabileydiler, bu yüzden suskun tavrının kimseyi meraklandırması olası değildi; Borric evden bu kadar uzakta biriyle asla karşılaşmamak için dua ediyordu, çünkü dilleri de Kesh'in diğer halklarınınkiyle alakasızdı ve Borric tek kelime konuşamıyordu. Borric değişimden geçerken, Suli Ghendriff'de, onların dilinde, azıcık küfredebildiğini açık etti, böylece Borric çocuğun kendisine birkaç deyim öğretmesini sağladı.

Nakor'un bu tuhaf giysiyi nereden bulduğu konusunda Borric'in hiçbir fikri yoktu, ama Isalan'ın denediği diğer her şey gibi, genelde şaşkına çevirici sonuçları vardı. Küçük adam Borric'in atlarının ettiğini düşündüğünün en az iki katını almış ve bu mütevazı kasabada Borric'in Kesh'in en büyük şehirlerinden birinde bulmayı başaramadığı yeni bir ince uzun kılıç bulmayı başarmıştı.

Herhangi mantıklı bir beklentisi olmamasına rağmen, Nakor Borric'in görünüşünü değiştirmek için ihtiyaç duyduklarını şaşırtıcı bir şekilde üretmişti. Suli artık Jal-Pur'daki büyük bir çöl adamı kabilesi Beni-Sherinli bir çocuk gibi giyinmiş, bir kılıç kuşanmıştı. Bir cüppe ve başlık giymişti, sadece gözleri görünüyordu ve dik yürümeyi hatırlarsa, kısa boylu bir yetişkin gibi görünüyordu.

Ghuda onları kılıcıyla keserek çıkarmakla tehdit edene kadar çocuk eski bildik yırtık pırtık giysilerinden vazgeçmemekte diretmişti. Ghuda'nın tutuklanmalarından beri sabırsız davrandığı düşünülürse, Borric, Ghuda'nın sadece rol yaptığından emin değildi.

Ghuda zırhını satmış ve daha iyi bir donanım almıştı, hemen hemen yeni deri bir koşum takımı ve onunla uyumlu kuşaklar. Eski çentik miğferi gitmiş, yerine Köpek Askerleri tarafından giyilene benzer, tepesinde sivri uçlu bir çivi olan, siyah kürkle çevrili, omuzlara doğru zincirden bir boyun koruyucusu olan metal bir başlık gelmişti.

Yüzün bir yanından öbür yanına kopçalanabiliyor, sadece gözleri açıkta bırakıyordu ve Ghuda başlığı şu an bu şekilde takmıştı. Nakor solgun sarı cüppesini kaybetmeyi her nasılsa başarmıştı ve şimdi neredeyse aynı derecede kötü, ama lekeli şeftali renginde bir cüppe giyiyordu. Ve Borric'e bir zerre daha az gülünç gelmiyordu. Ama Isalan bunun yeterli bir kılık değişimi olduğunu hissetti ve becerikliliği düşünülürse, Borric tartışmak konusunda isteksizdi.

Nakor nehirden aşağı Kesh'e giden bir mavnada yolculuk etmelerini garantiye almıştı. Yüz kadar yolcu içinde dört kişi olacaklardı.

Borric'in beklediği gibi, her yerde muhafızlar vardı. Göze çarpmamaya çalışıyorlardı, ama orada bir amaç için bulunuyor olmayacak kadar çok sayıda muhafız, her geçen yüze dikkatle bakmakla çok fazla zaman harcıyordu. Bir köşeyi dönen Borric ve Suli, Nakor'la Ghuda'nın birkaç metre önünden, rıhtıma sadece birkaç metre uzaklıktaki bir meyhaneye yürüyorlardı. Tekne iki saat içinde yola koyulacaktı. Zamanlarını yabancıların arkadaşlığında geçirmeye zorlanmış yolcular kısmını oynayacaklardı.

Açık bir kapının yanından geçtiler ve Suli bir adım geride kaldı. Borric'e tıslayarak, "Efendim, o sesi tanıyorum," dedi.

Borric çocuğu bir sonraki kapı aralığına çekti ve Ghuda'yla Nakor yaklaşırlarken onlara devam etmelerini işaret etti. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Borric.

Suli o açık kapıyı işaret etti. "Sadece birkaç kelime duydum, ama sesi tanıyorum."

"Kimdi?"

"Bilmiyorum. Bırakın da döneyim, belki hatırlayabilirim." Çocuk döndü ve bir an diğer yanda duraksayarak kapının önünden geçti, sonra köşeyi döndü ve bir şey görmeyi umuyormuş gibi geriye baktı. Sonra bir an bekliyormuş numarası yaptı, döndü ve Borric'e omuz silkti, sonra yürüdü. Kapının önünden geçer geçmez Borric'e doğru acele etti ve "O sesi Durbin Valisi'nin evinde o gece sizi öldürme komplosunu duyduğum gece duydum!" dedi.

Borric tereddüt etti. Tekrar önünden geçer ve kapı aralığından bakarlarsa, üzerlerine istenilmeyen bir dikkat çekeceklerdi, ama izi üzerindeki bu tazının kim olduğunu bilmek istiyordu. "Burada bekle," dedi Borric, "ve kimin dışarı çıktığına dikkat et. Sonra hana gel ve bize söyle."

Borric çocuğu orada bıraktı ve arkadaşlarının şimdiden bira içerek beklemekte oldukları yere acele etti. Bir an masalarında durarak, "Kasabada beni tanıyan biri olabilir," dedi, sonra döndü ve yanlarındaki masaya oturdu. Kısa bir süre sonra, Suli geldi ve Borric'in yanına oturdu. "Siyah cüppeli adamdı. Hâlâ o cüppeyi giyiyor, efendim. Onun sesiydi," diye fısıldadı çocuk.

"Yüzünü görebildin mi?"

Çocuk, "Onu tekrar tanıyabilecek kadar," dedi.

"Güzel," diye fısıldadı Borric, Ghuda'yla Nakor'un dinlediklerini bilerek.

"Onu tekrar görürsen, bize haber ver."

"Efendim, bir şey daha var."

"Ne?"

"Safkan olduğunu anlayacak kadar gördüm."

Borric başını salladı. "Bu şaşırtıcı değil."

"Ama hepsi bu değil. Cüppesinin eteklerini, önünde topladı ve cüppe kayınca, boynunda altın pırıltısı gördüm." Borric, "Bu ne demek oluyor?" dedi.

Omzunun üzerinden öfkeyle tıslayarak cevap veren Ghuda oldu. "Bu demek oluyor ki, seni lapa beyinli manyak o safkan sadece bir safkan değil, ayrıca Kesh Kraliyet Evi'nin de bir üyesi! Altın gerdanlığı sadece onların giymesine izin verilir! İmparatoriçenin sadece çok uzak bir kuzeni olabilir, ama İmparatoriçe yine de ona doğum gününde hediye gönderiyor! Başımızı hangi tanrının belası derde soktun?"

İri yarı, sessiz bir kadın servis elemanı yaklaşırken Borric sustu. Kulak tırmalayıcı bir sesle iki kupa bira sipariş etti ve kadın ayrıldığında, Ghuda'ya doğru yarım döndü. "Çok derin ve çarpık bir sorun, dostum. Önce de dediğim gibi, politika."

Kadın onlara bira getirip ayrıldığında, Ghuda, "Sevgili ölmüş annem, mezar hırsızlığı gibi onurlu bir mesleğe girmemi istedi. Dinledim mi? Hayır. Amcan Gustav gibi suikastçi ol, dedi. Kulak astım mı? Hayır. Büyücü çırağı..." Borric darağacı esprisini beğenmeye çalıştı, ama kendini altındaki anlamlar üzerine kafa yorarken buldu. Onu ve Erland'ı öldürmeye çalışan kimdi? Ve nedendi? Bu komplonun imparatorluktaki en yüce makamlardan kaynaklandığı açıktı, ama kraliyet ailesinden olması? İç geçirdi ve acı birasını içti ve teknenin gitmeye hazır olduğu çağrısını beklerken zihnini rahatlatmaya çalıştı.

Güverteye çağrı rıhtımın öbür tarafından yapıldı ve Borric'le arkadaşları, handaki yarım düzine diğer insanla birlikte, bohça ve paketlerini toplayarak

ayaklanıp kapıdan çıktılar. Dışarda, Borric bir gurup İmparatorluk Muhafızı'nın, tekneye binen herkesi izleyerek borda rampasında beklemekte olduklarını gördü. Bunlar İç Alay Muhafızları'ydılar, Kesh'in kalbinin tepesinden yönetiliyorlardı.

Adamların her biri metal bir miğfer ve siyah emayeden zırh giymişlerdi. Kısa siyah eteklikle siyah baldır zırhı ve bileklik onlara göz korkutucu bir görünüş veriyordu. Guruptan sorumlu memur kırmızı at kılından bir sorgucu olan bir miğfer takmıştı ve bir başka uzun kırmızı kuyruk arkasına sarkıyordu. Borric, "Şimdi sessiz ol ve saklayacak bir şeyin yokmuş gibi davran," dedi. Suli'yi hafifçe ittirerek çocuğun tek başına ilerlemesi gerektiğini gösterdi ve sonra Ghuda'yla Nakor'a geçmelerini işaret etti. Borric seyrederek geride kaldı.

Muhafızlar zaman zaman bir parşömene, büyük ihtimalle üçünün ayrıntılı eşkâline bakıyorlardı. Suli'yi ikinci bir kez bakmadan tekneye aldılar. Ghuda durduruldu ve kendisine bir soru soruldu. Her ne cevap verdiyse onları tatmin etmişe benziyordu, çünkü elleriyle tekneye binmesini işaret ettiler.

Sonra Borric'in kalbi Nakor'un dönüp bir muhafızla konuştuğunu, kalabalıkta kendisini işaret ettiğini görünce buz kesti. Muhafız bir şey söyledi ve başını salladı ve sonra bir ikinci muhafızla konuştu. Üç muhafız rampadan ayrılıp amaçlı bir şekilde ona doğru yürümeye başladıklarında Borric'in ağzı kurudu. Kurtulmak için alana ihtiyacı olacağına karar veren Borric sıradışı bir şey olmuyormuş gibi rampaya doğru ilerledi.

Muhafızların yolundan çekilmeye kalkıştığında, biri bir elini koluna koyarak onu durdurdu. "Bir dakika dur, Bendrifi." Bu bir rica değildi.

Borric sinirli ve kibirli görünmek için elinden geleni yaptı. Sonra memurun rampada durmakta olduğu yere baktı. "Ne?" dedi, kulağa becerebildiğince aksi gelmeye çalışarak.

"Khattara'dan gelirken yolda neredeyse başlattığın kavgayı duyduk. Kervan muhafızları belki seni hizaya sokamadılar, ama teknede seninle beraber altı lejyoner olacak. O türden bir sorun çıkaracak olursan, seni nehre fırlatırız."

Borric adamın gözlerine baktı, dudaklarını bükerken hafif bir tıslama sesi çıkardı, sonra Suli'nin ona öğretmiş olduğu deyimlerden birini söyledi. Kolunu lejyonerin tutuşundan kurtardı, ama üç el kılıçlarının kabzasına gidince, elini avuçları dışarı gelecek şekilde kaldırarak sorun çıkarmaya niyetli olmadığını gösterdi.

Onlara sırtını dönerek alıngan, kaba bir adam havalarına bürünmeye çalıştı ve dizlerinin hissettiği kadar titrek görünmediklerini umdu. Tekneye rampadan son çıkanlarla birlikte bindi ve üç arkadaşının oturduğu geniş teknenin karşı tarafında kendine yer buldu. Tekneye son binenler altı muhafız oldu ve kıç tarafında gurup halinde kendi aralarında konuşarak durdular.

Borric sessizce, Kesh şehrine ulaştıklarında küçük Isalan'ı mutlulukla boğacağına yemin etti. Bir buçuk gün sonra, yol boyunca üç kez durarak, Kesh şehrinin siluetini gördüler. Borric, Isalan'ın ona yaşatmış olduğu dehşetten kendine gelmiş ve kendi adına çok da zorlanmadığı, öfkeli ama sessiz bir derin düşünme haline girmişti. Durum umutsuz görünüyordu ve yine de kendini devam etmeye zorlamalıydı.

Babası henüz çok küçüklerken ona ve Erland'a hayatta garanti edebilecekleri tek şeyin başarısızlık olduğunu öğretmişti; başarı kazanmak için risk almak zorundaydım Babasının neden bahsettiğini gerçekten anlamamıştı Erland'la ikisi Kraliyet Soyunun Prensleriydiler ve yapamayacakları bir şey gerçekten yoktu, ama bu oldukları şey yüzündendi.

Şimdi Borric babasının daha önce açıklamaya çalıştığı şeylerin çoğunu anlıyordu ve artık tehlikeye atılan onun ve kardeşinin hayatı ve belki de krallığın da hayatıydı.

Kesh'in yukarı rıhtımlarına yaklaşırlarken, Borric tekneden inen asker gurupları olduğunu gördü. Overn Deep ya da nehrin yukarısına doğru geçiş yapıyor olabilirlerdi, ya da bu şehir için normal muhafızlar olabilirlerdi, ama şehre giren yolcuları tarıyor da olabilirlerdi; kardeşiyle arasında bir engel daha.

Tekne burnunu rıhtıma vermeye başladığında Borric lejyonerlere yöneldi. Muhafızlar çıkmaya hazırlanıyorlardı ve tekne rıhtıma bağlandığında Borric gidip tekneye binmeden önce konuşmuş olduğu adamın yanında durdu. Muhafız ona hızla bir baktı sonra döndü.

İlk yolcular karaya çıkarken Borric hiçbir şey yapmadı, ama durdurulduklarını ve ayrılırken incelendiklerini gördüğünde, tekrar kenara çekilmeyi göze alamayacağını anladı. Bu yüzden ayrılma zamanı geldiğinde, muhafıza döndü ve sert sesiyle, "Pahes'te sana kaba bir şey söyledim muhafız," dedi.

"Senin gevezeliklerini anlamadığım halde, bunu tahmin ettim," derken lejyonerin gözleri kısıldı.

Borric iskele tahtasına onunla aynı anda adım attı ve "Kutlamaya katılmak ve Tith-Onaka tapınağında hasretmek için geldim," dedi. Borric adamın İki Suratlı Savaş Tanrısına tapan askerlerde sıkça rastlanan iyi talih muskasından taktığını fark etmişti. "Böyle kutsal bir zamanda, hiçbir askerle düşman olmak istemem. Isalan bana iskambilde hile yaptı. Bu yüzden sinirlendim. Elimi sıkacak ve beni işlediğim kabahat için affedecek misin?"

Muhafız, "Savaşın Tapınağının Plancı'sına üzerine bir savaşçıya hakaretle girmemeli." Lejyoner ve Borric rampanın ucunda, diğer yolcuları sorgulayan muhafızların önünde birbirlerinin sağ kollarını kavrayıp salladılar. "Düşmanın sırtını göremesin."

Borric, "Yıllar boyunca zafer şarkıları söyleyesin lejyoner," dedi.

Birbirlerine hoşçakal diyen eski dostlarmışçasına tekrar el sıkıştılar ve Borric dönüp rıhtımdaki iki askeri omuzlayarak geçti. Biri vedalaşmayı gözlemlemişti ve Borric'e bir şey demeye davrandı, ama vazgeçti ve dikkatini kendine yol açmaya çalışan bir başka adama, Shing Lai'den tuhaf küçük bir adam olan Isalan'a çevirdi.

Borric sokağı geçti, sonra neler olup bittiğini görmeyi bekleyerek duraksadı. Nakor'la muhafız tartışıyorlarmış gibiydiler ve birçok başka

muhafız da sorunun ne olduğunu görmek için dönmüşlerdi. Ghuda sanki o noktaya şans eseri gelmiş gibi görünerek Borric'in yanında bitti. Birkaç dakika sonra Suli gelip Borric'in yanında durdu. Şimdi askerler Nakor'un etrafında bir daire oluşturmuşlardı ve biri hep taşıdığı sırt çantasını işaret etti.

Sonunda, Isalan bir noktada merhamet etmiş gibi sırt çantasını ilk muhafıza uzattı, muhafız elini çantanın içine soktu. Bir an sonra, muhafız çantayı altüst etti sonra içini dışarı çıkardı. Çanta artık boştu.

Ghuda soluğunun altından ıslık çaldı. "Bunu nasıl yaptı?"

Borric, "Belki bütün büyüsü sadece el çabukluğu değildir," dedi.

Ghuda, "Pekâlâ Deli, Kesh şehrindeyiz. Şimdi nereye?"

Etrafa bakınan Borric, "Sağa dön ve rıhtım boyunca yürü. Üçüncü sokaktan tekrar sağa dön ve bir han bulana kadar yürümeye devam et. Karşılaştığımız ilk handa buluşacağız," dedi. Ghuda başıyla onayladı ve yola koyuldu. "Suli," diye fısıldadı Borric, "Nakor'u bekle ve ona söyle."

Çocuk, "Evet efendim," dedi ve Borric ondan ayrılıp Ghuda'nın arkasından acele etmeden yola düştü.

Han fazlasıyla şatafatlı İmparatorun Sancağı ve Süslü Taç adını taşıyan bir nehir önü kuruluşuydu. Kesh tarihindeki hangi olayın bu tuhaf ismin verilmesine sebep olduğu hakkında Borric'in hiçbir fikri yoktu, ama bu kurumda imparatorluğa ait ya da mücevherimsi zerre kadar şey yoktu. Midkemia’nın yüzlerce şehrindeki diğer yüzlerce karanlık ve dumanlı kurum gibiydi. Diller ve adetler farklılık gösteriyor olabilirdi, ama müdavimlerinin hepsi de aynı kumaştan kesilmişti eşkıyalar, hırsızlar, her türden katiller, kumarbazlar, orospular ve ayyaşlar.

Borric Kesh'e girdiğinden beri ilk kez kendini evinde hissetti.

Etrafa bakınca, Erland'la krallıkta sık sık gittikleri diğer benzer hanlarda mahremiyete gösterilen olağan saygının burada da olduğunu gördü.

Kayıtsız bir şekilde, kupasına bakarak, "Bu müşterilerden en az birinin imparatorluk casusu ya da muhbiri olduğunu varsayabiliriz," dedi.

Ghuda miğferini çıkardı, terden kaşınan kafa derisini kaşıdı ve "Bu güvenilir bir iddia," dedi.

"Burada kalmayacağız," dedi Borric.

"Kalacak yer aramadan önce bir içki istesem de," dedi Ghuda, "bu içimi rahatlattı."

Borric bu fikre katıldı ve iri adam servis yapan çocuklardan birinin dikkatini çekti, çocuk dört soğutulmuş birayla döndü. Borric birasını yudumladı ve "Soğutulmuş olmasına şaşırdım," dedi.

Ghuda gerindi. "Bir daha dışarı çıktığında kuzeye bakmak zahmetine girersen, Deli, Işık Kuleleri denen dağlar sırasını fark edersin. Bu adla anılıyorlar çünkü en yüksek zirveleri, koşullar doğruysa güneş ışığını etkileyici bir etkiyle yansıtan daimi buzlarla kaplıdır. Bu şehirde buz konusunda tıkırında giden bir iş var. Buz Kesiciler Loncası Kesh'teki en zengin loncalar arasında."

"İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor," dedi Borric. Nakor, "Bundan hoşlanmadım. Bira dediğin ılık olmalı. Bu kafamı acıtıyor," dedi.

Borric güldü. Ghuda, "Peki o zaman, Kesh'teyiz. Senin şu arkadaşlarına nasıl ulaşacağız?"

Borric sesini alçalttı. "Ben..."

Ghuda'nın gözleri kısıldı. "Şimdi ne var?"

"Ben nerede olduklarını biliyorum. Sadece oraya nasıl gideceğimden emin değilim."

Ghuda'nın gözleri öfkeli yarıklara dönüştü. "Neredeler?"

"Sarayda."

"Tanrının Dişi!" Ghuda patladı ve hanın müdavimlerinin çoğu patlamaya neyin sebep olduğunu görmek için bir an döndüler. Sesini bir fısıltıya indiren, ama öfkeli tonundan vazgeçmeyen Ghuda, "Şaka yapıyorsun, değil mi? Lütfen şaka yaptığını söyle," dedi.

Borric başını hayır anlamında salladı. Ghuda ayağa kalktı ve uzun kamasını kemerine soktu ve miğferini aldı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Borric. "Senin gitmediğin herhangi bir yere Deli." Borric, "Söz verdin!" dedi.

Ghuda ona bakarak, "Seni Kesh'e getireceğimi söyledim. Kesh'tesin. Saraydan bahsetmemiştin," dedi. Parmağını suçlayıcı bir tavırla Borric'e sallayarak, "Bana beş bin altın ekü borçlusun ve onun bir kuruşunun onda birini bile asla göremeyeceğim."

Borric, "Paranı alacaksın. Sana söz verdim. Ama arkadaşlarımı bulmak zorundayım," dedi.

"Sarayda," diye tısladı Ghuda.

"Otur, insanlar bakıyor."

Ghuda oturdu. "Bırak seyretsinler. Kimri'ye bulabildiğim ilk tekneye bineceğim. Hansule'ye gideceğim ve Doğu Krallıklarına giden bir gemiye bineceğim. Hayatımın sonuna kadar yabancı bir ülkede kervan muhafızlığı yapacağım, ama sağ olacağım ki, bunun saraya girmeye çalışırsan senin için geçerli olmayacağını söyleyebilirim."

Borric gülümsedi. "Bir iki numara biliyorum. Seni bizimle tutmak için ne gerekiyor?"

Ghuda, Borric'in ciddi olduğuna inanamadı. Bir an sonra, "Söz verdiğinin iki katı. On bin ekü," dedi. Borric, "Anlaştık," dedi.

"Ha!" diye lafı yapıştırdı Ghuda. "Hepimiz bir iki gün içinde ölecek olduktan sonra herhangi bir şey için söz vermek kolay."

Borric, Suli'ye dönerek, "Bazı insanlarla irtibata geçmemiz gerek," dedi. Suli gözlerini anlamamış gibi kırpıştırdı. "Efendim?"

Borric fısıldayarak, "Hırsızlar Loncası. Şakacılar. Hırpani Kardeşlik ya da bu şehirde onlara ne deniyorsa," dedi.

Suli başını anlamış gibi salladı, ama yüz ifadesi Borric'in ne istediği konusunda bir ipucu bile yokmuş gibiydi. "Efendim?"

Borric, "Sen ne biçim bir sokak hırsızısın," dedi.

Suli omuz silkti. "Öyle bir gurubu olmayan bir şehirden gelmiş bir hırsız, efendim."

Borric kafasını iki yana salladı. "Bak, buradan çık ve en yakın pazarı bul. Bir hırsız bul -bunu yapabilirsin, değil mi?" Suli başıyla onayladı. "Eline bir kuruş tutuştur ve biriyle önemli bir konu hakkında görüşmek isteyen bir yolcu olduğunu ve meselenin bu şehirde bazı işleri halledebilecek kişilerin vaktine değeceğini söyle. Anladın mı?"

"Sanırım, efendim."

"Hırsız daha fazla soru sorarsa, şöyle de..." Borric, James'in kendisine Krondor hırsızlarıyla geçirdiği çocukluğu hakkında anlattığı hikâyelerin bazılarını hatırlamaya çalıştı ve uzun bir aradan sonra ekledi, "Şehirde burada olduğu için güçlük yaratmak istemeyen, ama herkesin yararına düzenlemeler yapmak isteyen biri var. Bunu yapabilir misin?"

Suli, Borric'in talimatlarını tekrarladı ve Borric onları doğru kavradığından emin olduğunda çocuğu gönderdi. Borric, Nakor'un sırt çantasına uzandığını ve çantadan biraz peynirle ekmek çıkardığını görene dek, görece bir sessizlikte biralarını içtiler. Isalan'a anlamı bir şekilde bakan Borric, "Hey, dur bir dakika. Muhafız incelediğinde o çanta boştu," dedi.

"Bu doğru," dedi Nakor, beyaz dişleri yüzüne sığmıyormuş gibi görünüyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi Ghuda.

"Bir hile," cevabını verdi gülen küçük adam, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Suli güneş battığında döndü. Borric'in yanına oturdu ve "Efendim, biraz zaman aldı, ama sonunda istediğiniz gibi birini buldum," dedi. "Ona bir kuruş verdim ve bana dediklerinizi söyledim. Bir sürü soru sordu, ama sadece söylediklerinizi tekrarladım ve fazlasını söylemeyi reddettim. Onu beklememi söyledi ve ortadan kayboldu. Korkuyla bekledim, ama döndüğünde her şey yolundaydı. Konuşmak istediğiniz kişilerin bizimle buluşacaklarını söyledi ve zamanıyla yerini bildirdi."

"Nerede ve ne zaman?" diye sordu Ghuda.

Suli, Borric'e, "Nöbet zilinin gün batınımdan sonraki ikinci çalınışında.

Yerse buraya yakın. Biliyorum çünkü talimatlarını defalarca tekrarlattırdı. Ama pazara gitmeliyiz ve oradan bulmalıyız, çünkü bu hırsıza nerede olduğumuzu söylemedim," dedi.

"Güzel," dedi Borric. "Burada fazla kaldık. Hadi gidelim."

Ayağa kalkıp Suli'yi en yakın pazar meydanına doğru izleyerek gittiler.

Borric etrafındaki insan baskısına ve çeşitliliğine bir kez daha şaşırmıştı. Kendini aptal hissettiyse, kimse Bendrifi canlandırmasında bir şey fark etmedi. Farâfra'da gördüğü giysi düzeni imparatorluğun başkentinde daha bile çeşitliydi. Borric'in gördüğü en siyah deri öğleden sonra güneşinde sanki çayırlık vadinin aslan avcılarının yürüyüp gitmesinde olduğu gibi parıldıyordu ve yine de bir zamanlar krallıkta yaşamış olanların yıllar içinde Kesh'e gelmiş olduklarını göstermeye yetecek kadar açık tenli insan da vardı.

Çoğunun Nakor'unki gibi kısık gözleri ve sarıya çalan tenleri vardı, ama giysileri Isalan'ınkinden farklı tarzdaydı -kimi ipek ceketler ve dize kadar pantolon, kimi zırh ve diğerleri yine de basit keşiş cüppeleri giyiyordu. Kadınlar, en iffetlisinden neredeyse çıplağına, her tür giysiyle geçiyorlardı ve kadın sıradışı bir şekilde çarpıcı olmadıkça fark edilmiyorlardı.

Her biri bir çift kadını zincirlerle yönlendiren bir çift Ashuntalı ovalı adam aylak aylak dolaşıyordu -kadınlar çıplaktı ve gözleri yerde yürüyorlardı. Kızıl ve sarı saçlı adaleli görünüşlü, sıcağa rağmen kürk ve zırh giymiş bir adam gurubu yanlarından geçti ve karşılıklı hakaretler edildi.

Borric, Ghuda'ya döndü ve "Bu neydi?" dedi.

"Brijanler. Brijane ve Grimstone Dağları'nın aşağısındaki sahildeki kasabalardan gemiciler. Uzun gemileriyle Büyük Denizde Kesh'ten Doğu Krallıklarına -hatta hikâyelerin iddiasına göre Sonsuz Deniz'e kadar- düzenli seferler yapan yağmacı ve tüccarlar. Gururlu, vahşi adamlardır ve ölmüş annelerinin ruhlarına taparlar. Bütün Brijan kadınları geleceği görür ve rahibedirler ve erkekler onların ruhlarının gemilerine kılavuzluk etmek için geldiğine inanırlar ve bu yüzden kadınlarının hepsini kutsal sayarlar. Ashuntalı'lar kadınlara köpekten beter davranırlar. Şehrin üzerinde imparatoriçenin barışı mühürlü olmasaydı, birbirlerini görür görmez öldürmeye çalışırlardı."

Borric, "Harika. Kesh'te böyle çok kan davası var mı?" dedi.

Ghuda, "Her zamankinden fazla değil," dedi. "Herhangi bir festivalde, aşağı yukarı yüz kadar. Saray Muhafızları'yla, İç Lejyonların burada olmasının sebebi bu. Lejyonun Overn'i çevreleyen İç İmparatorluk'ta, Suların Anası, Işık Kuleleri, Koruyucular ve Grimstone dağlarının oluşturduğu halkada egemenliği var. O halkanın dışında işleri yerel lordlar hallediyor. Sadece imparatorluk anayollarında ve bu tür festivallerde huzur uygulanıyor. Diğer zamanlarda" -eliyle bir 'silme' hareketi yaptı- "taraflardan biri ya da diğeri köpek yemi oluyor."

Kesh Borric için bir endişe kaynağıydı. Sokaklardaki kalabalık hem tanıdık hem de yabancı geliyordu. Bir şehrin olduğu kadarı ona tanıdıktı, ama bu şehir asırlık yabancı bir kültürle kaplıydı.

Pazara girdiklerinde Borric, "Bu epey etkileyici," dedi.

Ghuda homurdandı. "Bu yerel bir pazar Deli. Büyük olan amfiteatrın karşısında. Çoğu yolcunun gittiği yer de orası."

Borric kafasını iki yana salladı. Etrafa bakınarak Suli'yle konuştu. "Ne zaman gideceğiz?"

"Biraz daha var, efendim." Konuşurken şehrin etrafındaki bir düzine çan ve gong, güneş ufkun üzerinde kaybolduğundan, çalmaya başladı. "İkinci zili bekleyeceğiz ki bir saat olsun."

"Peki o halde, iyisi mi yiyecek bir şeyler bulalım."

Bu konuda hemfikir oldular ve fiyatları çok pahalı olmayan bir sokak satıcısı aramaya koyuldular.

Gecenin ikinci zili çaldığında, ara yola girdiler. "Bu taraftan, efendim," dedi Suli, sesini alçak tutarak.

Gecenin erken saati olmasına rağmen, sokak ıssızdı. Dar koridor çöp ve süprüntülerle doluydu ve koku korkunçtu. Yemiş olduğu yağlı etle düz ekmeği çıkarmamaya çalışan Borric, "Bir dostum bir keresinde bana hırsızların çoğu zaman çöp" -ölü bir köpek gibi görünen bir şeyin üzerine basan Borric devam etti..." ve diğer şeyleri tesadüfi denetlemelerden caydırmak için kişisel kaçış yollarına koyduklarını söylemişti," dedi.

Ara yolun sonunda metalden kilidi olan ahşap bir kapı vardı. Borric kilidi kurcaladı ve kilitli olduğunu anladı. Sonra arkadan bir ses, "İyi akşamlar," dedi.

Borric'le Ghuda döndüler ve Suli'yle Nakor'u arkalarına ittiler. Ara yoldan yarım düzine silahlı adam onlara yaklaşıyordu. Ghuda tısladı: "İçimde çok kötü bir his var, Deli!"

Borric, "İyi akşamlar," dedi. "Buluşma ayarladığım kişi sen misin?"

"Duruma bağlı," diye cevapladı liderleri, yüzü için fazla büyük bir sırıtışı olan zayıf bir adam. Yanaklarında oldukça fazla yara izi vardı, ara yolun loş

ışığında görünür olacak derecede çirkindiler. Arkasındakiler gölgeli siluetlerdi. "Ne teklif edeceksin?"

"Saraya girmem gerek."

Birkaç adam güldü. "Bu kolay," dedi lider. "Tutuklan, imparatorluk kanununu çiğnediğini varsayarak seni Yüce Tribünün karşısına çıkarırlar. Bir muhafızı öldür -bu hep işe yarar-."

"İçeri görülmeden girmem gerek."

"İmkânsız. Ayrıca, neden yardım edelim ki? İmparatorluk ajanları olabilirsiniz. Kıyafetine rağmen bir Bendrifi gibi konuşmuyorsun. Şehir birini arayan ajanlarla kaynıyor -kimi arıyorlar bilmiyoruz, bu yüzden o sen olabilirsin. Her durumda," dedi uzun kılıcını çekerek, "sizi şuracıkta öldürüp altınlarınızı almamamız için bir neden göstermen için on saniyen var." Ghuda'yla birlikte kendi kılıçlarını çekerlerken Borric, "Bize bir giriş söylersen sana on bin altın ekü, bizi oraya götürürsen iki katına söz verebileceğim için," dedi.

Lider kılıcıyla işaret verdi ve adamları sokak boyunca kılıçlardan bir duvar oluşturarak yayıldılar. "Ve?"

"Ve Krondorlu Dürüst Adam'dan selam getiriyorum." Lider bir an duraksadı, sonra, "Etkileyici," dedi.

Borric nefesini gergin bir şekilde saldı, sonra hırsızların lideri, "Çok etkileyici. Çünkü Dürüst Adam Krondor'da yedi yıldır ölü ve Şakacılar artık Erdemli Adam tarafından yönetiliyorlar. Yaptığın giriş pek zamanında olmadı," dedi. Adamlarına, "Öldürün," dedi.

Sokak Ghuda'nın kılıcını çekmesine izin vermeyecek kadar dardı, bu yüzden Borric ince uzun kılıcını ve Suli kısa kılıcını kınından çekerken, o da kamalarını çıkardı. Üç kişilik bir cephe oluşturdular, Borric'in Nakor'a "O kilidi açabilir misin?" demesi bir saniye aldı.

Isalan, "Bir dakika sürer," dedi ve saldırganlar tepelerine bindi. Borric'in ince kılıcı ilk adamı boğazından yakalarken, Ghuda iki kamasını kendisine

saldıran adamın kılıç darbesini savuşturmak için kullanmak zorunda kaldı. Suli daha önce hiç kılıç kullanmamıştı, ama karşısındaki adamı bulanıklaşan silahı aşmak konusunda isteksizleştirecek kadar inançla savurdu kılıcını.

Saldırganlar içlerinden birinin ölmesiyle bir adım geri çekildiler. Borric'in kılıcının ucuna tekrar koşmak konusunda isteksizdiler. Karışık sokak, zaman dışında kimseye avantaj sağlamıyordu. Saldırganlar geri çekilip, Borric'in gurubunun yorulmasını bekler sonra onları ele geçirebilirlerdi, çünkü Borric'le gurubunun gidecek hiçbir yerleri yoktu, bu yüzden hırsızlar yanıltmak ve geri çekilmekle yetiniyorlardı.

Nakor sırt çantasını altüst etti ve aradığı şeyi buldu. Borric bir an omzunun üzerinden baktığında Isalan'ın yassı bir kavanozun kapağını açmakta olduğunu gördü. "Ne...?" diye konuşmaya davrandı, sonra geniş bir kılıç neredeyse sol kolunu koparacakken dikkatsizliğinin bedelini ödemeye zorlandı. Yana kaçtı ve kılıcını sapladı ve bir ikinci saldırgan kavga dışı kaldı, bu seferki sağ kolunda berbat bir kesikle.

Nakor beyaz tozdan küçük bir yığını sol eline döktü, sonra kavanozun kapağını kapattı. Kilidin önünde diz çöken ufacık adam toza üfledi. Toz rastgele yayılmak yerine sol elinden ince bir çizgi halinde ayrıldı, doğrudan kilitteki anahtar deliğine gitti. Toz kilidin içinden geçerken bir dizi duyulabilir tıkırtı işitilebiliyordu. Nakor yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle ayağa kalktı, kavanozunu kaldırdı ve kapıyı açtı. "Artık gidebiliriz," diye bildirdi sakince.

Anında, Ghuda onu kapıdan teklifsiz bir şekilde ittirdi ve peşinden girdi, bu arada Borric hırsızların geri çekilmelerine neden olan bir darbe sağanağı yaratarak Suli'nin paralı askerin ardından kapıdan fırlamasını sağladı. Sonra Borric de geçti ve Ghuda kapıyı arkasından kapattı. Nakor iri, süslü bir sandalye uzattı ve Borric sandalyeyi kapı koluna yaslayarak kapıyı bir an için sürgüledi.

Borric döndü ve aniden iki gerçeğin farkına vardı: İlki neredeyse çıplak bir kızın, önünde oturmakta olduğu kapının içerisindeki her kimse onun teklifini bekleyerek, onu vücudunun geri kalan her yerinden daha yaşlı

gözlerle süzmekte olduğunu. İkincisi havada asılı duran, bir kez koklandı mı açık olan tatlı kokuydu. Diğer kokularla, ot, haşhaş ve tatlı kokulu yağlarla karışmış afyondu.

Bir haz evinin arkasına girmişlerdi.

Borric'in beklediği gibi, içeri girmelerinden hemen sonra üç iri adam -kurum sakinlerinin sopacıları- üçü de ellerinde değnekler, kemerlerinde bıçaklar ve kılıçlarla koridorda belirmişlerdi. "Burada neler oluyor pislik?" diye bağırdı ilki, gözleri küçük bir bedava kan davası beklediğinden büyümüş halde. Borric o anda ne derse desin, adamın niyetinin kanlı olduğundan emin oldu.

Borric, Ghuda'yı ittirerek öne çıkarken paralı askerin kamasının ucunu sorun yaratmamak konusunda açık bir mesajla aşağı çevirdi. Borric omzunun üzerinden bakarak, "Şehir nöbetçisi! O kapıdan girmeye çalışıyor," dedi.

Dışarıdaki hırsızlar kapıya vurur ve böylelikle sandalyenin bir adım kımıldamasına neden olurlarken ilk adamın yanından kaydı.

"O hırsız piçler!" dedi ilk sopacı. "Bu ayki ödemeyi yapmıştık."

Borric, "Açgözlü pislik seni daha fazlası için sallamaya çalışıyor," derken adamı kapıya doğru dostça itti. İkinci sopacı Borric'i tutmaya çalışırken prens adamın dirseğini kavradı ve onu da ilkinin arkasına çevirdi. "On kişiler, hem de silahlı! Ödemediğiniz bir kutlama ödemesi olduğunu iddia ediyorlar."

O ana dek kurumun birkaç müşterisi kapılarını açmaya ve ne olduğunu görmek için koridoru dikizlemeye başlamıştı. Silahlı adamları görünce, birçok kapı kapandı, sonra bir kız çığlık attı ve panik başladı.

Üçüncü sopacı, "Sen bekle bir dakika," dedi Borric'e ve değneğiyle bir darbe indirdi.

Borric sol kolunu güçbela zamanında kaldırdı ve darbeyi sol dirsekliğiyle karşıladı, ama sarsıntı yine de kolunu dirseğe kadar uyuşturdu. Yapacak

başka bir şey düşünemeyen prens ciğerlerini patlatırcasına "Saldırı!" diye bağırdı ve koridordaki bütün kapılar açıldı. Üçüncü sopacı Borric'e bir başka darbe indirmeye çalıştı, ama Ghuda kamasının kabzasıyla adamın kulağının arkasına vurarak adamı sersemletti.

Borric üçüncü sopacıyı giysileri ellerinde kaçmaya çalışan tombul bir tüccarın üzerine ittirirken tüccara bağırdı, "Kızın babası! Seni öldürmeye geliyor adamım!"

Tüccarın gözleri korkuyla büyüdü ve hâlâ çıplak, cüppelerini bohçalamış halde dış kapıya doğru atıldı. Uykulu görünen, rahatlıkla kırklarında bir kadın kapıda durarak, "Babam mı?" dedi.

O anda Suli elinden geldiğince yüksek sesle bağırdı, "Şehir nöbetçisi!" Sonra arka kapı ardına kadar açıldı ve hırsızlar içeri dalarak çıplak kız ve oğlanlar, uyuşmuş adamlar ve çok öfkeli iki sopacıyla çarpıştılar. Koridordaki şamata, ne olduğunu öğrenmekte ısrarlı iki iri adam daha koridorun sonunda belirince ikiye katlandı. Borric bağırdı, "Dindar fanatikler! Köle kız ve oğlanlarınızı serbest bırakmaya çalışıyorlar. Adamlarınız arkada saldırıya uğradı. Onlara yardım edin!"

Her nasılsa Ghuda, Suli ve Nakor kendilerini koridordaki karışıklıktan kurtardılar ve binanın girişine fırladılar. Sokaktan aşağı koşan çıplak tüccar şehir nöbetçilerinin merakını uyandırmıştı ve huzurun silahlı iki muhafızı Borric, kapıyı açtığında kapıda bekliyorlardı. Borric hiç tereddütsüz, "Oh, baylar! Korkunç!" dedi. "Ev köleleri ayaklandı ve müşterileri öldürüyorlar. Haplarla çıldırmışlar ve insan ötesi bir güçleri var. Lütfen, yardım çağırın!" Muhafızlardan biri kılıcını çekti ve içeri daldı, bu arada diğeri kemerinden bir düdük çıkardı ve çaldı. Kulak tırmalayıcı düdük sesinden birkaç saniye sonra, on şehir nöbetçisi daha kargaşaya doğru acele ediyor ve kapıdan içeri dalıyordu.

İki sokak ötede, karanlık bir handa Borric ve arkadaşları bir masaya oturdular. Ghuda miğferini çıkardı ve o kadar sert koydu ki, neredeyse masada zıplattı. Parmağıyla Borric'i işaret ederek, "Kelleni şu an uçurmamamın tek nedeni kesinlikle tutuklanacak olmamız," dedi.

"Neden bana vurmayı istemeye devam ediyorsun" dedi Borric.

"Çünkü beni öldürtmenin habercisi olan aptalca şeyler yapmaya devam ediyorsun, Deli!"

Nakor, "Bu eğlenceliydi," dedi.

Ghuda ve Borric ona şaşkınlıkla baktılar. "Eğlenceli mi?" dedi Ghuda.

"Yıllardır yaşadığım en büyük heyecan," dedi sırıtan adam.

Suli bitkinliğin eşiğindeymiş gibi bakıyordu. "Efendim, şimdi ne yapıyoruz?" Borric bir an düşündü, başını iki yana salladı ve "Bilmiyorum," dedi.

TUZAKLAR

Erland kapıya yaklaştı.

Kapının dışında bir düzine muhafız vardı, ama hiçbiri onu Prenses Sharana'nın şahsi konutuna yaklaşmasıyla ilgili sorgulamaya niyetli değildi.

Resepsiyon alanının girişinde, Erland, Lord Nirome'u, Prens Awari onu aşağı şehrin girişinde karşıladığında Törenler Efendisi rolünü üstlenmiş olan soyluyu gördü.

Tombul adam selam verirken dostça gülümsedi ve "İyi akşamlar, ekselansları.

Her şey beğeninize uygun mu?" dedi.

Erland gülümsedi ve "Cömertliğiniz bazen şaşırtıcı olabiliyor lordum," diyerek selama Nirome'un mevkisinin ona verdiğinden öte bir saygıyla karşılık verdi.

Omzunun üzerinden geriye bakan tıknaz safkan Erland'ın kolunu tuttu ve "Sizinle kısacık görüşebilirsem efendim," dedi.

Erland, "Sadece bir dakika. Prensesi bekletmek istemem," diyerek, muhafızların ve hizmetkârların görüş alanının dışında bir oyuğa yöneltilmesine izin verdi." Anladım ekselansları, anladım." Gülümsedi ve Erland'ın içindeki bir şey bu dostane beceriksiz konusunda gözünü açması gerektiğini, bu kadar yüksek mevkide birinin kurnaz olmamazlık edemeyeceğini söyledi. "Söylemek istediğim ekselansları, majesteleri imparatoriçeyle genç Rasajani'nin, Lord Kilawa'nın oğlunun size hakaretinden dolayı affedildiğini görmeyi arzuladığınız konusunda iletişime geçmenizin nazik ve cömert bir davranış, krallara yakışır bir davranış olacağı." Erland hiçbir şey söylemedi ve konuşmayacağı kesinlik kazanınca Nirome devam etti. "Çocuk aptal; bu konuda hemfikiriz. Yine de, hata onda değil, Prens Awari'nin ordugâhındaki belli ajan provokatörlerde." Birilerinin kulak misafiri olmasından sakınıyormuşçasına etrafa bakarak, "Kısacık bir an ayrıntılara girebilsem," dedi. Erland başıyla evetledi. Nirome fısıldadı,

"Awari doğum sırasına göre Sojiana'dan sonra geliyor, yani aslında prenses vâris olmalı. Ama çoklarının üç kuşak imparatoriçeden korktukları biliniyor -İmparatorluğu oluşturan ulusların çoğunda ataerkil bir eğilim var. Bu noktada, bazı yanlış ruhlar Awari'yle kız kardeşi arasındaki farklılıkları artırmanın yolunu aradılar. Genç Rasajani, imparatoriçesine sadece Awari'nin uluslarımız arasında barışın korunmasında ısrar edenlerin başında geldiği için güçsüz, Adalar'dan korkan biri olmadığını göstermeye çalıştığını düşündü -ya da düşünmeden yaptı bunu. Düşüncesiz ve aptalca bir hareketti, gerçekten affedilemez bir hareket, ama eminim diğerleri Awari'nin onaylayacağını düşünerek onu yönlendirmişlerdir. Bir şekilde kalbinizde onu affetme isteği bulabi..."

Erland birkaç dakika hiçbir şey demedi, sonra sonunda konuştu. "Meseleyi düşüneceğim. Danışmanlarımla tartışacağım ve ulusumun prestij kaybına neden olmadığından emin olursak, imparatoriçenizle konuşacağım."

Nirome, Erland'ın elini kavradı ve kraliyet mührünü öptü. "Ekselansları çok kibar. Belki bir gün Rillanon'u ziyaret etme ayrıcalığına sahip olurum. Ettiğimde, oradaki herkese kibar ve akıllı bir hükümdarın onlara hükmedeceğini söyleyeceğim."

Erland dayanabileceği tüm yaltaklanmaya dayanmıştı, bu yüzden başını salladı ve şişman saray soylusundan ayrılarak amaçlı bir şekilde Prenses Sharana'nın dairesinin girişine doğru yürüdü. Kendini, bekleyen hizmetkâra tanıtınca, karşılama odasına, babasının Krondor'daki dinleme salonuyla aynı büyüklükte özel bir odaya alındı.

Saçlarında güçlü bir kızıllık olan -bir safkan için sıradışı- genç bir kadın Erland'ın önünde eğildi ve "Ekselansları ona özel bahçesinde katılmanızı istiyorlar, lordum," dedi.

Erland ona yol göstermesi gerektiğini belirtti ve kadın yolu gösterirken, kendini kısa eteklik tarafından güçbela örtülen kalçaların zarif sallanışını takdir ederken buldu. Bu geceki karşılaşmanın düşünceleriyle uyandığını hisseden Erland, James'in ona ayrılırken, tam yemekten sonra söylediği şeylere odaklandı.

Babasının sarayının Kontu, "Unutma, senin gibi, o da ulusunu yönetmekle yükümlü, bu yüzden hiçbir şeyi olmuş farz etme. Yirmi bir yaşındaki bir kız gibi görünebilir ve öyle de davranabilir, ama senin ömründe Kesh İmparatoriçesi olacak ve eğitiminin seninki gibi kapsamlı olduğunu düşünüyorum," demişti.

James yaradılıştan onun kadar tedbirli biri için bile sıradışı bir endişe göstermişti. Ve Erland'a "Dikkatli ol. Yumuşak kollarda tatlı vaatlerle yolundan saptırılmana izin verme, dostum. Bu insanların içinde Krondor'un Fakir Mahallesi'ndeki herhangi bir sokak canisinin ruhundaki kadar cinayet var." Sharana'nın kameriyesine ulaşan Erland bu fikri düşüncelerinin en önünde tutmak için çok çaba göstermesi gerekeceğini kabul etti.

Prenses yapacağı çağrılara yanıt vermek için yakınlarda bekleyen dört hizmetçisiyle birlikte, ipek bir tentenin altında bir minder kümesi üzerine uzanmıştı. Halka açık durumlarda giydiği kısa eteklik ve yelek yerine, göğüslerinin hemen üzerinde Kesh Kraliyet standardında görmüş olduğu tasarımla aynı altın doğanla tutturulmuş sade bir cüppe giymişti. Cüppe hemen hemen transparandı ve onu karşılamak için ayağa kalktığında açılıp düşerek Erland'a genç kadının vücudu hakkında boş ümitler uyandıran bir manzara sundu.

Etkisi saraydaki yaygın çıplaklıktan epeyce daha güçlüydü. Erland hafifçe eğilerek selam verdi, bir tebaanın bir hükümdara vereceği selamdan ziyade, bir misafir tarafından ev sahibine gösterilen saygının işareti. Sharana elini uzattı ve "Gelin, benimle yürüyün," derken kızın elini tuttu.

Erland, prensesi ilk gördüğü zamanki tepkisinin geri geldiğini fark etti. Egzotik çiçeklerle dolu bir çiçek bahçesinde, hem çok sevimli hem de çok egzotikti. Şu âna kadar karşılaştığı çoğu safkan kadının tersine, kıvrak ve uzun bacaklı değildi, ama daha çok cinsel istek uyandırıyordu. Bacakları Miya'nınkilerden kalındı, ama hoşa gitmeyecek kadar değil ve bu güne kadar karşılaştığı en iri göğüslü kadındı. Burnunda, dolgun dudaklarıyla birleştiğinde ona somurtuk bir ifade veren tuhaf bir eğim vardı. İri siyah gözlerinde, neredeyse sarayda gördüğü Shing Laili sarımtırak tenli insanlardaki hafif yabancı bakış vardı. Omuzları ve kalçaları genişti, beli

dardı ve karnı hoş bir şekilde yuvarlaktı. Erland kendini genç kadın tarafından tamamıyla ele geçirilmiş hissediyordu.

Sessizlik sinirli prense bunaltıcı geldiğinde, "Ekselansları, sarayda çekici... olmayan kadın var mı?" dedi.

Sharana güldü. "Elbette." Sesi tatlı ve kadınsıydı ve gülümsemesi yüzünü canlandırdı ve Erland'ın kalbinin daha da hızlı atmasına neden oldu. "Ama büyükannemin yaşlılık ve ölüm korkusu vardı, bu yüzden onun emriyle genç ve güzel olmayanlar sarayın aşağı seviyelerine kondular. Elbette ki oradalar." Sharana iç geçirdi. "Başa geçersem, bu aptalca emri feshedeceğim. Onlardan daha az yetenekli ama daha sarışın insanlar birçok hoş ve becerikli insan belirsizlik içinde çalışırken yüksek makamlara geliyorlar."

Erland kızın ne dediğini gerçekten anlamadı. Onun tatlı kokusunun bahçenin çiçeklerinin egzotik kokularıyla karışması zihnini karıştırmıştı. "hmm..." dedi. "Lord Nirome'un bir şekilde yerden yukarda kalmayı başardığını fark ettim." Kadın tekrar güldü. "O harikadır. Herkesin iyi yanında kalmayı bir şekilde başarır. Çok kıymetlidir. Amcalarımın içinde..."

"Amca mı?"

"Annemin kuzeni aslında, ama ben ona amca diyorum. Bebekken tek başıma bırakıldığımda ağlamamı susturabilen tek kişiydi. Büyükannem yemek aşkını durdurmak ve daha safkan bir avcı gibi görünmek konusunda bir şeyler yapması için onu sürekli azarlar dururdu, ama ona bir şekilde katlanır. Çoğu zaman bu imparatorluğu bir arada tutan tek kişinin o olduğunu düşünürüm -potansiyel çatışmaları zararsız hale getirmek için gerçekten elinden gelenin en iyisini yapar. Amcam Awari üzerinde iyi etki bir etki bırakmaya..." Lafın gerisini çoklarının bir hatayı üzerine almak olarak değerlendireceği şekilde söylenmeden bıraktı.

Erland başını salladı. "Amcanızla büyükanneniz neden birbirlerinden ayrı yaşıyorlar?"

"Emin değilim, gerçekten," cevabını verdi kız Erland'ın elini kendininkine alarak, doğal ve bilinçsiz bir hareket. Parmakları birbirine geçmiş halde yürüdüler, kız gerçekçi bir ses tonuyla konuşuyordu. "Sanırım Awari annem yerine onun hükmetmesi gerektiğine inanıyor ki, bu aptalca. Çok genç - benden sadece üç yaş büyük. Büyükannemin beşinci ya da altıncı kocasından, sanırım. Annem en büyükleri ve tartışmasız vâris olacak, ama imparatorluğun anaerkilleşmesinden korkanlar var."

Erland kalbinin küt küt attığını hissetti ama kendini politika meselelerine konsantre olmaya zorladı ki, az giysili prenses ona değerken bunu yapması zordu.

"Yani, ah, halkınızdan bazıları erkek bir hükümdar istiyor."

"Aptalca, değil mi?" Sharana durdu ve "Bahçem hakkında ne düşünüyorsunuz?" dedi.

"Etkileyici," diye itiraf etti Erland pohpohlamadan. "Adalar'da böyle bir şey yok."

"Bu çiçeklerin çoğu burada, imparatorluk bahçeleri için yetiştirildi ve Midkemia'da başka hiçbir yerde yoklar. Bunun nasıl yapıldığını bilmiyorum, ama bana öyle olduğu söylendi." Sol koluyla kendi vücudunun üzerinden uzandı ve sağ eliyle onun sol eline tutunarak Erland'ın kolunu sıktı. Aşıkların bildik bir hareketiydi ve Erland hem uyarılmış hem de rahatsız olmuştu.

Bahçede yürümeye devam ederlerken Sharana, "Erland bana yurdundan bahset, şu olağanüstü Adalar Krallığı'ndan," dedi.

"Olağanüstü mü?" diyerek güldü prens. "Benim için sıradan bir yer, Kesh'se olağanüstü bir yer."

Sharana kıkırdadı. "Ama birçok harikanız var. Bana elflerle konuştuğunuz ve Karanlık Kardeşliği ile savaştığınız söylendi. Doğru mu?"
Erland bizzat elflerle konuşmuş ya da çoğu insanın moredhel dediği karanlık elflerle- Karanlık Yolun Kardeşliğiyle savaşmış değildi, ama

gerçeği bir parça süslemenin zararı olmayacağını düşündü. Yüksek Şato'da goblinlerle savaşmıştı ve onlara en yakın canlılardı.

Sharana hikâyelerinden büyülendi ya da en azından büyülenmiş birinin ikna edici gösterisini sergiledi. Bir süre sonra, bahçede bir daire çizmişler ve Sharana'nın kameriyesine dönmüşlerdi. "Yaz boyunca çoğu gece yıldızların altında uyumayı tercih ediyorum, saray ısıyı tutuyor."

Erland buna katıldı. "Sadece alışmak gerek. Havuzu yardımla kapatmak.

Dinlenmeden önce uzun banyolar yapmaya alışkınım."

Bir hizmetkâr uyku kameriyesini uçan gece böceklerinden koruyan ince örtüleri çekerken Sharana kıkırdadı. "Miya da öyle söyledi." Sharana "Bazı açılardan oldukça... yetenekli olduğunu söyledi," derken Erland kızardığını hissetti. "Ve oldukça da eğlenceli." Erland'ın yanına uzanmasını işaret ederek bir parmağını Erland'ın tuniğinin yakasının etrafında gezdirdi. "Siz Kuzeyli erkekler çok fazla giyiniyorsunuz. Neredeyse bizim vahşi Brijanlı deniz korsanlarımız kadar kötüsünüz. Kürk pelerinlerini sıcakta sersemlemek pahasına çıkarmayı reddederler. Ve hayatlarının ölmüş annelerinin ruhları tarafından yönetildiğine ve ömürlerinde sadece bir can alabileceklerine inanırlar. Çok tuhaflar. Giysilerinden bir kısmını çıkarsan daha rahat edersin, sence de öyle değil mi?"

Erland gerçekten kızarmakta olduğunu fark etti. Buluşmanın zamanından ve Keshli safkan kızlarla önceki tecrübelerinden, prensesin konutunu ziyaret etmesini istediğinde aklında resmiden ziyade daha kişisel bir şey olabileceğini tahmin etmişti, ama şimdi birdenbire kendini uygunsuz hissediyordu.

Gönülsüzlüğünü hisseden Sharana yetersiz cüppesini yerinde tutan kopçayı açtı ve düşmesine izin verdi. "Gördün mü, çok kolay."

Erland eğildi ve kızın niyetini yanlış anladıysa geri çekilmeye hazır şekilde öptü onu. Kız kuvvetli bir öpüşle karşılık verdi ve birdenbire iki çift el giysilerini çıkarıyordu. Erland üzerindeki son giysiyi de çıkardığında Sharana yuvarlanarak sın üstü döndü. Erland onun üzerinde yerini alırken

dört hizmetçi kadının hâlâ kameriyenin etrafında durmakta olduklarını gördü ve hafif örtüler sadece bir mahremiyet yanılsaması sunuyordu. Erland hizmetçilerden birinin sadece birkaç santim uzakta olduğunu görünce bir an tereddüt etti, ama prenses onu kendine çekerken hizmetçi kadının varlığını daha fazla düşünmedi. Bu insanlara alışıyor olmalıyım, diye düşündü, kendini ılık ve erotik bir dünyada kaybetmeden önce. Sevişmeleri, sanki ikisi de tatmine ulaşmayı bekleyemiyormuş gibi hararetli ve hızlıydı.

İkisi de amacına ulaştıklarında, Erland, Sharana'nın yanına geçti ve kız elini Erland'ın göğsüyle karnında dolaştırmaya başladı. "Miya hızlı başladığını söylemişti."

Erland tekrar kızardığını hissetti ve "Sen ve Miya beni ayrıntılı bir şekilde... tartışıyor... tartıştınız mı?" dedi.

Sharana güldü, geniş göğüsleri gülerken zıpladılar. Başını Erland'ın göğsüne koydu. "Elbette. Ona bana her şeyi anlatmasını emrettim, o ilk gece sen onu aldıktan sonra olan her şeyi."

Cevabı duymak istediğinden emin olamayan Erland, "Ah... ne dedi?" diye sordu.

Sharana, Erland'ın yanında uzanırken sol eliyle ilginç şeyler yapmaya başladı, başını sağ eline yaslayınca sağ kolu bir üçgen oluşturdu. "Ah, senin...

ilk seferinde... ateşli... ve biraz sabırsız olduğunu... ama ikinci seferin denemeye değeceğini söyledi."

Erland uzanıp Sharana'yı kavrayıp kendine çekerken güldü. "Haklı olup olmadığını görelim."

Haberciler uzun borularını üflediler ve davullar çalmaya başladı. Erland ve gurubu bir gece önce Keshli soylular tarafından kullanılmış localardan birinde oturuyorlardı. İmparatoriçenin Kutlamasının ikinci günü yolunda gittiğinden, yarışma ve sergiler programa konmuştu. İmparatoriçe kendi

kişisel locasında amfiteatrı seyrederken görünebilir ya da görünmeyebilirdi, ama oyunlar o oradaymış gibi devam etti.

Kısa boylu, kaslı erkekler savaşçı atalarının giysilerini kuşanmışlardı. Adamların her biri kalçalarını açıkta bırakan beyaz bir kısa don giymişti. Bazıları oyma ve boyanmış şeytan maskeleri takmış, bazılarıysa yüzlerini mavi şekillerle süslemişlerdi. Çoğunun kafası tıraşlı ya da saçları savaşçı atkuyruğuyla arkada toplanmıştı. Savaşçılar antik yarışmalarına başlarken, eski enstrümanlar, deri gerilmiş davullar, hayvan kafataslarından yapılmış çıngıraklar ve boru trompetler şevkle çalınıyordu. İki buçuk, üç metre yüksekliğinde bir kaya, tekrarlarla dolu tuhaf bir şarkı söyleyen bir düzine adam tarafından amfiteatrın ortasına çekilmişti. Diğerleri bağırışlar, homurtular ve abartılı hareketlerle onları hızlandırmaya çalışmışlardı.

Erland ev sahibine döndü ve "Ekselanslarıyla daha fazla vakit geçirme fırsatı bulduğum için memnun oldum," dedi.

Awari kibarca gülümsedi ve "O zevk bana ait ekselansları," dedi.

Erland'ın arkasında, James'le Gamina'nın yanında oturan Lord Nirome, "Uluslarımız arasında köprü kuracak her şey, ekselansları," dedi.

Awari bir an Nirome'a baktı, sonra Erland'a, "Lordum Nirome'un söylediği gibi Erland." dedi. "Krallığınız büyükbabanızın zamanından ve Quegli korsanlar uygun bir şekilde cezalandırıldığından beri durmaksızın güçleniyor..."

"Quegli korsanlar mı?" diye lafa girdi Erland.

Awari, "Gördüğüm kadarıyla haberler sana ulaşmakta hızlı davranmamış. Quegli kadırgalardan oluşan bir donanma Özgür Şehirleri yağmalıyordu ve Questor's View'e yakın sahil kasabalarınızdan bazılarını da yağmalayacak kadar cesurdular. Baban Amiral Bruhall'ın donanmasına onları bulup batırmalarını emretti. Bunu yaptı," dedi.

Nirome ahenkli bir sesle lafa karıştı. "Akıncıların bir filosu fırtınayla kendi adalarına savrulmuş ve Durbin'in dışından imparatorluk gemilerinden

oluşan bir filo tarafından yakalanmış ve batırılmış."

Bunun üzerine James'le Erland bakıştılar ve Erland, Gamina'nın sesini zihninde duydu. Bu James'in ilgisini çekti.

Neden? Prens yüksek sesle, "O halde Acı Deniz bir süre yolculuk etmek için güvenli olacak. Bir ya da iki Durbin korsanından başka," dedi.

Awari müsamahakâr bir ifadeyle gülümsedi. "Daha uzak bazı şehirlerimizi kontrol etmek zor. Bir geminin kaptanı imparatorluk sularının dışında akın yaparsa..." Ne yapabiliriz, dercesine omuz silkti. "Durbin'e saldırmak için İç Lejyonları ya da Köpek Askerleri ordusunu göndermek ve valiyi asmak, oraya rüşvetçi bir yargıç yerleştirmekten daha kolay, anlıyor musun?" Soruyu soruşundaki ses tonu laf cambazlığı yaptığını açıkça gösteriyordu. Derken James'in sesi Erland'a ulaştı. Bu ilginç. Bir "İmparatorluk filosu " Durbin 'de ne yapıyordu? O korsanlar, bırak on ya da daha fazla gemiden filo kurmayı, genelde hiçbir şeyde anlaşamazlar.

Gamina, Nirome'a hitaben, "Lordum, bu adamlar ne yapıyor?" dedi.

"Bu adamlar eski zamanlarda Po-Tao olarak bilinen, Shüng Lai, Dong Tai ve Tao Zi ve bölgedeki birçok başka köy ve kasabadanlar. Artık savaşçı değiller, ama yine de eski sanatları ve savaş zanaatını talim ediyorlar. Bu adamlar duvardan atlayanlar."

Nirome konuşurken, sıradaki ilk adam büyük kayaya doğru koştu, sonra epey yaklaştığında elinden geldiğince yükseğe sıçradı, ayaklarını kayaya koydu ve dönerek ayaklarının üzerine düştü. Kalabalık tezahürat yaptı.

"Etkileyici," dedi James.

Awari, "Amaç kayayı aşmak. Sadece ısınıyordu," dedi.

James, "O kayanın uzunluğu ne kadar? Üç metre falan mı?" dedi.

"Evet," dedi Awari. "Yeterli bir savaşçı tepeye sıçrayacak, taşa dokunacak, sonra diğer yana inecektir. Gerçek bir savaşçı o yüksekliği kayaya dokunmadan aşacaktır. Eski günlerde bu askerlerinin eğitimiymiş, rakip

kasabaların koruyucu duvarlarını aşabilsinler diye." "İşte bu etkileyici," dedi Erland.

Awari gülümsedi. "Duvar taşının her iki yanına da mızraklar yerleştirirler, yarışmacılara temiz bir sıçrama yapma konusunda bir parça motivasyon sağlarlardı. Her neyse, dediğim gibi, Queg'deki korsanların yuvaları dize getirildiğinden, kuzey sınırlarında işlerin sakin gitmesini umuyorum. Yurtiçi problemlerimizle canınızı sıkmak istememiştim, ama annemin yaşı..." Güçlü görünüşlü, ahşap şeytan maskesi takmış bir adamın, sol elinde bir mızrakla kalabalığın gürlemesiyle taşın üzerinden sıçramasını seyretti. "Şey, Kesh'in kalbindeki durum halklarımızın arasında bir çatışmanın kimsenin yararına olmayacağı bir halde. Artık açıkça en güçlü komşumuz ve şu andan itibaren, umarım iyi bir dostumuzsunuz."

Erland, "Yaşadığım sürece, öyle olmasını umarım," dedi.

Awari, "Güzel. Umalım da uzun yaşayın, uzun yılar boyunca," dedi. Trompetlerin gösterişli çalınışı kraliyet ailesinden birinin gelişini bildiriyordu ve Erland, Sharana olmasını umarak döndü. Onun yerine maiyetiyle birlikte Prenses Sojiana içeri girdi ve Erland hayret kahkahasını güçbela tutabildi. Güzel kadına, Awari'yle onun oturmakta olduklarının yanındaki locadaki yerini alırken Baron Locklear eşlik ediyordu.

James'in ne kadar eğlendiği düşüncelerinden anlaşılıyordu. Şey, görünüşe göre dostumuzun aşamayacağı engel yok gibi, değil mi?

Öyle görünüyor, cevabını verdi Erland.

Locaya ilk giren prenses oldu ve arkasından Erland'ın bulunduğu yana bir sırıtış göndermekten kendini alamayan Locklear geliyordu. Gamina'nın tek tepkisi bir kaşını kaldırmak ve onu onaylamayan bir bakışla süzmek oldu. Sonra gözleri bir parça büyüdü ve hem Erland'la hem de James'le konuştu. Locky rol yapıyor.

Ne? diye sordu Erland.

Keyifli görünmeye çalışıyor, ama bir şeyden fena halde rahatsız olmuş.

Neden rahatsız olmuş? diye sordu James.

Bizimle daha sonra konuşacağını söyledi, şu an konsantre olmakta güçlük çekiyormuş. Ama bir şey daha söylüyor. Borric'e Krondor'da yapılan suikast girişiminin arkasında Sojiana'nın olabileceğini düşünüyor.

Erland, Lord Nirome'un yapmakta olduğu bir gözlemi başıyla onaylıyordu. Gamina'ya ve onun aracılığıyla James ve Locklear'a, O halde bu onu Borric'i öldüren akının arkasındaki baş namzet yapıyor, dedi.

Prenses sanki kulak misafiri olmuş gibi döndü ve Erland'ı gerçekten değer biçen bakışlarla süzdü, casusların ona kız kardeşinin bahçesinden getirdikleri raporlara karşı onu tartıyormuş ya da kendi eğlencesi için uygunluğunu anlamaya çalışıyormuş gibi. Ama Erland'a gülümsediğinde, güzel yüzü prense alay etmekten öte görünmedi.

Kutlamalar bitmişti ve Keshli soylular boş zamanlarında gelip giderlerken, Erland kaldı. Birkaç ay önce hayal etmediği meseleleri düşünürken buldu kendini ve babasıyla konuşabilmeyi diledi.

Çeşitli gösteriler, imparatorluğun değişik köşelerinden savaşçılar imparatoriçelere ve sarayına en iyi adamlarını gösterirken, savaşkan bir tema izlediler. Son gösteri bir ritüel olduğu kadar savaş sanatlarıyla ilgili bir canlandırmaydı da aynı zamanda. İki gurup savaşçı bir yarışmada çekişiyorlardı, yarışmanın kökeni zaman içinde unutulmuştu.

Ejder Savaşlarını sergilemek için Jandowae Valiliği tarafından iki kasaba seçilmişti. Yaratıkla aynı büyüklükte bağlanmış kangal ve düğümlerden oluşan ipten iki büyük ejder yüzlerce savaşçının sırtında taşınıyordu. Rakip kasabalılar tasarım olarak asırlar yaşında ve modem demir silahlara dayanamayacak kamış ve kemikten zırhlar giymişlerdi. Her adamın miğferi bir tarafı kırmızı, bir tarafı mavi parlak kurdelelerle donatılmıştı ve ipten her ejderin güzel bir şekilde oyulmuş aynı renkten maskesi vardı. Her iki ejderin de sırtında süslü ve parlak bir şekilde boyanmış zırhlar kuşanmış savaşçılar guruplarını yönetiyorlardı.
Yarışan iki gurup vücudunun en geniş kısmı rahatlıkla üç metre çapında olan heybetli yaratıkları kafalarının arkasında kaldıracak ve koşacaklardı.

Amaçları için uygun olduğunu hissettikleri hıza ulaşana kadar koşacaklardı, sonra ejderleri bir çarpışmayla biraraya getirerek hücum edeceklerdi.

İki ip-canavar sonra şiddetle yukarı itilecek, binicileri havada rahat beş metre yükselene kadar, aralarındaki gerilim onları daha da yükselmeye zorlayacaktı. Sonra iri şekiller zemine düşecekti. Nihayet, denmişti Erland'a, iki biniciden biri yükseklik konusunda diğeri üzerinde avantaj sağlayacak ve rakibinin miğferindeki tüyü alarak yarışmayı bitirecekti. Erland bunu tuhaf bir şekilde zorlayıcı buldu.

İki kuvvet yarım düzine kez bir ya da diğer taraf yanıltmasıyla kapanmış ve ilk çarpışmadan önce yana kaçıp kurtulmuştu. Şimdiye dek üç kez, uzağa sıçrayıp tekrar denemeye zorlanmadan önce binicilerin ikisi de diğerinin tüyünü alamadan temasa girmişlerdi. Erland binicilerin, yaklaşık beş metre yükseklikte, zırhlı bir şekilde ve yaralanmadan sıçramayı yapmalarından etkilenmişti.

Sonunda yarışma kırmızı tarafın galibiyetiyle öğleden sonra tekrar başlamak için sona erdi. Uzun bir süre kestirme ve serinletici bir şeyler içmek için bir moladan sonra, yemek kutlamaları başlayacaktı. Erland, prensese geçen geceki karşılaşmanın tekrarını rica eden bir ayakçı göndermeyi düşünüyordu ki Gamina'nın sesini duydu. James bu akşam bizimle yemek yemeni istiyor. Erland bu zihin-konuşmasına o kadar alışmıştı ki neredeyse yüksek sesle cevap veriyordu. Bu gafını öksürürmüş gibi yaparak gizledi, sonra, "Belki de bu gece sakin bir yemek yemeliyiz kontum, ne dersiniz?" dedi.

James önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Şey, kutlamalarda elli sekiz günümüz daha var, bu yüzden kaynaklarımızı sıraya koymalıyız. Belki de bu en iyisi olur."

Her zamanki görevinde olan Kafi, "O halde ekselansları, size iyi geceler dileyeyim ve aşağı şehirdeki konutuma döneyim. Şafakta geri dönmüş olurum," dedi.

"Teşekkürler Lord Abu Harez," dedi Erland hafifçe eğilerek.

Erland'ın gurubu konutlarına dönerken, önemli bir şey konuşulmadı, ne yüksek sesle ne de zihinden. Konakladıkları kanadın girişine vardıklarında Erland, "İmparatoriçe açıkça vaktini başka yerde daha güzel geçirdiğini düşünüyor," dedi.

James omuz silkti ve Gamina, "Uzun bir festival ve o yaşlı bir kadın Erland. Sadece kesinlikle hayati görevlerle ilgilenmesi akıllıca olabilir. Bugün bir hasat festivalinden çok da farklı değildi, gerçekten." "Doğru..."

Safkan tarzında giyinmiş ama renkli başörtüsü takmamış bir askerin görünmesiyle konuşmaları yarıda kesildi. Bu asker çok işlevsel görünen bir miğfer takmıştı ve sandalet yerine çizme ve baldır zırhı giymişti. Deri bir yelek giymişti ve kemerinde iyi bakılmış bir kılıç asılıydı. "Lordlarım," dedi, konuşmak için izin almayı beklemeden. "Adı Kesh Olan hemen sizi görmeyi emrediyor."

Erland şaşkınlıkla ve sinirle kızardığını hissetti. "Emrediyor..."

James Erland'ın omzuna elini koyarak onu muhafıza herhangi sert bir yorumda bulunmaktan alıkoydu. "Size hemen eşlik edeceğiz," dedi.

Erland, Gamina'dan şunları duydu, James önemli bir şey olmuş olması gerektiğini söyledi. Neler olduğunu anlayana kadar sakin davranmanı istiyor. Erland misafir kanadından ayrılıp daha önce kullanmış oldukları amfiteatr tünel girişinden gerisingeri döner, sonra sarayın girişine giderlerken sessiz kaldı. Birkaç dakika içinde çoğu sert ve endişeli görünen silahlı birçok soylu onlara katıldı.

İmparatoriçenin salonuna, sarayın muazzam büyüklükteki merkez dairesine girdiklerinde, lordlar ve üstatlar tam kadro İmparatoriçenin kürsüsünü çevreleyen üst galerideydiler. Saray memurları kürsüye doğru tek bir yol bırakarak aşağıdaki zemine güruh halinde girdiler. Erland ve arkadaşları bu yolda yürüdüler.

Kürsünün dibine vardıklarında Erland ve James selam verirken Gamina reverans yaptı. İmparatoriçe girizgâh yapmadan, "Ekselansları bize

babalarının Batı Orduları'nı neden Düşler Vadisi'ne doğru ilerlettiği yolunda haber aldığımızı söylemek zahmetine katlanırlar mı!" dedi.

Erland ağzının açıldığını hissetti, sonra ağzını kapadı. Şaşkınlık ifadesi kendi yüzündekine benzeyen James'e baktı. Erland sonunda, "Majesteleri, ne söylediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. Dünyadaki en önemli imparatorluğu kontrol eden kadın buruşturulmuş bir parşömeni yere atarak düş kırıklığıyla neredeyse çığlık attı. "Benim anlama istihbaratımın ötesinde bazı nedenlerle, baban bu sarayı ağabeyinin ölümünden şahsen sorumlu tutuyor. Monarşinin rolünü tahmin etmekten hoşnut olmayarak ve bir tür tazminatı sonuca bağlamak yerine, matemli baba rolünü üstleniyor ve tebaasına sahaya çıkma emri veriyor.

Amcan Martin ve onun Crydee, Tulan ve Carse'den garnizonları Shamata'nın güneydoğu sahiline çıkmışlar. Beş bin Krondor Kraliyet Mızrakçısı onlara katıldı ve raporlarımız bize Şartlı, Sorgucunun Bakışı, Ylith ve Yabon'dan bir başka on bin piyadenin güneye ilerlediğini ve LaMut'tan tam üç bin Tsurani'nin onlarla ilerlediğini söylüyor. Darkmoor ve Malac Kesişimindeki garnizonların parçaları da ilerleyişte. Eğer bu bir istilanın başlangıcı değilse, otuz bin Adalar askerinin sınırlarımıza toplanarak ne yaptıklarını lütfen bana söyler misin!" Erland duyduklarına inanamadı. James ileri çıktı ve "Majesteleri imparatoriçe izin verirlerse..."

"Hiçbir şeye izin vermiyorum!" diye bağırdı yaşlı kadın. Öfkesi tamamen serbest kalmıştı. "Aptal bir oğulun yasını tutuyor, yine de benim burada bir diğerini Arutha'nın iyi tavrına karşılık garanti olarak tuttuğumu unutmuşa benziyor."

Öfkesinin kontrol eden imparatoriçe, "Konutlarınıza dönün beyler ve bayanlar. Bu gece yazmanız gereken mesajları yazın. Onları bütün çabukluğuyla sınıra gönderin ve dua edin de baban ve prens kendini kontrol etmeyi öğrenmiş olsun. Yoksa Tanrılar şahidimdir, Kesh'e bir Adalı bile kalbinde insanlarıma karşı şiddetle girecek olursa diğer oğlu için de yas tutar. Açık mı?" dedi.

"Çok açık, majesteleri," cevabını verdi James.

Erland yarı çekiştirerek onu saraydan çıkardı. Kürsüden kapılara giden bütün güzergâh boyunca, gözlerin üzerlerindeki ters bakışları neredeyse hissedilebiliyordu ve kimsenin bakışlarında sevecenlik yoktu. Hayal edilebilir derecede yalnız ve tek başlarınaydılar.

Kraliyet sarayının girişinde, Aile Muhafızlarından bir gurup onlara kendi konutlarına eşlik etmek için bekliyordu. Devasa saraya giderlerken Erland söyleyeceklerini James'e Gamina aracılığıyla iletti. Şu an neyiz? Mahkûm mu misafir mi?

James'den İkisi de. Rehineyiz, yanıtı geldi.

Adalardan gelen gurup kendi konutlarına götürülürken, Kafi Abu Harez ve Lord Nirome onlara katıldı. Kafi, "Ekselansları, lord ve leydi, bu akşam için bana yukarı şehirde bir daire Verildi, girişlerden birinden sadece birkaç metre ilerde. Bana ihtiyacınız olursa çağırmanızı bekliyor olacağım," dedi.

Erland babasını neyin bu inanılmaz karara vardırmış olabileceğini düşünmeye çalışırken kafasını onayla salladı. Arutha'nın Kesh'le ilgili, Erland gibi, kişisel bir tecrübesi olmasaydı bile, istihbaratı, kendisine danışmanlık etmeleri için Gardan ve James'e bırakmak yerine şahsen okumuştu. İmparatoriçe Krallığın üzerine getirecek olursa Kesh'in gücünün kapsamını biliyordu. Krallığın imparatorluktan bağımsızlığı hep bir noktaya dayanmıştı: Kesh'in üç katı büyüklüğünde bir ulusu istila etmenin sonucundaki kayıpları karşılayamayacak olması. Ve Krallığı hırpalamak Kesh için kötü olacaktı, çünkü Kesh'in tadını çıkaracağı kısa zafer Konfederasyon'un ayaklanması ya da Doğu Krallığı'nın saldırısı karşısında saldırıya açık bırakacaktı.

Ama Kesh bir dakikalığına bile krallıktan gelecek askeri bir maceradan korkuyla yaşamamıştı. Bereketli Düşler Vadisi topraklarında ara sıra meydana gelen sınır çarpışmaları iki ulusun tarihinde kesinlikle sıradan bir şey haline gelmişti, ama Kesh sadece bir kez krallık topraklarını ilhak etmeye kalkışmıştı, imparatorluk kuvvetleri Deep Taunton'la dağların denizle kavuştuğu doğu noktası arasındaki Sükûnet Zirveleri'nin kuzeyindeki dar toprak şeridini işgal etmeyi denemişti. Sonra Guy du Bas-Tyra emrindeki bir ordu imparatorluk kuvvetleriyle Deep Taunton'da

çarpışmış, Kesh'in, Krallık Denizi'nde bir liman ele geçirme girişimlerinin tamamını sonlandırmıştı.

O zamandan beri önemli nispette karşılıklı meydan okuma gelişmemişti. Ama krallığın imparatorluğu işgal etmesinin hayali asla tasarlanmamıştı, çünkü Krallığı işgal etmesinin neticeleri Kesh'in yıkıcı olacaksa, krallık için imparatorluğu işgal etmenin neticeleri daha bile feci olacaktı.

Dikkatini şu âna yönlendiren Erland, Nirome'un bir şey demiş olduğunun farkına vardı. "Affedin beni lordum, aklım başka yerdeydi. Ne dediniz?" "Dedim ki ekselansları, babanıza bir an önce mesaj göndermek isteyeceksinizdir. Emrinizle hareket etmeye hazır biniciler tahsis edeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Erland.

James, "Lordum, bana bu korkulan işgalle ilgili son raporlarınızın bir kopyasını temin edebilirseniz, minnettar olurum," dedi.

"Ne yapabileceğime bakacağım, lordum. Ama Aber Bukar bunu hassas bir mesele olarak değerlendirebilir. Siz, ne de olsa artık düşman yabancılarsınız." James çirkin bir şey söyleme isteğini bastırdı ve yalnızca gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

Erland, Gamina'dan şunları duydu, James burada korkunç derece yanlış bir şeyler olduğunu söylüyor.

Elbette öyle, cevabını verdi Erland.

Sarayın kendi konutlarının bulunduğu kanadına ulaştılar ve en azından prensle arkadaşlarına verilen odalar arasındaki koridorların girişleri arasında muhafızlar yoktu. "En azından bir birimizi ziyaret edebiliriz," gözleminde bulundu Erland.

Erland, James ve Gamina'ya kendi konutlarına doğru eşlik ederken acı bir mizahla konuştu. "Para bile onun bir kez daha Prenses Sojiana'yı eğlendirmekte olduğunu söylüyor."

Konuşma riskini göze alamayan James bir düşünce mesajı gönderdi: Onun için endişeleniyorum. Hiçbir kadına bu gün olduğu gibi tepki göstermedi. Bundaki bir şey onu endişelendirdi ve o kolay kolay endişelenmez. Şimdi ne yapmamız gerektiğine karar vermek için bize katılana kadar beklemeliyiz bence. Erland konuşmadan, onaylayarak başını salladı. Gamina'ya, Yine izleniyor muyuz? dedi.

Gamina etrafa bakındı, sonra, büyü aleti bir kez daha üzerimizde, dedi. Kabul odasında oturdular ve James hizmetçilere yakındaki bir masaya içecek bir şeyler koymalarını ve onları yalnız bırakmalarını işaret etti. Hizmetçiler gittiğinde, James üçüne de şarap koydu.

Aleti kimin kontrol ettiğini belirleyip belirleyemeyeceğini anlamaya çalış, dedi. James ve Erland, Gamina'nın tuhaf üç yollu zihin bağını kurmuş olduğunu anladı. Bu sadece oturabildiği ve konuşmadığı zaman yaptığı bir şeydi, aksi takdirde gerginlik çok büyük olurdu. Kalabalık içinde çoğu zaman basit bir şekilde mesaj iletiyordu.

Gamina başı ağrıyormuşçasına gözlerini kapattı, parmaklarıyla burnunun köprüsünü sıkıyordu, derken bir dakika sonra, Düşünce şablonları aracılığıyla tanıdığını biri değil. Fark edilme riskini göze almadan söylemek zor. Oradaki her kimse hissedilmeden sadece bir dakika kulak, misafiri olabilirim, dedi.

Neredeler?

Yakınlarda, cevabını verdi Gamina. Bahçenin senin odana açılan öteki tarafında bir odalar kompleksinde olması muhtemel, Erland.

Erland başını salladı. "Sanırım biraz sonra dinleneceğim. Çok endişe dolu bir gün oldu."

"Evet," diye ona katıldı James. Ee bu işgal hakkında ne düşünüyorsun? Erland, kulak misafiri olan biri varsa duyabilsin diye yüksek sesle, "Bu işgal açıkça saçma," dedi.

James bir kaşını kaldırdı, ama Erland'ın yaptığını şeyi sürdürdü. "Ben de öyle düşünüyorum, ama böyle düşünmenin nedeni ne?"

"Babam hiçbir şeyin, özellikle kişisel acı ya da öfkenin böyle düşüncesiz ve yıkıcı bir karar vermesine müsaade etmez."

Ben de aynı şeyi düşünüyorum, düşüncesini gönderdi James. Yüksek sesle, "O halde alternatifler ne?"

"İki olasılık var - biri, imparatoriçenin istihbaratı yanlış, biri sadece bu türden bir aksamaya neden olmak için krallığın sınırda büyük çapta bir ordu toplamasıyla ilgili uydurma raporlar gönderiyor. Ya da Babam, Batı Ordularını işgal için değil, Kesh'ten gelmesinden korktuğu bir işgale karşılık vermek için topluyor."

James, Erland'a delikanlının vardığı sonuçlardan duyduğu gururla baktı, sonra, "Bunlar iki açık neden," dedi. Sessizce, Eğer doğruysa ikinci seçeneğin anlamının farkındasın elbette, dedi.

Nedir? diye sordu Erland.

Kurye sistemimizin ve dahası, burada Kesh'teki istihbarat sisteminin tehlikeye atıldığı anlamına gelir.

Elbette, dedi Erland, sandalyenin kolunu kavradığından parmak boğumları beyazlaşmıştı. Sistem tehlikeye atıldıysa, o zaman buradaki kaynaklarımızın herhangi birinden aldığımız istihbarat şüpheli. Bu yolculuğa çıktığımızdan beri bize söylenenlerin hiçbiri güvenilir değil.

James buna yüksek sesle iç geçirdi. Sonra dinleyenlerden gizlemek için, "Özür dilerim ekselansları, kaba bir hareketti. Yorgunum."

Erland, "Önemli değil," dedi.

Ama bu tamamıyla tek başımıza olduğumuz anlamına gelir, dedi James.

Toplandığı iddia edilen askerlerin doğru mu yanlış mı olduğunu bile bilemeyiz. Gamina, "Belki de yatarsak daha zeki oluruz," derken teatral bir

şekilde gerindi.

Kendi başımıza bir şeyler yapma zamanı, dedi James.

Erland'ın bakışları soru doluydu. Aklında ne var?

Sarayın çatılarında katiller arayarak koşmak, zorunda kalmayalı yıllar oluyor, ama nasıl tırmanılacağını unutmadım.

Erland sırıttı, günlerdir yüzünde beliren ilk gerçekten eğleniyormuş ifadesiydi. Eliuzun Jimmy geri dönüyor.

Onun gibi bir şey. kimin bizi dinlediğini öğrenmek istiyorum ve bunu en iyi yalnız başıma yapabilirim.

Erland ayağa kalkarak, "Sanırım Sharana'ya bir not göndereceğim. Belki büyükannesiyle aramızda aracılık edebilir. Onun ulusuna karşı kötü niyet taşımadığımızı bilmeli," dedi.

James başıyla onayladı. "Güzel. Elime kalemle parşömeni alacağım ve Shamata’ya orada neler olup bittiğini belirlemek için mesajlar göndereceğim." Erland, Gamina'ya selam verdi. "Leydim, baş ağrınızın sabah geçeceğine inanıyorum."

"Geçeceğinden eminim, ekselansları."

Erland hızla kendi konutuna gitti ve prenses yatağına uzanmış onu beklemekte olduğundan, Sharana'ya mesaj göndermesine gerek kalmadığını keşfetti. Saray giysileri, beyaz eteklik ve yelek ve mücevherleri yatağın ayakucundaki bir sedire düzenli bir şekilde konmuştu. Erland'a gülümseyerek yanındaki yastığa hafifçe vururken, "Bütün gece insanlarınla görüşeceğinden emindim," dedi. Erland gülümsemeye çalıştı, ama zayıf bir çabaydı. "Benimle vakit geçirme arzunu takdir ediyorum Sharana, ama bu karışık durum hakkında konuşabilir miyiz?"

"Sen buraya gelir gelmez," dedi somurtarak.

Erland hizmetçilere dışarıda beklemelerini işaret etti ve cüppesini çıkardı. Yatağın perdelerini ayırdı ve prensesin yanına uzandı. Prenses, "Bu geceyi kendimize ayırabileceğimizi umuyordum," dedi. "Elbette, ama..."

Prenses parmaklarını Erland'ın dudaklarına götürdü, sonra onu öptü, uzun ve oyalanarak. "Daha sonra konuşabiliriz. Senden bir dakika daha mahrum kalmak istemiyorum."

Erland tartışılması gereken önemli meseleler olduğunu biliyordu ama kendini prensesle hızla hemfikir olurken buldu... Daha sonra daha sakin bir şekilde tartışılabilirdi.

TAKİP

Borric havai fişekleri izledi.

Kalabalığın çoğu, meydanın imparatorluğun geniş amfiteatrına açılan diğer tarafında olduğu için, onun, Ghuda'nın ve Nakor'un, hanın açık ön tarafında oldukça iyi bir görüş açıları vardı. Kalabalığı şaşkına çeviren rengârenk havai fişekler karanlık gökyüzünü kapladı. Ghuda, kendi karanlık düşüncelerinde kaybolmuştu ve Nakor gösteriyi şaşkınlıktan kendinden geçmiş bir halde, çocukça bir zevkle izliyordu. Borric, bunun gördüğü diğerlerinden kat be kat daha etkileyici olduğunu, Kral'ın Törenler Efendisi'nin Rillanon'da sunduğu en iyilerini bile alt ettiğini kabullenmek durumundaydı.

Suli belirdi ve onu bekleyen bira kupasını kapıp Borric'in yanına, sıraya yerleşti. Çocuğun diğerlerine nazaran bir hayli iyi yaptığı tek şey bilgi toplamaktı; Suli kötü bir hırsız olabilirdi ama eşine az rastlanır bir dilenciydi, bu da onun bir dedikodu taşıyıcısı olmanın sadece bir adım gerisinde olduğu anlamına geliyordu.

"Efendim, garip bir şeyler oluyor," diye fısıldadı. Bu Ghuda'nın dikkatini çekti. Paralı asker, başarısızlıkla sonuçlanan, yerel hırsızlardan yardım alma girişiminden beri kötü bir ruh hali içindeydi. Şimdi, iki gurubun, İmparatorluk Muhafızları'yla hırsızların, fiilen onları aradığından ve hayatlarının geri kalanının dakikalarla, en iyi ihtimalle saatlerle sınırlı olduğundan emindi. Kendini, aldığı parayı harcamanın zevkini çıkarmak bir yana, Borric'in söz verdiği çeyrekliklerden birini bile görmeden ölüme atmıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Bu gece, şölen zamanları için bile fazla sayıda önemli insan saraya gelip gidiyor. Ve posta sürücüsü nişanı takan at sırtında adamlar aceleyle yukarı şehre ve oradan aşağı yol alıyor. Diğerleri hiçbir şey yapmazken bazı muhafızlar oradan oraya koşturuyor. Büyük bir şey oluyormuş gibi; savaş, isyan ya da ani bir salgın gibi bir şey. Ama bu tarz şeyleri duyacağınız

yerlerden, araba sürücüleri ve teknecilerden, ne olduğuna dair hiçbir ipucu yok, hanlarda ve genelevlerde hiçbir bela söylentisi dolaşmıyor. Ve bir de saraydaki hizmetçilerin tuhaf davranışları var."

Bir şey Borric'e çarpıcı geldi. "Saraydaki hizmetçilerin 'tuhaf davranışları' var demekle neyi kastediyorsun?"

Suli omuz silkti. "Anlayabildiğim kadarıyla efendim, safkan olmayan hizmetçiler akşam yemeğinden sonra, genellikle gece yarısından önce gitmiş oluyor. Ama şu ya da bu sebepten, pek çoğu aşağı şehirden tekrar saraya doğru çıkmakta. Ve mutfak binalarında, yüzlerce insana yüklü miktarda yemek hazırlanıyormuş gibi ateş yandığı görülebiliyor. Sabah öğününü pişirenler, genelde yedi saat sonraya kadar böyle bir işe girişmezler."

Borric bu durumu Kesh politikası hakkında kendisine öğretilenlerin ışığında değerlendirdi. "Şehirde birkaç yüz Lordlar ve Üstatlar Kamarası üyesi var. Safkan olmayanlar bir acil durum konseyi için çağırılıyorlar. Yemek, müzakereler sırasında acıkmasınlar diye hazırlanıyor. Heyetleriyle birlikte, normalde bu saatte orada olmayacak binlerce insan platoda bulunuyor." Bunun ne anlama geldiğini düşündü. "Bu yukarı şehre nasıl giriyorlar? Şu uzun yolun tepesinden mi?"

Suli omuzlarını silkerek, "Öğrenebilirim," dedi. Yerinden kalkıp, artık kutlamalar bittiği için vatandaşların akınına uğrayan meydana doğru yöneldi. Genellikle bu saatte, gece yarısına iki saat kala çoğu dükkân kapanmış olurdu, ama şenliklere gelen kalabalığın varlığı birahaneler, şarap dükkânları, hanlar ve genelevler dışında pek çok iş yerinin de açık kalmasına neden olmuştu. Borric bunu biraz garip buldu. Bu kalabalık Borric'in Krondor'da öğleden sonranın geç saatinde gördüğü kalabalıklara eşdeğerdi, ama gün batımını dört saat geçmişti. Ghuda, "Şimdi ne çılgınlık düşünüyorsun, Deli?" dedi.

Borric, "Suli'nin bulduğu şeye göre değişir. Sana o dönünce söylerim. Sen dün gece ara sokakta arkada bıraktığımız haydutlara karşı bir gözünü açık tut," dedi.

Ghuda, "İmparatorluk Muhafızları'nı göz önüne alırsan, o genelevde bulunan insanlar arasından baskından kurtulanları, şehir nöbetçi kumandanı onları köle hanına satabilsin diye neyle suçlayacağına karar verirken, şu anda hücrelerde tutuluyorlardır. İmparatorluk hukuku adildir: Suça ya da masumiyete bakmaksızın, herkesi eşit olarak cezalandırır," dedi.

Suli gittiğinden beri geçen yirmi dakika boyunca zaman yavaş geçiyora benziyordu. Sonunda geri döndüğünde kafası karışmış görünüyordu. "Efendim, garip, ama öyle görünüyor ki, geri dönmesi gerekenler en kısa yoldan gelebilsinler diye, yukarı şehre tüm girişler açık."

Borric'in gözleri kısıldı. "Onca giriş mi? Ya muhafızlar?" Suli omuz silkti. "Gördüğüm dört beş girişte hiç yoktu, efendim."

Borric kalkıp tebdili kıyafetinin bir parçası olan siyah eldivenlerini giydi. Nakor'un çantası ve İmparatorluk atlarını satmalarından arta kalan para sağolsun, bir gecede bu son bir hafta içinde üçüncü değişimini geçirmişti. Kısa beyaz saçı şimdi bir kez daha koyu renkti, kızıllık izleri taşıyan bir kahverengi ve siyah bir zırhla siyah bir cüppe giyiyordu. Gelişigüzel bir bakışla İç lejyona dahil bir İmparatorluk Muhafızı gibi duruyordu. Daha yakından bakılacak olursa kutlamalar için şehre gelmiş bir başka isimsiz paralı askere benziyordu. Suli aynı çöl adamı kılığındaydı ve Nakor daha önce giydiklerinden bir nebze daha az soluk ve lekeli mavi bir cüppe giymişti.

Ghuda, bir yıkımla karşılaşıldığında bir işe yaramayacağını düşündüğünden, zırhını ve giysilerini değiştirmesi için yapılan tüm girişimlere karşı koydu. Sonunda Borric'i arayan hırsızlar ya da İmparatorluk Muhafızları tarafından yakalanmalarını engelleyeceğine dair inancından ziyade, Borric'in dırdırını kesmek için yeni bir kırmızı tunik almıştı.

Hepsi ayağa kalktıklarında Borric dönüp meydana doğru ilerledi. Kalabalığın arasından geçip, ertesi sabah alayı için tekrar kullanılacağından aşağı şehir sakinlerinin sokağa girmesini engellemek üzere hâlâ iple kapalı ve koruma altında tutulan bulvara ulaştılar. Borric şu anda boş olan bulvara doğru baktı ve ışıkları yanan düzinelerce bina gördü. Pek çoğunun kapıları

ardına kadar açıktı. Adamın biri aceleyle yola çıktı ve muhafızlardan biri onun yolunu kesmek için harekete geçti. Aralarında kısa bir konuşma geçti ve muhafız geçmesine izin verdi. Adam bir kapıya doğru ilerledi ve içeri girdi.

Suli, "Platoya bakan o binalar aslında sarayın bir parçası, safkanların en düşük mertebesinden, ama yine de safkan olanlar için inşa edilmiş. Ve bu binaların çoğunun üst seviyelere çıkan tünelleri var," dedi.

Borric etrafına bakınıp sokağı geçmeye çalışanları durduran birkaç muhafız daha gördü. "Bu sokağın etrafında biraz fazla hareketlilik var. Başka bir yol bulalım."

Ghuda prensin peşinden giderken, " Hangi başka yol?" dedi.

Borric, "Göreceksin," diye cevap verdi.

"Ben de bunu söylemenden korkuyordum," diye karşılık verdi Ghuda.

Borric, şehrin bu kısmını öğle vaktinden birkaç saat sonra gölgede bırakan devasa platonun etrafını saran bulvarın kıyısını takip etti. Başka bir yolun kesiştiği noktada Borric aradığını buldu. "Orada!" dedi, başıyla işaret ederek.

Ghuda, "Ne?" dedi.

"Uzaktaki uçta, savaşçı," diye cevap verdi Nakor. "Göremiyor musun?" Uzaktaki uçta, platoya açılan, hiçbir muhafız görünmeyen ama pek çok hizmetçinin aceleyle ilerlediği bir geçit görülüyordu. Borric iki yöne de göz gezdirdi ve ipin altından geçti. Birisinin bağırmasından endişe ettiği için yolu hızla geçti ama siyah zırhından dolayı yarım blok ötedeki askerlere onlardan biri gibi görünmüş olmalıydı. Arkadaşları onun bir adım gerisinden geliyordu, bu yüzden onlara eşlik ediyormuş gibiydi.

Geniş kapıdan girince, her üç metrede bir mesafede meşalelerle aydınlatılmış, karanlığa doğru çıkan bir rampayla karşılaştılar. Ghuda, "Şimdi ne yapıyoruz?" dedi.

"Saraya yürüyoruz," dedi prens.

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Ghuda. "Bunu daha önce düşünemediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Sadece beni takip edin ve ne yaparsanız yapın nereye gittiğimizi biliyormuşsunuz gibi davranın. Bildiğim bir şey varsa o da saraylar ve hizmetçileridir. Hizmetçiler hiçbir şey bilmek istemez. Bu, iş başındaki muhafızları da kapsıyor."

Girip hiçbir şey görmedikleri, bir kat kadar yukarıda bir yan geçidin içine doğru baktı. "Ait olmadığın bir yerde olduğunda, boş boş etrafa bakarsın, bir o yana bir bu yana, omuzların düşük durursun ve o yere ait olan birine yersiz yurtsuz gözükürsün. Eğer ileri bakıp, dik ve bir amacın varmış gibi yürürsen hizmetçiler ve muhafızlar nereye gittiğini bildiğini varsayarlar. İçgüdüsel olarak doğru olanın sen olacağından korktuklarından, seni durdurup sorguya çekmezler; olması gereken yerde olan birinin işine karıştıkları için cezalandırılmak istemezler.

"Tetikte olmanız gerekenler subaylar ve düşük rütbeli makam sahipleri. Subaylar tanımadıkları herkesi durdurma eğilimindedir - ama birkaç bin yabancının gelişiyle bu pek ihtimal dahilinde değil. Yakalanmamıza neden olacak kişi, önemli biri olduğunu ispatlamaya can atan düşük rütbeli biri olabilir." Ghuda, "Kulağa hoş geliyor, Deli. Ama hırsızlarla temasa geçme fikrin de öyle gelmişti," dedi.

Borric duraksadı. "Bak, ben buradayım ve eğer hayatın için o kadar endişe ediyorsan, başımızdan geçen bunca şeyden sonra, neden geri dönmüyorsun?" Ghuda bunun üstüne sadece bir an için düşünür gözüktü. "Senin sayende Deli, peşimde beni çok derin bir deliğe tıkmak isteyen İmparatorluk İç Lejyonu ve Kesh'in hırsızları var. Yürüyen bir cesetten farkım yok. O yüzden, geri dönüp birinin beni tanımasını bekleyebilirim, ya da burada yakalanırım. Fakat her zaman imkânsızın gerçekleşme olasılığı vardır ve sen sonunda doğru bir şey yapıyorsun, böylece ben de kurtulup paramı alabilirim. Bu yüzden hâlâ buradayım."

Borric arkaya, uzaktan yankılanan ayak seslerinin geldiği koridora doğru baktı. "Suli? Şimdi gitmek ister misin?"

Çocuk korkmuştu ama başını salladı. "Siz benim efendimsiniz ve ben de sizin hizmetkârınızım. Sizinle geleceğim."

Borric bir an için elini çocuğun omzuna koydu ve sonra Nakor'a baktı. "Ya sen, büyücü?"

Nakor'un sırıtışı yayıldı. "Âlâ."

Ghuda yukarı doğru bakıp "âlâ" lafını geveledi, ama Borric geçidi çıkmaya devam etmeleri gerektiğini işaret ettiği için yüksek sesle bir şey söylemedi. Borric, şimdiye dek, imparatoriçenin sarayıyla karşılaştırılabilecek hiçbir şey görmemişti. Yoğun bir şehir bulvarının ticaret günü kalabalığından pek de aşağı kalmayan geniş koridorlarındaki trafikle, koca bir kent kadar büyüktü. Geçtikleri hemen her koridorda ilerleyen telaş içindeki insan seli, fark edilmelerini engelledi. Borric'in, oraya ait insanlar gibi görünürlerse kimsenin karşılarına çıkmayacağı varsayımı şu âna kadar doğru çıkmıştı. Sorun içlerinden hiçbirinin nereye gittiklerine dair en ufak bir fikri olmamasıydı. Yol sormak yakalanma riskine girmek demekti, çünkü orada bulunma durumunda olan herhangi biri nereye gideceğini kesinlikle biliyor olurdu. Şimdi neredeyse bir saattir saraydaydılar. Gece yarısı olmak üzereydi ve Kesh iş günü biteli yalnızca birkaç saat olmasına rağmen pek çok namuslu vatandaşın yatakta olma vakti çoktan geçmişti.

Borric onları daha az kalabalık duran bir alana ve sonra da özel bölmeler gibi görünen bir yan geçide doğru yöneltti. Her an yollarının kesileceği endişesini taşıdığı için o anda bomboş duran bir bahçeye çıktıklarında içi rahatladı. Ghuda büyükçe bir çeşmenin önünde diz çöküp su içti. İç geçirip yukarı baktı ve "Şimdi ne yapıyoruz?" dedi.

Borric çeşmenin köşesine oturup, "Sanırım çevreyi araştırmam gerek, ama etraf biraz sakinleşmeden değil," dedi. "Ve eğer ortalıkta istediğim gibi dolaşacaksam bu burada kalmak zorunda," derken üstündeki cüppeyi ve deri zırhı çıkardı. Borric bahçeye göz gezdirip bir duvarı kaplayan sıkı bir çalılık ve eğrelti otu topluluğu gördü. "Oraya saklanırsanız sadece sizi aramaya gelen biri tarafından fark edilirsiniz."

Ghuda tam cevap verecekti ki uzakta bir gonk yankılandı. "O da neydi?"

Birkaç saniye içinde bir tane daha çaldı ve sonra bir tane daha. Aniden gonk sesleri yakınlaşmaya başladı ve holde koşan insan sesleri duyulmaya başladı. Borric zırhını kapıp çalılığa daldı. Arkadaşlarıyla birlikte çömelip, "Kahretsin! Bizi mi arıyorlar acaba?" dedi.

Ghuda, önlerini perdeleyen çalılığın arasından bakıp, "Bilmiyorum ama bu aralığı taramaya başlarlarsa bulunduk demektir. Sadece oradaki çıkış var."

Borric başıyla onayladı. "Bekleyeceğiz."

Erland ve Sharana gonklar çalmaya başladığında anında uyandılar. Gerçekten uyumamışlardı, daha ziyade seviştikten sonra bastıran hafif ve tatlı bir kestirmeye dalmışlardı. Yumuşak görüntüsüne rağmen kız genç, sağlıklı ve dinçti ve Erland'ı alt edip işleri bittiğinde onu bitkin bırakmıştı. Ama bu harika bir bitkinlikti ve mümkün olduğunca uzun sürmesinden başka bir şey isteyebileceğini hayal edemiyordu.

Ama kızın gonklara tepkisi bu ruh halini anında değiştirdi "Bu nedir?" diye sordu.

Sharana yataktan zıpladı, hizmetçiler onun için perdeleri açtılar ve "Saray kıyafeti!" dedi.

Erland kendi giysilerini toparlarken hizmetçiler anında prensesin etekliğini ve yeleğini getirdi. Etekliğini tutturan kopçayı iliklerken, "Bu bir alarm. Yukarı şehrin mühürlenmesi için bir emir. Bir şeylerin çok kötü gittiği anlamına geliyor."

Erland giyinmesini aceleyle bitirdi ve işini tamamladığında ikisi birlikte Erland'ın konutunun kabul odasına geçtiler. Safkan saray muhafızları ve adamlarından oluşan karma bir topluluk Sharana'yı bekliyordu. Selam verdiler ve amir subay, "Majesteleri, odanıza sizi aramaya geldiğimizde, hizmetkârlarınız burada olduğunuzu söylediler. İmparatoriçe sizi ona götürmemizi emrediyor," dedi.

Sharana başını salladı ve Erland onunla gitmek için hareket ettiği sırada siyah zırhlı lejyonerlerden biri, "Majesteleri bunun için bir emir almadık," dedi.

Sharana dönüp neredeyse tükürür gibi, "Bu dediğin!" dedi. Erland'ı göstererek, "Adalar tahtının vârisi! Kraliyet mensubu!" dedi. Sesi güçlüydü, emrediciydi ve yüzü öfkeden kızarmıştı. "Ona amcama nasıl hitap ediyorsanız öyle hitap edeceksiniz, çünkü mertebe bakımından Awari'yle eşittir! Bu benim emrimi" diye bağınken adama neredeyse çığlık atıyordu.

Erland kızın bu saygısızlık karşısında verdiği tepkinin içerdiği kızgınlığa ve bunu ifade ediş tarzındaki şiddete hayret etti. Adam da kendini affettirmesini emredeceğini bekliyordu, ama o sadece gurubun gitmesini işaret etti.

Erland subayın bembeyaz kestiğini ve kan ter içinde kaldığını gördü ve bu gece ona gıptayla bakmadı. Ama köşeyi döndüklerinde kızın sesi, "Bunun babanın ordusuyla ilgili bahtsız meseleyle alakası olabileceği fikrindeyim. Gerçekten tehlikeli bir şey olduğunu sanmam. Yukarı şehirde değil," derken, tekrar şarap ve bal gibi tatlıydı.

Erland şimdi yanında tatlı tatlı gülerek yürüyen bu kızı, biraz önce bağırıp çağırarak bir subayı haşlayan kızla eşleştirmeye çalıştı ama yapamadı.

Sarayın, resmi yönetim salonu olan Işık Avlusu'nun bulunduğu kanada girdiler. Erland imparatoriçenin huzuruna çağırıldığında bile buraya girmemişti.

Daha önce hep imparatoriçenin ziyaretçi odasında buluşmuşlardı. Ama şimdi, içine büyük mumlar yerleştirilmiş bin tane şamdanla donatıldığından karanlığın hiçbir zaman adımını atmadığı, Kesh yönetimi mevkiine giriyordu. Salon ışıkla yıkanmıştı. Gün gibi aydınlık salon neredeyse tüm gölgelerden arınmıştı, çünkü güneş ancak tek noktadan gelirken burada ışık yirmi bin kaynaktan geliyordu. Kurulun işi devam ederken bile işçi gurupları şamdanları indirip neredeyse tükenmiş mumları yenileriyle değiştiriyorlardı, çünkü karanlığın Işık Avlusu'na girmesine asla izin verilmezdi.

Uzun girişten aşağı hızla ilerlerken, toplanmış saray görevlilerinin ve İmparatorluk Lejyonu subaylarının yanından geçtiler. Kalabalığın en önünde Aber Bukar'ın Köpek Lejyonları'nın idari subayları duruyordu. Altına bezeli bir tahtın üstünde, altın iplikten dokunmuş bir yastığa yaslanmış imparatoriçe oturmaktaydı. Onun etrafında, yarım daire şeklinde sıra sıra yükselerek yerleştirilmiş sıralarda, Lordlar ve Üstatlar Kamarasındaki yerlerinde Kesh'in yönetici birliği oturmaktaydı. Ve Erland tahta yaklaşırken bile daha çoğu salona girmekte ve yerlerine doğru acele etmekteydiler.

Oda alçak sesli konuşmaların etkisiyle mırıltıyla doluydu ve toplantının tonunun korku dolu olduğunu anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu. Korkunç bir şey olmuştu ve oda olabilecek en endişeli varsayımlarla yankılanıyordu. Sharana ve Erland kürsünün dibine yaklaştıklarında İmparatoriçenin Törenler Efendisi devasa asasının demir topuzunu yere vurdu. Asanın tepesini süsleyen doğan pençeleriyle tutunduğu güneş diskinden havalanmaya hazır gibi duruyordu.

"Herkes, hazır olsun! O geldi! O geldi! Adı Kesh Olan yargı için oturuyor!" Birden tüm salona bir sessizlik çöktü. İmparatoriçe, Sharana'ya kürsünün on iki merdivenini çıkması için işaret etti ve kız da yüzünde bariz bir tereddüt ifadesiyle isteneni yaptı. Bu daha önce görülmemiş bir felaketti, çünkü imparatorluk geleneğine göre İmparatoriçenin Törenler Efendisi dışında hiç kimse kürsüye çıkmazdı ve da bir basamak aşağıda durup Adı Kesh Olan'ın incelemek isteyebileceği belgeleri uzatmak için hazır beklerdi. Ama şimdi Sharana son basamakta tereddüt etti ve büyükannesi bir ez daha yanına gelmesini işaret etti. Kız büyükannesinin yanına vardığında dizlerinin üzerine çöktü. Lakeisha, Büyük Kesh İmparatoriçesi, torununu kollarına alıp ağlamaya başladı. Huzurda bulunanlardan hiçbiri daha önce buna benzer bir şeye tanık olmadıklarından, bu manzara karşısında salon muğlak bir sessizliğe büründü.

Sonunda yaşlı kadın kafası karışmış ve ne yapacağını bilemeyen torununu bıraktı ve sağa kalktı. İmparatoriçe, kendisini kontrol altına alabilmek tin

derin bir nefes alıp, "Evimde cinayet işlendiği duyulsun!" dedi. Yıpranmış yüzü tekrar gözyaşıyla ıslandı ama sesi gücünü korudu. "Kızım öldü."

Dinleyicilerden topluca bir şaşkınlık nidası yükseldi. Lordlar ve Üstatlar Kamarası'nın pek çok üyesi birbirlerine bakıp, böyle bir şeyi duymadıklarına dair bir işaret aradılar. "Evet," diye bağırdı imparatoriçe, "Sojiana benden alındı. Benden sonra yerime geçecek olan ışıktan alındı." Sonra Lakeisha’nın sesi sertleşti. "İhanete uğradık! Bu eve bize ihanet eden, bizi alçaltmaya çalışanlara hizmet eden birini kabul ettik!"

Erland salonun zemininden baktı ve imparatoriçenin bakışlarının kendisine yöneldiğini görünce, refakatçilerini arayan bakışlarla etrafına göz gezdirdi. James ve Gamina geniş salonunun arka tarafına doğru, belli ki gözetim altında duruyorlardı. Gamina'nın sesi ona ulaştı. James ne olursa olsun sessiz kalmanı öneriyor. İnanıyor ki biz-

O bitiremeden imparatoriçe, "Erland! conDoin evinin Prens'i, bu ulusa kötülük dışında hiçbir şey yapmamak için mi geldin?" diye bağırdı.

Erland konuşmadan önce bir nefes aldı ve "Ne demek istediğinizi açıkça söyleyin, Lakeisha," dedi.

Erland'ın imparatoriçenin ismini kullanması Keshli soyluların dikkatinden kaçmadı. Erland, Adalar tahtının vârisi olarak makamını hatırlatıyordu. Ne olursa olsun makamından ve diplomatik dokunulmazlık geleneklerinden ötürü, koruma altında olduğunu biliyordu.

İmparatoriçe, Erland'a ters ters bakarak, "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, acıların çocuğu. Kızım Sojiana, Kesh yönetimini benden sonra devralacak olan, senin de çok iyi bildiğin gibi, odasında ölü yatıyor. Senin ülkenin adamları tarafından öldürülmüş olarak."

Erland tekrar odaya baktı, ama aradığı yüzü bulamadığı sırada bile imparatoriçenin, "Kızım, evimize senin getirdiğin adam tarafından öldürüldü ve eğer senin emrinle hareket ettiği ortaya çıkarılırsa makamın ve durumun hiçbir şey ifade etmeyecektir," dediğini duydu.

Erland neredeyse fısıltıyla, "Locklear," dedi.

"Evet," diye bağırdı imparatoriçe. "Baron Locklear, bu kanlı işi yaptıktan sonra geceye karıştı. Saray mühürlendi ve arama başlıyor. Ve onu karşımıza getirdiklerinde sonunda bu işin doğrusunu öğreneceğiz. Şimdi çekil karşımdan; Adalı adamlardan bu hayatım için yeterince çektim."

Erland dimdik döndü ve ana kapıyı geçip salondan dışarı çıkarken, James ve Gamina da onu bir adım geriden, muhafızlarla çevrili halde takip ettiler. James ve Gamina'nın kullanımına verilmiş konutlara ulaşana kadar tek kelime edilmedi.

Erland dönüp muhafızların komutanına, "Bizi yalnız bırakın," emrini verdi. Adam tereddüt edince, Erland ileri doğru bir adım atıp, "Bizi yalnız bırakın, hemen." diye bağırdı.

Komutan selam verip, "Lordum," dedi ve adamlarına çıkmalarını emretti.

Erland, Gamina'ya dönüp sessizce, Locky'yi bulabilir misin? dedi. Gamina, Deneyebilirim, diye cevap verdi. Gözlerini kapadı ve bir süre hareketsiz kaldı, sonra şaşkınlıkla gözlerini açıp yüksek sesle, "Borric!" dedi. Erland, "Ne!" dedi.

Kendini zihin-konuşmasına zorlayarak, Biran için... ama sadece bir anlığına, sandım ki... Bir sessizlik oldu, sonra devam etti, Ne olduğunu bilmiyorum. Bir an için tanıdık bir biçim yakaladım, sonra tam tanıdığım anda... tanıdığımı düşündüğüm anda... yok oldu.

Yok mu oldu? diye sordu James.

Bir büyücü olmalı. Sadece bir büyücü bu kadar çabuk ve kesin bir şekilde düşüncelerini benden gizleyebilir. Üzgün bir tavırla, Borric olamazdı, burada sarayda değil. Yorgun ve endişeliyim. Biçimde aşina olduğum bir şey hissetmiş ve emin olmadan bir yargıya varmış olmalıyım. Locklear'ı aramaya devam edeceğim. İki adam bir divana gittiler ve oturup Gamina'nın, zihnini bu geniş yerde Locklear'ın tanıdık zihin biçimini aramaya gönderirken, hareketsiz ve gözleri kapalı durmasını izlediler.

Erland, Gamina'yı rahatsız etmeden rahatça konuşabilmek için James'e yaklaştı. James'in sıvışıp sarayı kolaçan etme niyetini kast ederek, "Daha öncesinde bir şey buldun mu?" diye sordu. James, "Hiçbir şey. Bakılacak çok yer var," diye fısıldadı. "Babanın sarayındaki gizli geçitlerin çoğunu keşfetmem bir aydan uzun sürmüştü ve orası buranın onda biri büyüklüğünde."

Erland iç geçirdi. "Bir şey bulabileceğini... düşünmüştüm."

James onun hayal kırıklığını paylaştı. "Ben de."

Gamina'nın arayışını bitirmesini beklerken çok az konuştular. Kadın neredeyse yarım saat sonra gözlerini açtı. Yavaşça, "Yok," dedi.

Erland yüksek sesle, "Ondan hiç iz yok mu?" dedi.

Hayır; diye cevap verdi. Sarayda değil. Hiçbir yerinde.

Tekrar ağır yastıkların üzerine oturan Erland, "Bu gece oturup beklemek dışında yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. Kalkıp başka bir söz söylemeden James'in ve Gamina'nın yanından ayrıldı.

Borric çalılığın arkasından neredeyse sıçradı. "Ne..." diye başladı ama Ghuda onu, girişteki muhafızlar görmeden aniden geri çekti. Alarm gongu çaldıktan beş dakika kadar sonra muhafızlar, her biri bir yöne koşuşturarak, kapının önünden geçmeye başlamışlardı. Hem beyaz etekli safkan Saray Muhafızları, hem de siyah zırhlı İç Lejyon mensupları vardı. Borric'in tek düşüncesi, birinin sonunda sarayda eşlik edilmeden dolaşan garip görünüşlü gurup hakkında şüpheye düştüğüydü.

Ghuda, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi.

Borric fısıldayarak, "Bir an için arkamda konuşan biri var sandım," diye cevapladı.

Nakor sırıttı. "Bir çeşit büyü vardı."

Ghuda ve Borric aynı anda, "Ne?" diye sordular.

"Bir çeşit büyü. Biri etrafı arıyordu. Senin zihnine değdiklerinde bir an için tepki verdiler."

Borric şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Nakor soruyu geçiştirdi. "Ama ben hallettim. Artık seni bulamazlar." Borric konuyu uzatacaktı ki siyahlara bürünmüş bir gurup İç Lejyon muhafızı daha bahçeye girip düzenli bir biçimde çitlerin ve çalıların arasını aramaya başladılar. Arkasına çömeldikleri çalıyı aralayacak ilk muhafızın üzerine atlamaya hazır duran Ghuda, kılıcını omzunun üstünden yavaşça ve dikkatlice çekti. Muhafızlar onları enselemek üzereyken Nakor sıçrayıp, "Ye-ah!" diye bağırdı.

En yakındaki muhafız bu garip, sıska delinin üstüne atlamasının yarattığı şokla neredeyse düşüyordu. Sonra Nakor kısa bir dans gösterisi yaptı ve bir düzine muhafız anında üstüne çullandı.

Borric'in gözleri bu küçük büyücüyü ilk gördüğü zamanın bir tekrarı olan sahne karşısında hayretle açıldı, çünkü biri Nakor'u yakalamaya ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın, bu kurnaz minik adam yakalanmaktan paçayı kurtarıyordu. Önce bir muhafız, sonra bir başkası yakalayacak oluyor ama sadece çevik Isalan'ın, sürekli çılgınca kahkahalar atarak, beceriyle ileri atladığını görüyorlardı. Kimse ne olduğunu anlamadan, iki kere etrafını çevreleyen bir adamın kolunun altından geçti, bir başkasını sendeletti ve bir üçüncüsünü ileri atılarak geçti. Kollar onu çevrelemeye çalıştıkça, o yere yatıp yuvarlandı ve muhafızlar onu tutmak için eğildikçe, o havaya sıçradı. Onu tutmak için kapanan her el sadece boşluğu yakalayabildi. Ve çıkardığı bağırış çağrış sesleri yalnızca muhafızların daha çok çaba sarf etmesine, onları kışkırtarak ellerini ayaklarını birbirine dolamalarına yarıyordu.

Sonunda muhafızlardan bir çavuş diğerlerine emirler yağdırdı ve lejyonerler Nakor'u kuşatmak üzere dağıldılar. Küçük adam sırt çantasına uzanıp ceviz büyüklüğünde küçük bir nesne çıkardı. Muhafızlar üzerine gelirken bunu yere attı.

Alet yere çarptığında, bir anlığına kör edici beyaz bir ışık parladı ve bunun ardından Borric'in Jeeloge'daki hapishanede aldığı aynı rahatsız edici sülfür kokusunun eşlik ettiği beyaz bir duman çıktı. Gözlerini kırpıştıran kafası karışık muhafızlar bir an durdular, sonra Nakor'un artık çemberin ortasında olmadığını fark ettiler. Hınzır bir gülüş hepsinin birden dönmesine sebep oldu: Isalan, orada, koridor kapısının önünde duruyordu. Tiz bir ıslık çalarak muhafızlar takip etsin diye harekete geçti ve sarayın merkezine doğru koşmaya başladı.

Ghuda, "Bunu nasıl yaptı?" dedi.

Suli, "Gerçekten bir büyücü olmalı," diye fısıldadı.

Borric ayağa kalktı. "Çavuş başkaları da olduğunu ve bu bahçeyi aramayı yarım bıraktıklarını hatırlayınca geri döneceklerdir. Saklanacak yeni bir yer bulmalıyız ve bunu hemen yapmalıyız. Haydi."

Ghuda alaylı bir biçimde homurdandı. "Ölmek için her yer aynı, Deli." Borric paralı askere uzunca bir süre baktı ve serinkanlılıkla, "Bu çalışmanın amacı ölmemek, Ghuda," dedi.

Ghuda omuz silkti. "Buna karşı çıkamam. Nereye?"

Borric koridor kapısından dışarı bakındı ve "Bütün o muhafızların gittiği yönün tersine. Eğer aramayı bitirdikleri alanı dolaşabilirsek biraz zaman kazanabiliriz," dedi.

Başka bir yorum duymayı beklemeden sakince koridora çıkıp, ne yaptığını çok kesin bir biçimde biliyormuşçasına yürüdü. Sessizce, öyle olmasını diledi. Erland tek başına düşüncelere dalmış oturuyordu. Hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu. Son iki gün boyunca olanlar o kadar olasılık dışıydı ki, bir an imparatoriçenin, onun saraya zarar vermek için geldiğini gerçekten düşündüğüne inanamadı. Hiçbir güdü, hiçbir neden ve hiçbir açıklama yoktu; bariz olanın dışında. Krallık ve imparatorluk arasında savaş çıkarmaya çalışan her kimse, bu işe tekrar koyulmuş ve işleri hızlandırmaya önem vermiş görünüyordu. Ortaya çıkan tek varsayım bu planın mimarının

mümkün olan her şüpheli kutlama için şehirdeyken bir meydan okumayı kışkırtmak istemesiydi.

Erland, iki ulus için böyle bir çılgınlığı arzulayanların adlarını bilmeyi içtenlikte diledi, çünkü o adamı -ya da kadını diye düzeltti: Saraydaki kadınlar en az adamlar kadar tehlikeliydi- bir av kuşu gibi paketleyip, imparatoriçeye memnuniyetle teslim ederdi. Sharana'ya, annesine karşı işlenen bu şiddetle kesinlikle bir ilgisi olmadığını anlatan bir not iletmeyi düşündü.

Sonra daha iyi bir şey düşündü. Bıçağı kendi elleriyle saplamış ya da zehri kadehe kendisi koymuş olsaydı bile masum olduğunu iddia ederdi. Sonra aklına başka bir düşünce takıldı: Prenses Sojiana nasıl öldürülmüştü? Ve eğer Locklear şüpheliyse, neredeydi? Gece dolaşan bir hırsız gibi değildi, bir kraliyet baronuydu, Prens Krondor'un maiyetinden bir baron. Bir anlaşmazlık, bir tartışma çıksa bile, Locklear bir kadına zarar vermezdi.

Erland, Locklear'ın günah keçisi yerine konulduğunu biliyordu, ama bunu nasıl ispatlayacaktı?

Leydi Miya odaya girip hafifçe selam verdi. "Erland," dedi yumuşakça, "imparatoriçe konutlardan çıkmamanızı emrediyor."

Kızgınlığın kontrol altına alan Erland oturduğu yerde dikeldi. "Buna nasıl cüret eder! O bile diplomatik dokunulmazlık geleneğini bozamaz."

Miya gelip prensin yanına oturdu. "Kızını kaybetti. Danışmanları ona kralınızın izni olmaksızın size ya da yanınızdakilere zarar verirse, misilleme riskine gireceği ve bir daha hiçbir elçinin Kesh sınırlarına giremeyeceği konusunda uyarıda bulunuyor." Kadın iç geçirdi ve kolunu Erland'ın omzuna attı. "Eminim birkaç güne kalmaz fikrini değiştirir. O zamana kadar bu kanadın diğer tarafındaki arkadaşlarınızı ziyaret etmekte özgürsünüz, ama bu alanı sadece muhafızların eşliğinde, o da eğer imparatoriçe tekrar sizi görmek isterse onun huzuruna çıkmak için terk edebilirsiniz." Erland, "Prenses nasıl öldürüldü?" diye sordu.

Miya'nın gözleri yaşardı, ama kendini ağlamaktan alıkoydu, "Boynu kırılmış." Erland'ın gözleri kısıldı. "Kırılmış mı? Düşünce falan mı olmuş?"

Kadın kafasını salladı. "Hayır. Boğazında çürük izleri vardı. Biri ensesine vurmuş."

Erland, "Bu önemli, Miya. Locklear kuzenini öldürmüş olamaz," dedi.

Miya bir süre prensin yüzünü inceledi ve sonra, "Bundan nasıl emin olabilirsin?" dedi.

"Locklear bir sebebi olsa bile, kendini savunmayı saymazsak, bir kadını incitebilecek bir adam değildir. Ama bak, eğer bir şey..." Erland kelimeleri bulmak için çabaladı. "Eğer bir şey onun kendisi gibi... hareket etmemesine... neden olsaydı bile... Sojiana'yı boğmazdı. O bir kılıç ustası, kılıcını veya hançerini kullanırdı. O becerikli bir dövüş ustası ama bir boynu kırmak için gereken kaba kuvvetten yoksun. Prenses ufak bir kadın değildi. Ve eğer kızı gibiyse, o hassas tenin altında direnç yatıyor."

Miya başıyla onayladı. "Sojiana göründüğünden daha güçlüydü. İmparatoriçe tarafından tüm... tüm akrabalarım öyledir. Hassas görünürler ama öyle değillerdir." Bir an için sessiz kaldı, sonra, "Peki eğer onu Locklear öldürmediyse kim öldürdü? Ve Locklear neden burada değil?" dedi.

Erland, "Korkarım, ikisinin cevabı da aynı. Ve eğer ne olduğu konusunda haklıysam, Locklear tehlikede demektir... tabi çoktan ölmediyse."

Miya, "Yardım edebilecek birini tanıyorum," dedi.

"Kim?"

"Lord Nirome. Her zaman mantıklı bir şeyler dinlemeye açıktır. Sojiana'nın ölümüyle, Lordlar ve Üstatlar Kamarasındaki gerginlik çok daha fazla olacaktır, çünkü pek çoğu Sojiana'yı gelecek İmparatoriçe olarak kabul etmiş olsa da, büyük bir kısmı Sharana gibi genç birini kabul etmeyeceklerdir. Nirome saraydaki gerginliği azaltmak için hevesli

olacaktır ve prensesin katilini bulmak başka şeylere nazaran bunun en çabuk yolu."

Erland, bir şey düşünürken, "Merak ediyorum da..." dedi. "Awari'nin yandaşları kim?"

"Lord Ravi ve anaerkil düzenden korkan diğerleri. Ama Sojiana'yı yalnızca en yaşlı o olduğu için destekleyen pek çok kişi, şimdi Awari'nin amacı etrafında toplanacak. Onun tahtı devralmaması için bir sebep düşünemiyorum."

Erland, "Nirome'u çağırtabilir misin bir bak. Daha fazla kan dökülmesine neden olmadan bu deliliği durdurmalıyız," dedi.

Kız koşup gitti ve Erland arkasına yaslandı. Gözlerini kapatıp Gamina'nın yüzünü gözünün önüne getirmeye ve düşüncelerini ona yollamaya çalıştı. Bir dakika sonra sesi zihninde belirdi. Evet, Erland, ne oldu?

Sen ve James odama gelebilir misiniz? Sanırım uyumayı düşünerek çocukluk ettim. Tartışmamız gereken şeyler var.

Bir süre sessizlik oldu, sonra Gamina, Geliyoruz, dedi.

TUZAKLAR

Borric köşeden etrafa bakındı.

Gölgelerde bir hareketlilik görmeyince, yanındakilere kendisini izlemelerini işaret etti. Yarım saatten fazladır, davetsiz misafirleri bulmaya odaklanmış çeşitli muhafız guruplarından saklanmışlardı. İlk İç Lejyonerler gurubunu uzaklaştırdığından beri, Nakor'un izine rastlamamışlardı. O zamandan beri birçok defa arama guruplarını güçbela atlatmışlardı.

Ghuda elini Borric'in omzuna koydu. "Gittikçe kayboluyoruz," diye fısıldadı. "Bence bir hizmetkâr yakalayıp şu arkadaşlarının nerede tutulduklarını öğrenmeliyiz. Adamı bağlayabiliriz -bu onu bir süre oyalar- ve sonra, sen içinde bulunduğumuz bu pisliği temizleyince, onu çözmesi için birisini yollarız. Ne dersin?"

"Aklıma daha iyi bir fikir gelmiyor, öyleyse deneyebiliriz," dedi Borric. Etrafa bakındı. "Hepimizin kısa bir dinlenmeye ihtiyacı var."

"Şu kesin ki ayaklarımı dinlendirebileceğim birkaç dakika iyi olur," dedi Ghuda.

"Pekâlâ, bu odaların hepsi boş görünüyor." En yakındaki kapıyı işaret ederek, "Haydi şuraya bakalım," dedi. Borric kapıyı elinden geldiği kadar sessizce açtı; bambu ve fildişinden yapılmış şatafatlı bir şeydi ve o ittirdikçe yüksek sesle gıcırdadı. Kapı biraz aralandıktan sonra, "Belki de, şu sadece perdelerden ibaret kapılara geri dönmeliyiz," dedi.

Ghuda aniden kapıya hızlıca yüklendi ve şaşırtıcı biçimde az, yalnızca tek bir gıcırtı çıkardı ve ardından kapıyı savurarak kapatırken diğer ikisini içeri itti.

Borric neredeyse dengesini kaybediyordu ve dönerken, yaşlı savaşçı sessiz olunması gerektiğini vurgulamak için parmağını dudaklarına koydu. Ghuda, büyük kılıcını çıkararak harekete geçmeye hazırlanıp bir adım geri attığı sırada, Borric düz, uzun kılıcını Suli de kısa kılıcını çıkardı. Ghuda diğer ikisinden biraz uzaklaştı, böylece kılıcını savuracak alana hakim olacaktı.

Borric, dövüşmek zorunda kalırsa kendisini şaşırtacak bir şey olmadığından emin olmak için, terk edilmiş odaya şöyle bir bakındı. Bir şey fark ettirdiğinden değil: Eğer dövüşmeye zorlanırsa, üçü söz konusu olduğunda, karşılarında sınırsız bir muhafız desteği olacaktı.

Tek umudu, birilerini kendisinin aslında Arutha'nın diğer oğlu olduğuna ikna edecek kadar uzun süre ölümden uzak kalmaktı. Hepsi yorgun bir halde yere oturup, gerilimden ve saatlerdir ayakta durmaktan ağrıyan kaslarını esnettiler. "Biliyorsun Deli, saraydaki bu sinsi gezinti insanı acıktırıyor. Keşke şimdi Nakor'un portakallarından biri olsaydı," dedi Ghuda.

Kısık bir ses dikkatini çektiğinde Borric cevap vermek üzereydi. Ayırt edilemez ancak gittikçe yaklaşan sesler, ayağa fırlamasına ve kapıya yönelmesine neden oldu. Suli görebilmek için Borric'in çenesinin altına doğru sokuldu. Borric çocuğu uzaklaştırmak üzereydi ki yaklaşan birinin sesi onu susturdu. İki adam, kapının yanından geçerlerken görüş alanına girdiler. Bir tanesi, eliyle sıkıca kavradığı asasıyla cüsseli görünüyordu.

Diğeri, onu görünmekten gizleyen siyah bir pelerin giymişti, ancak geçtikleri sırada adam döndü ve Borric bir an için yüzünü gördü. İkisi de konuşmalarına odaklanmışlardı ve Borric cüsseli olanın "...bu gece. Daha fazla bekleyemeyiz. Eğer imparatoriçenin siniri geçerse, daha mantıklı bir çözüm arayabilir. Awari'yi, orada çıkacak sorunlara hazırlanması için güneye göndermesine ikna ettim, ancak bu oyun çok uzun sürmez.

Ve bir de muhafızların yakalayamadıkları birkaç delinin sarayda serbestçe dolaşması meselesi var. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ancak bir dert olarak addedilmeli..." dediğine kulak misafiri oldu. Adamlar başka bir köşeden döndüklerinde ses giderek azaldı.

Suli döndü ve ısrarla Borric'in giysisinin kollarını çekiştirdi. "Efendim!"

"Ne?" dedi Borric, göz ucuyla gördüklerini anlamaya çalışırken. "O adam, siyah pelerinli, zayıf olan. Durbin'de valinin evinde gördüğüm adamla aynı -altın gerdanlık takan adam. Ateş Lordu için çalışan adam."

Borric kapıya doğru yaslandı ve başını salladı. "Bunun anlamı apaçık ortada."

Ghuda kılıcını bir kenara koydu ve fısıldadı, "Neymiş öyleyse?"

"Neden Durbin'den beri belanın ensemizde olduğunu biliyorum," diye söylendi Borric.

"Ne?"

"Size sonra söylerim. Umarım ikiniz de iyice dinlenmişsinizdir. Artık bitti. Şimdi, şu hizmetçiyi bulmalıyız."

Borric kapıyı gıcırtılı sesi duyulmaz hale getirecek kadar hızla açtı. Ghuda'nın daha fazla soru sormasına fırsat vermeden koridora yöneldi. Diğerleri dışarı çıkıp kapıyı kapatırken, Borric bir an için durakladı. Ghuda ve Suli'ye duvara yapışmalarını işaret etti.

Bir sonraki köşede, koridor tek bir seçim şansı bırakarak dönüyordu, bu yüzden Borric köşeden döndü. Sarayın bu kanadında hiçbir ışık yanmıyordu ve Borric, Keshli soyluların karanlıkta etrafta dolaşmalarının alışıldık olup olmadığından şüphe etti, bu durumda etrafta pek kimse olamazdı.

Koridorun diğer ucuna ulaştıklarında Borric döndü ve "Birisi geliyor," diye fısıldadı. Kendisi koridorun diğer tarafına hareketlenirken, Ghuda ve Suli'ye duvara yanaşmalarını işaret etti.

Yalnız bir kadın aceleyle köşeyi döndü ve Ghuda ilerlemesini engellemek için öne çıktı. "Ne..." diye söze başladı kadın, ardından Borric onu arkadan yakaladı. Kadın esnek ve atletikti, ancak Borric onu koridordaki ilk kapıdan içeri sürüklerken, rahatça kontrol altında tuttu.

Karşıdaki odalardan birinin penceresinden gelen ışık, manzarayı soluk bir biçimde aydınlattı. Borric kulağına, "Bağırırsan canını yakarım. Sessiz olursan sana zarar vermeyeceğim. Anladın mı?" diye fısıldarken kadını kontrol altında tutuyordu.

Kadın başını bir kez salladı ve Borric onu bıraktı. Kadın aniden dönerek "Ne cüretle..." dedi. Sonra onu yakalayanın kim olduğunu gördü. "Erland? Sana ne ol..." Giysisinin tarzını ve kısa kesilmiş koyu saçlarını görünce gözleri irileşti. "Borric! Buraya nasıl geldin?"

Hayatı boyunca, James ona Krondor'da bir hırsız olarak geçirdiği günler hakkında hikâyeler anlatmıştı ve James'in uzaklardan gelen bu hikâyelerinin ortak bir özelliği 'belaya toslaması'ndan bahsetmesiydi. Bir şeyler ters gittiğinde James bir şekilde bunu sezerdi. Ve Borric, hayatında ilk kez, James'in neden bahsettiğini anlamıştı. İçinden bir ses belanın tam önünde dikildiğini haykırıyordu.

Kılıcını çıkararak kadına doğrulttu. Ghuda, "Deli, bu gerekli değil.

Kadın..."

"Sessiz ol Ghuda. Kadın, adın ne senin?"

"Miya. Kardeşinizin bir arkadaşıyım. Hâlâ hayatta olduğunuzu öğrenince çok heyecanlanacak. Siz burada ne yapı..." Güldü ve Borric, bu gülmenin hakiki ve doğaçlama göründüğünden, bunun zorlama olduğu kadar ustalık dolu olduğunu da sezdi. "Gevezelik ediyorum işte. Bu şeyin şoku olmalı..."

"Beni sarayda görmenin," diye tamamladı Borric.

" 'Hayatta görmenin' diyecektim," dedi Miya.

"Öyle sanmıyorum. Beni ilk gördüğünde kardeşim olduğumu zannettin. Ardından hemen olmadığımı fark ettin. Öldüğümü düşünen herhangi biri bu tahmini bu kadar çabuk yapamazdı. Ve 'Hayattasın' demedin, 'Buraya nasıl geldin' dedin. Çünkü hayatta ve aşağıdaki şehirde olduğumu biliyordun."

Kadın sessiz kaldı ve Borric, Ghuda ile Suli'ye "Krondor'dan Kesh'e varan yolun her adımında beni öldürtmeye çalışanlardan birisi de bu. Ateş Lordu için çalışıyor."

Bu ismin anılmasıyla Miya'nın gözleri bir an için büyüdü, ama tanıdığına dair başka bir şey belli etmedi. "Eğer yüksek sesle bağırırsam, anında bir

düzine muhafız buraya toplanır," dedi.

Borric kafasını salladı. "Bu kanat çoktan arandı. Oda oda arama yapanların hattından sızdık. Bunun yanı sıra sadece bir adam arıyorlar." Gerilediği sırada kadının gözleri parladı, bakışı kapıya olan uzaklığı ölçüyordu. "Aklından bile geçirme," dedi Borric. Kılıcını kadına doğrulturken, "Denemeye değer belki, ama göründüğümden daha hızlıyımdır ve senden dört adım daha avantajlıyım," dedi. "Buradan canlı çıkamayacaksınız; bunu biliyorsunuz değil mi? Olaylar çoktan, çabuk ve basit açıklamaların ötesime geçti. Kan döküldü ve askerler ilerliyor. Babanızın adamları, Rüyalar Vadisi'ndeki Batının Orduları, istilaya hazır."

"Baban mı?" dedi Ghuda. "Baban kendi evinde olduğuna göre bu bahsedilen kim olabilir ki?"

"Babam, Krondor Prensi Arutha," dedi Borric.

Ghuda gözlerini ışığa yakalanmış bir baykuş gibi kırpıştırdı. "Krondor Prensi mi?"

"Ben de uşağıyım ve Adalar Kralı olduğu zaman da uşağı olacağım."

Ghuda uzun bir süre sessizce durdu, ardından "Deli... Borric... Prens, sana nasıl hitap etmem gerekiyorsa, bunlar sona erdiğinde seni tekrar yere sermem gerektiğini hatırlat bana," dedi.

"Eğer bu pislikten kurtulursak, bunu yaparken karşımda öylece durmaktan mutluluk duyacağım." Miya'ya, "Babam birçok şey olabilir, ama aptal değil. Onun ordularını Kesh'e yollanması benim boynumda bir örsle bataklığa koşacağımdan daha hızlı olmayacaktır.

"Pekâlâ, gördüklerime bakılırsa bu mümkün," dedi Ghuda.

"Yalan söylüyor. Kardeşime ulaşmamız gerek," dedi Borric. "Bizi oraya sen götüreceksin," dedi Miya'ya.

"Hayır."

Borric, kılıcını kadının boğazına dayayarak ileri atıldı. Miya geri çekilmeyince, "Demek ölmekten korkmuyorsun?" "Sen katil değilsin," diye tısladı Miya.

Kaba eller Borric'i kenara itti. Ghuda, "O olmayabilir, kaltak," dedi. Onu kendisine doğru çekerken, kocaman eller kadının omuzlarını kavradı ve Borric, Miya’nın asık suratındaki sıkıntılı ifadeden, bu ellerin nazik olmadıklarını anlayabiliyordu. Yüzünü kendisininkine iyice yaklaştırarak fısıldadı, "Ama benim kumaşım başka. Siz safkanlar ve kendinizi bir şey sanan hallerinizle işim olmaz. Senin yumuşak derine dokunmaktansa gidip bir yılanı okşamayı tercih ederim. Yanıyor olsan bile caddeyi geçip üzerine işemem. Eğer bilmemiz gerekeni bize söylemezsen, seni yavaşça ve acı çektirerek öldüreceğim kızım. Ve bunu öyle bir yapacağım ki, çığlık bile atamayacaksın."

Paralı askerin sakince verdiği gözdağı ikna edici olmuş olacak ki, Miya, "Sizi götüreceğim," derken zorla konuşuyordu.

Ghuda onu bıraktı ve Borric, kızın yanaklarından akan dehşet dolu gözyaşlarını gördü. Kılıcını kınına yerleştirdi ve ardından kemerinden hançerini çıkardı. Sonra Borric, kısa bıçağı göstererek kadını kapıya doğru sertçe itti ve "Unutma, kaçamazsın. Hançerimi senin koşabileceğinden daha hızlı fırlatabilirim," dedi.

Miya kapıyı açtı ve diğerleri peşinden gittiler. Yürüdükleri sırada Ghuda, "Oyununu nasıl anladın?" dedi.

"Belaya toslamamdan."

"Kesinlikle böyle bir yeteneğin olmadığına inanabilirdim," dedi paralı asker. "Sonunda uyandığına sevindim."

"Ben de."

"Ama zaten bir şeylere toslamıştın," dedi. "Ondan işkillenmene ne sebep oldu?"

"O iki adamın gittiği yere doğru gidiyordu - ve onlardan birisi hakkında bir şeyler beni işkillendirdi."

"O adama ne olmuş?"

"Krondor'u terk ettiğimizden beri sinsice bana yaklaşıyordu. Ve Kesh'te beni görünce tanıyacak birkaç kişiden biri."

Köşeden, daha iyi aydınlatılmış bir koridora dönerlerken, "Kim o?" diye sordu Ghuda.

Kapılardaki ilk iki nöbetçi görüş alanına girerken, Borric kaçmaya ya da yardım istemeye kalkışmasını önlemek için, kıza bir adım daha yaklaştı. Paralı askere, "O adam Lord Toren-Sie'ydi, Kesh'in babamın sarayındaki elçisi," dedi. Paralı asker başını salladı. "Kraliyet mensubu. Bazı çok önemli kişiler senin ölmeni istiyor, Deli."

"Ve bazı çok önemli kişiler de gerçeği istiyor," diye yanıtladı Borric.

"Bizi bir süre daha hayatta tutacak şey budur."

"Tanrım, umarım haklısındır," dedi paralı asker. Miya onları sarayın içinde, kapıları bekleyen bazı muhafızların yanından yönlendirdi. Eğer imparatoriçenin eşrafından birinin yanlarından geçen üç tuhaf giyimli adama eşlik etmesinin tuhaf olduğunu düşündüyseler bile, bunu iyi gizlediler. Miya, yarım düzine korunmasız kapının yanından geçerek geniş bir koridora döndü.

Koridorun uzak ucunda, Miya geniş, kapalı bir kapıya yöneldi ve "Kardeşin burada," dedi.

Borric onu sertçe itti. "Aç ve önden sen gir."

Kadın elini kapının mandalına koydu ve kapıyı iterek açarken mandalı kaldırdı. İçeriye girdi ve kapıyı Borric için biraz daha açtı. Borric, Ghuda ve Suli'nin önünden kadını izledi.

Onları küçük bir karşılama odasından, açılış seremonisinin tekrarlandığı başka bir kapıya doğru götürdü, ancak bu kez Suli girer girmez kapıyı arkasından çarptı ve "O Krondor'lu Borric! Öldürün onu!" diye bağırdı.

Safkan muhafız üniforması içindeki silahlı adamlar odada dağınık halde oturuyorlardı ve Miya'nın söyledikleri üzerine silahlarını kınlarından çekerek ayaklandılar.

Hizmetkâr, Lord Nirome'un geldiğini bildirdi ve Erland içeri girmesini istedi. Tıknaz soylu aceleyle içeri girdi ve Erland'ın önünde eğildi. "Majesteleri, Leydi Miya, benimle görüşmek istediğiniz acil bir konu olduğunu söyledi." Ardından Nirome, girdiğinde görüşü dışında kalan, Erland'ın karşısında oturan James ve Gamina'yı fark etti. "Lordum, leydim. Sizi baştan göremedim.

Affedin."

Seninle yalnız konuşmaya can atıyor, dedi Gamina Erland'a. Aslında, burada olmamızdan oldukça rahatsız.

"Baron Locklear hakkında söyleyeceğiniz bir şeyler var mı?"

Nirome omuz silkti. "Olsaydı, size tavsiyelerimi bir an önce sunardım. Şunu anlamanızı isterim ki, Majesteleri imparatoriçeyle konseyde oturan bizlerin büyük bir kısmı, o kadar da kişisel bir kızgınlık duymuyor. Adı Kesh Olan kızını yitirirken, bizler altı üstü bir kuzen kaybettik. Ana kız genelde saray meseleleri üzerinde zıt görüşlere sahip oldukları halde, hissettikleri duygular güçlüydü. Ve şüphesiz kendi kendinize yüzlerce kez tekrarladığınız gibi, olanların hiçbirinde mantık yok."

"Ben de böyle diyeceğinizi umuyordum," dedi Erland.

"Ben pragmatik bir adamım, ekselansları. Lordlar ve Efendiler Kamarası'nda geçirdiğim zaman boyunca benim rolüm, şüphesiz sizin de gördüğünüz üzere imparatorluğumuzda çeşit çeşit insanlar olduğundan, çoğunlukla arabuluculuk olmuştur. Kesh, sizin kendi krallığınızdan oldukça farklı bir tarihe sahip, değişik uluslardan oluşan bir ülke. Geçmiş

zamanlarda siz tek ırktınız. Kesh binlerce dile ve geleneğe sahip bir ulusken, sizin sınırlarınız içerisinde sadece iki ana vatandaşlıktan gelen insanlar var, Yabon'lular ve size ait olan Crydee'de bulunan bizim eski taşralılar."

Zaman kazanmak için oyalanıyor, dedi James Gamina üzerinden.

Neden?

Gamina yanıtladı, Seninle yalnız konuşmak istiyor... hayır, seni yalnız yakalamak istiyor... kafası çok hızlı işliyor... Benimle konuştuğun zaman odaklandığın gibi odaklanmıyor... şeyi düşünüyor... Aniden Gamina'nın yüzü beyazlaştı ve bir an sonra James kılıcı elinde, neredeyse ayağa fırladı. Tıknaz soylu Erland'ın yüzündeki ifadeden ya da James'in çıkardığı sesten bir şeyler hissetti, ancak asasını kendini koruyacak biçimde önüne koyarak çabucak döndü.

"Bu da ne?" dedi Erland.

"Borric yaşıyor. Bu şehirde bir yerlerde. Nirome seni sarayda, arkadaşlarının seni öldürebileceği bir yerlere götürmek istiyor," dedi Gamina.

Erland bir an için anlayamadı. "Ne?"

Nirome'un yüzü kül gibi oldu. "Ne... leydi ne diyor?"

"Eşim bazı yeteneklere sahiptir, lordum. Ve bunlar arasında yalanı hissetmek de vardır. Şimdi söyleyin, bu gece işlenen cinayette rolünüz nedir?" dedi James.

Nirome kapıya doğru yaklaştı ve James yolunu kesmek üzere hareketlendi.

Erland kılıcını çıkardı ve "Kardeşim nerede?" dedi.

Nirome bir kaçış yolu aradı, hepsinin tutulduğu görünce, rengi gözle görülür biçimde soluklaştı. "Merhamet, prensim, merhamet. İtiraf edeceğim, ancak imparatoriçe ile aracılık edeceğinize söz vermelisiniz. Ben

Awari'nin planlarının ilerlemesini sağlamak için çok küçük bir rol oynadım. Kendi kız kardeşinin ölümünü ayarlayan oydu ve sizi öldürüp Sharana ile evlenmeyi planlıyor."

"Kendi yeğeniyle mi?" dedi Erland.

James kılıcını biraz salladı. "İmparatorluğun ilk hanedanlıklarında bu daha önce de yapılmıştı. Eğer bir halef zayıf görülürse, taht üzerindeki haklarını güçlendirmek amacıyla bir kuzenleriyle ya da hatta kardeşleriyle evleniyorlardı. Ve İmparatoriçe ile akrabalığı bulunan çoğu kişi dahil, safkanların büyük bölümü kuzenlerdir."

Nirome, "Aynen öyle. Ancak arkadaşınızı kurtaracaksak acele etmeliyiz.

Sarayın alt katlarından birinde esir tutuluyor ve yaralı," dedi. James, Gamina'ya bir baktı ve Gamina, Bir şey diyemem, dedi.

Ne? diye sordu Erland.

Çok zeki ve zihni çok çevik. Yüzeysel düşüncelerini okuyabildiğimi bilemeyebilir, ancak işin içinde bir tür büyünün olduğundan şüpheleniyor ve zihninde bize söylediklerini tekrar edip duruyor. Başka görüntülerin ve duyguların izleri var... kendi rolünün amacı hakkında yalan söylüyor, ancak ne kadar bilemem. Ona dikkat etmelisiniz.

Erland, "Şimdi, Borric'in hayatta olması hakkında neler diyeceksin?" dedi.

Nirome, "Doğru olduğu sanılıyor. Bir köle, çöl akıncıları tarafından Durbin'e getirildikten birkaç gün sonra kaçtı. Kaçışını maskelemek için Durbin Valisi'nin karısını öldürdüğü düşünülüyor. Kardeşinizin tarifine uyuyor." O... bir şeyler daha saklıyor. Ancak bu söyledikleri öyle ya da böyle doğru.

"Güvenebileceğimiz birilerini bulmalıyız," dedi Erland.

Hizmetçilerden biri kapının girişine geldi ve Erland'ın dikkati bir an için oraya kaydı. Nirome asasıyla vurdu ve ağırlığından beklenenin üzerinde bir

çabuklukla James'in darbesinden kurtuldu. Nirome kıza, "Muhafızları çağır!" diye bağırarak asasını çılgınca savurdu.

Kız yalnızca bir an tereddüt etti ve ardından muhafızlara seslenerek kapının ağzından dışarıya koştu. James, Nirome'un kolunu yakaladı ve omzuna bir asa darbesi yedi. Erland ileri atıldı ve cüsseli saray görevlisini geriye iterek asayı kaptı. Prens saray görevlisini tehdit etmek için kılıcını çıkardığı sırada muhafızlar odaya girdi.

Bir anda kılıçlar ve mızraklar James ve Erland'a yöneldi ve safkanların beyaz kıyafeti içerisindeki baş muhafız "Silahlarınızı bırakın yoksa ölürsünüz!" diye haykırdı.

Erland sadece bir an için direnmeyi düşündü, ardından kılıcını muhafıza verdi. "Bir an önce imparatoriçeye bir mesaj göndermem gerekiyor. Ortada alçakça bir ihanet var."

Muhafızlar James ve Erland'ı kollarından yakaladılar ve baş muhafız, "Onları öldürelim mi?" dedi.

"Henüz değil. Onları boş kanada götürün ve yaşamak istiyorsanız kimsenin bunu yaptığınızı görmesine izin vermeyin. Miya ve Toren-Sie'yi bulmalıyım, sonra size katılırız," dedi Nirome.

Erland birden, bu dalkavuk tavırlı tıknaz adamın sarayın bu kanadına Prens Awari'ye sadık adamları yerleştirdiğini anladı. -Prenses Sojiana'yı öldürüp suçu Locklear'ın üzerine atabilmesini sağlayan şey de buydu.

"Sojiana'yı sen öldürdün," dedi Erland. "Ve Locklear'ı da."

Nirome'un tavrı değişti ve yaltaklanan bir dalkavuk yerine, azimli ve bir amaca hizmet eden, sert yüzlü bir adam haline geldi. Masadan bir ceviz alarak, Erland'ın yüzünün hemen önünde eliyle parçaladı. "Seni aptal çocuk. Anlayışının ötesine geçen meselelere bulaştın..." Prensi inceledi. "Kardeşin Krondor'da ölme lütfunu gösterse ve baban da imparatoriçeye tehditkâr mesajlar gönderseydi, bunların hiçbiri gerekli olmayacaktı. Eğer işbirliğine girer ve yaygara yapmazsan, seni hâlâ -yaşayan tek bir parça halinde

babanın yanına memnuniyetle geri gönderirim. Öfkeli bir krallıkla uğraşmak gibi bir niyetim yok ve imparatoriçe bir kez planımıza razı geldi mi, size ihtiyacımız kalmayacak." Baş muhafıza, "Bunları hemen götürün ve cadı kadına dikkat edin. O Yıldızlimanı'ndan ve eğer dikkatli olmazsanız ne düşündüğünüzü bilecek bir tür güce sahip," dedi. Gamina'ya baktı ve "Onu tutmak zorunda kalabiliriz. Faydalı bir yetenek olabilir. Ancak içlerinden biri size herhangi bir sorun çıkarırsa, onları öldürün."

Askerler tereddüt etmeden emre uydular ve bir an sonra üçünü, kaçış şansı olmadığından emin olarak, binadan uzaklaştırıyorlardı.

Miya'nın beklenmedik uyarısıyla irkilen silahlı adamlar bir an için tereddüt ettiler. Borric düşünmek için zaman harcamadı; tepki gösterdi. Hançerini, yerinden kalkan ilk adama fırlattı ve göğsüne isabet ettirdi. Bir diğeri beş adımdan atlayarak bir kılıç hamlesi yaparken yeri boyladı ve kendi silahlarını çıkarır çıkarmaz, üç muhafız ivedilikle silahlarına sarıldılar.

Öksürükle karışık bir çığlık ve tiksindirici bir çatırtı Borric'e bakmasına gerek kalmadan, Ghuda'nın, onları buraya getirip tuzağa düşüren kadının boynunu kırarak sesini kestiğini anlattı. Ardından paralı asker, "Yer aç, Deli," dedi. Borric, Ghuda'nın büyük kılıcını çıkarmaya hazırlandığını ve bunun için Suli'nin taşıdığı meç ya da kısa kılıçtan daha fazla alana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Borric, çocuk için endişeliydi, ancak dikkatini ona harcayamazdı. O anda onu öldürmeye çalışan üç tane kızgın muhafız vardı.

Borric adamlardan birinin hançer saldırısını savuşturdu ve üçüncüsünden gelen bir vuruştan sakınarak, meçiyle bir diğerini boğazından vurdu. Sert bir gürültü ve birdenbire kesilen bir çığlık Ghuda'nın başka bir adamı hakladığını söylüyordu. Dört tanesi kısa sürede yere inmesine karşın, hâlâ organize olma girişimi göstermiyorlardı. Borric saldırısını kuvvetlendirdi. Kılıcını bir adamın kafasına doğru delice salladı ve bir kulağını kopardı. Adam acı içinde haykırarak ve kendini savunmaktan aciz bir halde yere düştü ve Borric geri kalan adamlara kılıç savururken, onu hançeriyle öldürdü.

Borric çeliğin eti ve kemiği yaran sert sesini duydu ve Ghuda'nın altıncıyı öldürdüğüne ya da etkisiz hale getirdiğine kanaat getirdi. Prens, karşılaştığı

son adamın kafasına yaptığı hamleyi savuşturdu ve adamı parçaladı.

Borric çabucak döndüğünde, Ghuda'nın, biraz evvel soktuğu kılıcını geri çıkarmaya çalışırken, bir adamın kasıklarına vurduğunu gördü. Suli, kısa kılıcını çılgınca savurup iki adamı kendinden uzak tutmaya çalışarak bir köşeye sıkışmıştı. Ancak bir üçüncüsü sol tarafından saldırmak için yaklaşıyordu ve Borric bir masanın üzerine atlayıp gerildi ve adamı arkasından vurup öldürmek için tam zamanında atladı. Ardından, Suli'ye saldırmakta olan iki adamdan birine vurup onu yaraladı. Ancak adam yere yığıldığı sırada, diğeri uzun kılıcını sapladı ve çocuk çığlık attı.

Borric hançerinin kenarıyla çizerek, Suli'yi yaralayan adamın boğazını en az beş santim derinliğinde kesti. Adam daha çok bir fare cıyaklaması gibi, acınacak bir ses çıkardı ve yere yığıldı. Ardından etraf sessizleşti.

Borric, Suli'nin üzerinde yatan ölü adamlardan birini kenara çekti, kanla kaplanmış ve midesindeki geniş yaranın ağzını boş yere biraraya getirmeye çalışan çocuğun yanına çömeldi. Borric daha önce savaş alanında bu tür yaralar görmüştü ve Suli'nin birkaç dakika içinde öleceğini biliyordu.

Borric, daha önce bildiği her şeyden farklı, soğuk bir kararlılık hissederek çocuğun elini tuttu. Suli'nin nefesi yüzeysel yutkunmalara dönüştü ve gözleri donuklaşmaya başladı. Yüzü ter içindeydi ve konuşmaya çabaladı. Sonunda "Efendim?" dedi.

Borric, Suli'nin elini sıkıca kavrayarak, "Buradayım Suli," dedi.

"Sizin uşağınızdım değil mi?" diye sordu çocuk yavaşça.

Borric, Suli'nin elini daha da sıkı tuttu ve "İyi bir uşaktın," dedi. "O halde Yaşam Kitabına, Suli Abul'un muhteşem bir adamın uşağı, bir prensin uşağı olduğu yazılacak."

Gevşek parmaklar prensin elinden kaydı. "Evet, küçük dilenci. Bir prensin uşağı olarak öldün." Borric ölümü daha önce de görmüştü, ancak hiç bu kadar genç birinde değil. Çocuğu korumakta güçsüz kalışı onu mahvetti. Bütün bir dakika boyunca, eğer yapmak ya da söylemek için uygun bir

şeyler düşünebilse, Suli'nin ölmeyeceğinden emin bir biçimde dizlerinin üzerinde durdu.

Ghuda'nın sesi, "Oyalanamayız. Yerde yatan on iki ceset var. Birisi buraya girer girmez günümüzü görürüz. Hadi gidelim!" dedi. Borric kalkmış ve hareketlenmişti. Önlerindeki birkaç dakika içinde kardeşine ya da imparatoriçeye ulaşmaları gerektiğini biliyordu. Düşman kuvvetleri Kesh sarayının içinde dolaşıyordu ve kimseye güvenilemezdi.

Nöbetçilerin bulunduğu koridora ulaşana kadar geldikleri yolu aceleyle geri döndüler. Borric başıyla işaret etti ve bir çift nöbetçinin yanından sakince başka bir karanlık koridora doğru yürüdü. Ardından, karanlık koridorun ortalarındayken boğuk seslerin yaklaştığını duydu. Başka bir çift adam aceleyle yanlarından geçerken, Borric ve Ghuda birlikte hareket ederek kapılardan birinin girintisine gizlendiler.

Borric'in birkaç dakika evvel gördüğü tıknaz adamın sesi, "Kahretsin. Her şey ortaya çıkmaya başlıyor. Awari'nin, kız kardeşinin ölümünden bu kadar kısa sürede haberdar olmaması gerekiyordu. Kimin haber verdiğini öğrenin ve bundan sorumlu adamı ya da kadını öldürün. Sonunda öğrendiğinde, Arutha'nın hayali işgalci ordusuna olan yolun tam ortasında olması gerekiyordu." Borric'in gözleri büyüdü. Prenses Sojiana ölmüştü! Belki de saraydaki bu telaş bundandı, sarayda dolaşan dört isimsiz serseriyi değil, prensesin katilini arıyorlardı.

Borric, Ghuda'ya kendisini izlemesini işaret etti, kısa bir süre sırt sırta durdular ve ardından bir kez daha iki adamın konuştuklarını duyabilecek mesafeye gelecek şekilde kesişen koridorlara atıldılar. Tıknaz olan yakınmaya devam etti. "Awari dikbaşlı sersemin teki. Kesinlikle gün içinde şehre dönecek ve imparatoriçe, Sojiana'nın ölümü üzerine bu kadar sinirliyken, imparatoriçenin odasına gidip talebi için herhangi bir kabul beklerse, uğraşmamız gereken bir isyan olur; orduyu kuzeye ilerletmesi için ikna edilmeli. Adalılar suçlu gibi gösterilmeli. O nerede?"

Borric'in tanıdığı bir ses cevap verdi, "Bir tahıl ambarında, hizmetkârların alt katlardaki odalarının yakınında," dedi Toren-Sie.

"Onu boş bir hizmetçi konutuna götürüp muhafızların bulmasını sağlayın. Baş muhafızın, adamın yakalandığını ve tutuklamaya karşı çıktığı için öldürüldüğünü rapor etmesini sağlayın ve Kamara'da susturulmak için öldürüldüğü söylentilerini yayın. Ardından onu bulan baş muhafızın gizemli bir şekilde ölmesini ayarlayın. Ben Kamara'da komployu açığa çıkaracağım. Şüphe uyandıracak ilk kişiler olarak, şimdilik kuşkuları kendimizden uzak tutacağız. Birileri sorular sormaya başladığı zaman, artık çok geç olacak." "Fakat bu Adalar'ı temize çıkarmaz mı?"

"Hayır," diye yanıtladı tıknaz Keshli, "ancak herkesin yeniden kimin bildiğini, kimin yardımcı olduğunu ve bu komplonun nasıl bu kadar yukarılara kadar çıktığını merak etmesini sağlayacak. Kamara'daki bütün hasımlar, karşısındakinin Adalarla işbirliği içinde olduğuna inanacak. Önümüzdeki iki gün için tek ihtiyacım olan karışıklık ve belirsizlik. Sharana ve Awari'yi destekleyenlerin Kamara'daki güçlerinin eşit olmasını sağlamak için gerekli zamana sahip olmalıyım."

İki adam, Borric ve Ghuda'nın bulundukları kapıya ulaştı ve koridorun diğer ucundaki bir odaya doğru devam ettiler. "Ya Miya nerelerde?" diye sordu tıknaz adam kapıyı açmak üzere döndüğünde. Kendilerini izleyen iki silueti göz ucuyla görmüş olmalı ki, "Kim var orada?" diye seslendi.

Borric karanlıktan sıyrılarak ilerledi ve kapının önündeki iki adamı gördü.

Zayıf olan, "Sen!" diye bağırdı.

Borric, kılıcını çıkarırken sert bir biçimde sırıttı ve "Ghuda, Lord Toren'i takdim etme şerefine sahibim, Majesteleri Kesh İmparatoriçesi'nin Krondor Prens Sarayı'ndaki elçisi," dedi.

İkinci adam odaya kaçmak ister gibi döndü ve Ghuda onu engellemek için ileri çıktı. "Ve bu da," dedi Borric, "benim için yabancı ancak kıyafeti şüphe götürmez biçimde Kesh'in Kraliyet Soyundan bir başkasına ait."

"Eğer bağırırsam bir düzine muhafız saniyeler içinde burada olur," dedi Toren-Sie.

"Bağır o zaman ve onlar buraya geldiklerinde çoktan ölmüş ol," dedi Borric Toren-Sie ters bir bakış attı. "Ne elde etmeyi umuyorsun?"

Borric, kılıcının ucu Elçi'nin boğazında hizalanacak şekilde hareket ederek, "İmparatoriçeyle bir görüşme," diyerek yanıtladı.

"İmkânsız."

Borric kılıcını, ucu Toren-Sie'nin çenesinin altında dramatik bir rüzgâr sesi çıkaracak şekilde savurdu. "Burada dönen her şeyi bilmiyorum," dedi, "Ancak İmparatoriçeye ulaşacak kadar hayatta kalırsak, senin ölü bir adam olacağını tahmin edecek kadarını biliyorum. Bu kaderi engellemek konusunda herhangi bir umudun varsa, bilmem gerekenleri bana anlatmaya başlarsan iyi edersin." Tıknaz adam, "Bilmek istediklerini anlatacağız. Ama bunu bu kapının ardında daha güzel şekilde halledebiliriz. Uygar insanlar gibi oturabiliriz," dedi.

Adam bir cevap beklemeden kapıyı açtı ve yalnızca Ghuda'nın hızlı tepkisi kapının suratlarına çarpılmasını engelledi. Heybetli asker kapıya, açılmasını sağlayacak şekilde, bütün gücüyle yüklendi, ardından direnç azaldı ve neredeyse içeri düşüyordu. Borric, işlenmiş altını, adamın nefes almasını engelleyecek şekilde kıvırarak, Toren-Sie'yi gerdanlığından yakaladı. Borric onu, Ghuda'nın ardından kapıdan içeriye iterken, tıknaz adamın olağandışı bir süratle, dairenin karşılama odasının diğer tarafındaki bir kapıya doğru koştuğunu görebilecek bir zamanlamayla içeri girdi. Adam, "Öldürün onları!" diye var gücüyle bağırırken, Ghuda kapıdaydı.

Borric tereddüt etmedi ve Elçi'nin kafasının yanına kılıcının kabzasıyla sert bir şekilde vurdu. Borric yanındaki kapıya doğru koşarken, adam baygın bir halde yere düştü.

Oraya ulaştığında hayretle, Ghuda'yı dikilir ve tıknaz adamı yerden yarım metre yukarıda sallanırken buldu. Odanın etrafında tam bir düzine İç Lejyon üniformalı muhafız ve birkaç tane safkan yerde sersemlemiş bir halde yatıyordu. Bilinçsiz bir şekilde yatanlar arasında Kont James, Leydi Gamina ve Erland da vardı.

Geniş yuvarlak bir masanın üzerinde oturmakta olan Nakor, iki parmağıyla havadaki adamı işaret ederken tuhaf bir şekilde yüzünü buruşturuyor ve garip sesler çıkartıyordu. Ghuda ve Borric'i görünce homurdanmayı kesti ve "Borric! Ghuda!" dedi. Tıknaz Keshli o anda gürültüyle yere düştü ve Ghuda adamı ensesinden tutmak için uzandı.

Borric arkadaşlarının yattığı yere ilerleyip, "Nakor, ne yaptın sen?" dedi.

" 'Yakala beni' adında eğlenceli bir oyun oynayarak muhafızlarla eğleniyordum ve kayboldular. Ben de onları aramaya çıktım. Muhafızlar tarafından götürülürken seni gördüm, ya da gördüğümü sandım ve böyle muhteşem giysileri bulmayı nasıl başardığını ve arkadaşlarım Ghuda ve Suli'yi nerede kaybettiğini çözmeye çalıştım. Suli nerede?"

Ghuda, "Suli öldü," diyen Borric'e baktı.

"Bu üzücü," dedi küçük adam. "İyi kalpli bir çocuktu ve iyi bir adam olacaktı. Felek Çemberi'ni yeniden çevirdiğinde büyük ihtimalle de öyle olacak.

Bu senin kardeşin mi?" diye sordu Erland'ı kastederek.

"Evet," dedi Borric. "Onlara ne yaptın?"

"Ah, odaya girdim ve herkes çok heyecanlandı. Bazıları beni gördüklerine çok memnun olmadılar ve ben de oyundan sıkılmaya başlamıştım, bu yüzden herkesi sersemlettim. Eninde sonunda senin geleceğini tahmin ettim. Görüyor musun? Haklıymışım."

Birden, Borric ve Ghuda'nın gerilimleri patladı ve güldüler. "Evet, haklıydın." Sırıtan küçük adamın bu eğlenceden kendileri kadar zevk alıyormuş gibi görünmesi üzerine duramadıklarını fark ettiler. Sonunda, yanaklarından yaşlar akarak, "Herkesi sersemlettin ha? Bunu nasıl becerdin?" dedi Borric.

Nakor omzunu silkti. "Bu bir numara."

Borric yeniden güldü. "Sırada ne var?"

Nakor sırt çantasına uzandı ve "Portakal ister misin?" diye sordu.

"Sana bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim," dedi Erland, "ama seni özledim." Borric başını salladı, "Ben de. Şimdi, bu pislik hakkında ne yapacağız?" Gamina hâlâ güçbela kendindeyken, James, Nakor'un büyüsünün etkilerinden kurtuluyordu. Ghuda kendilerine gelmeye başlayan muhafızları kollayarak dikiliyor ve kıpırdayanı ikiye böleceği konusunda ikna edici gözüküyordu, onlar da sessizce oturdu ve bir soran çıkarmadılar.

Kendine ilk gelen Erland olmuştu, Nakor'a göre en gençleri olmasıyla ilgili bir şeydi. Kardeşler bildiklerini birbirlerine anlattılar ve işin içinde birçok ikili oyunun olduğuna karar verdiler.

"Belki de doğrudan imparatoriçenin kendisiyle konuşursak?" dedi James.

"Nasıl?" diye sordu Borric.

"Gamina," diye yanıtladı Erland.

Borric anlamamış gibi gözüktü ve Erland, "Zihin konuşması yapabilir, hatırladın mı?" dedi.

Borric başını salladı ve ardından yüzü kızardı. "Saraya ilk geldiğimde zihnimle yardım çağırabilirdim ve o da duyardı."

"Neden yapmadın?" diye sordu James, Gamina ayılmaya başlarken.

Borric'in gülümsemesi utangaçtı. "Aklıma gelmedi."

"Peki bugün," dedi James, "daha önce sana rastladığında zihin-temasından nasıl kaçtın?"

Borric parmağını Nakor'a doğrulttu. "Bunu fark etti ve bir şekilde onu engelledi."

"Sen büyücü müsün?" dedi James.

Nakor hoşnutsuz bir yüz ifadesi yaptı. "Hayır. Isalan. Büyücüler mağaralarda çalışan, korkunç ve ciddi şeyler yapan, ciddi insanlardır. Harika büyüler yapıyorlar. İnsanlar büyücülerden hoşlanmıyor. Ben sadece insanları güldüren birkaç numara yapıyorum. Hepsi bu."

Gamina tamamen ayıldığında, James, "Muhafızların ve oradaki şişman arkadaşımızın görünüşlerine bakılırsa, seninkiler de kötü değil ve her zaman komik de değiller."

Nakor'un sırıtışı büyüdü ve "Teşekkür ederim. Yaptığım işte oldukça iyiyimdir ve bunun oldukça komik olduğunu düşünmüştüm," dedi Gamina Borric'i gördü ve "Yaşıyorsun!" diye bağırdı.

"Öyle görünüyor," diye gülerek yanıtladı Borric.

Gamina ona sarıldı ve "O zaman, seni çölde nasıl bulamadım?" dedi.

Borric'in bakışları anlamadığını gösteriyordu, derken anladığını belli etti. "Elbette. Orayı terk etmeden kazandığım kanlı cüppe. Köle satanlar beni bir büyücü zannettiler ve bana, büyücülerin güçlerini kullanmalarını bir şekilde engelleyen kelepçeler taktılar."

"Hah!" dedi Nakor. "Eğer o büyücüler ne yaptıklarını bilselerdi bu olamazdı."

"Belki. Her halükarda, sıradaki soru şu: Buradan imparatoriçeye nasıl ulaşacağız?"

"Kolay olacak," dedi Nakor. "Siz sadece beni izleyin. Ve bu adamları da birlikte getirin."

Ghuda on iki muhafızın silahlarını aldı ve yere yığılmış Toren-Sie'yi odaya sürükledi. Silahlı dört muhafız eşliğinde -Borric, Erland, James ve Ghuda- on dört esir bir sorun çıkaracak gibi gözükmüyordu. "Başka muhafızlar gördüğümüz anda, siz esir olacaksınız. Sarayın bu kısmının tamamını Awari'ye sadık adamlar kontrol ediyor," diye uyardı onları Nirome.

Nakor gülümsedi. "Belki."

Düzinelerce muhafızın yanından geçmeye başlayacakları kalabalık koridora ulaştıklarında, Nakor sırt çantasına uzandı ve içinden bir şey çıkardı. Borric ve Ghuda şimdiden çantadan neredeyse bezmişlerdi, ancak diğer herkes hayret içindeydi. Çünkü küçük İsalan elini kaldırdığında, üzerine kızıl-altuni benekli bir doğan tünemişti, Kesh'in kraliyet kuşu, imparatoriçenin gücünün kutsal sembolü ve büyük saygı duyulan kuş. Neredeyse soyunun tükendiği sanılan bir kuştu -Kraliyet ahırlarında kalan topu topu üç dişi. Doğan çığlık attı ve kanatlarını açtı, ancak koridordan aşağı ilerlerken küçük adamın bileğinde kaldı.

Geçtikleri muhafızlar sadece, harika kuşa hayranlıkla baktılar. Nakor geçtikleri her muhafıza, "Lütfen, bizimle gelin. İmparatoriçeyi görmeye gidiyoruz," dedi.

Nirome ve Toren-Sie ne derse desin, muhafızlar doğanın görüntüsü karşısında büyülenmişe benziyorlardı. Adalılar'la esirlerinin arkasına katıldılar ve kısa süre sonra iki yüz muhafızdan oluşan bir alay, İmparatoriçenin salonuna girerlerken Nakor ve yanındakileri izliyordu.

Törenler Efendisi, "Bu nedir?" dedi.

Borric ve Erland öne çıktılar ve Erland, "Adalar'dan Prens Borric ve Erland acilen majestelerinin huzuruna çıkmak istiyorlar. Küçük bir ihanet konusunu görüşmek istiyoruz."

Nakor'un, koluna cesaretle tünemiş doğanla öncülüğünü yaptığı bu tuhaf alay salona girdiğinde, Lordlar ve Üstatlar Kamarası'nın tamamı olağanüstü toplantı halindeydi. Sonunda kürsüye ulaştıklarında eğildiler ve Lakeisha tahtından hafifçe kalktı. "Bu ne rezillik?" Gözleri aşağıdaki gurubu taradı ve birden Borric'in kardeşinin yanında olduğunu fark etti. "Sen -eğer üzücü bir şekilde yanılmıyorsam- ölmüştün."

Nirome konuşmaya çabaladı, "Majesteleri, bu suçlular-"

Ghuda bıçağını tıknaz adamın omzuna dayayıp, "İzin verilene kadar konuşman saygısızlıktır," dedi. İmparatoriçeye hitaben, "Affedersiniz,

anacım. Devam edin lütfen," dedi.

Lakeisha birtakım gizemlerin çözülmekte olduğunu sezdi ve gocunmamayı tercih etti. Kum bir tonla, "Teşekkür ederim," dedi. Nakor'a dönüp, "Sizinle başlayalım küçük adam. Kraliyet doğanına hükmetmek ölümle cezalandırılır, biliyorsunuz değil mi?" dedi.

Nakor sırıttı. "Evet, imparatoriçe. Ama ben bu kuşa hükmetmiyorum. Ben sadece doğanın size ulaşmasını sağlıyorum. Yalnızca bir doğum günü hediyesi getiriyorum." Küçük cüretkâr Isalan, izin verilmesini beklemeden kürsüye tırmandı ve tahta yaklaştı. Siyah giyimli iki Izmali korama görevlisi yaklaşmasını engellemek için atıldılar, ama o ani bir hareketle tahta ulaştı. Tahtın arkasında boş duran güneş sembolü vardı. Kuşu bunun üzerine yerleştirdi ve doğan kanatlarını çırptı.

İmparatoriçe, "Yalnızca bir erkek kraliyet güneşinin üstüne tüneyebilir, Isalan," dedi.

"Nakor bunu anlıyor, imparatoriçe. Bu bir oğlan. Sizin için pek çok yavruya babalık yapacak. Onu geçen bahar Tao Zi'nin batısındaki dağlarda yakaladım. Orada hâlâ birkaç tane var. Eğer İmparatorluk Doğancısı'nı gönderirseniz onları alıp kafeslerle getirebilir. Soy yeniden canlanır."

İmparatoriçe, kızının ölümünden beri gülümsememişti. Şimdi gülümsüyordu. Küçük adamın sözlerindeki bir şey onu etkilemişti: Sadece nadir kuşlardan değil, aynı zamanda Kraliyet Ailesi'nden de bahsettiğini biliyordu. "Bu müthiş görkemli bir hediye."

Merdivenleri inmeden önce tahtın yanında durup eğildi ve "Şu ikiz oğlanlara inanmanız çok akıllıca olur, çünkü şuradaki ikisi..." Nirome'u ve Toren-Sie'yi kastediyordu, "-çok kötü adamlar," dedi.

İmparatoriçe aşağıdaki tabloyu inceledi ve sonunda, "Prens Erland, artık başlayın da bu karmaşayı çözebilelim," dedi.

Erland ve Borric birbirinden ayrı hikâyelerini, çöl baskınından bu yana gelişen olayları açıklamaya çalışarak anlattıkları müddet boyunca herkesin

dikkatini sürekli üzerlerinde tuttular. Neredeyse on beş dakika boyunca aralıksız konuştular. Erland, odaya yarışlarıyla noktalanan olayların izahını sonlandırırken, "Ve beni Nirome'un Sojiana'nın ölümünden sorumlu olduğuna ikna eden son şey, onu bir cevizi çıplak eliyle kırarken görmem oldu. Sojiana'nın boynu kırılmıştı -bu işi ancak güçlü elleri olan biri becerebilirdi. Locklear usta bir kılıç dövüşçüsü ama güçten yoksun," dedi. Nirome'u göstererek, "İşte katil.

İşte şu gizemli Ateş Lordu!" dedi.

İmparatoriçe ayağa kalkıp, "Lordum Nirome..." dedi.

Ama kapıdan bir haykırış yükseldi, "Anne!"

Prens Awari, peşinde aralarında Lord Ravi ve Jaka'nın da olduğu, bir düzine ordu subayıyla içeri girdi. Gelip tahtın önünde selam verdi, sonra, "Sojiana hakkındaki bu korkunç haberler de ne?" dedi.

İmparatoriçe bir süre oğlunun suratını inceleyip, "Biz de tam bunu açığa çıkarmaya çalışıyorduk. Bir süre dur ve sessiz ol. Bu senin de geleceğini ilgilendiriyor," dedi. Bakışlarını Nirome'a çevirip, "Lordum Nirome, bu suçlamalara karşı ne söyleyeceğinizi sormak üzereydim," dedi.

Tıknaz saraylı, "Hepimizin Annesi..." diye başladı.

"Lütfen," diye lafını kesti İmparatoriçe, "En hoşlanmadığım hitap bu.

Özellikle şu anda."

"En Yüce Hükümdar, merhamet edin. Ben imparatorluk için en iyi olduğuna inandığım şeyi, oğlunuzu iktidara getirmek için yaptım. Ama kimsenin zarar görmesini asla istemedim. Prens Borric'e karşı yapılanlar sadece, Adalılar'ın şehre ulaşmasını engellemek için yapılan bir oyundu. Biz yalnızca Sojiana'nın takipçilerinin dikkatini kuzeye yöneltmek istedik - Adalar'dan gelen bilgileri istila için toparlandıkları yönünde çarpıtmamız da bu yüzden. Ama kızınızın ölümüyle benim hiç alakam yok! Rakibini yok etmeyi amaçlayan Awari'ydi." Prens Awari o anda öfkeden deliye döndü ve Lord Jaka onu durdurmak için elini uzatana kadar kılıcını kınından yarısına

kadar çekti. İmparatoriçe, "Yeter!" diye bağırdı. Gözleriyle tüm odayı tarayarak, "Bunda doğruya giden bir yol var mı?" dedi. İkizlere bakarak, "İddialarınız ikna edici ancak deliliniz var mı?" dedi.

Gamina'ya doğru baktı. "Sen düşünceleri okuyabiliyorsun, öyle mi?"

Gamina başıyla onayladı, ama Nirome, "O bir yabancının karısı, majesteleri! Kocasına ve onun Adalar'a karşı görevine hizmet etmek için yalan söyleyecektir!" diye bağırdı.

Gamina tepki verecekmiş gibi göründü, ama imparatoriçe, "Yalan söyleyeceğinden şüpheliyim, canım," dedi. Gamina'nın etrafını işaret edip, şu anda tıka basa dolu olan salonu kastederek, "Ama burada bulunan diğerlerinin sana inanmayı tercih edeceklerinden de şüpheliyim. Farkına varmadıysan diye söylüyorum, çok gergin bir durumdayız," dedi.

İç Lejyon zırhı giymiş bir muhafız komutanı aceleyle odaya girip Törenler Efendisi'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Bunu takiben, o da, imparatoriçenin yanına yaklaşmak için izin istediğini belirten bir işaret yaptı. İmparatoriçe izin verdi ve adam kürsüyü aceleyle çıktı.

Baş muhafızın raporunun iletilmesi bittikten sonra imparatoriçe geriye yaslandı. "Pekâlâ, alın bakalım. Şimdi, iki gurup Ev Muhafızı'nın sarayın bir kanadında barikat kurduklarına, silahlarını bırakmaları emrine karşı açıkça itaatsizlik ettiklerine ve tüm şehirde silahlı adam guruplarının ilerlediğine dair bir rapor geldi."

"Şimdi de," dedi tahtından doğrularak, "kendi şehrimizde silahlı ayaklanmayla karşı karşıyayız! İmparatorluk Barış Mührü Kesh'in üstündedir ve ilk kılıç çekecek ya da hizmetindekiler kılıç kuşanacak ilk adam, ister halktan biri, ister en soylu lord olsun, ölümle cezalandırılacaktır. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?" Bu son söz, yerinde kıpırdamadan duran Lord Ravi'ye yöneltilmişti.

İmparatoriçe tekrar oturdu ve "Yeniden ihanetle ve vefasızlıkla karşı karşıyayım, ama gerçeği gözardı etmeye niyetim yok," dedi. Nakor, kibarca boğazını temizledi.

"Evet?" dedi Lakeisha. "Ne var?"

"İmparatoriçe, gerçeği ortaya çıkarmak için kadim bir Isalan yöntemi vardır."

"Ne olduğunu bilmekten zevk duyarım."

Nakor sırıtarak Ghuda'ya, "Şişman lordu buraya, kürsünün önüne getir," dedi.

Paralı asker söyleneni yaparken Nakor, sırt çantasını yere koyup içini aramaya koyuldu. Bir dakika sonra, "Aha!" dedi ve bir şey çıkardı.

Yakınında duran herkes içgüdüsel olarak geri çekildi, çünkü elinde göz kamaştırıcı güzellikte ve inanılmaz ölçülerde bir kobra tutuyordu. Yılan en az iki metre uzunluğundaydı ve iri bir adamın kolu kadar kalındı. Sırt pulları dövülmüş metal gibi altın rengindeydi ve boğazı en koyu, ama en canlı zümrütlerin yeşilindeydi. Gözleri, içinde kırmızı alevlerin dans ettiği mavi siyah ateş opalleri, şaşkınlıkla mırıldanan kalabalığa dikilmişti. Kan kırmızısı bir dil ağzından çıkıp giriyordu. Sonra yüksek sesli ve meşum bir tıslamayla, korkunç görünüşlü fildişi renkli iki sivri dişi açığa çıkararak ağzını açtı. Nakor onu yere Nirome'un önüne yerleştirdiğinde tekrar kıvrılıp tısladı.

Nakor, "Bu Sha-shu'nun Gerçeklik Yılanı. Onun önünde yalan söylemek ölüme kucak açmak demektir," derken saray adamı kürsünün merdivenlerine doğru geri çekildi.

Nakor, Nirome'a doğru muzır bir tonlamayla, "Çok acıtır," diye ekledi. Yılan Nirome'un ayaklarına doğru kaydı ve sonra havaya dikildi, bu haliyle tıknaz safkan lordun gözlerinin içine bakıyormuş gibi duruyordu. Geniş kafası parladı ve altuni sırtında gümüş alevler dans etti.

Nakor, "Yılan, doğruyu söylediğin sürece sokmayacak. Tek bir yalanda ölürsün. İkaz yok. Şaşmaz," dedi.

Önünde dikilen yılanın kıvrılması onu o kadar kilitlemişti ki, Nirome hareket edemiyordu. Sonra, bir yarım metre kadar yakınlaştığı anda, "Yeter! Her şeyi söyleyeceğim! Bunu başından beri ben planladım."

Kamara'nın pek çok üyesi sessizce fısıldaştı. İmparatoriçe, "Awari'nin bu işteki payı neydi?" dedi.

Korkusu kızgınlığa dönüşen Nirome, imparatoriçesine doğru döndü. "Awari!

Kabarıp duran bir tavus kuşu ve bir aptal. Onun davasını desteklediğimi düşündü.

Sojiana'nın ölümünden onu sorumlu tutacaktım ya da en azından yeterince şüphe uyandıracaktım ki, kimse onu gelecek hükümdar olarak istemesin."

"Böylece," dedi İmparatoriçe, "yerime Sharana'yı geçirecektin. Ama neden?" Nirome,' "Çünkü Ravi ve destekçileri başka bir imparatoriçeyi asla istemeyeceklerdi. Güney halkları isyan etmeye hazır ve At Kardeşliği, Kesh Kuşağını tuttuğu için Aşağı Kesh bölgesi tümden kaybedilmiş olacaktı. Ve Lord Jaka ve diğer safkanlar, safkan olmayan birini asla eş olarak kabul etmeyeceklerdi. O yüzden sadece tek bir çözüm kalıyordu," dedi.

Lakeisha başını salladı. "Tabi. Sharana'yı vâris olan biriyle evlendir.

Kocasını benim ölümümden sonra imparator yap." İç geçirdi. "Ve bu iş için kim Yüce Hakim'den daha iyi olabilir, Lord Nirome? Kurulun düşmanları olmayan tek üyesi! Hem safkan olanlar, hem de olmayanlarla aynı şekilde konuşabilen tek kişi!"

İmparatoriçe elleriyle yüzünü kapadı ve bu bir an için ağlıyor olabilirmiş izlenimi uyandırdı. Sonunda ellerini çektiğinde, gözleri gerçekten kızarıktı ama herhangi bir gözyaşı izi yoktu. "Nasıl bu hale geldik de, en soylular imparatorluğun değil kendi büyüklükleri için çalışır oldu?" Yüksek sesle iç çekti ve "Lordum Ravi, bu plan işe yarar mıydı?" diye sordu.

At Kardeşliği'nin efendisi selam verdi. "Hanımefendi, korkarım hain haklı. Bu akşama kadar Sojiana'nın ölümünden prensin, oğlunuzun, sorumlu

olduğuna inandık. Sharana'yı hanımımız olarak kabul etmezdik, ama soylu kan dökmüş birinin de bize hükmetmesine izin vermezdik. Nirome mantıklı bir uzlaşma noktası olurdu."

İmparatoriçe takatini kaybetmiş görünüyordu, tahta doğru geri düştü. "Ayy!" diye yarım bir çığlık attı. "Tüm bu kuyunun dibine yuvarlanış! Her şey karmaşanın kıyısında sendeliyor, talihin saraya yolladığı şu iki oğlan olmasa!"

Erland, "Majesteleri! Bir lütufta bulunmanızı isteyebilir miyim?" Lakeisha, "Öyle görünüyor ki siz de buradaki herkes gibi haksızlığa uğradınız Prens Erland, dileğiniz nedir?"

"Nirome'a bir soru." Titremekte olan lorda, "Locklear, Sojiana'yı öldürmekle damgalandı. Onun boynunu o şekilde ancak güçlü elleri ve kolları olan birinin kırabileceğini söylemiştim. Onu öldürüp sonrada suçu arkadaşımın üstüne mi attın?" diye sordu.

Nirome havada salınan yılana baktı ve zar zor, "Evet," diye fısıldadı.

James, "Locklear nerede?" dedi.

Nirome, taş basamaklara daha da sokulmaya çalışarak, "O öldü. Bedeni alt seviyelerde bir ambarda saklı," dedi.

Gamina'nın gözleri gözyaşlarından kısılmaya başladı ve James'le ikizler bu haberi duyunca çarpılmışa döndüler. Her şeye rağmen Locklear'ın büyük bir ihtimalle öldürülmüş olduğunu biliyorlardı, ama bu haberi gerçekten duyana kadar umudu kesmemişlerdi. İlk konuşan Borric oldu. "Majesteleri, Kesh'in elçilerimizden birinin ölümünde hiçbir rol oynamadığını biliyorum. Adalar Krallığı hiçbir telafi talep etmeyecektir." Sakin bir ifadeyle konuşmuştu, ama çevresinde duran herkes gözlerinin sulandığını görebiliyordu.

İmparatoriçe ayağa kalkıp huzurda bulunan kurula bakmak için döndü. "Kararımı bildiriyorum!" Nirome'u işaret ederek, "Bu adam, kendisini kendi sözleriyle mahkûm etmiştir," dedi. Haine gözlerini dikmek için dönüp,

"Nirome, artık lord değilsin, kendi sözlerinle şerrini itiraf ettin ve bunun için öleceksin," dedi. Tıknaz adam toparlandı ve "Kendi ellerimle ölme hakkımı talep ediyorum!" dedi.

"Hiçbir şey talep edemezsin! "diye parladı imparatoriçe. "Şu andan itibaren, bu soydan değilsin. Senin için hafif bir zehrin getirdiği esrik bir unutuşa sürükleneceğin tatlı bir ölüm olmayacak, sıcak bir banyoda hafifçe kesilmiş bileklerle ebedi uykuya geçiş olmayacak.

"Kadim zamanlarda krallarına ve kraliçelerine ihanet edenlere uygun görülen bir ceza vardı. Yüzyıllardır telaffuz edilmiyordu, ama şimdi edilecek. Nirome, senin kaderin bu olacak: Bu gece, yaptığın yanlışları ve seni bekleyen ölümü düşünmen için bir hücrede kalacaksın ve her çeyrek saatte bir, bir muhafız bu hükmü yüksek sesle sana okuyacak ki hiç dinlenemeyesin. Sonra, şafak vakti tapınağa getirileceksin ve orada muhafız hükmünü Guis-wa'nın yüce rahibine okuyacak, böylece, Kızıl-Çeneli Avcı senin Ebedi Av'da bulunmaya değer biri olmadığını duyacak.

Sonra, platonun tabanına götürülecek ve orada çırılçıplak soyulacaksın. Sonra, safkan on iki muhafız seni kırbaçlayacak ve şehir boyunca koşturacaklar. Düşecek olursan kaba etlerine sıcak kömürler basacaklar, tekrar kalkıp koşana dek. Şehrin kapılarında bir kafese asılacaksın ve her saat başı, tüm geçenler suçlarını duysun diye, bir muhafız hakkındaki hükmü yüksek sesle okuyacak. En alt tabakadan olanlara bile sana işkence etmeleri için bambu sopalar verilecek, böylece ihanet ettiklerinin hıncını hissedebileceksin, yine de ayakta kalacaksın ve kimse sana merhametli bir ölüm sunmayacak.

Tüm başına gelenlerden sonra ölecek hale geldiğinde kafesten çıkarılıp, sirkeyle acılaştırılmış şarap ve tuzla kaplanmış ekmekle kendine getirileceksin. Kamçıyla ve sıcak kömürle Overn Deep'in kıyısına, ilk safkan kralların avlandığı sazlıklara sürüleceksin. Orada, ihanetin acı şarabını içmek ve hıyanetin çürümüş etini yemek zorunda bırakılacaksın. Sonra, erkekliğin vücudundan kesilecek. Daha sonra bağlanacaksın ve Overn'in timsahlarının etinle besleneceği sazlığa atılacaksın.

"Aramızda bulunduğun süre boyunca kayda geçen tüm saray tutanaklarından ve kararnamelerinden ismin silinecek, böylece bir daha kimse adını ağzına almayacak. Onun yerine 'ulusuna ihanet eden' yazılacak ve Nirome isminin safkan çocuklara koyulması bugünden sonra yasaklanacak. Zaman içinde, Tanrılar bile senin kim olduğunu unutacak. Ve ruhun isimsizlerin ve unutulmuşların kara boşluğunda sonsuza kadar hapis kalacak, tek başına.

"İşte, bu, benim hükmümdür!"

Törenler Efendisi, "Adı Kesh Olan konuştu! Şimdi, yerine getirilsin!" Muhafızlar ileriye doğru atıldılar ve kobranın yanına gelince tereddüt ettiler. Nakor, yılanın onlara dokunmayacağına dair bir işaret yaptı ve muhafızlar dehşet içindeki Nirome'u tuttular. Onu salondan çıkarırlarken, "Hayır!" diye bağırdı ve bağırışları koridorlarda yankılandı.

İmparatoriçe Toren-Sie'ye, "Bir zamanlar dostum olan sen, bu düzenbazlığa suç ortaklığı yapan herkesin ismini vereceksin, böylece belki sana iyi davranırım: Kolay bir ölüm ya da belki sadece sürgün. Aksi takdirde, aşağılanma ve acı yolunda arkadaşına eşlik edersin," dedi.

Lord Toren-Sie selam verdi ve "Majesteleri çok merhametli. Hepsini açıklayacağım."

O çıkarılırken imparatoriçe, Nakor'a işaret etti. "Şuna bir şey yap." Sırıtan büyücü aceleyle ilerledi ve dedi ki, "Buna mı imparatoriçe?" Uzanıp kobrayı ortasından tuttu ve ayağa kalktığında elinde sadece uzun bir halat vardı. "Bu sadece bir parça halat."

İpi katlayıp, sırt çantasına geri koydu. Erland'ın gözleri açıldı ama Borric, "Bu sadece bir hile," dedi.

ZAFER

Hizmetkâr başını eğerek selam verdi.

Borric, Erland ve arkadaşları küçük bir bahçeye girdiler ve hizmetkâr onları, her türlü lezzetin ve seçme şarapların bulunduğu muhteşem bir sofrayı çevreleyen yumuşak minderlere oturmaya davet etti. Bir sürahi soğuk sarı bira ve bir sürahi ılık sert bira sırasıyla Ghuda ve Nakor'un seçimleriydi ve konuklar ev sahibelerini beklemeden başladılar.

İmparatoriçe bir tahtırevanla taşınarak geldiğinde herkes kalkmaya davrandı. İmparatoriçe kalkmamalarını işaret etti. "Biraz resmiyetten uzak o kadar az olay var ki, bu anların tadını çıkarmaya bakıyorum. Oturun, oturun." Tahtırevanı taşıyan hizmetkârlar onu alçak masanın başına yerleştirdiler ve taşımak için kullandıkları uzun çubukları çıkarttılar.

Sharana biraz sonra geldi ve büyükannesiyle Erland'ın arasına oturdu.

"Bu keyifsiz kutlama işine dönmeden önce kısa bir gayrı resmi sohbet etmek istedim. Buna dört buçuk hafta daha katlanmak zorunda olduğumuza inanamıyorum." dedi İmparatoriçe.

"Devam etmesini emretmenize çok şaşırdım doğrusu, majesteleri," dedi Erland. Yaşlı kadın gülümsedi. "Nirome'un entrikaları, kutlamaları iptal etmeye çalışsaydım sebep olacaklarıma kıyasla hiç kalırdı, Erland. Lordlar ve Üstatlar toprak ve güç isteyebilirler, ancak imparatorluğun sıradan insanı sadece eğlence ister. Eğer bunu elinden almaya çalışsaydık sokaklar kana bulanırdı. Sen sıradan bir vatandaş gibi gözüküyorsun, Ghuda Bule. Bu doğru değil mi?"

Böyle güç sahibi ve önemli insanlara bu kadar yakın olmaktan rahatsız olan Ghuda, "Doğru, majesteleri. Çoğu insan yiyecek yemek, başlarını sokacak bir dam, ara sıra iyi bir kadın ve arada bir eğlenceye sahip olursa çok sorun yaratmaz.

Diğer türlü çok sıkıntı doğar," dedi.

İmparatoriçe güldü. "Bir filozof. Hem de ciddi bir filozof." Diğerlerine, "Onunla birlikteyken eğlendiğimin farkına bile varmamışım," dedi. İç çekti.

"Sanırım eğlenme marifetimi kaybetmiş olmalıyım."

Ghuda'ya bakarak, "Öyleyse, imparatorluğumuzu kurtarmak için yardım etmene sebep olan ödül nedir?" dedi.

Ghuda çok utanmış gözüktü ve Borric, "Kendisine tarafımdan on bin altın ekü söz verildi, majesteleri."

"Oldu bil," dedi İmparatoriçe. "Ve hazinemizden de bir o kadar. Kalmaya ve İç Lejyon'umu idare etmeme yardımcı olmaya ne dersin, Ghuda? Subay kadrosunda çok açığım var ve Toren-Sie'nin itiraflarıyla daha da fazla yer açılacak." Ghuda hafifçe gülümsedi, böyle bir teklifi reddetmekten rahatsız bir şekilde, "Üzgünüm majesteleri, ancak sanırım parayı alıp bir han açacağım, Jandowae'de belki. Orada havalar güzel ve fazla soran yok. Bir çift güzel garson kız bulacağım ve hatta belki biriyle evlenir, çocuk yaparım. Seyahat ve macera için yaşlanıyorum artık."

İmparatoriçe içten bir şekilde gülümsedi ve "Mütevazı isteklerinden dolayı sana gıpta ediyorum, savaşçı. Akşamları barın etrafında hikâyelerini anlatmakla çok iyi edersin. Ancak sana borçluyum ve eğer olur da, sarayda seni dinleyecek birilerine ihtiyacın olursa, haber gönder de seni dinleyeyim."

Ghuda başını eğdi ve "Majesteleri," dedi.

"Ya sen, küçük adam?" dedi Nakor'a. "Bu işteki rolüne karşılık sana teşekkür etmek için ne yapabiliriz?"

Isalan kolunun tersiyle ağzındaki köpükleri sildi ve "Bir at alabilir miyim?

Büyük, siyah bir tane? Ve ona binerken giymek için güzel mavi bir cüppe?" dedi.

İmparatoriçe güldü ve "Eğer istediğin buysa al sana bin at."

Nakor sırıttı. "Hayır yalnızca bir tane yeterli, teşekkür ederim İmparatoriçe. Aynı anda birden fazlasına binmek zor oluyor. Ancak bir tane güzel, siyah at ve heybetli mavi bir cüppe, beni tekrar Mavi Binici Nakor yapar.

Bu güzel bir şey olur."

"Başka bir şey? Altın? Sarayda bir görev?"

Nakor, sırt çantasına uzanarak bir deste oyun kâğıdı çıkarttı. Onları karıştırırken, "Kartlarım olduğu sürece altına ihtiyacım yok. Eğer sarayda bir görevi kabul edersem, siyah atımı sürmek için zamanım olmaz. Teşekkürler imparatoriçe, ancak hayır," dedi.

İmparatoriçe iki adamı süzdü ve "En umut verici iki özgün karakter benim dönemimde saraya geliyor ve ben ikinizden birini bile buralarda tutamıyorum.

Pekâlâ," dedi şakayla karışık.

"Ama hâlâ Sharana'nın yaşında olsaydım, sizi burada tutmanın bir yolunu bulurdum."

Bunun üzerine herkes güldü. Ardından imparatoriçe, "Lord James, konuşmayı daha ciddi konulara getirdiğim için üzgünüm, ancak arkadaşınızın cesedini bulduk. Baron Locklear, Krondor'a geri dönmek üzere hazırlanacak ve şerefli bir muhafız ona babasının Land's End'deki topraklarına kadar eşlik edecek. İmparatorluk, kralınızın isteyebileceği her türlü tazminatı vermeye hazır. Krallığın bir soylusu ve konuğumuzdu; güvenliği bizim sorumluluğumuzdaydı ve biz ona zarar verilmesini engelleyemedik," dedi.

"Sanırım Prens Arutha da kral da anlayış gösterecektir," dedi James. Bir an için düşünceli göründü. "Buraya gelirken bazı riskler olacağını biliyorduk. Bu imtiyazlarımız için ödediğimiz bir bedel."

İmparatoriçe onu keskin bir bakışla süzdü. "Siz Adalılar çok tuhafsınız. Soyluluk yükümlülükleri ve Büyük Özgürlük kavramlarını oldukça ciddiye alıyorsunuz."

James omuz silkti. "Büyük Özgürlük, en aşağı tabakadan olanlara bile, soyluların azaltamayacağı haklar veriyor. Kral bile kanunların üzerinde değil." "Bırrr," dedi imparatoriçe yapmacık bir titremeyle. "Tüylerimi diken diken etti. İstediğimi emretme yetisine sahip olamamak fikri... çok yabancı." Borric gülümsedi. "Biz farklıyız. Erland ve ben, ikimiz de kendi yolumuzla buraya gelmekle birçok şey öğrendik, 'yabancı'ların arasında olmakla." Borric, ince cüppesi fiziksel güzelliğinin hiçbir yanını saklamayan güzel prensese bakarak kum bir ifadeyle ekledi, "Her şeye rağmen, kardeşimin aldığı derslerin daha keyifli olduğundan şüpheleniyorum."

"Şimdi ne olacak? Sizle oğlunuz arasında yani?" dedi Erland.

"Awari her zaman dikbaşlı bir çocuk oldu. Öldüğüm zaman Kesh'e rehberlik edecek insanın o olmamasının sebebi bu," dedi imparatoriçe.

James, Sharana'ya baktı. "Öyleyse prenses mi vârisiniz olarak atanacak?" "Hayır," dedi imparatoriçe. "Onu çok sevmeme rağmen, yönetecek kıvamda değil. Belki yirmi sene daha yaşasaydım, yeteri kadar öğrenirdi, ancak bunun yarısı kadar dayanabileceğimden şüpheliyim." Sharana, onun ömrüyle ilgili savına itiraz etmeye başladı ve imparatoriçe onu eliyle susturdu.

"Yeter. Yetmiş beş yaşındayım ve yorgunum. Kırk yedi yıl boyunca her gün, beş milyondan fazla insanın ağırlığını omuzlarında taşımadan, ne kadar yorgun olunabileceğini bilemezsin. Tahtı, annenden daha gençken devraldım, Tanrılar onu kutsasın. Annemin zayıf kalbi pes ettiğinde yirmi sekiz yıl olmuştu."

İmparatoriçe duraksadığında havada acı bir ton vardı. "Hayır. Halefimi açıkladığım zaman ona bir armağan vermiş olmuyorum."

Borric, Erland ve James'e bakarak, "Eğer burada sizlerden birine sahip olsaydım, halkımın geleceği için şu anda korktuğumun yarısı kadar bile korkmazdım," dedi. Erland'ı işaret ederek, "Eğer becerebilirsem seni burada tutacağım evlat, seni halefim olarak açıklayacağım ve Sharana'yla

evlendireceğim. Bu güzel bir şey olmaz mıydı şimdi?" dedi. Güldü, ancak Erland'ın yüzü, konunun komik olduğunu düşünmediğini gösteriyordu. Lakeisha, Erland'ın endişesini fark ederek, "Kızım, onu uzaklaştır ve onunla konuş. Birlikte birkaç hafta daha geçireceksiniz ve bir anlaşmaya varmanız gerekiyor. Hadi gidin," dedi.

Sharana ve Erland kalkıp ayrıldılar ve imparatoriçe, "Sharana safkan biri dışında kimseyle evlenemez, yoksa burada, platoda bir ihtilal gerçekleşir ve sonraki imparatorumuz Awari olur. Bu haliyle bile yeterli desteği zar zor alabileceğiz," dedi.

James saray hakkında bildiklerini gözden geçirdi ve ardından, "Öyleyse onu Diigai'yle mi evlendireceksiniz?" dedi.

İmparatoriçenin gözleri keyifle bir tur atarak, "Ah, sen zeki birisin. Seni burada tutmayı çok isterim, ama eminim kralın buna karşı çıkacaktır," dedi. Gamina'ya bakarak ekledi, "Yanınızda anlaşmaya çalıştığınız insanların zihinlerini okuyabilen bir bayanla... ne kadar değerli olurdunuz, lordum James.

Hayat boyu imparatorluktan yasaklanmanız gerektiğini unutmamalıyım. Buraya geri gelmenize izin vermek için oldukça tehlikelisiniz."

James şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. "Evet," diyerek devam etti İmparatoriçe. "Onu Lord Jaka'nın en büyük oğluyla evlendireceğim. Awari ve belki de bir avuç en ateşli taraftarı hariç hiçbir safkan, Diigai'nin Işık Tahtı'na oturan bir sonraki kişi olmasına itiraz etmeyecektir. Ve babasının bilge konseyiyle birlikte, akıllıca yönetmeyi öğrenecektir."

Erland ve Sharana'nın gözden kaybolduğu yere doğru bakarak, "Her şey iyi olacak, sanıyorum," dedi. Borric'e, "Adalar'da hükmetmeye başladığın zaman yanında bu sarayı devamlı sevgiyle anacak bir kardeşin olacak. Ve Diigai'yle birlikte Kesh, soyunuza karşı kendini borçlu hissedecek bir hükümdara sahip olacak," dedi. Borric onaylayarak başını eğdi. James ona Diigai'den, aslandan ve Erland'ın avdaki rolünden bahsetmişti.

"Umarım, Adalar'ı ben yönettiğim sürece Kesh bizi kuzeydeki dost bir komşu olarak görecektir," dedi Borric.

Lakeisha, parmaklarını tahtırevanının kollarına vurarak, "Umarım öyle olur. Girdle'daki daha kavgacı vatandaşlarımızla başımızın derde girmesinden korkuyorum. İkinci derecedeki Kesh boyunduruğunu daha zayıf takar," dedi. "Bir tavsiyede bulunmama izin verilirse," dedi James, "boyunduruğu kaldırın, majesteleri. Size gerektiğinde hayatları pahasına hizmet edecek birçok yetenekli adam var, ancak safkan olmadıklarından saraydaki yüksek görevleri alamıyorlar. Kesh'te çalışanlar arasında son elçiniz Hazara-Khan ve bize burada rehberlik eden Lord Abu Harez'den daha azimli hizmetkârlar ve parlak beyinler bulamazsınız. Bu tipte bir adamı soyu nedeniyle size hizmet etmekte sınırlamanız... israf gibi gözüküyor."

"Haklı olabilirsiniz. Ancak sınırlar var, lordum. Eski alışkanlıklardan kolay vazgeçilmez ve hizmetimde olan soyumdan öyle insanlar var ki, böyle değişikliklere tanık olmaktansa ölmeyi tercih ederler. Ve şu anki durumumuz için en iyisi diyemem. Oğlumun Nirome'la ortaklığının ne dereceye kadar olduğunu hakkında hiçbir fikrim yok, ancak Nirome'un onun lehine yaptıklarına karşı tamamen ilgisiz kaldıysa, bu kör, sağır ve dilsiz olmayı seçmesindendir.

"Hayır, devrimsel değişiklikler düşünülemez."

"Öyleyse tetikte olun. Korkarım ki tek alternatif devrim," dedi James.

İmparatoriçe uzun bir süre sessiz kaldı, sonunda, "Bu konuyu düşüneceğim.

Ömrüm henüz sona ermedi. Hâlâ zaman olabilir," dedi.

Masanın etrafındaki herkes öyle olmasını dileyerek sessizliğe büründü. Erland, "Büyükannen 'anlaşmaya varmanız gerekiyor' derken ne demek istiyor?" diye sorarken, kızın elini sıkıca tuttu.

"Yatakta seninle beraber olmaktan ne kadar keyif aldığımı biliyor. Ama toplum içinde seninle daha az vakit geçirmeliyim."

"Neden?"

"Lord Jaka'nın oğlu Diigai'yle evleneceğim. Bu kararı büyükannem verdi. İsyankâr Lordlar istedikleri erkek hükümdara ve safkanlar da safkan imparatorlarına sahip olacaklar. O bir kuzen, biliyorsun, böylece hükümranlık aile içinde kalacak."

Erland bir süre için başka tarafa baktı. "İkimizin bir arada kalmasının imkânsız olduğunu biliyordum... ancak bir şekilde..."

"Ne?"

"Seni seviyorum, Sharana. Seni hep seveceğim."

Kız, Erland'ı kendisine çekti ve tutkuyla öptü. "Senden çok hoşlanıyorum, Erland. Ben imparatorun yanında otururken senin Adalar tahtına bu kadar yakın olacağını bilmek güzel."

Erland, sözlerinin daha şevkli bir cevap verdirmemesi karşısında hayal kırıklığına uğradığını hissetti. "Seni sevdiğimi söyledim."

"Evet," dedi Sharana, büyümüş gözleri ona kilitlenmiş bir halde. "Seni duydum."

"Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Elbette ediyor. Bu çok hoş. Ben de böyle söyledim zaten. Aklında başka ne vardı?"

"Hoş mu?" Erland, midesinde soğuk kramplar hissederek bir an için ona sırtını döndü. "Hiçbir şey sanırım."

Sharana onu kendisine çekti ve "Kes şunu. Çok tuhaf davranıyorsun. Beni sevdiğini söyledin. Ben de senden hoşlandığımı söyledim. Bunlar hoş şeyler.

Aramızda ters giden bir şeyler varmış gibi davranıyorsun." Erland güldü ve "Ters giden bir şey yok. Yalnızca sevdiğim kadın başka bir adamla evlenecek," dedi.

"Sevdiğim kadını, bir daha başkasını sevmeyecekmiş gibi söylüyorsun," dedi Sharana.

"Böyle hissediyorum."

"Bu çok saçma Erland." Kız, Erland'ın elini eline aldı ve göğsünün üzerine koydu. "Kalbimi dinle. Nasıl çarptığını hissedebiliyor musun?"

Erland elinin altındaki göğsün yumuşaklığı karşısında, vücudundaki ateşin arttığını hissederek başını salladı. "Kalbimde birçok insana yetecek kadar yer var. Büyükannemi seviyorum, yaşadıkları zamanlarda annemi ve babamı da sevmiştim. Zaman zaman tuhaf bir adam olmasına rağmen amcamı bile seviyorum. Senden önce başka erkekleri sevdim ve başkalarını da seveceğim. Birini sevmek diğerlerinden bir şey eksiltmez. Anlıyor musun?"

Erland başını salladı. "Sanırım mizaçlarımız çok farklı. Bir başkasıyla evleneceksin ama başka aşklardan da bahsediyorsun."

"Neden olmasın ki? Ben imparatoriçe olacağım ve sevmeye değer bulduğum herkesi seveceğim. Bu Diigai için de geçerli. Birçok safkan kadın onunla yatmak isteyecek. Bir imparatorun çocuğuna sahip olmak çok özel bir şeydir." Erland güldü. "Sanırım seni hiç anlamıyorum. Her neyse, Sen ve Diigai hakkında bir zorluk çıkarmayacağım."

Şaşırmış gözüktü. "Zorluk? Ne demek istediğini anlamıyorum. Onunla, imparatoriçenin torununun kocası olacağı fikrine alışması için birkaç gece geçirmek zorunda kalabilirim. Ve eğer halefliği açıklanacaksa, toplum içinde zamanımın çoğunu onunla geçinmem gerekir. Ama sen bizimleyken, gecelerimin büyük kısmını sana saklayacağım. Eğer hâlâ benimle gelmek istersen."

Erland kendini daha önce hiç olmadığı kadar ikilemde hissetti. Sonra gülüp, "Bilmiyorum. Ama uzak durmakta zorluk çekerdim sanırım," dedi.

Sharana, Erland'ın elinin altından duyularını harekete geçirircesine süzülerek ona sürtündü ve Erland'ı sıkıca tutup kendine çekti. "Öyle

olacağını tahmin etmiştim." Onu öptü ve "Söylesene, kardeşin ve sen birbirinize çok mu benziyorsunuz?"

Erland ondan bir adım uzaklaştı ve sonra yüksek sesle güldü. "Pek çok açıdan. Ama kesinlikle paylaşmayacağımız şeyler var!"

Sharana suratını astı. "Yazık. Bu durum ilginç olasılıklar sağlayabilirdi."

Kesh şehrinin kapılarında, atlı eşlikçiler hazırda bekliyordu. Borric, Erland ve beraberindekiler şehrin kıyısına çıkan son bulvarı geçtiler. Şehrin kapısının yakınında Nirome'un konmuş olduğu kafes, hainlerin kaderinin korkunç bir göstergesi olarak, boş bir biçimde asılı duruyordu. Bir zamanların safkan soylusu orada neredeyse iki gün boyunca, yoldan geçen ve durup çektiği işkenceye katkıda bulunmak isteyen herkesin alaylarına ve dürtüklemesine maruz kalmıştı.

Ve bir safkan soylunun aşağılanmasını görme fikrinden zevk alan pek çok insan vardı.

Onu kafesten çıkarıp sirke katılmış şarap ve tuzlanmış ekmek yedirip bir yaratık gibi kırbaçlayarak Overn Deep'in kıyısındaki çalılıklara götürürlerken, yol kenarına dizilmiş binlerce insan vardı. Orada, binlerce vatandaşın tezahüratları arasında iğdiş edildi ve timsahlara atıldı. Erland ve Borric, bu manzarayı izlemeleri için yapılan daveti geri çevirdiler. Prens Awari izledi ve kimse adaletin yerini bulduğunu görmeye mi yoksa Awari'nin yandaşları hakkında bir şeyler daha söyler diye mi geldiğinden emin olamadı. Tıknaz soylunun hâlâ birtakım sırları saklayarak öldüğüne dair yoğun bir his vardı.

Kapıda, yeni isimlendirilmiş Prens Diigai, yanında Sharana'yla arabasının içinde bekliyordu. Sharana şimdi mevkiisine has kısa etek giymiş ve altın gerdanlık takmıştı ve müstakbel kocasının yanında resmi bir şekilde bekliyordu. Arkada, Kesh'in çeşitli rütbelerden önde gelenleri, soylu konuklarıyla vedalaşmak üzere bekliyordu.

Lord Jaka öne çıkıp oğlunun arabasının yanına geçti. Erland durdu ve "İyi günler, lordlarım, prens ve prenses," dedi.

Sharana, Erland'a candan bir şekilde gülümsedi. "İyi günler, ekselansları."

Borric, "Bizi geçirmeye gelmenize çok sevindik," dedi. Diigai, "Ekselansları, size çok şey borçluyuz. Eğer borcumuzu ödeyebilmemizin bir yolu varsa, istemeniz yeterli," dedi.

Borric selam verdi. "Çok naziksiniz majesteleri. Kurduğumuz dostluğun sürmesini dileriz."

Sharana, "Seni özleyeceğim Erland," dedi.

Biraz kızardığını hisseden Erland, "Ben de sizi özleyeceğim, prenses," diye cevap verdi.

Sonra Sharana, "Birbirimizi çok az tanımış olsak da sizi de özleyeceğim, Borric," dedi.

Erland gözlerini kısarak dönüp kardeşine baktı. "Ne..."

Borric, "Hoşçakalın, sevgili dostlarım," dedi ve atını ileri sürdü. Bir düzine kadar Krondorlu Saray Muhafızı anında onunla birlikte hareket etti ve Erland geride kaldı.

"Bekle bir dakika!" diye bağırdı Erland, atını kardeşinin ardından sürerek.

"Seninle konuşmak istiyorum!"

Topluluk ilerlerken, James döndüğünde Nakor'un yanına gelmek için hareket ettiğini gördü. Şehrin girişini geçip Khattara'ya uzanan yola girdiklerinde James, "Nakor, bizimle mi geliyorsun?" dedi.

Küçük adam gülümsedi. "Bir süreliğine. Korkarım, Borric ve kardeşi gittikten sonra Kesh'te işler sıkıcı olacak. Ghuda çoktan Jandowae'deki hanını inşa etmeye gitti. İnsan kimseyi tanımayınca kendini çok yalnız hissediyor."

James bunu duyunca başını salladı. "Ya Yıldızlimanı? Oraya gitmeyi düşündün mü?"

"Pöh! Bir büyücü adası mı? Orada kim iyi vakit geçirebilir ki?"

"Belki de kendilerine iyi vakit geçirmeyi öğretecek birilerine ihtiyaçları vardır."

"Belki. Ama o kişinin Mavi Binici Nakor olduğunu sanmıyorum." James güldü. "Neden bizimle Yıldızlimanı'na kadar gelip sonra karar vermiyorsun?"

"Belki. Ama hoşuma gideceğini sanmam."

James biraz düşünüp bir şeyden emin oldu. "Büyücü Pug'ı tanıyor musun?" "Pug meşhurdur. Çok güçlü bir büyücüdür. Kara Macros'tan beri kimsenin yapamadığı sanatları icra eder. Ben yalnızca basit numaralar yapan zavallı bir adamım. Görüyorsun ya, orada işim yok."

James gülümsedi. "Bir keresinde bir şey demişti. Eğer onun adına, onun yerine, konuşmam gerekirse şunu söyle demişti."

"Yıldızlimanı'na gitmek istememi sağlayacak bir şey mi?" dedi küçük adam sırıtarak. "Öyleyse çok muhteşem bir şey olmalı." "Seninle ya da senin gibi biriyle, büyücülüğe Yıldızlimanı'ndaki herkesten farklı bir bakış açısı getirecek biriyle karşılaşacağımı bir şekilde bildiğine eminim ve bunun önemli olduğunu hissediyordu. Sanırım bu yüzden bu sözleri hatırlamamı sağladı: Büyü yoktur." Nakor güldü. Bilhassa keyiflenmiş görünüyordu. "Büyücü Pug mı söyledi bunu?" "Evet."

"Öyleyse," dedi Nakor, "bir büyücü için çok akıllı bir adammış."

"Yıldızlimanı'na gidecek misin yani?"

Nakor başıyla evetledi. "Evet. Sanırım haklısın. Pug oraya gitmemi istedi ve benim oraya gitmemi sağlayabilmek için bunu söylemen gerektiğini biliyordu." Gamina, atını kocasının yanında sessizce sürmekteydi ve sonunda, "Babam çoğunlukla olayları başkalarından önce bilir. Sanırım

kendi hallerine bırakılırlarsa Büyücüler Akademisinin içe dönük ve tecrit edilmiş bir hal alacağını biliyordu," dedi.

"Mağara gibi büyücüler," diye onayladı Nakor.

James, "Öyleyse bana bir iyilik yap," dedi.

"Ne?"

"Bana 'büyü yoktur' ne demek açıkla."

Nakor'un suratı konsantrasyondan buruldu. "Dur," dedi. James, Gamina ve Nakor atlarını sıradan uzaklaştırdılar ve şehrin tam sınırındaki yol kenarında durdular. Nakor sırt çantasına uzandı ve üç tane portakal çıkardı. "Hokkabazlık yapabilir misin?" "Biraz," dedi James.

Nakor portakalları ona attı. "Çevir."

Her zaman, neredeyse olağanüstü bir el maharetine sahip olmuş olan James, portakalları yakaladı, havaya attı ve atını sabit tutarak zorlanmadan çevirmeye başladı. Sonra Nakor, "Gözlerin kapalı yapabilir misin?" dedi.

James ritmi mümkün olduğunca tutturmaya çalıştı ve gözlerini kapadı. Gözlerini kapalı tutmak için çaba sarf etmek zorundaydı ve yine de her seferinde bir sonraki portakalın sol elini ıskalayacağı hissine kapılıyordu.

"Şimdi tek elinle yap."

James gözlerini açtı ve portakallar yere düştü. "Ne?"

"Tek elinle çevirmeni söyledi."

"Neden?"

"Bu bir numara. Gördün mü?" James, "Emin değilim," dedi.

"Hokkabazlık bir numara. Büyü değil. Ama onu nasıl yapacağını bilmiyorsan büyü gibi görünür. İşte bu yüzden insanlar sirkteki hokkabazlara para atıyor. Tek elinle yapabildiğinde bir şey öğrenmiş

olursun." Sonra atını mahmuzladı ve "Ve ellerini kullanmadan yapabildiğinde, Pug'ın ne demek istediğini anlarsın," dedi.

Arutha ve Anita, oğulları Krondor'daki saray odasına girdiklerinde tahtlarının önünde duruyorlardı. Oğlanlar gittiğinden bu yana geçen dört ay içerisinde, Krondor'un Prens ve Prensesi, Borric'in kaybı ve geri dönüşü yüzünden hem acı hem de sevinç yaşamışlardı. Ve Baron Locklear'ın salonda olması gereken yerdeki boşluğa eşdeğer bir boşluk hissediyorlardı.

İkizler ebeveynlerinin önünde durmak için ilerlediler ve ikisi de resmi bir şekilde selam verdi. Arutha ne olduğunu tam kestiremiyordu ama onlarda bir değişiklik vardı. Kesh'le ilgilenmeleri için batıya oğlan çocukları göndermişti ve geriye iki genç adam dönmüştü. Eskiden alıngan oldukları yerde şimdi kendinden emin, aceleci davrandıkları yerde kararlıydılar ve gözlerinde kaybın, saldırgan ve kin dolu hareketlerin sonuçlarını görmenin izleri vardı. Arutha, hızlı ulakların prenslerin dönüşünden önce ulaştırdığı raporları okumuştu, ama onları ancak şimdi anlıyordu.

Herkes duyabilsin diye, "Oğullarımızın dönmesi bizi memnun etmiştir. Prenses ve ben saraya hoş geldiniz diyoruz," dedi.

Sonra kürsüden aşağı indi ve önce Borric'i sonra Erland'ı kucakladı. Anita aşağı inip ikisini de, Borric'in yanağını kendisininkine bastırırken ayrılmakta biraz güçlük çekerek, şevkle kollarına aldı. Sonra Elena ve Nicholas onları karşılamaya geldi ve Borric kız kardeşine sarılarak, "Kesh'in soylu kadınlarından sonra sen sade ve az bulunur bir hazinesin," dedi.

"Sade!" diyerek onu itti Elena. "Ben bundan hoşlanıyorum!" Erland'a sırıtarak, "Bana Kesh sarayındaki hanımları anlatmalısın. Her şeyi. Nasıl giyiniyorlar?"

Borric ve Erland birbirlerine bakıp gülmeye başladılar. Borric, "Burada bir moda başlatabileceğini sanmıyorum, kardeşim. Keshli hanımlar neredeyse hiçbir şey giymiyor. Bu durumu Erland ve ben oldukça çekici bulsak da, babam seni Kesh saray kıyafeti içinde bir kez görecek olursa, seni sonsuza kadar odana kilitletir."

Elena kızardı. "Peki, yine de bana her şeyi anlatın. Baron James için bir düğün kutlaması yapacağız ve ben farklı bir şey giymek istiyorum"

Nicholas babasının yanında sessizce bekliyordu ve Borric'le Erland onu aynı anda fark ettiler. "Merhaba küçük kardeş," dedi Borric. Nicholas'ın gözlerinin içine bakabilmek için elleri dizlerinde eğildi. "Ne var ne yok?"

Nicholas kollarını Borric'in boynuna dolayıp ağlamaya başladı. "Öldüğünü söylediler. Ölmüş olamayacağını biliyordum, ama öyle dediler. Çok korktum." Erland gözyaşlarının kendiliğinden akmaya başladığını hissetti ve hiç adeti olmadığı halde Elena'yı kollarının arasına alıp tekrar sarıldı. Anita da Elena gibi mutluluktan ağlıyordu ve Arutha bile gözyaşlarına zor hakim oldu. Bir süre sonra Borric çocuğu kaldırıp, "Bu kadar yeter Nicky. İkimiz de gayet iyiyiz," dedi.

Erland, "Evet öyleyiz. Ve seni özledik," dedi. Nicholas gözyaşlarını silip, "Öyle mi?" dedi.

"Evet öyle," diye cevap verdi Borric. "Kesh'te senden olsa olsa birkaç yaş büyük bir çocukla tanıştım. O bana küçük kardeşimi ne kadar özlemiş olduğumu hatırlattı."

Nicholas, "Adı ne?" dedi.

"Adı Suli Abul'dü," diye cevapladı Borric gözlerinden yaşlar akarak.

"Garip bir isim," dedi Nicholas. "Ona ne oldu?"

"Sana onu anlatırım."

Nicholas, yedi yaşında bir çocuğun sabırsızlığıyla, "Ne zaman?" diye sordu. Borric çocuğu yere bıraktı. "Belki bir iki gün içinde, sandalı alıp balık tutmaya gideriz, ister misin?"

Nicholas heyecanla başını salladı ve Erland onun kafasını okşadı. Arutha, James'e diğerlerinden uzaklaşmasını işaret etti ve biraz uzaklaştıklarında Dük Gardan onlara katıldı.

Arutha, "Öncelikle, seninle yarın enine boyuna konuşmak istiyorum. Ama raporlarından anlaşıldığı kadarıyla, sana teşekkür borçluyuz," dedi. James, "Bu yapılması gereken bir şeydi. Gerçekten, asıl övgüyü oğlanlar hakediyor. Borric bize yetişmek için hayatını tehlikeye atmış olmasaydı ya da Erland birtakım oyunların o kadar çabuk farkına varmasaydı... ne tür felaketler olacağını kim bilir," dedi.

Arutha elini James'in omzuna koydu. "Senin günün birinde Krondor Dükü adını alacağın aramızda bir şaka oldu değil mi?"

James gülümsedi. "Evet, ama ben o işi hâlâ istiyorum."

Gardan, kırışık yüzünde inanmıyormuş gibi bir ifadeyle, "Başından henüz geçen bunca şeyden sonra, hâlâ gücün sağ tarafında mı oturmak istiyorsun?" diye sordu.

James salondaki mutlu yüzlere bakıp, "Olmak istediğim başka bir yer yok," dedi.

Arutha, "İyi. Çünkü sana söyleyeceğim bir şey var. Gardan sonunda emekli oluyor," dedi.

James'in gözleri açıldı. "Yani..."

"Hayır," dedi Arutha. "Krondor Düklüğü görevini, Lyam'ın Baş Danışmanı ile birlikte Rillanon'da görev yapan, Ravenswoodlu Kont Geoffery'e teklif ediyorum."

James'in gözleri kısıldı. "Ne diyorsun Arutha?"

Prens çarpık gülüşüyle gülümsedi ve James karnına bir sancı saplandığını hissetti. "Düğün kutlamalarınız bittiğinde, sevgili Jimmy," dedi Arutha, "sen ve hanımın Rillanon'a gideceksiniz. Geoffery'nin, Rillanon'un Dük Guy'un emrindeki ikinci komutanlık görevini devralacaksın." Sırıttı; James'in onun bunu yaptığını gördüğü ender anlardan biriydi. "Ve kim bilir, sonunda Borric, kral olduğunda, seni Rillanon Dükü yapabilir."

James karısını yanına çağırarak kolunu onun beline doladı ve kuru bir ses tonuyla, "Amos Trask yanı başında, biliyorsun değil mi? Hayatın tadını çıkar," dedi.

- SON –

Taranmış belgeyi düzenleme: ERASMUS